

Sophie
KINSELLA

POLIROM

Noaptea nunții

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Wedding Night*

Copyright © 2013 by Sophie Kinsella

All rights reserved.

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Noaptea nunții / Sophie Kinsella; Mihaela Doagă (trad. din
lb. eng. de). – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3731-7

ISBN ePub: 978-973-46-3966-3

ISBN PDF: 978-973-46-3967-0

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Noaptea nunții

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2013

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford și a lucrat ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au apărut: *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Poți să ții un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Goana după cumpărături la New York* (2007), *Mă dau în vânt după cumpărături* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îți amintești de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012).

Lottie, protagonista romanului *Noaptea nunții* (2013), s-a săturat de iubitul ei care nu se mai hotărăște odată s-o ceară-n căsătorie. Ca lucrurile să se complice și mai mult, în scenă apare Ben, fostul iubit, care-i aduce aminte de un pact de mult uitat, din copilărie: dacă la vârsta de treizeci de ani vor fi încă singuri, se vor căsători. Și astfel, destinul lui Lottie se schimbă. Nu vor fi nici întâlniri, nici logodnă, doar drumul către altar, fără prea multe vorbe. Totul se întâmplă precum au plănuit, ba chiar ajung pe o insulă grecească în luna de miere, acolo unde s-au întâlnit pentru prima oară. Doar că nu toată lumea e fericită cu căsătoria celor doi, iar familiile lor și prietenii o iau razna și le pun bețe-n roate.

Pentru Sybella

PROLOG

Arthur

Tinerii! Mereu grăbiți, neliniștiți, doritori să aibă toate răspunsurile *acum*. Mă obolesc, biete făpturi mereu chinuite.

Nu vă întoarceți, le spun mereu. *Nu vă întoarceți.*

Tineretea e tot unde-ați lăsat-o și acolo ar trebui să rămână. Orice merita să luați cu voi în călătoria voastră prin viață ați luat deja.

De douăzeci de ani le tot spun asta, dar oare mă ascultă? Pe naiba. Uite încă unul chiar acum. Gâfâie și-și trage sufletul, tocmai ajuns în vârf. Trecut de treizeci și cinci de ani, așa zice. Destul de arătos, cum stă profilat pe cerul albastru. Aduce un pic cu un politician. Oare asta voiam să zic? Poate cu o vedetă de film.

Nu-mi amintesc figura lui din vremurile de demult. Nu că ar însemna ceva. În ultimul timp de-abia dacă-mi mai recunosc propriul chip când mă uit în oglindă. Îl observ măsurând cu privirea împrejurimile, uitându-se la mine, cum stau pe scaun sub măslinul meu preferat.

— Tu ești Arthur? mă întreabă brusc.

— M-ai prins.

Îl studiez cu un ochi format. Pare un tip cu bani. Poartă un tricou polo din alea scumpe, de firmă. Probabil c-ar avea de unde să dea câteva whisky-uri duble.

— Poate vrei să bem un pahar, spun, pe un ton amabil.

Întotdeauna e mai bine să aduci vorba de băutură de la început.

— Nu vreau să beau, zice. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Nu-mi pot reține un căscat. Așa de previzibil! Vrea să știe ce s-a întâmplat. Încă un bancher care trece prin criza vârstei mijlocii și se întoarce la locurile tinereții. La locul crimei. Las-o așa, îmi vine să-i spun. Fă stânga-mprejur. Întoarce-te la viața ta de adult, plină de probleme, n-o să găsești răspunsul aici.

Dar nu m-ar crede. Niciodată nu mă cred.

— Dragul meu, îi spun blând. Te-ai maturizat. Asta s-a întâmplat.

— Nu, răspunde grăbit, ștergându-și fruntea transpirată. Nu înțelegi. Sunt aici cu un scop. Ascultă-mă.

Înaintează câțiva pași, o siluetă impunătoare în razele de soare ce se revarsă din spatele lui, cu o expresie hotărâtă pe chipul frumos.

— Sunt aici cu un scop, repetă. Nu voiam să mă implic – dar nu mă pot abține. Trebuie. Vreau să știu ce s-a întâmplat exact...

1

Lottie

Cu douăzeci de zile în urmă

I-am luat un inel de logodnă. Oare a fost o greșeală?

Adică, nu e un inel *de fată*. E o verighetă simplă, cu un diamant micuț, pe care m-a convins s-o cumpăr tipul de la magazin. Dacă lui Richard nu-i place diamantul, poate oricând să-l întoarcă în jos.

Sau să nu-l poarte deloc. Să-l țină pe noptieră sau într-o cutie sau ce-o fi.

Sau aș putea să-l returnez și să nu mai pomenesc niciodată de el. De fapt, cu fiecare clipă sunt din ce în ce mai puțin sigură de ideea cu inelul, dar pur și simplu m-am simțit prost că el n-o să primească nimic. Bărbații nu se aleg cu mare lucru când cer pe cineva în căsătorie. Ei trebuie să pună la cale totul, să îngenuncheze, să ne ceară în căsătorie și mai trebuie să cumpere și inelul. Și noi ce-avem de făcut? Să spunem „da“.

Sau „nu“, evident.

Oare cât la sută dintre cererile în căsătorie primesc ca răspuns „da“ și cât se aleg cu „nu“? Deschid automat gura să-i destăinui gândul lui Richard și o închid pe dată. *Proastă mai sunt.*

— Poftim? mă întreabă, ridicând privirea.

— Nimic! spun, cu un zâmbet larg. Doar... fain meniul!

Mă întreb dacă a cumpărat deja un inel. Sunt fericită oricum. Pe de-o parte, ar fi nespuse de romantic dacă l-a cumpărat. Pe de altă parte, ar fi nespuse de romantic să-l alegem împreună.

E bine oricum ai da-o.

Iau o gură de apă și îi zâmbesc afectuos. Stăm la o măsuță pe colț, cu vedere spre fluviu. E un restaurant nou pe Strand, chiar lângă Hotelul Savoy. Numai marmură alb-negru, candelabre de epocă și fotolii capitonate gri-deschis. E elegant fără a fi opulent. Locul ideal pentru un prânz care se va încheia cu o cerere în căsătorie. Port o cămașă albă, discretă, perfectă pentru o viitoare mireasă, o fustă cu imprimeu și mi-am tras pe mine ciorapi cu bandă de fixare, în caz că ne hotărâm să sărbătorim logodna mai târziu. N-am mai purtat niciodată ciorapi cu bandă de fixare. Dar, ce-i drept, nici n-am mai fost cerută în căsătorie.

Ooh, poate a rezervat o cameră la Savoy.

Nu. Richard nu e genul. N-ar face niciodată un gest ridicol, deplasat. Un prânz elegant, da; o cameră de hotel la suprapreț, nu. Lucru pe care îl respect.

Pare emoționat. Își face de lucru cu manșetele, se uită la telefon și învârte paharul cu apă. Când vede că mă uit la el, îmi zâmbește și el.

— Deci.

— Deci.

Parc-am vorbi codificat, ocolind tema care mă preocupă. Mă joc cu șervețelul și îmi trag fotoliul. Așteptarea asta e insuportabilă. De ce nu termină odată cu toată treaba?

Nu, n-am vrut să zic „să termine“. Evident că nu. Nu vorbim de un vaccin. E... Ei bine, ce e de fapt? E un început. Un prim pas. Noi doi pornim într-o aventură minunată împreună. Pentru că vrem să înfruntăm viața în doi. Pentru că nu ne

putem închipui nici un alt tovarăș de călătorie. Pentru că îl iubesc și mă iubește.

Deja îmi dau lacrimile. Sunt culmea. Așa mă simt de câteva zile, de când mi-am dat seama unde bate.

Richard e destul de stângaci. În sensul bun, adorabil, vreau să zic. E un om direct, dintr-o bucată, nu e genul care să se joace cu tine. (Slavă *Domnului!*) Nici nu-ți face cine știe ce surprize din senin. Anul trecut, de ziua mea, mi-a bătut apropouri multă vreme că darul lui avea să fie o călătorie-surpriză, ceea ce a fost ideal, pentru că am știut din timp să-mi scot geanta de voiaj și să-mi fac bagajele.

Deși, în cele din urmă, *tot* m-a luat prin surprindere, pentru că n-a fost o excursie la sfârșit de săptămână, cum îmi închipuisem. A fost un bilet de tren până la Stroud, pe care mi l-a trimis prin curier la birou fără să mă anunțe, chiar de ziua mea, în mijlocul săptămânii. Am aflat că aranjase în secret cu șeful meu să-mi acorde două zile libere și, când am ajuns în sfârșit la Stroud, o mașină cu șofer m-a condus la o căsuță absolut adorabilă din Cotswold, unde mă aștepta el, cu focul aprins în șemineu și o blană de oaie în față. (Mmm. N-o să spun decât că sexul lângă un foc zdravăn e *foarte tare*. Mai puțin când a sărit o afurisită de scânteie și m-a ars pe coapsă. Dar nu contează. Detalii.)

Așadar, de data asta, când a început să-mi bată apropouri, n-au fost tocmai aluzii subtile. Aduceau mai curând cu niște indicatoare uriașe înfipte în mijlocul drumului: *O să te cer curând în căsătorie*. Mai întâi a pus la cale întâlnirea asta și a spus că e un „prânz special“. Apoi a pomenit de o „întrebare importantă“ pe care voia să mi-o pună și mi-a făcut cu ochiul (eu m-am purtat de parcă nu înțelegeam, evident). Apoi a început să mă tachineze întrebându-mă dacă îmi place numele lui de familie,

Finch. (Întâmplător, chiar îmi place. Nu că n-o să-mi lipsească numele de Lottie Graveney, dar o să mă încânte să devin doamna Lottie Finch.)

Aproape că-mi doresc să mă fi luat mai pe ocolite și să fi fost o surpriză. Dar, pe de altă parte, cel puțin am știut că trebuie să-mi fac manichiura.

— Ei, Lottie, te-ai hotărât?

Richard mă privește cu zâmbetul lui afectuos și simt un gol în stomac. O clipă doar, am crezut că voia să fie spiritual și *asta* era de fapt cererea în căsătorie.

— Hm...

Îmi las capul în jos să-mi ascund stânjeneala.

Desigur c-o să spun „da“. Un „da“ din toată inima. Încă nu-mi vine să cred c-am ajuns aici. La căsătorie, totuși, la căsătorie! În cei trei ani de când suntem împreună, am evitat voit discuțiile despre căsătorie, angajamente și tot tacâmul (copii, case, canapele, ghivece de flori). Se poate spune că locuim împreună la el, dar mi-am păstrat apartamentul. Suntem împreună, însă de Crăciun merge fiecare la familia lui. Suntem în *acel* punct al relației.

După vreun an am știut că ne potriveam. Am știut că-l iubeam. Îl văzusem în momentele cele mai bune (excursia-surpriză de ziua mea, combinată cu momentul când am trecut cu mașina peste piciorul lui, din greșală, și n-a zbierat la mine) și cele mai puțin bune (când a refuzat cu încăpățănare să ceară indicații tot drumul până la Norfolk, când nu ne mergea GPS-ul. Am făcut șase ore.) Și, cu toate astea, tot mai voiam să fiu cu el. Îl *înțelegeam*. Nu e genul care se dă mare. E chibzuit și precaut. Uneori ai impresia că nici măcar nu te ascultă – dar apoi iese brusc din amorțeală și îți dai seama că a fost atent tot timpul. Ca un leu picotind sub copac, dar gata să atace. În timp ce eu sunt mai curând o gazelă, țopăind de colo-colo. Ne completăm de minune. E absolut firesc.

(Nu în sensul de lanț trofic, evident. Într-un sens *metaforic*.)

Așa că, după un an, am știut că el era Alesul. Dar am știut și ce s-ar întâmpla dacă aș face vreun pas greșit. Din experiență, cuvântul „căsătorie“ e ca o enzimă. Provoacă tot felul de reacții într-o relație, cel mai frecvent reacții de descompunere.

Uite ce s-a întâmplat cu Jamie, primul bărbat cu care am avut o relație de durată. Eram împreună de patru ani și mergea de minune, când am pomenit pur întâmplător că părinții mei s-au căsătorit la vârsta pe care o aveam noi atunci (douăzeci și șase, respectiv douăzeci și trei de ani). Asta a fost tot. Un singur comentariu. Moment în care el a intrat în panică și a zis că trebuie să luăm „o pauză“. O pauză de la ce? Până în momentul ăla totul fusese OK. Așadar, evident, lucrul de la care voia să ia o pauză era *riscul de a mai auzi vreodată cuvântul „căsătorie“*. Clar îi era atât de teamă, încât nu se simțea în stare să mai dea ochii cu mine, ca nu cumva să mă apuc să pronunț iar cuvântul.

Înainte să se termine „pauza“, se cuplase deja cu roșcata aia. Nu m-a deranjat, pentru că între timp îl întâlnisem pe Seamus. Seamus, cu vocea lui sexy, tăragănată, cu accent irlandez. Și nici măcar nu știu ce n-a mers în cazul lui. Am fost îndrăgostiți până peste urechi cam vreun an – îndrăgostiți la modul sex-nebun-noapte-de-noapte nu-mai-conta-nimic-pe-lume – până când brusc am ajuns să ne certăm noapte de noapte. Am trecut de la exaltare la epuizare într-un interval de douăzeci și patru de ore. Ne otrăveam. Prea multe debateri despre starea națiunii, pe teme ca „Încotro ne îndreptăm?“ și „Ce ne dorim de la această relație?“, care ne-au stors pe amândoi. Ne-am mai târât un an și, privind în urmă, acel al doilea an îmi apare ca o pată uriașă, neagră, în viața mea.

Apoi a urmat Julian. Și relația asta a durat tot doi ani, dar n-a prins niciodată *aripi*. A fost

mai curând un fel de schelet de relație. Bănuiesc că lucram amândoi mult prea mult. Eu mă mutasem recent la Blay Pharmaceuticals și călătoream prin toată țara. El încerca să devină partener la firma de contabilitate unde lucra. Nici măcar nu sunt sigură dacă am avut o despărțire în toată regula – pur și simplu ne-am lăsat purtați pe traiectorii diferite. Ne mai întâlnim din când în când, prietenește, și avem aceeași reacție – nu prea știm ce n-a mers de fapt. Chiar mi-a propus să ieșim în oraș acum vreun an, dar a trebuit să-i spun că am pe cineva acum și sunt foarte fericită. Și acel cineva era Richard. Tipul pe care-l iubesc cu adevărat. Tipul care stă în fața mea, cu un inel în buzunar (poate).

Richard e sigur mai arătos decât oricare dintre foștii mei. (Poate că sunt subiectivă, dar cred că arată superb.) Muncește din greu ca analist media, dar nu e obsedat de muncă. Nu e la fel de bogat ca Julian, dar cui îi pasă? E energic și amuzant și are un râs sănătos care mă înveselește, indiferent de dispoziție. Îmi spune „Daisy”¹ de când am fost la un picnic și i-am împletit o coroană din margarete. Își mai iese din fire cu unii oameni – dar e în regulă. Nimeni nu-i perfect. Când mă uit în urmă la relația noastră, nu văd o pată neagră, ca în cazul lui Seamus, sau un spațiu gol, cum a fost cu Julian. Văd un videoclip siropos. Un montaj cu ceruri senine și zâmbete. Momente fericite. Armonie. Râsete.

Și acum ne apropiem de punctul culminant al acelui montaj. Momentul în care îngenunchează, trage aer în piept...

Am emoții pentru el. Îmi doresc ca totul să meargă perfect. Vreau să le pot spune copiilor noștri că m-am îndrăgostit din nou de tatăl lor, în ziua în care m-a cerut de soție.

1. „Margareta“ (n. tr.).

Copiii noștri. Căminul nostru. Viața noastră.

În timp ce-mi derulez în minte aceste imagini, mă simt eliberată. Sunt pregătită. Am treizeci și trei de ani și sunt pregătită. Toată viața mea de adult am evitat subiectul căsătoriei. La fel și prietenele mele. De parcă ar fi o zonă izolată printr-o barieră, ca locul unde s-a comis o crimă: ACCESUL INTERZIS. Pur și simplu nu intri, pentru că, dacă o faci, aduce ghinion și prietenul tău o să-ți dea papucii.

Dar acum nimic nu ne mai poate aduce ghinion. *Simt* dragostea care plutește între noi, deasupra mesei. Vreau să-i strâng mâinile lui Richard. Vreau să-l cuprind în brațe. E un bărbat minunat, atât de minunat. Sunt atât de norocoasă. Peste patruzeci de ani, când vom fi amândoi încărunțiți și zbârțiți, poate c-o să ne plimbăm pe Strand, ținându-ne de mână, și o să ne amintim de ziua de azi și o să mulțumim cerului că ne-am întâlnit. Cum ar veni, ce șanse aveam, în lumea asta ticsită de străini? Dragostea e ceva atât de aleatoriu. *Atât* de aleatoriu. E într-adevăr un miracol ...

O, Doamne, clipesc ca să-mi opresc lacrimile...
— Lottie?

Richard a observat că mi-au dat lacrimile.

— Hei, Daisy-doo. Ești OK? Ce s-a întâmplat?

Deși am fost mai sinceră cu Richard decât cu oricare alt iubit, probabil nu e o idee bună să-i mărturisesc *tot* ce-mi trece prin cap. Fliss, sora mea mai mare, spune că gândesc în Hollywood Technicolor și că trebuie să-mi amintesc că restul lumii nu aude acorduri năvalnice de vioară.

— Scuze, spun, ștergându-mă la ochii. N-am nimic. Mi-aș dori doar să nu trebuiască să pleci.

Richard pleacă în seara asta la San Francisco, într-un transfer temporar. Va sta trei luni – se poate și mai rău –, dar o să-mi fie foarte dor de el. De fapt, doar gândul că voi fi ocupată cu organizarea nunții îmi mai ia gândul de la asta.

— Iubito, nu plânge. Nu suport să te văd plângând. Se întinde și-mi ia mâinile în ale lui. O să vorbim în fiecare zi pe Skype.

— Știu. Îi strâng și eu mâinile. O să fiu gata.

— Deși *poate* ar trebui să-ți amintești că, dacă sunt la birou, toată lumea poate să audă ce spui. Chiar și șeful.

Doar o licărire minusculă din ochi trădează faptul că mă tachinează. Ultima dată când era plecat și am vorbit pe Skype, am început să-i dau sfaturi despre cum să se descurce cu șeful lui de coșmar, uitând că Richard se afla într-un birou necompartimentat și șeful de coșmar ar fi putut oricând să treacă pe-acolo. (Din fericire, n-a trecut.)

— Mersi de pont, spun, ridicând din umeri, cu un aer la fel de serios.

— Pot să te și vadă. Așa că poate-ar fi mai bine să nu fii goală pușcă.

— Nu pușcă, îi dau dreptate. Poate o să port doar chiloți și un sutien transparent. Ceva simplu.

Richard zâmbește larg și îmi cuprinde mai strâns mâinile.

— Te iubesc.

Vocea îi e joasă și caldă, mă topește toată. N-o să mă satur niciodată să-l aud spunându-mi asta.

— Și eu.

— De fapt, Lottie... Își drege glasul. Trebuie să te întreb ceva...

Simt c-o să explodez pe dinăuntru. Pe chip mi-a încremenit o expresie de nerăbdare, în timp ce în minte mi se învoldurează tot felul de gânduri. *O, Doamne... o s-o facă... Toată viața mea se va schimba acum... Concentrează-te, Lottie... savurează momentul... La naiba! Ce-i cu piciorul meu?*

Mă uit oripilată.

Oricine a făcut ciorapii ăștia „cu bandă de fixare“ e un mincinos și o să ardă în iad, pentru că unul

nu a rămas fixat naibii. Mi-a alunecat până sub genunchi și o bandă „adezivă“ oribilă, de plastic, îmi atârnă în jurul gambei.

Nu se poate să mă ceară în căsătorie așa. Nu pot să-mi petrec restul vieții privind în urmă și gândindu-mă: *A fost un moment atât de romantic; păcat de chestia cu ciorapul.*

— Scuze, Richard, îl întrerup. Așteaptă doar o clipă.

Pe furiș îmi las mâna în jos și trag de ciorap – dar materialul subțire mi se rupe în mână. Minunat. Acum pe picior îmi atârnă o fâșie de plastic și bucăți de nailon. Nu-mi vine să cred că cererea în căsătorie e distrusă de un articol de galanterie. Ar fi trebuit să nu port ciorapi deloc.

— Totul e în regulă?

Richard pare puțin intrigat când ies de sub masă.

— Trebuie să mă duc până la toaletă, mormăi. Scuze. Se poate o pauză? Un minuțel doar?

— Ești OK?

— Sunt bine. M-am înroșit toată. Am avut... un mic accident vestimentar. Nu vreau să vezi. Poți să te uiți în altă parte?

Ascultător, Richard își întoarce privirea. Îmi împing scaunul în spate și traversez repede încăperea, ignorând privirile altor oameni care iau prânzul. N-are rost să încerc s-o ascund. E un ciorap care atârnă.

Intru glonț pe ușa de la baie, îmi smulg pantoful din picior și afurisitul de ciorap, apoi mă uit în oglindă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Nu-mi vine să cred că tocmai am luat o pauză când tocmai mă cerea în căsătorie.

Am senzația că timpul s-a oprit locului. Ca și cum am fi într-un film SF și Richard a rămas încremenit și am tot timpul din lume să mă gândesc dacă vreau să mă căsătoresc cu el.

Timp de care, evident, n-am nevoie, pentru că răspunsul e „da, vreau“.

O blondă cu o bentiță cu mărgele se întoarce să se uite la mine, cu conturul de buze în mână. Bănuiesc că arăt puțin ciudat, încremenită, cu un pantof și un ciorap în mână.

— E un coș acolo, îmi arată. Te simți bine?

— Sunt bine. Mulțumesc.

Deodată simt nevoia să destăinui cuiva acest moment important.

— Prietenul meu e pe cale să mă ceară în căsătorie!

— Nu *se poate!*

Toate femeile din fața oglinzii se întorc să se uite la mine.

— Cum adică „pe cale“? întrebă o roșcată slabă, îmbrăcată în roz, cu sprâncenele subțiate. Ce-a zis, „Vrei să...“?

— Tocmai începea, dar am avut probleme cu ciorapul, spun, scuturându-l. Așa că acum am luat o pauză.

— *Pauză?* întrebă cineva, nevenindu-i a crede.

— Ei bine, eu, una, m-aș întoarce acolo repejor, spune roșcata. Nu-i da timp să se răzgândească.

— Cât de incitant! spune blonda. Putem să ne uităm? Pot să vă filmez?

— Am putea să punem filmulețul pe YouTube! spune prietena ei. Tipul a organizat vreun *flash mob* sau ceva?

— Nu *cred...*

— Cum funcționează chestia asta?

O bătrână cu părul cărunt, cu reflexe metalice, ne întrerupe brusc. Își flutură nervoasă mâinile sub dozatorul automat de săpun.

— De ce-or inventa mașinăriile astea? Ce-are săpunul solid?

— Uite-așa, tanti Dee, spune roșcata pe un ton liniștitor. Ții mâinile prea sus.

Îmi scot pantoful și ciorapul din celălalt picior și, dacă tot sunt aici, scot loțiunea de mâini să

mă dau pe picioarele goale. Nu vreau să mă gândesc, amintindu-mi scena: *A fost un moment atât de romantic, păcat c-aveam picioarele uscate ca niște solzi.* Apoi îmi scot telefonul. *Trebuie să-i trimit un mesaj lui Floss.* Tastez repede:

O face!!!

O clipă mai târziu, primesc răspuns:

Nu-mi spune că-mi trimiți mesaj în mijlocul cererii!!!

Sunt la toaletă. Am luat o pauză.

F. incitant!!! Sunteți o pereche grozavă. Să-l pupi din partea mea. xxx

Îl pup! Vbim mai târziu xxx

— Care e? mă întreabă blonda când vâr telefonul în geantă. Mă duc să mă uit!

Tâșnește afară și se întoarce după câteva secunde.

— Ooh, l-am văzut. Tipul brunet din colț? E mortal. Hei, ți s-a întins rimelul. Îmi dă un creion corector. Vrei să te aranjezi rapid?

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc amical și încep să șterg dârele negre subțiri rămase sub ochi. Părul meu ondulat, castaniu, e prins în coc și brusc mă întreb dacă să-l desfac și să-l las să-mi atârne pe umeri în clipa cea mare.

Nu. Prea siropos. În schimb, trag câteva șuvițe și le răsucesc de o parte și de alta în timp ce studiez restul. Ruj: o nuanță frumoasă de culoarea coralului. Fard de pleoape: gri strălucitor, care-mi scoate în evidență ochii albaștri. Fard de obraz: probabil că nu va avea nevoie de ajustări, pentru că o să fiu îmbujorată de emoție.

— Mi-aș dori ca și prietenul *meu* să mă ceară în căsătorie, spune o fată cu părul lung, în negru, privindu-mă melancolică. Care-i secretul?

— Nu știu, răspund, dorindu-mi s-o pot ajuta. Probabil faptul că suntem împreună de ceva vreme, știm că ne potrivim, ne iubim...

— La fel și eu și prietenul meu! Ne-am mutat împreună, sexul e minunat, totul e minunat...

— Nu-l bate la cap cu asta, spune blonda, pe un ton înțelept.

— Pomenesc de asta cam o dată pe *an*, fata cu părul lung spune amărâtă. Și atunci devine agitat și o lăsăm baltă. Ce-ar trebui să fac? Să mă mut de la el? Suntem împreună de șase ani...

— De *șase ani*? Bătrâna își ridică privirea de la uscător. Ce-i cu tine?

Fata se înroșește.

— N-am nimic, spune. E o discuție intimă.

— Intimă, pff.

Bătrâna face un gest înțepat spre restul băii. Toată lumea ascultă.

— Tanti Dee! exclamă roșcata stânjenită. Sst!

— Nu-mi spune mie să tac, Amy! Bătrâna o privește țintă pe fata cu părul lung. Bărbații sunt ca animalele din junglă. Cum pun laba pe pradă, cum o înfulecă și după aia îi ia somnul. Ei, tu i-ai oferit prada pe tavă, nu-i așa?

— Nu e așa de simplu, spune fata înciudată.

— Pe vremea mea, bărbații se însurau pentru că voiau să facă sex. Asta da motivație! spune bătrâna râzând scurt. Voi, fetelor, vă culcați cu ei și vă mutați cu ei și *apoi* mai vreți și inelul de logodnă. Totul e anapoda. Își ia geanta. Haide, Amy! Ce mai aștepți?

Amy ne aruncă tuturor priviri disperate, stânjenite, apoi iese pe ușă cu mătușa ei. Schimbăm toate priviri complice, ridicând din sprâncene. Ce țicnită.

— Nu-ți face griji, spun pe un ton liniștitor, strângând brațul fetei. Sunt sigură c-o să se rezolve lucrurile.

Vreau să răspândesc bucurie în jur. Vreau ca toată lumea să aibă norocul pe care l-am avut eu și Richard: să găsească persoana ideală și s-o recunoască.

— Da. Face eforturi vădite să se adune. Să sperăm. Ei, vă doresc o viață foarte fericită împreună.

— Mulțumesc! Îi întind creionul corector blondei. Mă duc! Țineți-mi pumnii!

Ies din toaletă și studiez restaurantul plin de forfotă, simțindu-mă de parcă tocmai am apăsat pe „play“. Iată-l pe Richard, așezat exact în aceeași poziție în care l-am lăsat. Nici măcar nu se uită la telefon. Probabil e la fel de concentrat asupra momentului ca și mine. Cel mai special moment din viața noastră.

— Scuze. Mă strecor în fotoliu și schițez zâmbetul cel mai afectuos și primitiv cu putință. Reluăm de unde am rămas?

Richard îmi zâmbeste și el, dar îmi dau seama că și-a pierdut puțin din elan. Probabil că va trebui să revenim încet de unde-am plecat.

— E o zi așa de specială, îi spun, încurajator. Nu simți același lucru?

— Absolut, încuviințează.

— Restaurantul ăsta e atât de frumos, spun, arătând în jur. Locul ideal pentru o... o discuție importantă.

Mi-am lăsat mâinile ca din întâmplare pe masă și, întocmai cum speram, Richard le ia între ale lui. Inspiră adânc și se încruntă.

— Apropo, Lottie, voiam să te întreb ceva.

Când îi întâlnesc privirea, ochii lui se încrețesc puțin.

— Nu cred că va fi o surpriză *prea mare*....

O, Doamne, o, Doamne, acum i-acum.

— Da? fac eu, cu un chițăit.

— Doriți pâine?

Richard tresare speriat și eu ridic capul. Un chelner s-a apropiat așa de silențios, că nici unul

nu l-a observat. Pe nesimțite, Richard îmi dă drumul la mână și cere pâine integrală. Îmi vine să arunc cât colo coșul de nervi. Oare chelnerul nu și-a *dat seama*? Nu-i învață să detecteze o cerere în căsătorie iminentă?

Îmi dau seama că și Richard e puțin debusolat. Chelner *idiot*. Cum a îndrăznit să-i strice momentul de glorie prietenului meu?

— Așadar, spun, încurajator, de îndată ce chelnerul a dispărut. Voiai să mă întrebi ceva?

— Ei bine. Da.

Se uită țintă la mine și inspiră adânc – apoi se schimbă din nou la față. Mă întorc surprinsă și văd c-a apărut *alt* chelner, la naiba. Mă rog, ce-i drept, e normal într-un restaurant.

Comandăm amândoi ceva de mâncare – nici nu știu ce-am ales – și chelnerul se evaporă. Dar o să apară altul, cât de curând. Îl compățimesc mai mult ca oricând pe Richard. Cum o să reușească să mă ceară în asemenea împrejurări? Oare *cum* reușesc bărbații?

Nu-mi pot reține un zâmbet acid.

— Nu e ziua ta norocoasă.

— Nu prea.

— Cât de curând o să apară somelierul, punctez.

— E ca în Piccadilly Circus aici.

Dă ochii peste cap, cu un aer melancolic, și simt un fel de complicitate afectuoasă. E ceva care ne privește pe amândoi. Ce contează când mă cere în căsătorie? Ce contează dacă nu e un moment perfect, bine pus la punct?

— Să comandăm niște șampanie? adaugă el.

Nu-mi pot reține un zâmbet complice.

— Nu crezi c-ar fi puțin... *prematur*?

— Ei bine, depinde, spune, ridicând din sprânceană. Tu să-mi spui.

Subtextul e atât de evident, încât nu știu dacă să râd sau să-l strâng în brațe.

— Ei bine, în cazul ăsta...

Fac o pauză, prelungind așteptarea pentru amândoi, savurând momentul.

— Da. Răspunsul meu e „da“.

Expresia de încordare dispare și văd cum i se relaxează mușchii. Oare chiar își închipuia c-aș putea să spun „nu“? E atât de modest. E un om atât de minunat. O, Doamne. Ne căsătorim!

— Din toată inima, da, Richard, adaug, pentru a-mi întări spusele, cu voce tremurândă deodată. Trebuie să știi cât de mult înseamnă asta pentru mine. E... Nu-mi găsesc cuvintele.

Îmi strânge degetele și parcă am comunica într-un cod secret. Aproape le compătinesc pe celelalte cupluri, care trebuie să spună totul explicit. Ei nu simt legătura noastră sufletească.

O clipă rămânem tăcuți amândoi. Simt un nor de fericire plutind în jurul nostru. Îmi doresc ca norul să ne înconjoare veșnic. Văd scene cu noi în viitor, cum zugerăm o casă, împingem un cărucior de copil, împodobim bradul de Crăciun cu micuții noștri... Poate că părinții lui o să vrea să petreacă Crăciunul cu noi și e foarte bine dacă vin, pentru că îi iubesc pe ai lui. De fapt, de cum o să anunțăm lumea, o să-i fac o vizită mamei lui în Sussex. O să fie încântată să mă ajute cu pregătirile pentru nuntă și oricum n-am o mamă care să mă ajute.

Atâtea posibilități. Atâtea planuri. Atâția ani minunați pe care să-i petrecem împreună.

— Așadar, spun, într-un final, masându-i încet degetele. Ești mulțumit? Fericit?

— În culmea fericirii, spune, mângâindu-mi mâna.

— M-am gândit atâta vreme la asta, oftez fericită. Dar nu mi-am închipuit niciodată... Pur și simplu nu-ți închipui, nu-i așa?... Cum va fi? Cum mă voi simți?

— Știu ce vrei să spui, încuviințează.

— Îmi voi aminti mereu încăperea asta. Îmi voi aminti mereu cum arăți acum, spun, strângându-i și mai tare mâna.

— Și eu, spune, simplu.

Ce-mi place la Richard e faptul că poate transmite atât de multe printr-o privire piezișă sau doar înclinând din cap. Nu trebuie să spună prea multe, pentru că îl citesc atât de ușor.

O văd pe fata cu părul lung privindu-ne din celălalt capăt al sălii și îi zâmbesc involuntar. (Nu un zâmbet triumfător, pentru că ar fi crud. Un zâmbet modest, plin de recunoștință.)

— Doriți niște vin, domnule? *Mademoiselle*?

Somelierul se apropie de noi și îi zâmbesc larg.

— Cred c-am dori niște șampanie.

— *Absolument*, spune, zâmbind la rândul lui. Șampania casei? Avem și un Ruinart foarte bun, pentru ocazii speciale...

— Cred că Ruinartul. Nu pot să nu-i împărtășesc vestea: E o zi foarte specială! Tocmai ne-am logodit!

— *Mademoiselle!* Pe față i se întinde un zâmbet. *Félicitations!* Domnule! Sincere felicitări!

Ne întoarcem amândoi spre Richard – dar, spre surprinderea mea, nu a intrat în atmosfera de sărbătoare. Se holbează la mine de parcă aș fi o nălucă. Oare de ce arată atât de șocat? Ce s-a întâmplat?

— Ce..., începe el cu voce sugrumată. Ce vrei să spui?

Realizez brusc de ce e supărat. Evident. Trebuia să stric eu totul luându-i-o înainte.

— Richard, îmi pare foarte rău. Voiai să le spui mai întâi părinților tăi? Îi strâng mâna. Înțeleg perfect. Nu mai spunem nimănui, promit.

— Ce să le spunem? Se uită fix la mine, cu ochii cât cepele. Lottie, nu suntem logodiți.

— Dar... Mă uit la el, încurcată. Tocmai m-ai cerut de soție. Și eu am zis „da“.

— Nu, nu te-am cerut!

Își smucește mâna din mâna mea.

Bun, unul din noi a luat-o razna. Somelierul s-a retras plin de tact și îl văd cum îl trimite la plimbare pe chelnerul cu coșul de pâine, care tocmai se apropia din nou.

— Lottie, îmi pare rău, dar habar n-am despre ce vorbești. Richard își trece mâinile prin păr. N-am pomenit nimic de căsătorie, logodnă sau orice altceva.

— Dar... dar asta era ideea! Când ai comandat șampanie și ai zis „Tu să-mi spui!“ și eu am zis „Din toată inima, da“. A fost subtil! A fost minunat!

Mă uit galeș la el, dorindu-mi să-mi dea dreptate, dorindu-mi să simtă ce simt eu. Dar pare doar perplex și brusc simt un fior de groază.

— *Nu...* asta ai vrut să spui?

Îmi simt gâtul atât de încordat, încât de-abia pot să vorbesc. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

— N-ai vrut să mă ceri în căsătorie?

— Lottie, *nu* te-am cerut în căsătorie! spune el tare și răspicat. Punct!

Chiar trebuie să exclame atât de tare? Toți întorc capul, curioși.

— OK! Am înțeles! Îmi șterg nasul cu șervețelul. Nu trebuie să anunți pe toată lumea din restaurant.

Mă simt scăldată în valuri de rușine. Sunt atât de abătută, că nici nu pot să mă mișc. Cum se poate să fi interpretat greșit toată povestea?

Și dacă nu m-a cerut în căsătorie, *de ce* nu m-a cerut?

— Nu înțeleg, spune Richard părând să vorbească mai degrabă singur. N-am zis niciodată nimic, n-am discutat niciodată despre asta...

— Ai zis destule! Simt cum se revarsă din mine amărăciunea și indignarea. Ai zis că pui la cale un „prânz special“.

— Este special! spune, pe un ton defensiv. Măine plec la San Francisco.

— Și m-ai întrebat dacă îmi place numele tău de familie! Numele tău *de familie*, Richard!

— Făceam un sondaj în glumă la birou! Richard pare uluit. Făceam doar conversație!

— Și ai zis că trebuie să-mi pui o „întrebare importantă“.

— N-am zis o întrebare importantă, mă contrazice el clătînând din cap. Doar o întrebare.

— Eu am auzit „întrebare importantă“.

Se lasă o tăcere sumbră între noi. Norul de fericire a dispărut. Atmosfera de Hollywood Technicolor și viorile s-au evaporat. Somelierul ne strecoară cu tact o listă de vinuri pe colțul mesei și se retrage rapid.

— Care e, atunci? întreb într-un final. Această întrebare de importanță medie?

Richard pare prins în capcană.

— Nu contează. Las-o baltă.

— Haide, spune-mi!

— Ei bine, fie, spune într-un final. Voiam să te întreb ce să fac cu milele aeriene pe care le-am strâns. Mă gândeam c-am putea plănuî o excursie.

— Milele aeriene? explodez fără să vreau. Ai rezervat o masă și ai comandat șampanie ca să vorbim despre *cupoane de zbor*?

— Nu! Vreau să zic... Richard se crispează stânjenit. Lottie, mă simt oribil. N-aveam nici cea mai vagă idee...

— Dar tocmai am avut o întreagă conversație despre logodnă, la naiba! Sunt gata să izbucnesc iar în lacrimi. Îți mângâiam mâna și-ți spuneam cât de fericită sunt și cum visez la momentul ăsta de atâta vreme. Și tu-mi dădeai dreptate! Despre ce-ți *închipuiai* că vorbesc?

Richard se uită încioace și-ncolo, ca și cum ar căuta o cale de scăpare.

— Am crezut că doar... știi tu. O ții cu ale tale.

— O țin cu ale mele? Mă uit lung la el. Cum adică „o țin cu ale mele“?

Richard pare și mai disperat.

— Adevărul e că nu știu întotdeauna despre ce vorbești, exclamă el, pradă unui impuls de sinceritate subit. Așa că uneori pur și simplu... îți țin isonul.

Îmi ține isonul?

Rămân uitându-mă la el, șocată. Credeam că avem o legătură unică, specială, o comunicare dincolo de cuvinte. Credeam că avem un cod secret. Și în tot acest timp el doar îmi ținea isonul.

Doi chelneri ne pun salatele în față și o șterg rapid, parcă intuind că n-avem chef de conversație. Iau furculița în mână și o pun la loc. Richard pare că nici n-a observat farfuria.

— Ți-am cumpărat un inel de logodnă, spun, rupând tăcerea.

— O, Doamne.

Își îngroapă fața în mâini.

— E în regulă. O să-l returnez.

— Lottie... Pare chinuit. Chiar trebuie să... Măine plec. N-am putea să nu mai pomenim de povestea asta?

— Bine, dar vrei să te căsătorești *vreodată*?

Simt o angoasă cumplită în timp ce rostesc întrebarea. Acum un minut mă credeam logodită. Ajunsesem la finalul cursei. Tocmai treceam de linia de sosire, cu brațele înălțate spre cer, în culmea fericirii. Acum sunt din nou la linia de pornire, legându-mi șireturile, întrebându-mă dacă se mai ține cursa.

— Eu... Doamne, Lottie... nu știu. Pare încolțit. Vreau să zic, da. Cred că da. Are o expresie mai hăituită ca oricând. Poate. Știi tu. Într-un final.

Mda. Nici nu se poate un semnal mai limpede de-atât. Poate că vrea să se căsătorească cu cineva într-o bună zi. Dar nu cu mine.

Și brusc mă copleșește cea mai neagră disperare. Credeam din tot sufletul că el e Alesul. Cum

e posibil să mă fi înșelat în halul ăsta? Simt că nu mai pot avea încredere în mine în veci, în nici o privință.

— Bun.

Rămân câteva minute cu privirea pironită în salată, studiind frunzele, feliile de avocado și semințele de rodie și încercând să-mi adun gândurile.

— Faza e că eu *vreau* să mă căsătoresc, Richard. Vreau o căsnicie, copii, o casă – toate cele. Și mi le doream alături de tine. Dar o căsnicie presupune două persoane.

Fac o pauză, gâfâind, dar hotărâtă să-mi păstrez calmul.

— Ei, mai bine că am aflat adevărul acum decât mai târziu. Mulțumesc oricum.

— Lottie! spune Richard, alarmat. Stai așa! Asta nu schimbă nimic...

— Schimbă totul. Sunt prea bătrână ca să fiu pe lista de așteptare a cuiva. Dacă nu există un final fericit pentru noi, aș prefera să știu acum și să pun punct. Știi? Încerc să zâmbesc, dar mușchii nu mă mai ascultă. Distracție plăcută în San Francisco. Cred c-ar fi mai bine să plec.

Lacrimile îmi atârnă de gene. Trebuie să plec repede. O să mă întorc la lucru și o să-mi verific prezentarea pentru mâine. Îmi luasem liber după-amiaza asta, dar ce rost mai are? La urma urmei, n-o să-mi mai sun prietenele să le dau vestea cea bună.

În timp ce-mi croiesc drum spre ieșire, simt cum mă trage cineva de braț. Mă întorc șocată și dau cu ochii de blonda cu bentiță, care se uită țintă la mine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă curioasă. Ți-a dat un inel?

Întrebarea ei îmi străpunge inima ca un pumnal. Nu mi-a dat nici un inel și nici măcar nu mai e iubitul meu. Dar n-aș recunoaște nici moartă.

— De fapt... Îmi ridic bărbia, mândră. De fapt, m-a cerut în căsătorie și l-am refuzat.

— Oh, exclamă ea, ducând mâna la gură.

— Da.

Întâlnesc privirea fetei cu părul lung care trage cu urechea fără rușine de la masa alăturată.

— L-am refuzat.

— L-ai refuzat?

Pare atât de uimită, încât simt o împunsătură de indignare.

— Da! spun, privind-o sfidător. L-am refuzat. Nu ne potriveam de fapt, așa că am hotărât să-i pun punct. Chiar dacă-și dorea foarte tare să se însoare cu mine și să avem copii și-un câine și toate cele...

Simt priviri curioase ațintite asupra mea și, întorcându-mă, văd și mai mulți oameni care mă ascultă cu gura căscată. La naiba, mai nou tot *restaurantul* e la curent?

— L-am refuzat! strig, în ciudată. I-am răspuns nu. *Nu!* strig, în direcția lui Richard, care a rămas așezat la masă, cu o expresie șocată. Îmi pare rău, Richard. Știu că mă iubești și știu că acum îți frâng inima. Dar răspunsul e „nu“!

Și, simțindu-mă un piculeț mai bine, ies țanțoșă din restaurant.

Când mă întorc la lucru, îmi descopăr biroul acoperit de bilețele. Probabil c-a tot sunat telefonul cât am fost plecată. Mă trântesc pe scaunul de la birou și oftez din rărunchi. Apoi aud pe cineva tușind. Kayla, care lucrează ca intern aici, dă târcoale prin fața ușii biroului meu minuscul. Face des asta. E cel mai silitor intern pe care l-am avut vreodată. Mi-a scris o felicitare de Crăciun lungă de două pagini despre cât de mult am inspirat-o, oferindu-i un model, și cum n-ar fi venit niciodată ca intern la Blay Pharmaceuticals dacă n-aș fi ținut acea prezentare la Bristol University. (*A fost o prezentare bunicică, trebuie să recunosc. Pentru o prezentare de recrutare la o companie farmaceutică.*)

— Cum a fost prânzul?

Îi sclipesc ochii.

Simt o piatră pe inimă. *De ce i-oi fi spus că Richard o să mă ceară în căsătorie? Eram pur și simplu atât de sigură. M-am simțit plină de elan când am văzut ce entuziasmată era. Mă simțeam o super-femeie pe toate planurile.*

— A fost frumos. Frumos. E un restaurant drăguț.

Încep să răsfoiesc hârtiile de pe birou ca și cum aş căuta vreo informație vitală.

— Așadar, v-ați logodit?

Cuvintele ei pun sare pe rană. N-are nici un pic de tact? Nu-ți întrebî șefa direct „V-ați logodit?”. Mai ales când nu poartă un inel imens, nou-nouț, ceea ce evident nu port. S-ar putea să fac referire la asta în fișa ei de evaluare. „*Kayla are anumite probleme în respectarea limitelor convenite la lucru.*“

— Ei bine... Îmi scot taiorul, încercând să câștig timp, și-mi înghit nodul din gât. De fapt, nu. De fapt, m-am hotărât să n-o fac.

— Serios?

Pare confuză.

— Da, zic tot încuviințând din cap. Absolut. Am decis că pentru mine, în acest moment din viața mea, la acest punct din carieră, nu era o mișcare inteligentă.

Kayla pare lovită cu leuca.

— Dar... voi doi făceți o pereche minunată.

— Ei bine, lucrurile nu sunt atât de simple cum par, Kayla.

Răsfoiesc și mai grăbită prin hârtii.

— Probabil a fost distrus.

— Cam da, spun, după o pauză. Mda. Zdrobit. De fapt... a început să plângă.

Pot să-i spun ce vreau. Nu-l va mai vedea nici odată pe Richard. Probabil nici eu nu-l voi mai

vedea niciodată. Și, ca un pumn în plex, mă izbește din nou groaznicul adevăr. Totul s-a sfârșit. S-a dus. Totul. N-o să mai fac niciodată sex cu el. N-o să mă mai trezesc niciodată alături de el. N-o să-l mai îmbrățișez niciodată. Cumva, când realizez acest ultim fapt, mai mult decât toate celelalte, îmi vine să plâng în hohote.

— Doamne, Lottie, ești extraordinară, spune Kayla, cu ochii strălucind. Să știi că un lucru dăunează carierei tale și să ai curajul să faci acel pas, să spui „Nu! *Nu* voi face ceea ce se așteaptă toată lumea“...

— Exact, încuviințez disperată. Am luat poziție pentru femeile de pretutindeni.

Îmi tremură maxilarul. Trebuie să închei această conversație imediat, înainte ca lucrurile s-o ia razna și să izbucnesc în plâns în fața propriului meu intern.

— Așadar, am primit vreun mesaj urgent? întreb, fixând bilețelele fără să le văd.

— Un mesaj de la Steve legat de prezentarea de mâine și te-a sunat un tip pe nume Ben.

— Ben și mai cum?

— Doar Ben. A zis c-o să știi tu.

Nimeni nu se prezintă „Doar Ben“. Trebuie să fie vreo pramatie de student pe care l-am întâlnit la vreo sesiune de recrutare, care încearcă să-și facă intrarea. Chiar n-am chef de așa ceva.

— OK. Bine. O să mă uit puțin pe prezentare. Așa că...

Încep să dau click-uri rapide, la întâmplare, până când iese. Inspiră adânc. Strânge din dinți. Treci peste. Treci peste, treci peste.

Sună telefonul și ridic receptorul cu un gest amplu, autoritar.

— Charlotte Graveney.

— Lottie! Eu sunt!

Rezist impulsului de a-i trânti telefonul în nas.

— Ah, bună, Fliss, spun, înghițind în sec. Bună.

— Așadar... cum *te simți*?

Simt nota de tachinare din glasul ei și mă înjur în sinea mea. N-ar fi trebuit în veci să-i trimit SMS-ul ăla la restaurant.

Asta se numește presiune socială. Presiune oribilă. De ce i-oi fi povestit soră-mii despre viața mea amoroasă? De ce i-oi fi spus că am o relație cu Richard? Nu mai zic că le-am făcut cunoștință. Sau c-am început să vorbesc despre cereri în căsătorie.

Data viitoare când mai întâlnesc un bărbat, nu mai spun *nimic nimănui. Nada*. O să tac chitic. Până când vom fi căsătoriți și fericiți de vreo zece ani, cu trei copii, după reînnoirea jurămintelor. Atunci, și numai atunci, o să-i trimit un mesaj lui Fliss în care să-i spun: Ghici ce? Am întâlnit pe cineva! Pare un tip de treabă!

— Oh, sunt bine, spun, reușind să simulez un ton degajat. Tu?

— Toate bune. Deci...?

Lasă întrebarea neterminată. Știu exact unde bate. Vrea să spună: *Așadar, porți un inel cu un diamant imens și bei Bollinger în timp ce Richard îți sugerează degetele de la picioare într-o cameră luxoasă de hotel?*

Simt o nouă împunsătură de durere. Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta. Nu mă simt în stare să fac față unui val de compătimire. Schimbă subiectul. Orice alt subiect. Repede.

— Deci, oricum... Încerc să par degajată și nonșalantă. Mă rog. Hm. Tocmai mă gândeam, de fapt. Chiar ar trebui să mă apuc de masteratul ăla de teoria afacerilor. Știi că dintotdeauna mi-am dorit să-l fac. La o adică, ce mai aștept? Aș putea să mă înscriu la Birkbeck, să învăț în timpul liber... Ce zici?

Fliss

O, Doamne. Îmi vine să plâng. N-a mers. Nu știu de ce, dar n-a mers.

De fiecare dată când se sfârșește vreuna dintre relațiile lui Lottie, începe să vorbească despre un masterat. E un fel de reflex condiționat.

— Poate aș putea chiar să fac un doctorat, știi? zice, cu un tremur infinitezimal în glas. Poate să fac cercetare în străinătate?

I-ar putea păcăli pe cei mai mulți – dar nu pe mine. Nu pe sora ei. Nu se simte bine.

— Bine, zic. Da. Un doctorat în străinătate. Bună idee!

N-are rost s-o forțez să-mi dea detalii sau s-o întreb pe șleau ce s-a întâmplat. Lottie are felul ei aparte de a face față despărțirilor. Nu poți s-o zorești și *nu* trebuie să-ți arăți compătimirea. Am învățat-o pe pielea mea.

Am pățit-o când s-a despărțit de Seamus. Mi-a apărut în prag cu o cutie de Phish Food și ochii roșii și am făcut greșeala elementară s-o întreb „Ce s-a întâmplat?”. Moment în care a explodat ca o grenadă:

— Dumnezeule, Fliss! Nu pot nici măcar să vin să mănânc o înghețată cu sora mea fără să am parte de un interogatoriu? Poate că vreau pur și simplu să petrec puțin timp cu soră-mea. Poate

că vreau doar... să-mi pun iar viața la punct. Să mă apuc de un masterat.

Apoi a fost momentul când s-a despărțit de Jamie și am făcut greșeala să spun „O, Doamne, Lottie, biata de tine“.

Mi-a sărit la beregată.

— Biata de mine? Cum adică „biata de mine“? Cum așa, Fliss, mă compătimizești că nu sunt cu un bărbat? Credeam că ești *feministă*.

Și-a vărsat tot amarul pe mine, în ditamai tirada, și, când a terminat în sfârșit, aveam nevoie de un transplant de timpan.

Așa că acum o ascult în tăcere în timp ce-mi vorbește despre cum își dorește de *nu știu când* să-și exploreze înclinațiile academice, mulți oameni nu realizează cât de cerebrală e ea, profesorul ei a recomandat-o pentru o bursă la universitate, știam chestia asta? (Da, știam: a pomenit de asta imediat după ce s-a despărțit de Jamie.)

Într-un final se cufundă în tăcere. Nici nu îndrăznesc să respir. Cred că s-ar putea să dăm de sursa problemei.

— Așadar, apropo, eu și Richard ne-am despărțit, spune, adoptând tonul ei degajat, ca și cum ar pomeni ceva în trecut.

— Ah, serios? răspund, imitându-i tonul.

Parc-am vorbi de vreo intrigă din *EastEnders*.

— Da, ne-am despărțit.

— Am înțeles.

— Nu ne potriveam.

— Ah. Mă rog. E... Am epuizat cuvintele monosilabice. Vreau să zic, chiar e...

— Da. E păcat. Face o pauză. Pe undeva.

— Da. Deci, el... Parc-aș păși pe coji de ouă. Vreau să zic, nu erați...

Ce vreau s-o întreb de fapt e: *Ce mama mă-sii s-a întâmplat, când acum o oră tocmai te cerea de soție?*

N-am încredere în versiunea lui Lottie despre ce s-a întâmplat. E puțin cam visătoare uneori.

Vede ce-și dorește să vadă. Dar, cu mâna pe inimă, am crezut la fel de sincer ca ea că Richard o s-o ceară.

Și acum nu numai că nu s-au logodit, dar s-au *despărțit*? Nu pot să nu fiu profund șocată. Am ajuns să-l cunosc destul de bine pe Richard și e băiat bun. Cel mai bun dintre cei cu care a fost, dacă mă întrebi pe mine. (Și m-a întrebat de multe ori, adesea în miez de noapte, la beție, întrerupându-mă înainte să apuc să-i răspund, ca să-mi declare că ea-l iubește *orice* aș zice eu.) E un tip țeapăn, bun, realizat. Fără complexe, fără secrete întunecate. E chipeș fără a fi vanitos. Și e îndrăgostit de ea. Țasta e lucrul cel mai important. De fapt, singurul care contează. Îți transmit acea energie pe care o degajă cuplurile reușite. Există genul ăla de conexiune între ei. Felul în care vorbesc, felul în care glumesc, felul în care stau unul lângă altul, cu brațul lui cuprinzându-i mereu umărul, jucându-se cu părul ei. Felul în care par atrași de același lucru – fie că e vorba să comande sushi sau să-și petreacă vacanța în Canada. Există o comuniune între ei. Se vede cu ochiul liber. Cel puțin, eu o văd.

Pardon: o vedeam. Așadar, cum de n-a văzut-o și el?

Ticălosul, imbecilul. Ce speră de fapt să găsească la o parteneră? Ce nu-i convine la soră-mea? Oare-și închipuie că îl împiedică să aibă nu știu ce aventură minunată cu un top-model de 1,80?

Mă descarc făcând ghemotoc o hârtie, pe care o arunc cu năduf la coș. O clipă mai târziu realizez că, de fapt, aveam nevoie de hârtia aia. La naiba.

La celălalt capăt al firului domnește în continuare tăcerea. Simt cum mă năpădește tristețea lui Lottie prin telefon. Of, Doamne, nu suport chestia asta. Nu-mi pasă cât de înțepată e, *trebuie* să aflu un picuț mai mult. E absurd. Adineauri erau

pe cale să se căsătorească, acum sunt la Etapa I din Procesul de Despărțire al lui Lottie, acces interzis.

— Parcă spuneai că voia să-ți pună o „întrebare importantă“? o întreb, cât de delicat pot.

— Da. Mă rog. A dat-o cotită, spune ea, pe un ton voit nonșalant. A zis că nu era o „întrebare importantă“. Era doar o „întrebare“.

Mă strâmb. Nu-i a bună. O „întrebare importantă“ nu e un tip de „întrebare“. Nu e nici măcar o subdiviziune.

— Ei, și care era întrebarea?

— Întâmplător, era vorba de milele aeriene pe care le-a strâns, zice, pe un ton sec.

Milele aeriene? Au. Îmi închipui ce efect a avut *chestia asta*. Observ brusc că Ian Aylward stă la geamul biroului meu. Gesticulează de zor. Știu ce vrea. E vorba de discursul pentru gala de decernare a premiilor, care e diseară.

— E gata, îi șoptesc, o minciună sfruntată, și arăt spre computer, încercând să sugerez că doar tehnologia îl ține pe loc. O să-l trimit pe mail. *Pe mail. Trimit.*

Într-un final pleacă. Mă uit la ceas și inima mi-o cam ia la galop. Am fix zece minute la dispoziție s-o ascult și s-o încurajez pe Lottie, să scriu restul discursului și să-mi retușez machiajul.

Nu, nouă minute și jumătate.

Simt o nouă împunsătură de ciudă la adresa lui Richard. Dacă trebuia neapărat să-i frângă inima surorii mele, nu putea să aleagă o zi care să *nu fie* cea mai aglomerată și cea mai dementă zi a anului? Redeschid zorită documentul cu discursul și încep să titez.

În concluzie, aș dori să vă mulțumesc tuturor celor care sunteți prezenți în seara aceasta. Atât celor care au câștigat, cât și celor care scrâșnesc furioși din dinți. Vă văd! (Pauză pentru râsete.)

— Lottie, știi că în seara asta e gala de decernare a premiilor, spun, simțindu-mă vinovată. În

cinci minute trebuie să te las. Dacă aş putea să vin la tine, ştii c-aş veni într-o clipită...

Prea târziu, realizez c-am făcut o greşală cumplită. Mi-am exprimat compasiunea. Cum era de aşteptat, îmi sare în cap.

— Să vii la mine? exclamă ea dispreţuitor. Nu e nevoie să vii! Ce, îţi închipui că sunt supărată din cauza lui Richard? Crezi că viaţa mea se învâрте în jurul unui bărbat? Nici măcar nu mă *gândeam* la el. Te-am sunat doar să-ţi spun de planurile mele privind masteratul. Țsta a fost singurul motiv.

— Ştiu, dau înapoi. Desigur.

— Poate o să văd dacă există vreun program de studii în Statele Unite. Poate mă interesez la Stanford...

Continuă să vorbească şi eu tastez din ce în ce mai repede. Am ținut discursul ăsta de şase ori până acum. Sunt fix aceleaşi cuvinte în fiecare an, puse în altă ordine.

Industria hotelieră continuă să inoveze şi să inspire. Realizările şi inovațiile pe care le putem vedea în domeniul nostru sunt fenomenale.

Nu. La naiba. Şterg şi încerc să reformulez.

Realizările şi inovațiile la care am fost martori eu şi echipa mea internațională de critici sunt nemaivăzute.

Da. „Martori“ dă o notă bine-venită de gravitate întregii chestii. Mai că-ţi vine-a crede că ne-am petrecut anul interacționând cu profeți, nu cu PR-iste bronzate, cu tocuri cui, care ne arătau tehnologiile de ultima oră în materie de răcire a prosoape-lor pentru piscină.

Trebuie să-i mulțumesc, ca întotdeauna, lui Bradley Rose...

Oare să-i mulțumesc mai întâi lui Brad? Sau lui Megan? Sau lui Michael?

O să uit pe cineva. Ştiu. E legea discursului de mulțumire. Uiți o persoană foarte importantă, apoi înşfaci din nou microfonul şi-i strigi numele

ca din gură de șarpe, dar nimeni nu mai ascultă. Apoi trebuie s-o cauți și să stai o jumătate de oră oribilă să-i mulțumești personal, cu zâmbete de-o parte și de cealaltă, dar deasupra capului persoanei plutește, ca într-o bulă de desen animat, gândul: *Ai uitat de existența mea.*

Trebuie să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la organizarea acestei gale de decernare a premiilor, celor care n-au contribuit la organizare, întregii mele echipe, tuturor echipelor voastre, tuturor familiilor voastre, tuturor celor șapte miliarde de oameni de pe planetă, Lui Dumnezeu / Allah / alte variante...

— ... de fapt, cred că e ceva pozitiv. Serios, Fliss. Asta e șansa mea să-mi pun ordine în viață, știi? Vreau să zic, chiar aveam *nevoie* de asta.

Mă silesc să mă concentrez din nou asupra telefonului. Refuzul lui Lottie de a recunoaște când nu merge ceva e una dintre cele mai înduioșătoare calități ale ei. Bravada ei de nezdruncinat îți frânge inima, îmi vine s-o strâng în brațe când o aud.

Dar totodată îmi cam vine să-mi smulg părul din cap și să zbier: *Nu mai vorbi de masterate, dă-le naiba! Recunoaște pur și simplu că suferi!*

Pentru că știi care-i mecanismul. Am mai trecut prin asta. La fiecare despărțire e la fel. La început se dă vitează și optimistă. Refuză să admită că s-a întâmplat ceva. Rezistă câteva zile, poate chiar săptămâni fără să clacheze, cu un zâmbet împietrit pe față și oamenii care n-o cunosc spun: „Oau, Lottie a făcut față foarte bine despărțirii“.

Până când apare reacția întârziată. Care apare de fiecare dată. Sub forma unui gest impulsiv, șocant, total dement, care o face să se simtă exaltată cam vreo cinci minute. De fiecare dată e altceva. Un tatuaj pe gleznă; o tunsoare extremă; un apartament la suprapreț în Borough, pe care a trebuit apoi să-l vândă în pierdere. Intrarea în

vreo sectă. Un piercing într-un loc intim care s-a infectat. Asta a fost chestia cea mai nasoală.

Nu, retrag ce-am spus, secta a fost cea mai nasoală. Au ușurat-o de șase sute de lire și ea vorbea mai departe de „iluminare“. Ticăloși profitori. Cred că dau târcoale prin Londra adulmecându-i pe cei proaspăt părăsiți.

Abia după ce trece perioada de euforie clachează efectiv. Și *atunci* intră în stadiul bocitului, a zilelor libere și îi tot dă cu „Fliss, de ce m-ai lăsat să fac asta?“. Și „Fliss, urăsc tatuajul ăsta!“. Și „Fliss, cum pot să mă duc la medicul de familie? Mi-e așa rușine. Ce mă faaaac?“.

În sinea mea numesc aceste acțiuni nebunești care urmează unei despărțiri Alegeri Nefericite, așa cum le zicea adesea mama când mai trăia. Expresia se referea la orice, de la o pereche de pantofi bizari purtați de vreun invitat la masă la decizia pe care a luat-o în cele din urmă tata de a se combina cu o regină a frumuseții din Africa de Sud. „O alegere nefericită“, murmură ea cu acea privire glacială, și noi, copiii, ne înfioram, mulțumind cerului că nu *noi* făcuserăm acea alegere.

Nu prea mi-e dor de maică-mea. Dar uneori mi-aș dori să mai existe un membru al familiei pe care să-l pot chema în ajutor când Lottie e cu moralul la pământ. Pe tata nu poți să te bazezi. În primul rând, locuiește la Johannesburg. În al doilea rând, dacă nu e vorba de vreun cal sau dacă nu-i oferi un whisky, nu-l interesează.

Acum, ascultând-o pe Lottie cum bate câmpii despre programe de studii, mi se strânge inima. Simt cum se apropie o nouă Alegere Nefericită. Pândește undeva aproape. Parc-aș scruta zarea, cu mâna la ochi, întrebându-mă când va țâșni rechinul din apă, gata s-o apuce de picior.

Mi-aș dori să înjure, să facă urât și să arunce cu lucruri. Atunci aș putea și eu să mă relaxez;

s-ar descărca de toată nebunia. Când m-am despărțit de Daniel, am înjurat în ultimul hal două săptămâni întregi. N-a fost o perioadă prea plăcută. Dar cel puțin n-am intrat în vreo sectă.

— Lottie... Îmi masez fruntea. Știi că de mâine plec două săptămâni în concediu?

— Da.

— O să te descurci?

— Sigur c-o să mă *descurc*. Tonul disprețuitor a revenit. Diseară o să iau o pizza și o sticlă de vin. Oricum îmi doream de nu știu când.

— Ei, atunci distracție plăcută. Numai să nu-ți îneci amarul.

Asta e o altă vorbă de-a maică-mii. Mi-o amintesc dintr-odată, în costumul ei alb strâmt, dată cu fard verde strălucitor.

— Să ne înecăm amarul, dragelor.

Stătea la barul casei din Hong Kong cu un pahar de martini în mână, în timp ce eu și Lottie o priveam, în halatele noastre roz asortate, trimise din Anglia.

După ce ieșea, repetam expresia ca pe un fel de *mantra*. Îmi închipuiam că e un toast obișnuit, ca „Până la fund“, și mi-am șocat o prietenă de la școală mulți ani mai târziu, la un prânz în familie, când am ridicat paharul și am spus:

— Ei bine, să ne înecăm amarul!

Acum expresia e un mod de a spune mai pe scurt „să tragem o beție crâncenă și să ne facem de râs“.

— Eu *n-o* să-mi înec amarul, ca să știi, îmi dă replica Lottie, pe un ton ofensat. Și, oricum, mi-ar fi rușine să vorbesc în locul tău, Fliss.

E posibil să fi băut puțin cam multe pahare de vodcă după ce m-am despărțit de Daniel și să le fi ținut o întregă prelegere oamenilor dintr-un restaurant indian. Are și ea dreptate.

— Da, mă rog, oftez. Vorbim.

Pun receptorul în furcă, închid ochii și îmi las creierul să se odihnească vreo zece secunde. Trebuie

să uit de viața amoroasă a lui Lottie. Trebuie să mă concentrez asupra galei de decernare a premiilor. Trebuie să termin discursul. Acum. Start.

Deschid ochii și tastez repede o listă de persoane cărora trebuie să le mulțumesc. Se întinde pe vreo zece rânduri, dar așa măcar sunt sigură că nu fac vreo trăsnaie. Îi trimit discursul pe mail lui Ian, cu titlul „Discurs! Urgent!“, și sar de pe scaun.

— Fliss!

Chiar când ies din birou, Celia sare pe mine. E una dintre cele mai prolifiche colaboratoare ale noastre și recunoști la ea ridurile din colțul ochilor caracteristice criticului specializat în evaluarea centrelor balneare. Te-ai aștepta ca tratamentele balneare să îndepărteze efectele nedorite ale expunerii la soare, dar observ că e taman pe dos. Chiar ar trebui să nu mai deschidă astfel de centre în Thailanda. Ar trebui să le mute în țări nordice, friguroase, unde e mereu noapte.

Hmm. Oare aș putea să scriu un articol despre asta?

Tastez repede pe BlackBerry „*Centre balneare noapte polară?*“, apoi îmi ridic privirea.

— S-a întâmpat ceva?

— A venit Bau-Bau. Pare furibund. Înghite în sec. Poate mai bine plec.

Bau-Bau e porecla sub care e cunoscut în branșă Günter Bachmeier. Deține un lanț de zece hoteluri de lux, locuiește în Elveția și are burdihan de bancher. Știam că e invitat în seara asta, dar am presupus că nu va veni, după evaluarea pe care i-am făcut-o noului său hotel dotat cu centru spa din Dubai, Palm Stellar.

— E în regulă. Nu-ți face griji.

— Să nu-i spui că eu am scris articolul, spune ea, cu voce tremurătoare.

— Celia, spun, apucând-o de umeri. Nu te dezici de ce-ai scris, nu?

— Nu.

— Bun așa.

Încerc să-i insuflu puțin curaj, dar pare îngrozită. E uimitor că o persoană care scrie articole atât de spirituale și acide poate fi atât de sfioasă și de sensibilă când o cunoști în carne și oase.

Hmm. Oare așa putea să scriu un articol despre asta?

Tastez: „*Faceți cunoștință cu criticii noștri?? Personalitate reală??*“.

Apoi șterg. Cititorii noștri nu vor să-i cunoască pe critici. Nu vor să știe că „CBD“ locuiește în Hackney și, în timpul liber, e poetă consacrată. Tot ce vor să știe e că banița de bani pe care o dau le va garanta combinația ideală de soare/zăpadă, plajă cu nisip alb/munte, solitudine/oameni superbi, bumbac egiptean/hamace, delicatose exotice/ sendvișuri scumpe pe care o așteaptă de la o vacanță de cinci stele.

— Nimeni nu știe cine e „CBD“. Ești în siguranță, spun, bătând-o ușor pe braț. Trebuie să fug.

Deja am luat-o din nou la pas pe coridor. Mă îndrept spre holul central și mă uit în jur. E o sală spațioasă, aerisită, cu două niveluri – singura încăpere de efect de la Pincher International – și în fiecare an redactorii noștri mereu înghesuiți propun s-o transformăm în spațiu de birouri. Dar la galele de premiere își îndeplinește menirea. Studiez cu atenție locul, înregistrând diverse lucruri. Tortul uriaș glazurat în formă de copertă de revistă pe care nu-l va mânca nimeni: bifat. Angajații de la catering care pun paharele pe mese: bifat. Masa cu trofeele: bifat. Ian de la IT e ghemuit lângă podium, făcându-și de lucru cu prompterul.

— Toate bune? îl întreb, apropiindu-mă în grabă.

— E perfect, zice, sărind în picioare. Am încărcat discursul. Vrei să facem o probă de microfon?

Urc pe scenă, dau drumul la microfon și mă zgâiesc la prompter.

— Bună seara! strig. Sunt Felicity Graveney, redactor-șef al revistei *Pincher Travel Review*, și vă urez bun-venit la cea de-a douăzeci și treia ediție a galei noastre anuale de premiere. Și ce an minunat am avut!

Când Ian ridică din sprânceană sardonice, îmi dau seama că va trebui să par puținel mai entuziasată.

— Ei, taci, zic și zâmbește larg. Am optsprezece premii de prezentat...

Mult prea multe. În fiecare an ne ciondănim la care premii să renunțăm și până la urmă nu scoatem nici unul.

— Taca, taca... OK, în regulă. Închid microfonul. Ne vedem mai târziu.

În timp ce fac grăbită cale întoarsă, îl zăresc la capătul culoarului pe Gavin, directorul nostru. Tocmai pofteste o siluetă corpulentă, inconfundabilă, în lift. Sub privirea mea, Bau-Bau se întoarce și afișează un rânjet amenințător. Ridică patru degete butucănoase și rămâne în poziția asta în timp ce se închid ușile liftului.

Știu la ce se referă și n-am de gând să mă las intimidată. Așadar noul lui hotel a primit patru stele de la noi în loc de cinci. Ar fi trebuit să creeze un hotel mai bun. Ar fi trebuit să investească în ceva mai mult nisip cu care să acopere fundația de beton a „plajei artificiale multipremiate” și să încerce să angajeze personal cu mai puține fițe.

Intru la toaletă, mă uit în oglindă și mă strâmb. Uneori sunt sincer șocată de imaginea mea din oglindă. Chiar *atât* de puțin semăn cu Angelina Jolie? Când mi-au apărut cearcănele astea? Totul e prea întunecat la mine, conchid brusc. Părul și sprâncenele sunt prea negre, tenul e prea brun. Trebuie să-mi oxigenez ceva. Sau poate totul odată. Trebuie să existe pe undeva un centru de îngrijire care să aibă o cuvă pentru albire completă. Să

poți să te vâri o clipă în ea cu gura deschisă dacă vrei să-ți albească și dinții.

Hmm. Oare aş putea să scriu un articol despre asta? Tasting „Albire?” pe BlackBerry, apoi atac tot ce se poate cu periutele. La final îmi dau din belșug cu ruj Nars Red Lizard. Măcar atât: rujul îmi stă de minune. Poate asta o să-mi scrie pe mormânt: *Aici odihnește Felicity Graveney. Îi stătea de minune rujul.*

Ies, mă uit la ceas și, din mers, tastez „Daniel” în agendă. Ar trebui să știe că-l sun, am discutat cum să ne sincronizăm, o să-mi răspundă, trebuie să-mi răspundă. Hai, Daniel, răspunde... Pe unde umbli?

A intrat mesageria.

Ticălosul.

Când e vorba de Daniel, pot trece de la calm la furie oarbă în câteva secunde.

Aud semnalul sonor și trag aer în piept.

— Nu răspunzi la telefon, spun, cu un calm aparent, în timp ce mă îndrept spre biroul meu. Păcat, pentru că în curând trebuie să particip la un eveniment, cum bine știai, pentru că am discutat. De mai multe ori.

Îmi tremură vocea. Nu trebuie să mă afecteze așa de tare. Treci peste asta, Fliss. Divorțul e un proces ca oricare altul, și acesta e un proces, și cu toții facem parte din Tao. Sau Zen. Cum i-o zice. Chestia aia din toate cărțile care mi-au fost oferite, cu cuvântul „Divorț” scris pe copertă, deasupra unui cerc sau unei imagini cu un copac.

— Mă rog. Inspir adânc. Îi poți pune acest mesaj lui Noah? Mersi.

Închid ochii o clipă și îmi spun că de acum nu mă mai adresez lui Daniel. Trebuie să-mi scot din minte chipul lui nesuferit. Acum mă adresez fețișoarei care îmi luminează viața. Chipul care – oricât de improbabil ar părea – redă sens lumii. Mi-l imaginez cu bretonul lui ciufulit, cu ochii mari

și cenușii, cu șosetele de la uniformă atârându-i în dreptul gleznelor, chemuit pe canapea, în apartamentul lui Daniel, cu Monkey sub braț.

— Puiule, sper că te distrezi de minune cu tati. Ne vedem curând, bine? O să încerc să sun mai târziu, dar, dacă nu reușesc, atunci noapte bună și te iubesc!

Sunt aproape în pragul biroului. Am multe de făcut. Dar nu mă pot opri, vorbesc cât pot, până la semnalul sonor care mă trimite la plimbare.

— Noapte bună, puiule. Îmi lipsesc obrazul de telefon. Vise plăcute! Noapte bună!

— Noapte bună, îmi răspunde un glăscior cunoscut și sunt cât pe-acți să mă împiedic în pantofii mei Manolo Blahnik de ocazie.

Ce-a fost asta? Am halucinații? Oare a intrat peste mesagerie? Mă chiorăsc la telefon să mă asigur, îl lovesc un pic de palmă și ascult din nou.

— Alo? spun, precaut.

— Alo! A-looo...

O, Doamne! Vocea nu se aude din telefon. Se aude din...

Dau repede colțul culoarului care duce la biroul meu și iată-l. Fiul meu în vârstă de șapte ani. Așezat în fotoliul pentru vizitatori.

— Mami! strigă, încântat.

— Ooh. Mai că mi-a pierit glasul. Noah. Ești aici. La mine la birou. E... Daniel? Mă întorc spre fostul meu soț care stă în picioare lângă geam, răsfoind un număr mai vechi al revistei. Ce se întâmplă? Credeam că Noah deja își bea ceaiul? La tine? subliniez, cu un zâmbet larg. Așa cum plănuiserăm?

— Dar nu-i așa, intervine Noah triumfător.

— Da! Văd, puiule! Deci... Daniel?

Zâmbesc cu toată fața. În general, regula e următoarea: cu cât îi zâmbesc mai larg lui Daniel, cu atât mai tare îmi vine să-l omor.

Fără să vreau, îl studiez cu un ochi critic, chiar dacă nu mai avem nimic de-a face unul cu altul.

A pus câteva kile pe el. Poartă o cămașă nouă, în dungi. Nu folosește produse de îngrijire a părului. O greșeală, pentru că acum părul lui arată pleoștit și rar. Poate că lui Trudy îi place așa.

— Daniel? repet.

Daniel nu zice nimic, doar ridică degajat din umeri, ca și cum totul se înțelege de la sine și cuvintele sunt de prisos. Tendința asta de a da din umeri e ceva nou la el. Un obicei căpătat după despărțire. Când eram împreună, stătea mereu gârbovit. Acum dă din umeri. Poartă o brățară Kabbalah pe sub costum. Respinge confruntările ca și cum ar fi din cauciuc. Simțul umorului i-a fost înlocuit de simțul a ceea ce se cuvine. Nu mai glumește: dă sentințe.

Nu-mi vine să cred că m-am culcat cu el. Nu-mi vine să cred că l-am conceput pe Noah împreună. Poate sunt în *Matrix* și o să mă trezesc într-o realitate *mult* mai logică, poate că în tot acest timp am zăcut întinsă într-o cuvă legată de niște electrozi.

— Daniel?

Zâmbetul mi-a devenit un rictus.

— Am stabilit că Noah va rămâne la tine diseară, spune, dând din nou din umeri.

— *Poftim?* Mă uit lung la el, șocată. Ba nu. E rândul tău.

— Trebuie să plec la Frankfurt în seara asta. Ți-am trimis un e-mail.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu mi-ai trimis! *Nu* mi-ai trimis nici un mail.

— Am stabilit c-o să-l las pe Noah aici.

E perfect calm, cum doar el poate fi. Eu, în schimb, sunt în pragul unei crize de nervi.

— Daniel. Îmi tremură vocea, atât de tare mă abțin să nu-i dau cu ceva în cap. De ce aș fi fost de acord să-l aduci pe Noah aici în seara asta

când prezint o ceremonie de premiere? De ce aş fi făcut una ca asta?

Daniel ridică iar din umeri.

— Trebuie să ajung la aeroport. A mâncat ceva. Aici sunt lucrurile lui. Trânţeşte rucsacul lui Noah pe podea. Eşti bine, Noah? În seara asta o să stai cu mami, norocul ei.

N-am nici o cale de ieşire.

— Super!

Îi zâmbesc lui Noah care se uită neliniştit la noi. Mi se rupe inima când îi citesc îngrijorarea în ochii mari. Nici un copil de vârsta lui n-ar trebui să-şi facă griji legat de nimic.

— Ce bucurie pe mine! Îl mângâi pe păr ca să-l liniştesc. Scuze. Lipsesc doar o clipă...

Străbat culoarul până la toaletă. Nu e nimeni înăuntru, ceea ce e minunat, pentru că nu mă mai pot abţine.

— NUMI-ATRIMISNICI UNMAIL, BĂGA-MI-AŞ!

Vocea îmi răsună în toată baia. Când mă uit în oglindă, de-abia mai pot să respir. Mă simt cu 10% mai bine. Destul cât să fac faţă serii care urmează.

Când mă întorc în birou, calmă, Daniel tocmai se îmbracă.

— Ei bine, drum bun sau mă rog.

Mă aşez pe scaun, desfac capacul stiloului şi scriu „*Felicitări!*“ pe bileţelul ce însoţeşte buchetul de flori ce va fi înmănat câştigătorului marelui premiu (un nou centru spa din Marrakesh). *Toate cele bune din partea lui Felicity Graveney şi a întregii echipe.*

Daniel e încă în birou. Simt că mă pândeşte. Are ceva de spus.

— N-ai plecat? îl întreb ridicându-mi privirea.

— Încă ceva. Mă studiază din nou cu aerul acela moralizator. Mai am câteva aspecte de discutat în legătură cu partajul.

Preţ de o clipă rămân interzisă.

— Poftim? reușesc să îndrug într-un final.

Nu mai are ce discuta. Am terminat cu discuțiile. Suntem pe punctul de a semna actele. Totul s-a încheiat. După un proces, două recursuri și un milion de scrisori de la avocați. S-a terminat.

— Discutam cu Trudy. Iar începe să fluture din mâini. A punctat niște aspecte interesante.

Imposibil. Îmi vine să-l pocnesc. Nu are dreptul să discute despre divorțul nostru cu Trudy. E al nostru. Dacă Trudy vrea să discute despre divorț, n-are decât să se mărite cu el. Să vedem dacă îi place.

— Doar câteva aspecte.

Îmi pune pe birou un teanc de hârtii.

— Merită citite.

Merită citite. De parcă mi-ar recomanda un roman polițist captivant.

— Daniel. Simt c-o să explodez. Nu poți să începi să-mi arunci chestii noi pe cap. Divorțul s-a încheiat. Am discutat și răs-discutat totul deja.

— Cu siguranță e mai important s-o facem ca lumea, nu?

Parcă m-ar dojeni, ca și cum aș sugera să optăm pentru un divorț de mântuială. Unul fără dichis. Peticit cu lipici în loc să fie cusut de mână.

— Sunt împăcată cu ce-am decis, spun încordată, deși „împăcată“ nu e tocmai cuvântul potrivit.

„Împăcată“ aș fi fost dacă *nu-i* găseam ciornele scrisorilor de dragoste către o altă femeie ascunse în servietă, la îndemâna oricui ar fi căutat după gumă de mestecat.

Scrisori de dragoste. Pe bune acum, scrisori de dragoste! Tot nu-mi vine să cred că i-a scris scrisori de dragoste unei alte femei și nu propriei soții. Nu-mi vine să cred că i-a scris poezii obscene, cu ilustrații cu tot. Am fost sincer șocată. Dacă mi-ar fi adresat mie astfel de poezii, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Poate aș fi realizat cu ce maniac egocentric am de-a face *înainte* să ne căsătorim.

— Mă rog, zice, dând din nou din umeri. Poate că eu gândesc pe termen mai lung. Poate că tu ești prea implicată.

Prea implicată? Cum pot să fiu prea implicată în propriul meu divorț? Cine e idiotul ăsta insensibil și scâlâmbăiat și cum a pătruns în viața mea? Gâfâi atât de tare de furie, încât am senzația că, dacă m-aș ridica de la birou, m-aș putea întrece și cu Usain Bolt.

Și apoi se întâmplă. N-o fac tocmai intenționat. Zvâcnesc brusc din încheietură și am comis-o, șase pete mici de cerneală înfloresc pe cămașa lui și simt cum crește inima în mine.

— Ce-a fost asta? Daniel se uită la cămașă și apoi își ridică privirea, cu o expresie îngrozită. Asta e cerneală? Tocmai *m-ai improșcat cu cerneală*?

Trag cu coada ochiului la Noah să văd dacă și-a văzut mama comportându-se ca un copil. Dar e cufundat în lumea mult mai matură a lui *Captain Underpants*.

— Mi-a scăpat, spun, pe un ton nevinovat.

— Ți-a scăpat. Ai cinci ani cumva? Fața i se crispează de furie și începe să-și șteargă cămașa, întinzând o pată. Aș putea să-mi sun avocatul să-i spun ce s-a întâmplat.

— Ați putea să discutați despre responsabilitate parentală, subiectul tău preferat.

— Ce haios.

— Nu e. Brusc redevin serioasă. M-am săturat de jocul ăsta de-a răzbunarea. Chiar nu e.

Mă uit la fiul nostru, aplecat asupra cărții, râzând în hohote de ceva. Pantalonii scurți îi sunt șifonați și pe genunchi are o fețișoară desenată cu pixul, cu o săgeată îndreptată spre ea și „SUNT SUPER-EROU“ scris cu litere tremurânde. Cum poate Daniel să-l lase baltă? Nu l-a mai văzut de două săptămâni; nu sună niciodată să vorbească cu el. E ca și cum Noah ar fi un hobby pentru care și-a cumpărat tot echipamentul și a ajuns la

un nivel de începător – dar apoi a decis că pur și simplu nu-l pasionează așa tare și că poate ar fi trebuit să opteze pentru escaladări.

— Chiar nu e, repet. Cred c-ar trebui să pleci.

Nici măcar nu-mi ridic privirea în timp ce iese. Trag prostiile alea de hârtii spre mine, le răsfoiesc, prea furioasă să pot citi ceva, apoi deschid un document pe computer și titez nervoasă:

D. apare la birou, îl lasă pe N. cu mine fără să mă anunțe înainte, încalcând înțelegerea. Se comportă ostil. Vrea să discute noi aspecte legate de partaj. Refuză să discute rațional.

Desfac stick-ul de memorie pe care-l port atârnat de gât și salvez fișierul modificat pe el. Stick-ul de memorie e refugiul meu. Am salvat întreg dosarul pe el: toată povestea urâtă cu Daniel. Îmi atârni iar stick-ul de lăncișor și apoi formez numărul lui Barnaby, avocatul meu.

— Barnaby, n-o să-ți vină să crezi, spun, de îndată ce intră mesageria. Daniel vrea să modifice *din nou* contractul. Poți să mă suni când primești mesajul?

Apoi mă uit neliniștită la Noah să văd dacă m-a auzit. Dar chicotește la ceva ce citește. Va trebui să-l las în grija secretarei mele; m-a mai ajutat și altă dată când am avut astfel de urgențe.

— Vino. Mă ridic și-l ciufulesc. Hai s-o căutăm pe Elise.

Faza e că e foarte ușor să eviți anumite persoane la petreceri dacă ești gazda. Întotdeauna găsești un pretext să te sustragi dintr-o conversație când vezi că se îndreaptă amenințător spre tine o persoană cu burtă de bancher, într-o cămașă cu dungulițe roz. („*Mii de scuze, trebuie să-l întâmpin*

pe directorul de marketing de la Mandarin Oriental, revin imediat...“)

Petrecerea a început de o jumătate de oră și am reușit să-l evit complet pe Bau-Bau. Mă ajută faptul că el e atât de mătăhălos și că sala e atât de aglomerată. Am reușit să dau impresia că nu e nimic suspect în faptul că, de fiecare dată când ajunge la câțiva pași de mine, o iau la picior în direcția opusă sau ies cu totul din încăpere sau, în disperare de cauză, o șterg la toaletă.

La naiba. Când ies de la toaletă, îl găsesc așteptându-mă. Günter Bachmeier s-a postat efectiv pe coridor, pândind ușa de la toaleta doamnelor.

— Oh, salutare, Günter, spun degajată. Ce plăcere să te văd. Chiar voiam să te prind...

— M-ai hevitat, spune, pe un ton sever, gutural.

— Glumești! Te distrezi bine?

Mă silesc să-i ating antebrațul carnos.

— Mi-ai ponegрит noul hotel.

Pronunță „ponegрит“ graseiat, voluptuos. „Ponegrrrit.“ Sunt chiar impresionată că știe cuvântul. Eu, una, cu siguranță n-aș ști să spun „ponegрит“ în germană. Germana mea se reduce la „Taxi, bitte?“.

— Günter, exagerezi. Zâmbesc suav. O evaluare cu patru stele nu e tocmai... ponegrire.

Ponegreală? Ponegрит?

— Îmi pare rău că redactorul nostru n-a putut să-ți acorde cinci stele...

— N-ai hevaluat hotelul perrrrsonal, spune el din ce în ce mai zburlit. Ai trrrrimis un amatorrr. Nu m-ai trrrratat cu rrrespect!

— Ba te-am trrrratat! îmi scapă. Vreau să zic... trrrratat. Tratat. M-am înroșit toată. Te-am tratat cu respect.

N-am vrut să fac asta, pur și simplu sunt ca un papagal. Imit vocile și accentele involuntar. Acum Günter se uită și mai încrunțat la mine.

— Totul e în regulă, Felicity?

Gavin, directorul nostru, vine grăbit spre noi. Văd c-a ciulit urechile și știu și de ce. Anul trecut Bau-Bau a plătit douăzeci și patru de reclame de câte două pagini. El ne ține pe linia de plutire. Dar nu-i pot să-i acord cinci stele hotelului lui doar pentru că a cumpărat niște reclame. O evaluare cu cinci stele în *Pincher Travel Review* nu e de ici, de colea.

— Tocmai îi explicam lui Günter că am trimis unul dintre cei mai calificați colaboratori ai noștri să scrie evaluarea hotelului său. Îmi pare rău că n-a fost mulțumit, dar...

— Ar fi trebuit să te duci personal. Günter aproape că scuipă cuvintele. Unde ți-e incredibilitatea, Felicity? Unde ți-e reputația?

În timp ce se îndepărtează, mă simt puțin cam întoarsă pe dos în sinea mea. Îmi ridic privirea spre Gavin, cu inima cât un purice.

— Mă rog! încerc eu să adopt un ton degajat. Exagerează.

— De ce nu te-ai ocupat personal de Palm Stellar? mă întreabă Gavin încruntat. Tu scrii cronicile pentru lansările importante. Asta a fost regula dintotdeauna.

— Am decis s-o trimit pe Celia Davidson, spun nonșalant, dând-o cotită. Scrie foarte bine.

— De ce nu te-ai ocupat tu de Palm Stellar? repetă ca și cum nu m-a auzit.

— Am avut niște chestii de rezolvat, chestii legate de... Îmi dreg glasul, nu vreau să rostesc cuvântul. Probleme personale.

Urmăresc expresia lui Gavin când îi pică fisa.

— Legate de divorț?

Nu mă simt în stare să-i răspund. Îmi răsucesc cureaua de la ceas, ca și cum aș fi brusc interesată de mecanism.

— De divorț? Vocea îi crește în intensitate, amenințător. *Iar?*

M-am înroșit de rușine. Știu că divorțul meu a căpătat o aură de epopee, cumva ca *Stăpânul*

inelelor. Știu că mi-a ocupat mai mult din timpul alocat serviciului decât ar fi trebuit. Știu că i-am promis lui Gavin că totul s-a încheiat.

Dar oricum n-am de ales. Și doar nu-i vreo *distracție*.

— Consultam un avocat specializat din Edinburgh, recunosc într-un final. A trebuit să merg până acolo, avea un program foarte încărcat.

— Felicity.

Gavin mă ia deoparte și, numai văzându-i zâmbetul încordat, simt un gol în stomac. Țasta e zâmbetul pe care îl adoptă când anunță tăieri de salarii și bugete și când le spune oamenilor că revista lor nu va mai apărea, din păcate, și îi roagă să părăsească imediat clădirea.

— Felicity, nimeni nu-ți poate înțelege problemele mai bine ca mine. Știi doar.

Minciuni. Ce știe el despre divorț? Are soție și amantă și nici una nu pare deranjată de existența celeilalte.

Mă simt obligată să-i mulțumesc.

— Dar nu poți lăsa divorțul să-ți afecteze munca sau reputația revistei *Pincher International*, declamă el. M-ai înțeles?

Brusc, pentru prima dată, mă simt sincer îngrijorată. Știu din experiență că Gavin începe să invoce „reputația revistei *Pincher International*” când are de gând să concedieze pe cineva. E un avertisment.

Tot din experiență, știu că singura metodă de a-i face față e să nu recunoști nimic.

— Gavin. Adopt cea mai demnă și impunătoare atitudine cu putință. Să lămurim un lucru. Fac o pauză, ca și cum aș fi David Cameron la întâlnirea săptămânală cu parlamentarii. Să fie cât mai clar. Un lucru pe care nu-l fac niciodată, *absolut* niciodată, e să-mi las viața personală să-mi afecteze munca. De fapt...

— Zum!

Sunt întreruptă de un țipăt asurzitor.

— Atac cu laser!

Simt că-mi îngheață sângele în vine. Nu se poate...

O, *nu*.

Un răpăit bine cunoscut îmi răsună în urechi. Gloanțe portocalii de plastic zboară prin aer, izbindu-i pe oameni în față și aterizând în paharele de șampanie. Noah vine în fugă de-a lungul coridorului care dă în sala de festivități, râzând în hohote și descărcându-și în jur mitraliera de jucărie. Mama mă-sii. De ce nu m-oi fi uitat în rucsac?

— Oprește-te! Alerg înspre Noah, îl înhaț de guler și îi smulg arma din mână. Încetează! Gavin, îmi pare nespus de rău, adaug, gâfâind. Daniel trebuia să aibă grijă de Noah în seara asta, dar m-a lăsat cu fundul în baltă și... La naiba! Au!

Din cauza agitației, am apăsat pe nu știu ce buton al mitralierei de jucărie, care trimite și mai multe gloanțe, ca într-o scenă din *Reservoir Dogs*, nimerindu-l pe Gavin în piept. *Îmi ciuruiesc șeful cu o mitralieră*, îmi trece prin minte. *N-o să dea prea bine în evaluarea mea*. Rafala de gloanțe îi atinge fața și pufnește oripilat.

— Scuze! Las arma să cadă pe podea. N-am vrut să trag...

Îngrozită, dau cu ochii de Günter, aflat la vreun metru distanță. Are trei gloanțe portocalii înfipte în cele câteva smocuri de păr alb și unul în pahar.

— Gavin. Simt un nod în gât. Gavin. N-am cuvinte...

— A fost vina mea, intervine repede Elise. Eu aveam grijă de Noah.

— Dar n-avea ce căuta la birou, punctez eu. Așadar, e vina *mea*.

Ne întoarcem spre Gavin, ca și cum am aștepta verdictul. Dar el se uită lung, clătinând din cap.

— Viața personală. Serviciul. *Își frământă mâinile*. Fliiss, trebuie să-ți pui ordine în viață.

Cu obrajii aprinși de rușine, îl târăsc pe Noah spre biroul meu, în ciuda protestelor lui.

— Dar *câștigam!* se plânge el.

— Îmi cer scuze, spune Elise cu mâna la frunte. A zis că e jocul lui preferat.

— Nici o problemă, îi zâmbesc. Noah, nu ne jucăm cu arme la serviciu la mami. *Niciodată.*

— Mă duc să-i iau ceva de mâncare, spune Elise. Fliss, trebuie să te întorci la petrecere, repede. Du-te. Acușica. O să ne descurcăm. Hai, Noah.

Îl zorește pe Noah să iasă din birou și eu îmi trag sufletul, complet vlăguită.

Are dreptate. Trebuie să mă întorc reperor, să intru hotărâtă în sală, să adun gloanțele de jucărie, să-mi cer scuze și să readuc gala la nivelul de profesionalism care-o caracterizează.

Dar mă simt atât de *ostenită*. Simt c-aș putea să adorm pe dată. Covorul de sub birou pare locul ideal unde-aș putea să mă fac colac.

Mă trântesc pe scaun și chiar în clipa aia sună telefonul. O să răspund doar la apelul ăsta. Poate e vreo veste îmbucurătoare.

— Alo?

— Felicity? Barnaby la telefon.

— Oh, Barnaby. Mă ridic în capul oaselor, simțindu-mă brusc revigorată. Mulțumesc că m-ai sunat. N-o să-ți vină să crezi ce-a mai făcut Daniel. Stabiliserăm să-l ia pe Noah la el în seara asta și apoi m-a lăsat cu fundul în baltă. Și acum zice că vrea să modificăm actul de partaj! S-ar putea să ajungem iar la proces!

— Fliss, liniștește-te. Relaxează-te, mă întâmpină vocea tărăgănată, cu accent de Manchester, a lui Barnaby.

Adesea mi-aș dori ca Barnaby să vorbească un piculeț mai vioi. Mai ales că-l plătesc cu ora.

— O s-o rezolvăm noi. Nu-ți face griji.

— E atât de *enervant*.

— Te înțeleg. Dar nu trebuie să te stresezi. Încearcă să nu te gândești.

Glumește?

— Am consemnat incidentul. Pot să ți-l trimit pe mail. Pun mâna pe stick-ul de memorie atârnat de lăntișor. Vrei să ți-l trimit acum?

— Fliss, ți-am spus, nu trebuie să ții un dosar în care să consemnezi fiecare incident.

— Dar vreau! Apropo de „comportament ostil“. Dacă am include toate astea la dosar, judecătorul ar ști ce fel de om e...

— Judecătorul știe ce fel de om e.

— Dar...

— Fliss, iar ai căzut pradă Fanteziilor de Divorț, spune Barnaby calm. Ce ți-am spus despre Fanteziile de Divorț?

Nu mai zic nimic. Urăsc când Barnaby îmi citește gândurile. Ne știm din facultate și, deși mă costă o avere chiar și cu tarif preferențial, nu m-am gândit niciodată să apelez la altcineva. Acum așteaptă să-i răspund, ca un profesor care te scoate la lecție.

— Fanteziile de Divorț nu se vor îndeplini niciodată, mormăi într-un final.

— *Fanteziile de Divorț nu se vor îndeplini niciodată*, repetă el emfatic. Judecătorul nu va citi niciodată cu voce tare, în sala de judecată, un dosar de două sute de pagini despre cusururile lui Daniel, în timp ce mulțimea face haz pe seama fostului tău soț. Judecătorul nu-și va începe evaluarea finală cu propoziția „Doamnă Graveney, sunteți o sfântă că ați suportat așa o lichea și, ca urmare, vă acord toate drepturile solicitate“.

Mă îmbujorez fără să vreau. Cam așa arată Fantezia de Divorț. Doar că, în versiunea mea, mulțimea aruncă și cu sticle în Daniel.

— Daniel nu va recunoaște niciodată că a greșit, continuă Barnaby, implacabil. Nu va sta niciodată în fața judecătorului plângând cu suspine

și spunând „Fliss, te rog să mă ierți“. Ziarele nu vor scrie niciodată despre divorțul tău sub titlul *Un ticălos mârșav și-a recunoscut mârșăvia în fața instanței*.

Aproape că mă umflă râsul.

— Știu.

— Oare chiar știi, Fliss? Barnaby pare sceptic. Ești sigură? Sau încă mai speri să se trezească într-o bună zi și să realizeze toate lucrurile urâte pe care le-a făcut? Pentru că trebuie să accepți că Daniel nu va realiza niciodată nimic. Nu va mărturisi niciodată ce om îngrozitor e el. Aș putea să mă ocup o mie de ore de cazul ăsta și tot nu s-ar întâmpla niciodată.

— Dar e atât de nedrept. Simt toată frustrarea acumulându-se ca un nod în stomac. Chiar e un om îngrozitor.

— Știu. E un ticălos ordinar. Așa că nu te mai gândești la el. Scoate-l din viața ta. Trage apa după el.

— Nu e chiar așa ușor, mormăi după o pauză. E tatăl copilului meu.

— Știu, spune Barnaby, pe un ton mai blând. N-am zis c-ar fi ușor.

Se lasă tăcerea o vreme. Mă uit la ceasul de pe perete, fixând cu privirea acul prăpădit de plastic. Într-un final mă cufund cu totul în scaun, sprijinindu-mi capul în brațul îndoit.

— Of, Doamne, divorțul ăsta!

— Divorțul, da, spune Barnaby. Cea mai tare invenție a omului.

— Mi-aș dori să pot pur și simplu... nu știu... Oftez din rărunchi. Să flutur o baghetă magică și căsătoria noastră să nu se fi petrecut niciodată. Cu excepția lui Noah. L-aș păstra pe Noah și mi-aș dori ca restul să fie doar un coșmar.

— Ce vrei tu e o anulare, spune Barnaby voios.

— O anulare? Mă uit cu un aer suspicios la telefon. Chestia asta chiar există?

— Există. Declară contractul de căsătorie nul și neavenit. Căsătoria nici n-a existat. Ai fi uimită câți clienți îmi cer așa ceva.

— Aș putea să obțin și eu o anulare?

Îmi surâde ideea. Poate există o cale ușoară, ieftină de a ieși din situația asta, pe care n-am mai văzut-o până acum. *Anulare*. Nul și neavenit. Îmi place *la nebunie* cum sună. Oare de ce nu mi-a pomenit Barnaby înainte de asta?

— Doar dacă Daniel e bigam. Sau te-a obligat să vă căsătoriți. Sau căsătoria n-a fost consumată. Sau unul din voi nu era în deplinătatea facultăților mintale la momentul respectiv.

— Eu! exclam prompt. Am fost nebună chiar și să mă *gândesc* să mă mărit cu el.

— Așa spun toți, râde el. Mă tem că nu ține.

Raza infimă de speranță se stinge încet. Acum mi-aș dori ca Daniel să fi *fost* bigam. Mi-aș dori să apară o primă soție cu o bonetă tipic mormonă, să spună „Eu am fost prima!“ și să mă scutească de toate bătăile astea de cap.

— Cred că va trebui să ne mulțumim cu divorțul, spun într-un final. Mulțumesc, Barnaby. Ar fi mai bine să închid, înainte să mă mai taxezi cu încă 30 000 de lire pentru o șuetă.

— Bună idee. Barnaby nu pare niciodată cătuși de puțin jignit, orice i-aș zice. Dar, înainte să închizi, mai pleci în Franța, nu?

— Da, mâine.

Eu și Noah vom petrece două săptămâni pe Coasta de Azur. Pentru el va fi vacanța de Paști. Eu, una, trebuie să evaluez trei hoteluri, șase restaurante și un parc de distracții. În fiecare noapte o să lucrez până târziu pe laptop, dar nu pot să mă plâng.

— L-am contactat pe vechiul meu amic Nathan Forrester. Cel de care ți-am povestit? Care stă în Antibes? Ar trebui să vă întâlniți cât stai acolo, poate ieșiți să beți ceva.

— Ah. Mă înseninez. OK. Sună bine.

— O să-ți trimit detaliile pe mail. E un tip de treabă. Îi place cam mult pokerul, dar nu-l judeca prea aspru.

Un jucător de poker care locuiește în sudul Franței. Sună interesant.

— N-o să-l judec. Mulțam, Barnaby.

— Cu plăcere. Pa, Fliss.

Las telefonul în furcă și imediat sună din nou. Probabil că Barnaby a uitat vreo chestie.

— Da, Barnaby?

Nu se aude decât respirația poticnită a cuiva. Hmm. Oare Barnaby a apăsat din greșeală pe „Redial“ în timp ce-și face de cap cu secretara? Dar, chiar în timp ce-mi imaginez asta, știu cine e de fapt. Recunosc găfăitul. Și aud în surdină *I Try* de Macy Gray – una din melodiile preferate ale lui Lottie când se desparte de cineva.

— Alo? încerc din nou. Lottie? Tu ești?

Se aude din nou găfăitul, de data asta cu o notă cavernoasă.

— Lottie? Lotts?

— Vai, Fliss... Izbucnește într-un hohot de plâns sfâșietor. Chiar, chiar credeam c-o să mă ceaaară...

— Of, Doamne. Of, Lottie. Cuprind telefonul în brațe, dorindu-mi s-o pot îmbrățișa. Lottie, iubito.

— Am petrecut trei ani cu el, am crezut că mă iubește și că-și dorește copiiiiiii... Dar nu era așa! Nu era!

Plânge amar, cum plânge Noah când se julește la genunchi.

— Și ce mă fac acum? Am treizeci și trei de ani. Acum plânge cu sughițuri.

— Treizeci și trei de ani nu înseamnă nimic, spun repede. Nimic! Și ești frumoasă, minunată.

— I-am cumpărat până și un ineeel...

I-a cumpărat un inel? Mă uit uimită la telefon. Am auzit bine? *Ea* i-a cumpărat *lui* un inel?

— Ce fel de inel? întreb fără să mă gândesc.

Mi-o și imaginez întinzându-i lui Richard un inel cu un safir orbitor, într-o cutiuță.

Doamne, să nu-mi spună că i-a dăruit un inel cu un safir orbitor, într-o cutiuță.

— Ei, știi tu, suspină, în defensivă. Un inel. Un inel de logodnă pentru bărbați.

Un inel de logodnă pentru bărbați? Nu. Chiar nu. Așa ceva nu există.

— Lotts, încep, precaută. Ești sigură că Richard e genul căruia să-i dăruiești un inel de logodnă? Vreau să zic, poate că *asta* l-a speriat?

— N-a avut nimic de-a face cu inelul! Izbucnește din nou în plâns. Nici măcar n-a văzut inelul! Mi-aș dori să nu-l fi cumpărat dracului! Dar m-am gândit că așa e corect! Pentru că am crezut că și el mi-a luat un ineeel!

— OK! spun repede. Îmi pare rău!

— E în regulă. Se liniștește un pic. *Mie* îmi pare rău. Nu vreau să fac o criză...

— Nu spune prostii. Pentru asta sunt aici.

E îngrozitor s-o aud atât de necăjită. Normal că e. Oribil. Dar, în sinea mea, mă simt și un pic ușurată. Fațada a cedat. Nu se mai ascunde după deget. Asta e *de bine*. E un semn de *progres*.

— Oricum, am hotărât ce-o să fac și mă simt mult mai bine. Lucrurile intră pe un făgaș, Fliss. Își suflă nasul cu zgomot. Simt că am un scop. Un plan. Un obiectiv.

Tresar. Au. Un „obiectiv“. Unul dintre cuvintele la care știu că e cazul să mă îngrijorez, după ce se desparte de cineva. Alături de „proiect“, „schimbare de direcție“ și „un nou prieten grozav“.

— Așa, zic precaută. Grozav! Și, hm, care e obiectivul tău?

Deja tatonez terenul în sinea mea. Te rog, Doamne, nu un nou *piercing*. Sau vreo altă achiziție imobiliară dementă. Am convins-o de atâtea ori să nu-și dea demisia, că sigur *nu* poate fi iar asta?

Te rog, nu te muta în Australia.

Te rog, nu-ți propune să slăbești șase kilograme. Pentru că 1) e deja slăbănoagă și 2) ultima dată când a ținut o cură de slăbire mi-a cerut să fiu „alături de ea“ și s-o sun din jumătate în jumătate de oră ca să-i spun „Ține-te de regim, balenă eșuată“ și apoi s-a plâns când am refuzat.

— Așadar, care e? insist, cât mai delicat cu putință, încordată toată de teamă.

— O să iau primul avion spre San Francisco, o să-i fac o surpriză lui Richard și o să-l cer eu de bărbat!

— *Poftim?* Aproape că-mi scapă receptorul din mână. Nu! Nu-i o idee bună!

Ce-are de gând să facă, să dea buzna în biroul lui? Să-l aștepte în prag? Să îngenuncheze în fața lui și să-i ofere așa-zisul inel de logodnă „pentru bărbați“? Nu pot s-o las să facă una ca asta. Va fi umilită la culme, terminată, și tot *eu* va trebui s-o scot din prăpastie.

— Dar îl iubesc! După voce, pare de-a dreptul exaltată. Îl iubesc la nebunie! Și trebuie să-i *arăt* asta! Sigur că eu trebuie să fac primul pas, nu? Am intrat deja pe site-ul Virgin Atlantic. Oare ar trebui să-mi iau un bilet la clasa Economy? Poți să-mi obții o reducere?

— Nu! *Nu-ți* lua bilet pentru San Francisco, spun pe cel mai autoritar ton cu putință. Închide calculatorul. Ieși de pe Internet.

— Dar...

— Lottie, trebuie să înfrunți realitatea, spun, ceva mai blând. Richard a avut ocazia. Dacă ar fi vrut să se căsătorească, acum ați face-o.

Știu că pare dur. Dar e adevărat. Bărbații care vor să se căsătorească te cer de soție. N-ai nevoie să cauți semne. Te cer și ăsta e semnul.

— Dar pur și simplu nu *realizează* că vrea să se căsătorească! spune ea animată. Trebuie doar *convins*. Dacă i-aș da doar un mic *impuls*...

Un mic impuls? O sulă în coaste mai curând.

Mi-o imaginez brusc pe Lottie târându-l pe Richard la altar de păr și fac o grimasă. Știu perfect unde s-ar sfârși povestea. S-ar sfârși în biroul lui Barnaby Rees, avocat specializat în dreptul familiei, 500 de lire prima consultație.

— Lottie, ascultă-mă, îi spun sever. Și ascultă-mă bine. Nu trebuie să intri într-o căsnicie decât dacă ești două sute la sută sigură că va funcționa. Nu, mai bine șase sute la sută. Studiez posomorâta ultimele cereri ale lui Daniel legate de divorț. Crede-mă. Nu merită. Eu am trecut prin asta și e... Ei bine, e oribil.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea. O cunosc atât de bine pe Lottie. Efectiv *văd* cum i se spulberă fantezia trandafirică despre cum îl va cere în căsătorie pe Richard pe Golden Gate.

— Măcar mai gândește-te. Nu te arunca. Câteva săptămâni în plus nu vor conta.

Îmi țin respirația și pumnii strânși.

— OK, spune Lottie într-un final, pe un ton amarât. O să mă gândesc.

Clipesc de câteva ori, uluită. Am reușit. Chiar am reușit! Pentru prima dată în viața mea, am prevenit una din Alegerile Nefericite ale lui Lottie. Am oprit infecția în stadiul latent.

Poate că începe să devină mai rațională, cu vârsta.

— Hai să luăm prânzul împreună, propun, ca s-o înveselesc. Fac cinste. De îndată ce mă întorc din vacanță.

— Da, mi-ar plăcea, spune, cu un firicel de voce. Mulțumesc, Fliss.

— Ai grijă de tine. Ne auzim curând.

Închide și oftez din rărunchi, furioasă – deși nu sunt sigură cine m-a înfuriat mai tare. Richard? Daniel? Gavin? Günter? Toți bărbații? Nu, nu *toți*. Poate toți cu câteva excepții, cum ar

fi: Barnaby; minunatul meu lăptar Neville; Dalai Lama, evident...

Îmi zăresc brusc imaginea reflectată în monitor și mă aplec îngrozită să văd mai bine. Am un glonț de jucărie înfipt în păr.

Minunat.

Lottie

N-am închis un ochi toată noaptea.

De obicei când oamenii spun asta, de fapt înseamnă: M-am trezit de câteva ori, mi-am făcut un ceai și m-am culcat la loc. Dar eu *chiar* n-am dormit deloc. Am numărat orele până în zori.

Pe la 1 dimineața am decis că Fliss se înșală complet. La 1:30 îmi și găsisem un avion spre San Francisco. La 2:00 scrisesem deja cererea perfectă, plină de emoție și pasiune, care includea citate din Shakespeare, Richard Curtis și Take That. În jur de 3:00 mă filmasem repetând cererea în căsătorie (unsprezece duble). Până la 4:00 m-am uitat la înregistrări și am realizat crudul adevăr: Fliss are dreptate. Richard nu va spune niciodată „da“. Doar va intra în panică. Mai ales dacă îi citesc cererea aia. Până la 5:00 mâncasem deja toată înghețata cu praline și frișcă. La 6:00 răsesem și înghețata Phish Food. Și acum zac într-un scaun de plastic, simțind că mă apucă greața, cu muștrări de conștiință.

O părticică din mine se întreabă încă dacă nu cumva am făcut cea mai mare greșală din viața mea când am plecat și l-am lăsat pe Richard baltă. Oare dacă aș fi rămas, mi-aș fi mușcat limba și n-aș mai fi pomenit niciodată de căsătorie, relația noastră ar fi putut funcționa? Cumva?

Dar în rest sunt mai rațională. Se spune că „femeile se bazează pe intuiție și bărbații pe logică“,

dar e o prostie. Am studiat logica la universitate, mulțumesc frumos. Știu care-i treaba. $A=B$, $B=C$, așadar $A=C$. Și ce-ar putea fi mai logic decât următorul argument obiectiv și succint?

Premisa 1: Richard n-are de gând să mă ceară în căsătorie, mi-a spus-o cum nu se poate mai limpede.

Premisa 2: Eu îmi doresc o căsnicie, o relație serioasă și, poate, într-o bună zi, și un copil.

Concluzie primă: Așadar, nu mi-e scris să rămân cu Richard. Deci trebuie să-mi găsesc pe altcineva.

Concluzie secundară: Așadar, am făcut ce trebuia să fac atunci când m-am despărțit de el.

Concluzie terțiară: Așadar, trebuie să-mi găsesc un bărbat care să *vrea* să-și întemeieze o familie alături de mine și care să *nu* rămână împietrit când aude de căsătorie, ca și cum ar fi o idee înfiorătoare. Cineva care să realizeze că, dacă ai o relație de trei ani cu o persoană, acea persoană se *gândește*, poate, la căsnicie, copii și-un câine și... împodobirea bradului de Crăciun împreună... și de ce-ar fi asta un lucru așa de rău? De ce e un lucru de neconceput, care n-ar trebui nici măcar pomenit? Când toată lumea spune că facem o pereche minunată și eram atât de fericiți împreună și până și propria ta *mamă* ne bătea aproape-uri c-am putea să ne mutăm lângă ei, Richard?

OK, poate nu chiar atât de succint. Sau de obiectiv.

Iau o gură de cafea, încercând să mă liniștesc. Să zicem că sunt pe cât de calmă și de rațională se poate în împrejurările de față, adică în condițiile în care a trebuit să prind trenul de 7:09 spre Birmingham fără să fi dormit deloc și nu mai era nici un exemplar din *Metro*. Și sunt pe cale să țin un discurs de recrutare unui grup de o sută de studenți într-un amfiteatru care miroase a conopidă cu sos de brânză.

Mă aflu cu colegul meu Steve în camera de pregătire, aflată lângă amfiteatru, și el stă aplecat

asupra cafelei, cam la fel de vioi ca mine. Am ținut multe asemenea prezentări împreună, eu și Steve, de fapt formăm un adevărat tandem. El se ocupă de partea științifică; eu de aspectele generale. Faza ar fi următoarea: el îi dă pe spate pe studenți cu cât de revoluționar e departamentul nostru de cercetare și dezvoltare. Și eu îi asigur că vor fi într-un mediu prietenos, vor avea o carieră incitantă și nu va trebui să renunțe la idealurile lor.

— Un biscuit?

Steve îmi oferă un biscuit Bourbon.

— Nu, mersi.

Mă ia cu grație. Deja m-am îndopat cu destule grăsimi hidrogenate și aditivi.

Poate ar trebui să mă înscriu într-un program super-sever de fitness. Se spune că joggingul îți schimbă viața și îți oferă o nouă perspectivă. Ar trebui să mă duc într-o stațiune de-asta unde tot ce faci e să alergi și să consumi băuturi izotonice. Undeva în munți. Sau în deșert. Într-un loc dur, care te pune la încercare.

Sau să particip la triatlonul Iron Woman. Da.

Pun mâna pe BlackBerry și sunt pe punctul să tastez *program atletism iron woman* când apare îndrumătoarea vocațională. N-am mai fost la colegiul ăsta, așa că e prima dată când o întâlnesc pe Deborah. Sincer, e bizară. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva așa de încordat și agitat.

— Totul e în regulă? Începem în zece minute. Fiți cât mai succinți, eu așa așa face. Dă din cap, agitată. Cât mai succint. Scurt și la obiect.

— Nu ne deranjează să discutăm cu studenții după prezentare, spun, trăgând un teanc de broșuri cu titlul *De ce să te angajezi la Blay Pharmaceuticals?* din sacoșa de pânză.

— Mda. Se tot uită de colo-colo. Mă rog... cum ziceam, eu așa opta pentru ceva scurt și la obiect.

Mai că-mi vine să mă răstesc la ea: „Am bătut tot drumul de la Londra pentru asta!”. Ce Dumnezeu?

Majoritatea consilierilor vocaționali sunt *încântați* să afle că vrem să răspundem la întrebări.

— Așadar, ordinea normală? îl întreb pe Steve. Eu, tu, primul clip, eu, tu, clipul doi, întrebări?

Aprobă și îi întind DVD-ul lui Deborah.

— Îți zic eu când să-l pornești. N-ai cum să ratezi semnalul.

DVD-ul nostru de recrutare e partea cea mai nesuferită din prezentările astea. A fost filmat ca un videoclip din anii '80, cu lumini proaste, muzică electronică nasoală și oameni cu tunsori neinspirate și un aer stângaci, care se prefac că participă la o ședință. Dar a costat 100 000 de lire, așa că trebuie să-l folosim.

Deborah dispăre să pună DVD-ul și eu mă sprijin de spătarul scaunului încercând să mă relaxez. Dar îmi tot frământ involuntar mâinile, nu știu ce am. Totul pare așa de aiurea. Încotro mă îndrept? Încotro merg? Ce fac?

Și *nu* e vorba doar de Richard. N-are absolut nici o legătură. E vorba pur și simplu de viața mea. Am nevoie de... nu știu. De o nouă direcție. De un alt fel de energie.

Pe un scaun apropiat zace uitată o carte și întind mâna s-o iau. Se numește *Principiul răsturnării: Schimbă-ți radical strategia de afaceri* și pe copertă scrie „Zece milioane de exemplare vândute!“.

Mă simt înciudată. De ce nu citesc mai multe cărți de afaceri? *Aici* a luat viața mea o întorsătură greșită. N-am investit destul efort în cariera mea. O răsfoiesc, încercând să absorb informațiile cât de repede pot. Sunt o mulțime de diagrame cu săgeți îndreptate într-o direcție, apoi răsturnate și indicând direcția opusă. Clar mesajul e: schimbă direcția. Ei bine, m-am prins de chestia asta în două secunde. Probabil că am un talent înnăscut.

Poate c-ar trebui să citesc toate cărțile astea și să devin expertă. Poate c-ar trebui să mă înscriu

la Harvard Business School. Mă și văd într-o bibliotecă, tocind principii de business. Și-apoi o să mă întorc în Anglia să conduc o companie de top. Lumea mea va fi o lume a ideilor și strategiilor. O lume cerebrală, a gândirii complexe.

Tocmai caut pe Google „Harvard studenți străini“ când revine Deborah.

— Bun, studenții ar trebui să se fi adunat între timp, spune cu glas pierit, chinuit.

— Ah. OK.

Trag de mine să mă concentrez la ce zice. Ce naiba o *avea*? Poate e proaspăt angajată. Poate e prima prezentare de recrutare la care participă și de-asta e așa agitată.

Îmi dau din nou cu gloss de buze, încercând să ignor cât de injectați îmi sunt ochii. Cu un aer de sinucigașă, Deborah dispare pe ușa dublă care dă spre scenă. O aud vorbind, nelămurit, străduindu-se să acopere hărmălaia. După câteva minute se aud aplauze și îi dau un cot lui Steve, care tocmai mușcă dintr-un croasant. Tipic.

— Haide! Începem!

Când pășesc pe micul podium și văd publicul, nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Când faci recrutări pentru o companie farmaceutică, te obișnuiești să vezi studenți care intră împleticindu-se, cu părul nespălat, nebărbieriți, cu cearcăne. Dar gașca asta îți taie respirația. În față e un pâlcc de fete care arată impecabil, cu părul lung și strălucitor, machiate și cu manichiura făcută. În spatele lor e un grup de tipi care arată mortal, plini de mușchi. Am amuțit de uimire. Ce fel de laboratoare au aici? Au și benzi de alergat în ele?

— Arată grozav, îi șoptesc admirativ lui Deborah. Nota maximă pentru aspect.

— Mă rog... îi sfătuim să-și dea silința, spune, înroșindu-se, înainte s-o șteargă.

Mă uit cu coada ochiului la Steve, care se uită lung la fetele acelea superbe ca și cum nu i-ar veni să creadă ce noroc a picat pe el.

— Bun venit, tuturor! Mă îndrept spre marginea scenei. Mulțumesc că ați venit azi. Mă numesc Lottie Graveney și sunt aici pentru a vă vorbi despre alegerea unei cariere la Blay Pharmaceuticals. Probabil că ne cunoașteți în primul rând datorită gamei de produse globale pe care le livrăm în farmacii, de la analgezicele Placidus la populara noastră cremă pentru bebeluși Sincero. Dar o carieră la noi înseamnă mult mai multe lucruri...

— E o carieră *incitantă*. Steve efectiv mă îmbrânțește la o parte. Da, vă va pune la încercare, dar vă va și *incita*. Lucrăm în prima linie a pionieratului și vă invităm alături de noi în această cursă palpitantă.

Mă uit urât la el. E *jalnic*. În primul rând, textul nu sună așa. În al doilea rând, de unde a apărut vocea asta prefăcută, „sexy“? Trei, acum își suflecă mânecile, ca și cum ar fi un soi de Indiana Jones al cercetării farmaceutice. N-ar trebui s-o facă. Are antebrațele albe și împânzite de vene.

— Dacă vă doriți o aventură în viață... Face o pauză de efect și mârâie: De aici ar trebui să începeți.

Și-a fixat privirea asupra unei fete din primul rând, a cărei cămașă albă, descheiată, lasă să se întrevadă un decolteu generos, bronzat. Are părul lung, blond și ochii mari, albaștri, și pare să-și noteze fiecare cuvânt pe care-l spune el.

— Hai să le arătăm DVD-ul, Steve, spun, zâmbind larg și trăgându-l de-acolo înainte să înceapă să-i curgă balele.

Se sting luminile și primul clip începe să ruleze pe ecranul din spatele nostru.

— Deștepți copii, îmi șoptește Steve când se așază lângă mine. Sunt impresionat.

Impresionat de ce? De bustul fetei?

— Încă n-ai de unde să știi dacă sunt deștepți. N-am discutat cu ei.

— Li se citește în ochi, spune Steve suav. Fac chestia asta de atâta timp, încât pot recunoaște potențialul. Fata aceea blondă din primul rând pare foarte promițătoare. *Foarte* promițătoare. Ar trebui să vorbim cu ea despre programul de burse. Să punem mâna pe ea înainte să ne-o fure concurența.

Pentru Dumnezeu! Mai lipsește să-i ofere un contract cu un salariu din șase cifre.

— O să-i informăm pe toți în legătură cu programul de burse, spun pe un ton sever. Și poate încerci să nu te mai holbezi la sânii ei când vorbești.

Se aprind luminile și Steve se îndreaptă spre centrul scenei, suflecându-și și mai mult mânecile, ca și cum se pregătește să taie lemne și să construiască o cabană cu mâinile lui.

— O să vă împărtășesc câteva dintre cele mai recente succese pe care le-am înregistrat și pe care sperăm să le înregistrăm în viitor. Cu ajutorul vostru, poate.

Îi face cu ochiul blondei și ea îi răspunde cu un zâmbet politicos.

Pe ecran apare schema unei molecule complexe.

— Probabil sunteți familiarizați cu fluorurile complexe de hidrogen. Steve îndreaptă arătătorul spre ecran, apoi se oprește. Înainte de a continua, m-ar ajuta să știu ce studiați. Se uită în jur. Trebuie să fie și câțiva biochimiști aici, evident...

— Nu contează ce studiază! îl întrerupe tăios Deborah înainte să apuce vreunul să-i răspundă.

Spre surprinderea mea, a țâșnit de pe scaun și se îndreaptă spre scenă.

— Chiar, nu contează ce studiază, nu?

E încordată ca un arc. Ce se întâmplă aici?

— Doar ca să ne facem o idee, explică Steve. Dacă studenții de la biochimie pot să ridice mâna...

— Dar acceptați studenți de la toate specializările, îl întrerupe ea din nou. Așa spuneți în materialele de prezentare. Așadar, sigur nu contează, nu?

Pare panicată. *Știam* eu că e ceva dubios la mijloc.

— Există vreun biochimist pe-aici?

Steve se uită la sala cufundată în tăcere, intrigat. De obicei, cel puțin jumătate din auditoriul nostru e alcătuit din biochimiști.

Deborah e pământie la față.

— Putem să stăm puțin de vorbă? spune într-un final, făcând semne disperate să ne tragă de-o parte. Mă tem..., începe cu o voce tremurătoare. S-a comis o greșală. Am trimis mesajul unei alte serii de studenți.

Deci asta e. A ratat biochimiștii. Ce imbecilă. Dar pare atât de necăjită, încât decid să fiu înțeleghătoare.

— Suntem foarte deschiși, spun, pe un ton liniștitor. Nu ne interesează doar biochimiștii. Recrutăm și absolvenți de fizică, biologie, economie... Ce studiază acești studenți?

Se lasă tăcerea. Deborah își mușcă spasmodic buza.

— Cosmetică, mormăie într-un final. Majoritatea studiază arta machiajului. Și câțiva sunt la dans.

Machiori și dansatori?

Sunt atât de consternată, că nici nu-mi găsesc cuvintele. Nu-i de mirare că arată atât de bine. Observ chipul lui Steve – pare atât de dezamăgit, încât, brusc, îmi vine să râd.

— Păcat, spun, pe un ton nevinovat. Lui Steve i se părea un grup foarte promițător. Voia să le ofere tuturor burse de cercetare științifică. Nu-i așa, Steve?

Steve îmi aruncă o privire criminală și o atacă pe Deborah.

— *Ce pizda mă-sii* se întâmplă aici? De ce ținem o prezentare despre cercetarea farmaceutică unei săli pline de machiori și dansatori?

— Îmi cer scuze! Deborah pare gata să izbucnească în plâns. Când mi-am dat seama că am greșit, era prea târziu. Mi s-a impus să atrag mai multe companii de primă mână și sunteți o firmă atât de prestigioasă, încât nu m-am îndurat să anulez prezentarea.

— Vrea *cineva* de-aici să lucreze în domeniul cercetării farmaceutice? întrebă Steve.

Nimeni nu ridică mâna. Nu știu dacă să râd sau să plâng. M-am trezit la 6:00 ca să ajung aici. Nu c-aș fi dormit, dar oricum.

— Atunci ce *căutați* aici?

Steve pare gata să explodeze.

— Trebuie să participăm la zece seminarii de îndrumare vocațională ca să avem numărul necesar de credite, răspunde o fată cu părul prins în coadă.

— Dumnezeu! Steve își ia haina de pe scaun. N-am timp de așa ceva.

În timp ce el iese furios din sală, simt impulsul să fac același lucru. În viața mea n-am întâlnit pe cineva mai incompetent decât Deborah.

Dar, pe de altă parte, o sală plină de studenți continuă să se uite la mine. Cu toții au încă nevoie de o carieră, chiar dacă nu în domeniul cercetării farmaceutice. Și am bătut atâta drum de la Londra. N-am de gând să fac pur și simplu cale înapoi.

— OK. Îi iau telecomanda din mână lui Deborah, opresc DVD-ul și mă îndrept spre centrul scenei. S-o luăm de la început. Nu lucrez în domeniul esteticii sau al dansului. Așa că nu prea are rost să vă dau sfaturi legate de asta. Dar *recruitez* oameni. Așadar, ce-ar fi să vă dau niște sfaturi generale? Aveți să-mi adresați vreo întrebare?

Se lasă o tăcere mormântală. Apoi o fată îmbrăcată în geacă de piele ridică timid mâna.

— Ați putea să vă uitați, vă rog, pe CV-ul meu și să-mi spuneți dacă e bun?

— Sigur. Bună idee. Mai vrea cineva să mă uit pe CV-ul lui?

Se ridică o pădure de mâini. N-am mai văzut în viața mea atâtea mâini cu manichiura perfectă.

— OK. Așezați-vă la rând. Asta o să facem.

Două ore mai târziu am studiat CV-urile a vreo treizeci de studenți. (Dacă Deborah e îndrumătoarea lor în materie de CV-uri, ar trebui concediată. Atâta zic.) Am răspuns la întrebări legate de pensii, declarații fiscale și legea privind contractele de colaborare. Am dat toate sfaturile care cred că le-ar putea fi de ajutor puștilor. Și, în schimb, am învățat o mulțime de lucruri despre domenii care mă depășeau total, cum ar fi: 1) Cum machiezi pe cineva într-un film ca să pară rănit. 2) Ce actriță care filmează în momentul de față în Londra pare foarte drăguță, dar de fapt e o scorpie cu machieurul ei. Și 3) Cum să faci un *grand jeté* (Am picat testul).

Acum le-am lăsat libertate totală în alegerea subiectului și o fată palidă, cu șuvițe roz, vorbește despre prețul șelacului¹ și cât de greu e să te descurci dacă vrei să-ți deschizi propriul salon. O ascult și încerc să fac comentarii încurajatoare, dar atenția îmi e distrasă de o altă fată, care stă în rândul doi. Are ochii roșii și n-a scos o vorbă, dar își tot face de lucru cu telefonul, își suflă nasul și-și tot șterge ochii cu un șervețel.

La un moment dat în timpul sesiunii de întrebări aș fi avut și eu nevoie de un șervețel. Vorbeam

1. Tip de rășină, naturală sau sintetică, din care se obține ceara roșie (n. tr.).

despre dreptul la concediu și asta mi-a amintit într-o clipită de toată frământarea mea. Îmi păstrasem și eu o parte din concediu. Trei săptămâni. Mi-am închipuit c-o să am nevoie pentru luna de miere. Găsisem chiar și un loc minunat în Santa Lucia...

Nu, Lottie. Nu te gândi la asta. Treci peste, treci peste. Clipesc și mă concentrez din nou pe ce zice fata cu părul roz.

— ... crezi c-ar trebui să mă specializez în sprâncene? mă întreabă, cu un aer îngrijorat.

Of, Doamne, n-am ascultat-o cu atenție. Cum am ajuns la sprâncene? Sunt pe punctul de-a o ruga să recapituleze ideile principale pentru ceilalți (întotdeauna o bună cale de ieșire), când fata din rândul doi scoate un hohot de plâns. Nu pot s-o mai ignor.

— Hei, spun blând, făcându-i cu mâna să-i atrag atenția. Scuză-mă. Te simți bine?

— Cindy tocmai s-a despărțit de cineva. Prietena ei o cuprinde cu brațul, cu un gest protector. Iertați-o, vă rog.

— Sigur! Categorie!

— Dar va primi totuși creditele? intervine o altă prietenă, preocupată. Pentru că deja a picat un modul.

— Totul a fost din vina *lui*, spune prima prietenă, pe un ton înciudat și vreo zece fete încuviințează, murmurând chestii de genul „Clar“, „Ticălosul“ și „Nu știe nici măcar machiajul de ochi cu efect fumuriu“.

— Am fost împreună doi ani, spune fata palidă, cu un alt hohot de plâns. Doi ani. I-am făcut jumătate din teme. Și acum bagă chestii ca „Trebuie să mă concentrez asupra carierei“. Credeam că vrea să fie cu mineeee.

Începe să plângă cu sughițuri și eu mă uit țintă la ea, simțind că-mi dau lacrimile. Știu ce simte. Chiar *știu*.

— Sigur c-o să primești creditele, spun afectuos. De fapt, o să-ți acord o mențiune pentru că ai venit deși e limpede că treci printr-o mare suferință.

— Da? Cindy îmi zâmbește printre lacrimi. Serious?

— Dar trebuie să mă ascuți, bine? Trebuie să mă ascuți.

Simt o dorință din ce în ce mai vie să vorbesc despre cu totul altceva. Să-i împărtășesc un ade-văr universal, ceva nelegat de pensii sau scutiri de taxe, ci de dragoste. Sau de lipsa ei. Sau de această stare nelămurită, de tranziție, în care ne aflăm amândouă. Știu că nu e de competența mea, dar fata trebuie să știe. *Trebuie* să știe. Inima îmi bate năvalnic. Mă simt un om altruist, care-i inspiră pe alții, ca Helen Mirren sau Michelle Obama.

— Hai să-ți spun un lucru, încep. Ca de la femeie la femeie. Ca de la profesionistă la profesionistă. Ca de la om la om. O privesc fix în ochi. Nu lăsa o despărțire să-ți distrugă viața.

Mă simt plină de energie. Mă simt atât de sigură de mine. Sunt înflăcărată de mesajul pe care-l port.

— Ești puternică. Enumăr pe degete: Ești independentă. Ai propria ta viață și *n-ai nevoie de el*. OK?

Aștept până-mi răspunde șoptit:

— OK.

— Am trecut cu toate prin despărțiri. Îmi înalț vocea ca să mă audă toată lumea. Răspunsul nu e să plângi. Răspunsul nu e să te îndopi cu ciocolată sau să-ți plănuiești răzbunarea. Trebuie să mergi înainte. De fiecare dată când m-am despărțit de cineva, știți ce-am făcut? Mi-am găsit o nouă direcție în viață. Mi-am găsit un proiect nou, care să mă incite. Mi-am schimbat lookul. M-am mutat. Pentru că *eu* sunt stăpână pe viața mea, mulțumesc frumos. Îmi izbesc palma cu pumnul încheștat. Nu vreun tip care nu știe nici măcar machiajul de ochi cu efect fumuriu.

Câteva fete mă aplaudă, iar prietena lui Cindy încuviințează entuziast:

— Asta i-am zis și eu! Tipul ăla face degeaba umbră pământului.

— *Gata* cu lacrimile, adaug cu emfază. *Gata* cu șervețelele. *Gata* cu uitatul la telefon să vezi dacă te-a sunat. *Gata* cu îndopatul cu ciocolată. Mergi mai departe. Deschide-ți orizontul. Dacă eu pot, și tu poți.

Cindy mă privește cu gura căscată, ca și cum i-aș citi gândurile.

— Dar tu ești atât de puternică! exclamă într-un final. Ești uimitoare. Eu nu sunt așa. Nu voi fi niciodată, nici când voi fi de vârsta ta.

Mă privește cu atâta admirație, încât nu pot să nu fiu mișcată, chiar dacă nu trebuie să se comporte ca și cum aș fi o fosilă vie. Totuși, am doar treizeci și trei de ani, nu o sută.

— *Sigur* că vei fi, spun, încrezătoare. Știi, am fost și eu ca tine cândva. Eram destul de timidă. Habar n-aveam ce voi face în viață sau ce potențial am. Eram o puștoaică de optsprezece ani, zbatându-mă să-mi găsesc calea.

Simt că-mi stă pe limbă discursul motivațional universal valabil. Oare am timp să-l țin? Trag cu ochiul la ceas. La limită. Varianta prescurtată.

— Eram pierdută. Exact cum te simți tu acum. Și-apoi mi-am luat un an liber după liceu.

Am spus povestea asta de nenumărate ori. La întâlniri cu studenții, la seminare de *team building*, la seminare de pregătire pentru angajații care-și iau un an de pauză. Nu mă plictisesc niciodată s-o spun și întotdeauna îmi dă fiori.

— Mi-am luat un an liber după liceu, repet, și viața mea s-a schimbat complet. M-am schimbat ca om. O noapte crucială m-a schimbat. Fac câțiva pași în față și mă uit țintă la Cindy. Știți care e teoria mea de viață? Cu toții avem momente speciale, care ne definesc, care ne împing pe un anumit

drum. Eu am trăit cel mai important moment definitoriu în anul acela. Trebuie doar să aveți și voi un astfel de moment. Și îl veți avea.

— Ce s-a întâmplat?

Aproape că i s-a tăiat respirația, ca și celorlalți. Ba chiar văd pe cineva închizându-și iPod-ul.

— Stăteam la o pensiune în Ikonos. E o insulă grecească. Erau o mulțime de oameni care-și luaseră un an liber să călătorească, ca și mine, și am stat toată vara acolo. Era un loc de basm.

De fiecare dată când spun povestea, îmi trezește aceleași amintiri. Cum mă trezeam în fiecare dimineață cu pleoapele scăldate în soarele orbitor al Greciei. Senzația pe care ți-o lasă apa de mare pe pielea arsă de soare. Costume de baie atârinate la uscat pe obloane vechi de lemn. Nisipul din espadrilele mele tocite. Sardine proaspete fripte pe plajă. Muzică și dans în fiecare noapte.

— Mă rog. Într-o noapte a avut loc un incendiu. Trag de mine să revin în prezent. A fost groaznic. Pensiunea era plină de oameni. Vreau să zic, eram prinși ca într-o cursă. Toată lumea a ieșit pe veranda de la etaj, dar nimeni nu putea să coboare, toți țipau, nu aveam nici măcar extinctoare...

De fiecare dată când îmi amintesc noaptea aceea, revăd scena: momentul când s-a prăbușit acoperișul. Aud zgomotul asurzitor și țipetele. Simt parcă mirosul de fum.

În sală s-a lăsat o tăcere deplină în timp ce povestesc mai departe.

— Eu aveam o perspectivă mai bună. Eram în căsuța din copac. Vedeam locul spre care ar fi trebuit să se îndrepte lumea. Dintr-o latură a verandei puteai sări pe un șopron pentru capre, doar că nimeni nu realizase. Toată lumea intrase în panică. Așa că am luat inițiativa. Am început să-i îndrum. A trebuit să strig ca să mă fac auzită, să dau din mâini și să sar în sus ca o nebună, dar într-un final cineva m-a observat și apoi toată

lumea m-a ascultat. Mi-au urmat instrucțiunile. Au sărit cu toții de pe verandă pe acoperișul șopro-nului, unul câte unul, și toți au scăpat cu bine. A fost prima dată în viața mea când am realizat că puteam să conduc. Puteam să schimb ceva.

În încăpere nu se aude nici musca.

— Vai, Doamne, exclamă într-un final Cindy. Câți oameni erau?

— Zece? dau din umeri. Doisprezece?

— Ai salvat douăsprezece persoane?

Pare căzută în admirație.

— Ei, cine știe? Încerc să relaxez atmosfera. Sigur ar fi fost salvați oricum. Ideea e că am realizat ceva despre mine. Îmi duc mâinile la piept. Din clipa aceea, am avut curajul să urmez calea pe care-o doream. Mi-am schimbat direcția, mi-am schimbat întreaga perspectivă. Pot să spun cu mâna pe inimă că totul a început în momentul acela. Acela a fost momentul definitoriu pentru mine. Atunci am devenit persoana care sunt acum. Și veți avea cu toții propriul moment de răscruce. Sunt sigură.

Întotdeauna re trăiesc momentul și mă simt puțin copleșită când spun povestea asta. A fost înfricoșător. Asta e partea pe care n-o includ niciodată: cât de speriată și panicată eram, strigând în vânt, disperată să mă fac auzită, știind că totul depinde de mine. Îmi suflu nasul și le zâmbesc tuturor fețelor cufundate în tăcere. *Am schimbat ceva.* Port cu mine această *mantra* de atâția ani. *Am schimbat ceva.* Oricâte lucruri stupide, imbecile, aș face, *am schimbat ceva.*

În sală domnește în continuare tăcerea. Apoi blonda din primul rând se ridică.

— Ești cel mai bun îndrumător vocațional pe care l-am avut vreodată. Nu-i așa?

Spre uimirea mea, dă tonul unui ropot de aplauze. Câteva fete aclamă chiar.

— Sunt sigură că nu-i așa, spun repede.

— Ba da, insistă ea. Ești super. Putem să-ți mulțumim ca lumea?

— Cu multă plăcere. Zâmbesc politicos. Mă bucur să mă aflu aici și vă doresc mult noroc în carieră...

— Nu asta voiam să spun.

Se apropie de podium, fluturând ditamai mănunchiul de periute.

— Eu sunt Jo. Ce-ai zice de-o schimbare de look?

— Ah. Șovăi și mă uit la ceas. N-aș putea să accept. Vreau să zic, ești foarte amabilă...

— N-o lua personal, spune Jo blând, dar nu ți-ar strica. Ai ochii umflați. Ai dormit destul azi-noapte?

— Ah, mă încordez. Da. Da, am dormit, mulțumesc. Destul. Pe rupte.

— Ei bine, atunci trebuie să-ți schimbi crema pentru ochi. Ce folosești clar nu te ajută.

Îmi studiază cu atenție fața.

— Și ai nasul roșu. Nu cumva... ai plâns?

— *Să plâng?* Încerc să nu intru în defensivă. Evident că nu!

Jo m-a așezat într-un scaun de plastic și îmi bate ușurel cu degetele pielea din jurul ochilor. Inspiră adânc, ca un zidar care evaluează munca de mântuială făcută de un alt meșter.

— Îmi pare rău, dar tenul tău e într-o stare foarte proastă.

Își cheamă câteva prietene, care adoptă figuri la fel de sumbre când se uită la ochii mei.

— Vai, e nasol.

— Ai ochii roșii.

— Ei, nu știu de ce, zic, încercând să zâmbesc degajat. Habar n-am. Zău.

— Probabil ai alergie la ceva! spune Jo, pradă unei inspirații subite.

— Da, încuviințez repede. Asta trebuie să fie. O alergie.

— Ce machiaj folosești? Poți să-mi arăți?

Întind mâna să iau geanta și încerc să trag fermoarul, dar s-a blocat.

— Lasă-mă pe mine, spune Jo și pune mâna pe geantă înainte s-o opresc. *La naiba*. Nu țin morțiș să vadă cineva ditamai ciocolata Galaxy pe care am cumpărat-o azi-dimineață de la WH Smith și din care am ras jumătate cât îl așteptam pe Steve (un moment de slăbiciune).

— O desfac eu, spun, trăgând-o repede înapoi.

Dar ea deja forțează fermoarul și cumva toate obiectele din geantă sunt zdruncinate și scuturate și, până să-mi dau seama, jumătatea de ciocolată s-a revărsat afară, urmată de o sticlură de vin alb, aproape goală (alt moment de slăbiciune). Și de o fotografie a lui Richard făcută bucăți (un nou moment de slăbiciune).

— Scuze! exclamă Jo, șocată, adunând bucățile. Îmi cer scuze! Ce e... Se uită mai atent. Asta e o fotografie? Ce-a *pătit*?

— Poftim ciocolata, intervine altă fată, întinzându-mi jumătatea de Galaxy.

— Și asta o fi o felicitare veche de Sfântul Valentin? spune prietena ei, ridicând cu grijă o bucată dintr-o felicitare lucioasă, aproape carbonizată. Dar pare... arsă?

I-am dat foc într-o ceașcă de cafea la Costa, înainte ca personalul să-mi ceară să mă opresc. (Momentul suprem de slăbiciune.)

Richard mă fixează cu un ochi dintr-un fragment de fotografie și simt cum mă copleșește o amărăciune subită. Observ câteva schimburi de priviri cu subînțeles, dar nu-mi găsesc cuvintele. Nu există nici o cale elegantă de ieșire din situația asta, vreuna care să le inspire. Jo se întoarce și-mi studiază din nou ochii înroșiți și începe să-mi îndese toate lucrurile la loc în geantă.

— Mă rog, spune nonșalant, *cel* mai important acum e să te facem să arăți grozav. Asta o să-i

arate... cui o fi. Îmi face cu ochiul. Sau știi tu. S-ar putea să dureze un pic. Ai timp?

Ăsta e răspunsul. Nu știu care e întrebarea, dar ăsta e răspunsul. Stau pe scaun, cu ochii închiși, într-o stare aproape extatică, în timp ce Jo, noua mea prietenă la cataramă, și colegele ei mă machiază cu periute și creioane. Mi-au întins fond de ten pe față, mi-au pus bigudiuri și se tot gândesc și răzgândesc ce machiaj să aleagă, dar nici măcar nu le ascult. Sunt în transă. Nu-mi pasă dacă o să ajung târziu la birou. Sunt pe altă lume. Tot ațipesc și revin la semitrezie, mintea mi-e un vârtej de vise, culori și gânduri.

De fiecare dată când mintea mă duce la Richard, mă forțez să mă gândesc la altceva. Treci peste, treci peste. O să fiu bine, o să-mi fie foarte bine. Trebuie doar să-mi urmez propriul sfat. Să-mi găsesc o nouă misiune. O nouă cale. Ceva pe care să mă *concentrez*.

Poate c-o să-mi redecorez apartamentul. Sau poate-ar trebui să mă apuc de arte marțiale. Aș putea să încep un curs de fitness intensiv și să ajung la o formă de invidiat. Să mă tund complet și să-mi dezvolt niște bicepsi impresionanți, ca Hilary Swank.

Sau să-mi pun un piercing în buric. Richard urăște piercingurile în buric. Asta ar trebui să fac.

Sau poate-ar trebui să călătoresc. Oare de ce n-am călătorit mai mult?

Gândul mă poartă iar la Ikonos. Chiar *a fost* o vară minunată, până a izbucnit incendiul, a venit poliția și a început haosul. Eram așa tânără. Eram așa *slabă*. Nu ieșeam din pantaloni scurți tăiați și sutienul de la costumul de baie, legat cu un firicel. Purtam mărgelile în păr. Și, desigur, mai era și Ben, primul meu iubit pe bune. Prima mea relație. Cu părul negru și ochii albaștri, cu riduri

de expresie, răspândind o mireasmă de sudoare, sare și parfum Aramis. Doamne, oare de câte ori făceam sex? De trei ori pe zi, cel puțin. Și, când nu făceam sex, ne gândeam la sex. Era o nebunie. Era ca un drog. A fost primul tip care mi-a trezit o pasiune așa de înflăcărată, încât să vreau să...

Stai așa. Stai o clipă.

Ben?

Deschid brusc ochii și Jo strigă, îngrijorată:

— Nu te mișca!

Nu se poate. Imposibil.

— Scuze, clipeșc, încercând să rămân calmă. De fapt... putem să ne oprim un pic? Trebuie să dau un telefon.

Mă întorc, scotocesc după telefon și formez numărul Kaylei, spunându-mi că mă comport prosteste. Nu poate fi el. Nu e el.

Clar nu e el.

— Lottie, bună. Totul e în regulă?

De ce m-ar suna după atâta vreme? Au trecut cincisprezece ani, pentru Dumnezeu. N-am mai vorbit de... Mă rog. De atunci.

— Bună, Kayla. Voiam doar să-ți cer numărul tipului ăluia, Ben. Încerc să par relaxată. Cel care a sunat ieri cât am lipsit, îți amintești?

Oare de ce-mi țin degetele încleștate?

— Ah, da. Stai puțin... Uite-l. Îmi dictează un număr de mobil. Cine e?

— Nu prea știu... Ești sigură că nu și-a lăsat numele de familie?

— Nu, doar Ben.

Închid și mă uit la număr. Doar Ben. *Doar Ben.*

E vreun student obraznic, îmi zic, ferm. E vreun consilier vocațional care se trage de șireturi cu mine. E Ben Jones, vecinul meu, care mă sună la serviciu din nu știu ce motiv. Oare câți Beni există pe lume? Vreo cinci catralioane. Fix așa.

Doar Ben.

Dar asta-i faza. De-asta mi s-a tăiat un pic respirația și adopt instinctiv o postură mai seducătoare. Cine altcineva *în afară* de fostul meu iubit s-ar prezenta astfel?

Formez numărul, închid strâns ochii și aștept. Sună o dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

— Benedict Parr la telefon. Pauză. Alo? Benedict Parr la telefon. Cine e?

Nu pot să spun nimic. Simt un gol în stomac. El e.

Lottie

Mai întâi ar trebui să spun că arăt grozav.

În al doilea rând, că n-am de gând să mă culc cu el.

Nu. Nici gând. Zău că nu.

Deși la asta m-am gândit toată ziua. Deși simpla amintire mă face să vibrez nițel. El. Cum a fost. Cum eram amândoi. Mă simt puțin amețită, am o senzație de ireal. Nu-mi vine să cred c-o să-l revăd. După atâta timp. Ben. Pe bune acum, Ben.

La auzul vocii lui, am avut senzația că mă întorc, cumva, în timp. Deodată stăteam în fața lui la măsura șubredă pe care puneam stăpânire seara. Înconjurați de măslini. Cu picioarele goale așezate în poala lui. O doză de Sprite rece ca gheața. Până în clipa aceea uitasem complet c-am fost dependentă de Sprite.

De-atunci, toată ziua m-au bântuit amintiri și imagini, unele nelămurite, altele perfect definite. Ochii lui. Parfumul lui. Era întotdeauna atât de însuflețit. Asta-mi amintesc în primul rând. Însuflețirea lui. M-a făcut să mă simt ca și cum eram protagoniști în propriul nostru film; ca și cum nu conta nimic pe lume în afară de noi doi și de momentul prezent. Totul se învârtea în jurul *senzațiilor*. Senzația pe care mi-o dădea el. De soare și sudoare. Nisip și mare. Totul era fierbinte, foarte viu și... incredibil.

Iar toate astea după cincisprezece ani, toate sunt... mă rog, bizare. Mă uit la ceas și simt un fior de emoție. Am zăbovit destul în dreptul vitrinelor. Trebuie s-o iau din loc.

Ne întâlnim la un restaurant pescăresc recent deschis din Clerkenwell, care a primit recenzii bune. S-ar părea că Ben lucrează în apropiere, se ocupă cu nu știu ce – n-am întrebat, ceea ce a fost o prostie, așa că a trebuit să caut rapid pe Google când am ajuns în sfârșit la serviciu. N-am reușit să-l găesc pe Facebook, dar am dat peste site-ul unei companii care produce hârtie, unde se pare că el ar fi director. M-a surprins un pic – când eram împreună, voia să se facă actor, dar bănuiesc că nu i-a ieșit figura. Sau poate s-a răzgândit. Nu vorbeam despre slujbe sau cariere la vremea aceea. În mare, nu ne interesa decât sexul și cum aveam să schimbăm lumea.

Îmi *amintesc*, ce-i drept, o mulțime de discuții nocturne despre Brecht, pe care-l citea, și despre Cehov, pe care-l citeam eu. Și despre încălzirea globală. Și operele de caritate. Și politica. Și eutanasia. Acum că-mi amintesc, conversațiile noastre aminteau puțin de dezbaterile pentru liceeni. Eram puțin cam prea serioși. Dar, pe de altă parte, nu era de mirare. Tocmai terminaserăm liceul.

Mă apropii de restaurant, clătinându-mă un pic în pantofii noi cu toc, simțind cum îmi saltă bucelele pe umeri și admirându-mi manichiura impecabilă. De îndată ce Jo și prietenele ei au auzit că am întâlnire cu un fost iubit, s-au apucat de treabă și mai cu sârg. Mi-au făcut unghiile. Mi-au vopsit sprâncenele. Mi-au propus chiar și un epilat inghinal.

Desigur, n-aveam nevoie. Tocmai fusesem la cosmetică cu trei zile în urmă, să mă pregătesc pentru o partidă de sex torid, exuberant, cu Richard, după cererea în căsătorie, nu că mi-ar fi folosit la ceva. Bani *aruncați*.

Simt o împunsătură de durere și umilință. Ar trebui să-i trimit factura de la cosmetică. Ar trebui să i-o trimit la San Francisco, cu o scrisoare demnă care să conțină doar atât: *Dragă Richard, când vei primi această scrisoare...*

Nu. Încetează, Lottie. *Nu* te gândești la Richard. *Nu-i* scrie o scrisoare demnă. Treci peste, treci peste.

Strâng mai bine poșeta, încercând să-mi fac curaj. Totul se întâmplă cu un rost. Există o logică. Adineauri eram la pământ – și imediat mă contactează Ben. E scris. E soarta.

Deși *n-am* de gând să mă culc cu el.

Nu, chiar nu.

Când ajung în fața restaurantului, îmi scot oglinjoara din geantă și mă mai uit o dată. Hopa. Uit mereu cât de minunat arăt. Pielea mea strălucește. Am pomeți noi-nouți, fenomenali, pe care Jo i-a creat, cumva, cu pudră și cremă corectoare. Buzele mele arată proaspăt, seducător. Pe scurt: arăt mortal.

E exact opusul scenariului de coșmar în care dai nas în nas cu fostul îmbrăcată în pijama și mahmură. Țasta e scenariul de vis. N-am arătat mai bine în viața mea și, cel mai probabil, nici nu voi mai arăta vreodată, dacă nu cumva angajez o echipă care să mă machieze. Țasta e apogeul pentru mine, în ceea ce privește aspectul.

Simțindu-mă brusc foarte sigură pe mine, împing ușa restaurantului, unde mă întâmpină o mireasmă îmbietoare de usturoi și fructe de mare. Înăuntru sunt separeuri de piele, un candelabru enorm și o zarvă plăcută. Nu e o atmosferă agasantă, de fițe, ci una prietenoasă, agreabilă. Un barman agită un cocktail și simt o dorință subită, pavloviană, să gust un *mojito*.

N-am de gând să mă pilesc, decid pe dată. N-am de gând să mă culc cu el și nici *n-am* de gând să mă pilesc.

Şeful de sală îmi iese în întâmpinare. Acum e momentul.

— Trebuie să mă întâlnesc cu un... un prieten. A rezervat o masă. Pe numele Benedict Parr?

— Desigur.

Mă conduce prin restaurant, pe un drum sinuos, trecând pe lângă vreo zece mese la care stau bărbați cărora nu li se vede fața. De fiecare dată mi se strânge stomacul de emoție. Oare el e? Oare el e? Te rog, Doamne, să nu fie el...

O, Doamne! aproape că chițai. Iată-l, ridicându-se de la masă. Fii relaxată. Zâmbește. Totul pare *atât* de ireal.

Îl măsoar din priviri, înregistrând detaliile foarte rapid, ca și cum aş participa la Olimpiada de Evaluare a Fostului. O cămașă cu un imprimeu cam bizar, care-i faza? E mai înalt decât mi-l amintesc. Mai slab. Cu siguranță a slăbit la față și părul lui negru, ondulat e tuns scurt acum. Nici n-ai ghici că odinioară avea bucle de Adonis. A rămas cu gaura în ureche, dar nu mai poartă cercei.

— Oh... bună, îl salut.

Sunt mulțumită că par atât de degajată. Mai ales că, în sinea mea, sunt și mai entuziasmată, acum că l-am văzut bine. Uită-te la el! Arată mortal! Ca întotdeauna, chiar mai bine. Mai matur. Mai puțin stângaci.

Se apleacă să mă sărute pe obraz. Un sărut civilizat, ca între adulți, pe amândoi obraji. Apoi se trage înapoi și mă studiază.

— Lottie. Arăți... incredibil.

— Nici tu n-arăți prea rău.

— N-ai îmbătrânit deloc!

— Nici tu!

Ne privim zâmbitori, pradă unei bucurii pline de uimire, cu aerul cuiva care a câștigat la tombolă și-a venit să-și ridice premiul, așteptându-se la o cutie de bomboane dubioase, și, când colo, sunt o

mie de lire bani gheață. Nu ne vine a crede ce noroc a dat peste noi.

Adică, pe bune acum, între douăzeci și treizeci de ani se pot schimba multe. Ben ar fi putut să arate oricum. Ar fi putut să fie chel. Ar fi putut să fie burtoș și cocoșat. Ar fi putut să fi căpătat vreun tic enervant.

Iar el probabil că se gândește, în timp ce mă privește: *Slavă Domnului că nu și-a umflat buzele cu botox/ n-a albit/ n-a pus treizeci de kile pe ea.*

— Așadar. Mă invită să mă așez, cu un gest curtenitor. Cum ți-a mers în ultimii cincisprezece ani?

— Mi-a fost bine, mulțumesc, râd. La tine?

— Nu pot să mă plâng. Îmi întâlnește privirea cu zâmbetul răutăcios dintotdeauna. OK, ne-am pus la curent. Vrei ceva de băut? Să *nu*-mi spui că te-ai lăsat de băut.

— Glumești?

Deschid meniul de cocktailuri, un fior electrizant. Va fi o seară grozavă. Pot să bag mâna-n foc.

— Să vedem ce au.

Două ore mai târziu, sunt complet electrizată. Sunt pe culmi. Mă simt ca un sportiv în formă maximă. Parcă m-am convertit la o nouă religie. Asta căutam. *Asta căutam.* Eu și Ben ne potrivim *de minune.*

Bine, da, mi-am încălcat hotărârea cu privire la alcool. Dar era o hotărâre ridicolă, stupidă, neinspirată. Cina cu un fost iubit poate fi o situație încordată, dificilă. Am fi putut să ne simțim stânjeniți. Acum însă, după ce-am luat câteva cocktailuri la bord, petrec cea mai faină seară din viața mea.

Uimitor e cât de bine *rezonăm* eu și Ben. E ca și cum am fi reluat relația exact de unde am rămas,

ca și cum ultimul deceniu și jumătate nici n-ar fi fost. Avem din nou optsprezece ani. Suntem tineri și idealști. Împărtășim idei nebunești, glume năstrușnice, vrem să explorăm tot ce are lumea de oferit. Ben a început să-mi povestească imediat despre o piesă pe care a văzut-o săptămâna trecută, iar eu i-am vorbit despre o expoziție de artă de la Paris (n-am pomenit că am fost cu Richard) și conversația noastră curge neîntrerupt de-atunci. Avem atâtea să ne spunem. Avem atâtea amintiri.

N-am făcut lista plicticoasă cu cine-ce-când. N-am dat detalii legate de slujbe, relațiile anterioare sau alte prostii plictisitoare. E atât de revigorant să nu auzi cuvintele „Ei, cu ce te ocupi?“ sau „Stai într-un apartament transformat sau într-unul nou?“ sau „Ți-ai făcut asigurare?“. Te simți *eliberat*.

Știi că nu e într-o relație. Știe că nici eu nu sunt într-o relație. Asta e singura informație recentă de care avem nevoie.

Ben a băut mult mai mult decât mine. Își amintește mult mai multe decât mine despre timpul petrecut în Grecia. Îmi tot trezește amintiri pe care eu le uitasem. Uitasem de turneul de poker. Uitasem de barca aceea de pescuit care s-a scufundat. Uitasem de noaptea în care am jucat ping-pong cu cei doi australieni. Dar, de cum îmi amintește Ben, îmi și apare în minte imaginea ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

— Guy și... Strâmb din nas, încercând să-mi amintesc. Guy și... cum îl chema... a, da, *Bill!*

— Bill! râde Ben, bătând palma cu mine. Desigur. Big Bill.

Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit deloc la Big Bill, în toți acești ani. Era un munte de om. Stătea într-un colț al terasei la soare, bând bere. Avea mai multe piercinguri decât am văzut vreodată. Spunea că și le făcuse pe toate singur, cu un ac. Avea o prietenă foarte tare, pe nume

Pinky, i-am urmărit cu toții și am făcut galerie în timp ce-i puneam un inel în buric.

— Calamarul. Închid ochii pentru o clipă. N-am mâncat în viața mea calamar ca acela.

— Și apusurile, adaugă Ben. Îți amintești apusurile?

— Nu le voi uita niciodată.

— Și Arthur. Zâmbește nostalgic. Ce figură.

Arthur era proprietarul pensiunii. Îl veneram cu toții și-i sorbeam fiecare cuvânt. Era cel mai afabil tip pe care l-am întâlnit vreodată, pe la vreo cincizeci de ani sau poate mai mult, care făcuse de toate, fusese la Harvard, își deschisese propria companie, dăduse faliment, călătorise în jurul lumii într-o ambarcațiune și ajunsese într-un final în Ikonos, unde se căsătorise cu o localnică. Stătea în fiecare noapte în crângul de măslini, fumând iarbă și povestindu-le oamenilor despre cum luase prânzul cu Bill Clinton și refuzase slujba oferită de acesta. Avusese atâtea aventuri. Era atât de *înțelept*. Îmi amintesc că m-am îmbătat într-o noapte și i-am plâns pe umăr, iar el m-a alinat și mi-a spus niște chestii extraordinare. (Nu-mi mai amintesc exact ce a zis – dar era ceva extraordinar.)

— Îți amintești de trepte?

— Treptele! icnesc. Oare cum *reușeam*?

Pensiunea era situată în vârful unei stânci. Ca să ajungi la plajă sau să te întorci, trebuia să cobori sau să urci 113 trepte săpate în stâncă. Noi le parcurgem cu pas vioi de mai multe ori pe zi. Nu-i de mirare ca eram așa slabă.

— Ți-o amintești pe Sarah? Oare ce s-o fi ales de ea?

— Sarah? Cum arăta?

— Arăta superb. Avea un corp grozav. O piele ca mătasea. Pare să soarbă amintirea. Era fiica lui Arthur. *Trebuie* să-ți amintești de ea.

— Oh, așa deci. Nu țin morțiș să aud cum descrie alte fete cu pielea ca mătasea. Nu sunt sigură.

— Poate a plecat într-o călătorie înainte să ajungi tu. Dă din umeri, schimbând subiectul. Îți amintești de casetele alea cu *Dirk și Sally*? Oare de câte ori ne-am uitat la ele?

— *Dirk și Sally!* exclam. O, Doamne!

— *Parteneri la altar, parteneri în misiune*, începe Ben, imitând vocea dulceagă a comentatorului.

— *Parteneri până la moarte!* îi țin isonul eu, imitând salutul din *Dirk și Sally*.

Eu și Ben ne-am uitat la fiecare episod de vreo cinci mii de ori, în principal pentru că era singura colecție de casete video de la pensiune și trebuia să te mai uiți și la *altceva* în afară de știrile locale dimineața, în timp ce luai micul-dejun. E un serial polițist din anii '70 despre un el și-o ea care se întâlnesc la academia de poliție și hotărâsc să-și țină secretă căsătoria în timp ce luptă împotriva răufăcătorilor ca parteneri. Nimeni nu știe cu excepția unui criminal în serie care îi tot amenință c-o să-i dea în vileag. E *genial*.

Mă văd brusc stând cu Ben pe canapeaua veche din sufragerie, cu picioarele bronzate strânse sub noi, încălțați cu espadrile, mâncând pâine prăjită și uitându-ne la *Dirk și Sally* în timp ce toată lumea e afară pe terasă.

— Episodul în care Sally e răpită de vecin, zic. Ți-a fost cel mai bun.

— Nu, când fratele lui Dirk se mută cu ei și între timp se făcuse bucătar pentru Mafie și Dirk îl tot întreabă unde a învățat să gătească și apoi găsesc drogurile în tarta cu piersici...

— O, Doamne, da!

Ne oprim amândoi o clipă, cufundați în amintiri.

— N-am mai întâlnit pe nimeni care să fi văzut *Dirk și Sally*, spune Ben. Sau măcar să fi auzit de el.

— Nici eu, încuviințez, deși uitasem aproape cu desăvârșire de *Dirk și Sally* până să-l pome-nească el adineauri.

— Golfulețul.

Suvoiul amintirilor l-a și purtat în altă direcție.

— Golfulețul. O, Doamne.

Îi întâlnesc privirea și mă năpădesc amintirile. Sunt ca hipnotizată, cuprinsă din nou de o dorință pătimașă, adolescentină. Golfulețul ascuns e locul unde am făcut-o pentru prima dată. Și apoi înc-o dată. În fiecare zi. Era o fâșie de plajă adăpostită, ce înconjura golful. Nu puteai ajunge decât cu barca și locul nu interesa pe nimeni altcineva. Ben se ducea cu barca până acolo, fără un cuvânt, doar aruncându-mi din când în când câte o privire cu subînțeles. Și eu stăteam, cu picioarele întinse pe marginea bărcii, aproape gâfâind de nerăbdare.

Mă uit acum la el, peste masă. Ben se gândește exact la același lucru, știu. E din nou acolo. Pare la fel de transportat ca și mine.

— Cum m-ai îngrijit când am avut gripă, spune încet. N-am uitat niciodată.

Gripă? Nu-mi amintesc să-l fi îngrijit când a avut gripă. Dar, ce-i drept, amintirile mele sunt așa de tulburi. Sigur am făcut-o dacă așa zice. Și nu vreau să-l întrerup sau să-l contrazic, pentru că ar spulbera atmosfera. Așa că încuviințez doar.

— Mi-ai cuprins capul în mâini. Mi-ai cântat cântece de leagăn. Deliram, dar îți auzeam vocea, ajutându-mă să rezist până în zori. Mai ia o gură de vin. Ai fost îngerul meu păzitor, Lottie. Poate am luat-o razna pentru că nu te-am avut alături.

Îngerul lui păzitor. Ce romantic. Tare aș vrea să știu cum a luat-o razna – dar, dacă l-aș întreba, aș spulbera farmecul acestui moment. Și ce contează? Toată lumea o ia razna. Apoi revine pe făgașul normal. Nu contează ce-a făcut între timp.

Acum se uită la mâna mea stângă.

— Apropo, cum de nu te-a furat nimeni?

— N-am întâlnit bărbatul potrivit, spun degajat.

— O fată frumoasă ca tine? Probabil trebuie să fugi ca să scapi de ei.

— Ei, poate așa am și făcut.

Râd, dar, pentru prima dată în cursul serii, nu mă simt tocmai în largul meu. Și brusc – involuntar – îmi amintesc cum l-am cunoscut pe Richard. S-a întâmplat la operă, ceea ce e ciudat, pentru că eu nu merg la operă de obicei și nici el. Eram amândoi acolo la rugămintea unor prieteni. Era o reprezentație în scop de binefacere cu *Tosca*, el era îmbrăcat de gală și, de cum l-am văzut la brațul unei blonde, am simțit o împunsătură de gelozie. Nici măcar nu-l întâlnisem vreodată și deja îmi spuneam „Ce noroc pe ea“. Râdea și împărțea pahare de șampanie și apoi s-a întors spre mine și-a spus „Îmi cer scuze, nu cred c-am făcut cunoștință“ și eu m-am pierdut în ochii lui negri, minunați.

Și asta a fost. A fost ceva ca-n basme. S-a dovedit că nu era cu blonda și, după pauză, a făcut schimb de locuri ca să stea lângă mine. La prima noastră aniversare am mers din nou la operă și mi-am închipuit c-o s-o facem în fiecare an, câte zile vom avea.

S-a ales praful de asta. Și de planul meu de a spune această poveste la nuntă, în timp ce toată lumea oftează de emoție.

— O, Doamne.

Ben mă fixează atent.

— Îmi pare rău. Am spus vreo prostie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Zâmbesc repede și clilesc de câteva ori. Doar... de toate. Știi tu. Viața.

— Exact. *Exact*. Încuviințează vehement, ca și cum aş fi rezolvat vreo dilemă uriașă cu care se lupta. Lotts... simți că viața te-a dat peste cap la fel cum simt eu?

— Da. Sorb cu nesaț o gură de vin. Da. Chiar mai mult.

— Când aveam optsprezece ani, când eram acolo, știam ce vreau de la viață. Ben a rămas cu privirea pierdută în gol. Vedeam *limpede*. Dar intri

în pâine și cumva totul e... măcinat. Întinat. Se strânge lațul, știi ce vreau să spun? Nu mai ai cale de scăpare. Nu mai poți să spui: „Stai o clipă, la naiba. Lasă-mă să-mi dau seama ce vreau eu“.

— Absolut, încuviințez serioasă.

— Atunci a fost apogeul pentru mine. În Grecia. Tu. Tot tacâmul. Pare cufundat în amintire. Doar noi doi, împreună. Totul era *simplu*. Fără *vrăjeală*. Vezi la fel lucrurile? A fost și pentru tine cea mai frumoasă perioadă din viața ta?

Prin minte mi se derulează, nelămurit, ultimii cincisprezece ani. OK, am avut câteva momente de triumf ici-colo, dar în mare nu pot decât să fiu de acord. Aveam optsprezece ani. Eram sexy. Puteam să bem toată noaptea fără să ne trezim cu o mahmureală. A fost vreodată viața mai frumoasă?

Încuviințez încet.

— Cea mai frumoasă perioadă.

— Oare *de ce* n-am rămas împreună, Lottie? *De ce* n-am ținut legătura?

— Edinburgh-Bath, spun, ridicând din umeri. Bath-Edinburgh. Geografia ne-a fost potrivnică.

— Știu. Dar a fost un motiv stupid. Pare furios. Am fost niște imbecili.

Am avut conversația despre „geografia potrivnică“ de nenumărate ori pe insulă. El urma să meargă la Edinburgh University. Eu mergeam la Bath. Despărțirea era doar o problemă de timp. N-avea nici un rost să încercăm să continuăm relația după sfârșitul verii.

Zilele de după incendiu au fost ciudate, oricum. Totul a început să se ducă de râpă. Am fost împrăștiați în pensiuni diferite, dintr-un capăt în altul al insulei. Au dat năvală părinții. Unii au venit efectiv cu primul vapor, aducând cu ei bani, schimburi și alte pașapoarte. Mi-o amintesc pe Pinky stând abătută în restaurant între părinții ei îmbrăcați la patru ace. Părea că petrecerea s-a sfârșit.

— Oare nu ne propuseserăm să ne întâlnim la un moment dat în Londra? îmi amintesc brusc. Dar apoi tu a trebuit să pleci în Normandia cu ai tăi.

— Așa e. Oftează. Ar fi trebuit să-i las baltă. Ar fi trebuit să mă mut la Bath. Privirea lui se fixează deodată asupra mea. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine, Lottie. Uneori mă gândesc ce imbecil am fost că te-am lăsat să pleci. Un mare imbecil, la naiba.

Simt un gol în stomac, sunt cât pe-acți să mă înec cu vinul. Inconștient, speram pe undeva c-o să spună ceva de genul ăsta. Dar nu așa de curând. Ochii lui albaștri mă fixează ca și cum ar aștepta ceva.

— Și eu, spun într-un final, luând o înghițitură de calcan.

— Să nu-mi spui că ai avut vreodată o relație mai bună decât relația noastră. Pentru că eu, *unul*, sigur n-am avut. Ben bate cu pumnul în masă. Poate că ne-am ales greșit prioritățile. Poate ar fi trebuit să spunem „La naiba cu universitatea, rămânem împreună“. Cine știe ce s-ar fi întâmplat? Făceam o pereche minunată, Lottie. Poate c-am risipit ultimii cincisprezece ani pentru că *n-am* fost împreună. Nu te gândești niciodată la asta?

Viteza cu care se mișcă îmi taie răsuflarea. Nu prea știu cum să reacționez, așa că-mi îndes încă o bucățică de pește în gură.

— Acum am fi putut fi căsătoriți. Am fi putut să avem copii. Viața mea poate c-ar avea un rost.

Aproape că vorbește singur acum, încărcat de o emoție ținută în frâu pe care nu reușesc s-o interpretez.

— Îți dorești copii? mă trezesc că-l întreb.

Nu-mi vine să cred că tocmai *am întrebat un tip la prima întâlnire dacă-și dorește copii*. Așa ceva m-ar elimina din start. Atâta doar că... nu suntem la prima întâlnire. Dacă e să numărăm,

e a nșpea mia întâlnire. Și el a pomenit primul de copii. Și oricum, nici măcar nu e o întâlnire. Deci...

— Da, îmi doresc copii. Mă fixează din nou cu acel aer concentrat. Sunt pregătit să-mi întemeiez o familie, cu cărucioare de copii, ieșit în parc, tot tacâmul.

— Și eu. Simt că-mi dau lacrimile. Și eu sunt pregătită să-mi întemeiez o familie.

O, Doamne. *Iar* mi-a venit în minte Richard. N-am vrut să-mi amintesc de el, dar iată-l. Îmi amintesc fantezia pe care o aveam, în care eu și Richard construiam o căsuță pe care s-o instalăm în copac pentru gemenii noștri, Arthur și Eddie. Cu furie aproape, desfac poșeta de seară și caut un șervețel. O repriză de plâns *nu* prea era în plan. Nici să mă gândesc la Richard *nu* era în plan.

Din fericire, Ben nu pare să fi observat. Îmi mai toarnă vin în pahar, apoi își toarnă și lui. Deja am terminat sticla, observ, puțin șocată. Cum am reușit?

— Ți amintești de pactul nostru?

Nu se poate.

Adrenalina îmi inundă corpul. Îmi simt plămâni atât de încordați, încât de-abia pot să respir. Nu credeam c-o să-și amintească de pact. N-aveam de gând să aduc vorba de asta. A fost o promisiune stupidă pe care ne-am făcut-o odată, în joacă. Ceva *ridicol*.

— Oare ar trebui să-l aplicăm?

Mă privește cu un aer sincer. Cred că vorbește pe jumătate serios. Sau chiar serios. Nu. *Nu* se poate să vorbească serios...

— E cam târziu, reușesc să spun, cu gâtul încleștat. Ziceam c-o s-o facem dacă nu ne căsătorim până la treizeci de ani. Eu am treizeci și trei.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Simt un nou val de emoție. Piciorul lui îl atinge pe-al meu pe sub masă și-mi trage încet pantoful.

— Stau aproape, murmură.

Acum mâna lui o cuprinde pe-a mea. Mă furnică pe piele. E un fel de memorie a corpului. Memorie sexuală. Știu încotro ne îndreptăm.

Dar... dar... oare vreau să mă îndrept într-acolo? Ce se întâmplă aici? Gândește-te, Lottie.

— Ați dori să vedeți meniul pentru deserturi?

Vocea chelnerului mă smulge din transă. Tresar și profit de ocazie să-mi trag mâna din mâna lui Ben.

— Ăă... mulțumesc.

Studiez deserturile, simțind că-mi ard obraji; mintea îmi gonește frenetic. Ce mă fac acum? Ce? Ce?

O voce slabă îmi șoptește să mă controlez. Abordez greșit problema. Fac o greșală. Am o senzație copleșitoare de déjà-vu; sentimentul că istoria se repetă.

Toate relațiile mele pe termen lung au început așa. Ne-am ținut de mână peste masă. Am simțit că-mi vibrează întreaga ființă. Cu lenjerie elegantă și epilat complet și partide de sex torid, inventiv, nemaipomenit. (Sau sex nasol, atunci, singura dată, cu doctorul ăla. Pfu. Te-ai aștepta ca un medic să știe ceva mai bine cum reacționează corpul uman. Dar i-am dat papucii repejor.)

Faza e următoarea: începutul nu e *niciodată* problema. Problema e ce vine după.

Am o convingere stranie pe care n-am mai avut-o până acum. Trebuie să-mi schimb radical abordarea. Să ies din tipar. Dar cum anume? Ce să fac?

Ben mi-a luat din nou mâna și îmi sărută încheietura, dar îl ignor. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

— Ce s-a întâmplat? Își ridică privirea, cu buzele lipite de pielea mea. Ești încordată. Lottie, nu te opune. E scris să se întâmple. Noi doi. Știi bine că așa e.

Ochii lui au acea expresie languroasă, de beție senzuală, de care-mi amintesc. Deja mă simt excitată.

Aș putea să-i cedez și să-mi ofer o noapte fierbinte, minunată, ca să mă înveselesc. O merit, la urma urmelor.

Dar dacă există șansa să avem mai mult de o noapte minunată? Cum ar trebui să procedez? Ce mă *fac*?

Ar fi tare bine dacă nu s-ar învărti camera cu mine.

— Ben, trebuie să înțelegi. Îmi trag din nou brațul. Nu mai avem optsprezece ani, bine? Nu vreau doar o noapte de amor. Vreau... alte lucruri. Vreau o căsnicie. O relație serioasă. Vreau să-mi pun la punct un viitor comun. Copii, toate cele.

— Și eu la fel! exclamă el. N-ai auzit ce-am zis? De la început ar fi trebuit să fii tu aleasa. Privirea lui mă arde. Lottie. N-am încetat niciodată să te iubesc.

O, Doamne, mă iubește. Simt iar c-o să-mi dea lacrimile. Și, uitându-mă la el, realizez că nici eu n-am încetat să-l iubesc. Poate că pur și simplu nu mi-am dat seama pentru că era o dragoste continuă, în surdină. Ca un zgomot de fundal. Și acum crește din nou în intensitate, atingând culmile pasiunii.

— Nici eu, spun, cu un tremur în glas, sub imperiul convingerii subite. Te iubesc de cincisprezece ani.

— De cincisprezece ani. Îmi strânge mâna. Am fost nebuni să ne despărțim.

Totul e atât de romantic, încât mă copleșește. Asta da poveste pe care s-o spui la nuntă. Să auzi aici oftaturi. Am fost despărțiți cincisprezece ani, dar apoi ne-am regăsit.

— Trebuie să recuperăm timpul pierdut. Îmi duce degetele la buze. Draga mea Lottie. Dragostea mea.

Cuvintele lui îmi merg la suflet. Senzația pe care mi-o dau buzele lui, lipite de pielea mea, e sfâșietor de plăcută. O clipă închid ochii. Dar nu.

În minte îmi răsună un semnal de alarmă. N-aș suporta ca relația asta să eșueze, ca toate celelalte.

— Oprește-te! Îmi trag mâna din a lui. Nu! Ben, știi cum se va sfârși și n-aș putea suporta. Nu iar.

— Ce vrei să spui? Se uită lung la mine, confuz. Nu am făcut decât să-ți sărut degetele.

I se cam împleticește limba. *Să-ți sărut degetele.* Dar, ce-i drept, probabil că așa vorbesc și eu.

Aștept până când chelnerul a strâns firimiturile de pe masă, apoi reiau, cu voce scăzută, tremurătoare:

— Am mai trecut prin povestea asta. Știu ce-o să se întâmple. Îmi săruți degetele, îți sărut degetele. Facem sex. E minunat. Facem și mai mult sex. Suntem îndrăgostiți la nebunie. Mergem într-o minivacanță în Cotswolds. Poate cumpărăm împreună o canapea sau o bibliotecă de la Ikea. Și deodată au trecut doi ani și ar trebui să ne căsătorim... dar cumva n-o facem. Focul pasiunii s-a stins. Ne certăm și ne despărțim. Și e îngrozitor.

Sunt atât de întristată de soarta noastră, că mi se pune un nod în gât. E atât de inevitabil și atât de trist.

Ben pare uluit de scenariul pe care l-am descris.

— OK, spune într-un final, privindu-mă ostenit. Ei bine... și dacă nu se stinge focul pasiunii?

— Se va stinge! E inevitabil! Întotdeauna se întâmplă! Mă uit lung la el, cu lacrimi în ochi. Mi s-a întâmplat cu prea mulți tipi. *Știu.*

— Chiar dacă nu cumpărăm o bibliotecă de la Ikea?

Știi că încercă să glumească, dar eu vorbesc serios. Mi-am petrecut cincisprezece ani din viață în astfel de relații, realizez brusc. Relațiile nu rezolvă nimic. O astfel de relație m-a condus la Richard. Relațiile sunt *problema*.

— Nu degeaba s-a stins focul pasiunii cu toți ceilalți, încercă din nou Ben. Nu erau perechea potrivită. Dar eu sunt.

— Cine zice că tu ești bărbatul potrivit?

— Pentru că... pentru că... Dumnezeuule! Ce trebuie să fac? Își trece mâinile prin păr, cu un aer exasperat. OK! Ai câștigat. O s-o facem ca pe vremuri. Lottie, vrei să te căsătorești cu mine?

— Mai taci, mă încrunt. Nu-i nevoie să faci mișto de mine.

— Vorbesc serios. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Hai că ești haios.

Iau o gură de vin.

— Vorbesc serios. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Încetează.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Acum vorbește mai tare. O pereche aflată la masa alăturată se uită la noi, zâmbind.

— Sst! fac iritată. Nu e amuzant.

Se ridică de pe scaun, îngenunchează și își împreunează mâinile, lăsându-mă cu gura căscată. Văd cum alți oameni din restaurant se întorc să se uite.

Inima îmi bate să-mi sară din piept. Nu se poate. Nu *se poate*.

— Charlotte Graveney, începe, clătinându-se un pic. Mi-am petrecut cincisprezece ani din viață căutând copii nereușite ale tale și acum am din nou în față originalul pe care n-ar fi trebuit să-l las să-mi scape. Fără tine n-am avut parte decât de întuneric și acum vreau să aprind lumina. Vrei să-mi faci onoarea de a deveni soția mea? Te rog?

Simt cum mă năpădește o senzație stranie. Simt că mă topesc. Mă cere în căsătorie. Chiar mă cere în căsătorie. Pe bune.

— Ești beat, ripostez.

— Nu chiar atât de beat. Vrei să te căsătorești cu mine? repetă.

— Dar nu te mai *cunosc*, spun, cu un râs silit. Nu știu cu ce te ocupi, nu știu unde locuiești, nu știu ce-ți dorești de la viață.

— Papetărie. Shoreditch. Să fiu la fel de fericit cum eram alături de tine. Să mă trezesc în

fiecare dimineată și să facem dragoste până nu mai putem. Să am copii care au ochii tăi. Lottie, știi c-au trecut ani de zile, dar sunt tot eu. Sunt tot Ben. Ochii i se încrețesc în felul bine cunoscut. Vrei să te căsătorești cu mine?

Mă uit fix la el, gâfâind, cu un țuiut în urechi. Dar nu-mi dau seama dacă e un zvon de bucurie sau un semnal de alarmă.

Bine, m-am gândit că s-ar putea să fie încă interesat de mine. Dar îmi depășește orice fantezie. A continuat să mă iubească în toți acești ani! Vrea să mă căsătorească cu el! Vrea copii! În minte îmi răsună un zgomot difuz. Parcă ar fi niște viori. *Poate că el e alesul! POATE CĂ EL E ALESUL! Nu era Richard, ci Ben!*

Iau o gură de apă și încerc să-mi pun ordine în gândurile involburate. Să ne comportăm rațional. Ne-am certat vreodată? Nu. Era o companie plăcută? Da. Mă atrage? O, da. Mai e ceva ce-ar trebui să știu despre un potențial soț?

— Ai vreun piercing în sfârcuri? îl întreb, cu o îngrijorare subită.

Nu-mi plac de nici o culoare piercingurile în sfârcuri la bărbați.

— Nici unul.

Își desface brusc cămașa, cu un gest teatral, împrăștiind nasturi, și nu-mi pot lua ochii de la el. Mmm. Bronzat. În formă. E la fel de apetisant ca întotdeauna.

— Tot ce trebuie să faci e să spui „da“. Ben își întinde brațele, într-un elan bahic. Tot ce trebuie să faci, Lottie, e să spui „da“. Ne petrecem cea mai mare parte din viață încurcând lucrurile pentru că gândim prea mult. Hai să nu mai stăm pe gânduri. La naiba, am irosit prea mult timp. Ne iubim. Hai să facem saltul.

Are dreptate. Ne iubim. Și vrea copii care să aibă ochii mei. Nimeni nu mi-a mai zis ceva atât de frumos. Nici măcar Richard.

Mi se învârte capul. Încerc să rămân rațională, dar îmi alunecă pământul de sub picioare. Oare e pe bune? Vrea doar să mă atragă în așternut? Oare e cel mai romantic moment din viața mea sau sunt o imbecilă?

— Cred... cred că da, spun într-un final.

— Crezi că da?

— Doar... lasă-mă un pic.

Îmi înhaț geanta și mă îndrept spre toaletă. Trebuie să mă gândesc. Limpede. Sau cât de limpede pot, având în vedere că se învârte lumea cu mine și, când mă uit în oglindă, arăt de parc-aș avea trei ochi.

Ar putea să meargă. Sunt sigură c-ar putea să meargă. Dar cum pot *face* relația să meargă? Cum pot să nu repet greșelile din celelalte relații care s-au fâsâit, ducându-mă într-o fundătură?

În timp ce mă pieptăn, inventariez mental celelalte prime întâlniri cu iubiții de până acum. Alte începuturi. De-a lungul anilor am stat de atâtea ori în toalete, reîmprospătându-mi rujul, întrebându-mă „Oare el e alesul?“. De fiecare dată m-am simțit la fel de optimistă, la fel de entuziastă. Așadar, unde am greșit? Ce pot face altfel? Ce pot să *nu* fac din ce fac de obicei?

Deodată îmi amintesc de cartea pe care-o răsfoiam de dimineață. *Principiul răsturnării*. Întoarce săgeata. Schimbă direcția. Sună bine. Da. Dar cum schimb direcția? Și brusc îmi răsună în minte cuvintele babei nebune întâlnite la toaletă ieri. Oare cum se exprimase? *Bărbații sunt ca animalele din junglă. Cum pun laba pe pradă, cum o înfulecă și după aia îi ia somnul*. Poate nu era chiar așa de nebună de fapt. Poate e un sâmbure de adevăr în asta.

Mă opresc brusc din pieptănat. M-a pocnit din senin. Răspunsul. Soluția alternativă. Eu, Lottie Graveney, voi răsturna modelul. O să fac exact

opusul față de ce-am făcut cu toți iubiții de până acum.

Mă privesc în oglindă. Arăt cam dusă, dar, ce-i drept, e de mirare? Dacă înainte eram entuziasmată, acum sunt euforică. Mă simt ca un om de știință după ce-a descoperit o nouă particulă subatomică, care schimbă totul. Am dreptate. Știu că am dreptate. Am dreptate!

Mă întorc în restaurant cu pași săltăreți, clătinându-mă un pic, și mă apropii de masă.

— Fără sex, spun ferm.

— Poftim?

— Până ne căsătorim. Fără sex. Mă așez. Asta e condiția.

— *Poftim?*

Ben pare șocat, dar îi răspund cu un zâmbet suav. Sunt genială. Dacă mă iubește cu adevărat, va aștepta. Și nu va fi nici un risc să se stingă focul pasiunii. Absolut nici unul. Și partea cea mai frumoasă e că vom avea cea mai toridă lună de miere *cu puțință*. Vom rezona perfect și vom fi în culmea fericirii. Exact cum ar trebui să fie un cuplu în luna de miere.

Cămașa i-a rămas întredeschisă. Mi-l imaginez gol, într-un pat luxos de hotel, înconjurat de petale de trandafiri. Doar gândindu-mă la asta tremur toată.

— Glumești. I-a picat fața. *De ce?*

— Pentru că vreau ca lucrurile să fie *altfel*. Vreau să ies din tipar. Te iubesc, da? Tu mă iubești? Vrem să ne clădim o viață împreună?

— Te iubesc de cincisprezece ani. Clatină din cap. Cincisprezece ani *irosiți*, Lottie, dă-o naibii...

Intuiesc că e pe cale să țină un nou discurs.

— Da, îl întrerup. Mai așteptăm un pic. Și apoi putem să ne bucurăm de noaptea nunții. O *adevărată* noapte a nunții. Gândește-te. O să fim amândoi hămesiți. Absolut... hămesiți.

Îmi întind piciorul gol pe sub masă, lăsându-l să alunece de-a lungul pulpei lui. Pare în transă. Figura asta nu dă niciodată greș.

Preț de o clipă, nici unul nu zice nimic. Comunicăm în alt mod, să zicem.

— De fapt, spune într-un final, cu voce răgușită, s-ar putea să fie chiar plăcut.

— Foarte plăcut.

Cu un aer nonșalant, îmi desfac câțiva nasturi și mă aplec, oferindu-i cea mai bună vizibilitate. Cu celălalt picior aproape că i-am atins prohabul. Ben pare amuțit.

— Ți amintești noaptea aia, după ziua ta? îl întreb cu o voce joasă. Pe plajă? Am putea să repetăm figura.

Dacă repetăm figura, o să-mi pun genunchiere. Am avut julituri o săptămână. Ca și cum mi-ar ghici gândurile, Ben închide ochii și geme încet.

— Mă omori cu zile.

— O să fie nemaipomenit.

Îmi vine în minte brusc o scenă cu noi doi, adolescenți, îmbrățișați în camera mea de la pensiune, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor mele parfumate.

— Știi cât de sexy ești? Știi cât vreau să te trag sub masă *chiar acum*?

Îmi cuprinde mâna și începe să-mi ronțăie degetul mare. Dar de data asta nu mi-o retrag. Întreg trupul meu pare să vibreze sub atingerea buzelor lui. Vreau să-i simt atingerea pe tot corpul. Îmi amintesc de asta. Îmi amintesc de el. Cum am putut să uit?

— Noaptea nunții, deci? mă întreabă într-un final.

Continui ce făceam cu degetele de la picioare și am o dovadă beton că îi place ce fac. Toate funcționează încă, deci.

— Noaptea nunții, încuviințez.

— Îți dai seama c-o să mor de nerăbdare până atunci?

— Și eu. Și apoi o să explodez.

Începe să-mi sugă degetul și eu gem în sinea mea, cutremurată de senzația care-mi străbate corpul. Trebuie să plecăm cât mai repede sau chelnerul o să ne spună să ne retragem într-un loc mai intim.

Și când o să audă Richard...

Nu. Nu te gânde la asta. N-are nimic de-a face cu Richard. E *soarta*. Face parte dintr-un plan mai complex. O poveste măreață, copleșitoare, romantică, în care protagoniștii suntem eu și Ben, în timp ce Richard a jucat doar un rolșor episodic.

Știu că sunt amețită. Știu că ne pripim. Dar pare atât de firesc. Și, dacă mai există vreo durere în străfundul inimii mele, atunci e un fel de poziune magică, tămăduitoare. Îmi era *scris* să mă despart de Richard. Îmi era *scris* să fiu nefericită. Răsplata pentru suferințele mele e că acum mi se oferă un inel de logodnă și cea mai înflăcărată partidă de sex din viața mea.

Mă simt ca și cum aș fi câștigat nu o mie, ci un milion de lire la tombolă.

Ben pare în transă. Eu respir din ce în ce mai poticnit.

— Când ne căsătorim? murmur.

— Curând, spune, pe un ton disperat. Foarte curând.

Fliss

Sper că Lottie e bine, chiar sper că e bine. Am lipsit două săptămâni și n-am primit nici o veste de la ea. N-a răspuns la nici unul din mesajele mele amicale și ultima dată când am vorbit la telefon plănuia să plece la San Francisco și să-i facă o surpriză lui Richard. În topul Alegerilor Nefericite ar fi luat locul întâi. Slavă Domnului c-am reușit s-o preîntâmpin.

Dar de-atunci, absolut nimic. Am încercat să-i las și mesaje pe robot, pe lângă sms-uri, dar n-am primit nici un răspuns. Am reușit să iau legătura cu stagiara ei care m-a asigurat că vine la serviciu în fiecare zi – așa că, cel puțin, știu că e teafără și nevătămată. Dar lui Lottie nu-i stă în fire să nu dea nici un semn de viață. Mă îngrijorează. O să trec s-o văd diseară, să mă asigur că e bine.

Îmi scot telefonul și-i mai trimit un mesaj: Salut, cum îți merge??? Apoi îl pun la loc și mă sor cu privirea terenul de sport. E plin de părinți, copii, dădace, câini și preșcolari pe triciclete. E prima zi a semestrului, așa că vezi o mulțime de fețe bronzate, pantofi lucitori și tunsori noi. Și acum mă refer doar la mame.

— Fliss! aud o voce de cum cobor din mașină.

E Anna, o altă mamă. Ține într-o mână o cutie de plastic și în cealaltă o lesă din care labradorul ei încearcă să scape.

— Ce mai faci? Bună, Noah! Ziceam că poate bem o cafea împreună...

— Sigur, încuviințez.

Eu și Anna plănuim să ieșim la cafea de fiecare dată când ne vedem – adică de aproape doi ani – și încă n-am reușit. Cumva nici măcar nu contează.

— Afurisitul ăsta de proiect cu călătoriile, se plânge Anna în timp ce ne îndreptăm spre poarta școlii. Am stat până la 5 dimineața să-l termin. E pe felia ta, așa zice, cu călătoriile! râde, amuzată.

— Ce proiect?

— Știi tu, pentru lucru manual? Arată spre cutia de plastic. Noi am făcut un avion. *Jalnic*. Am învelit o jucărie în staniol. Nu e tocmai artizanal, dar i-am zis lui Charlie „Puiule, doamna Hocking nu va ști că e o jucărie dedesubt“.

— Ce proiect? repet.

— Știi tu. Trebuiau să facă un vehicul sau așa ceva. O să le expună la festivitate. Charlie, haide! A sunat!

Ce naibii de proiect mai e și ăsta?

Când mă apropii de doamna Hocking, văd o altă mamă, Jane Langridge, stând în fața ei, întinzându-i macheta unui vas de croazieră. E confecționată din plută și hârtie. Are trei coșuri și șiruri de hublouri decupate perfect și figurine minuscule de lut pe punte, care fac plajă în jurul piscinei vopsite în albastru. Mă holbez la machetă, în stare de șoc.

— Îmi cer mii de scuze, doamnă Hocking, spune Jane. Încă nu s-a uscat de tot vopseaua. Ne-am distrat *de minune* în timp ce-o făceam, nu-i așa, Joshua?

— Bună ziua, doamnă Phipps, mă salută veselă doamna Hocking. A fost frumos în vacanță?

Doamna Phipps. Mi se strepezesc dinții de fiecare dată când mi se adresează cineva astfel. Încă n-am făcut pasul de a deveni „doamna Graveney“

pentru lumea de la școală. Ca să spun drept, nu sunt sigură ce să fac. Nu vreau să-l tulbur pe Noah. Nu vreau să-i resping numele de familie cu mare vâlvă. Îmi *place* să am același nume ca Noah. Îmi dă o stare de bine, de normalitate.

Ar fi trebuit să aleg un nume de familie nou-nouț când s-a născut el. Doar pentru noi doi. Unul care să nu fie afectat de divorț.

— Mami, ai adus balonul cu aer cald? Noah mă privește neliniștit. Avem balonul cu aer cald?

Îl privesc fără să înțeleg. Habar n-am despre ce vorbește.

— Noah ne-a povestit că face un balon cu aer cald. O idee minunată.

Doamna Hocking se îndreaptă spre noi, cu un zâmbet larg. E o femeie la vreo șaizeci de ani, care umblă doar în pantaloni pană. E atât de calmă și degajată, încât, în preajma ei, mă simt întotdeauna ca o nebună dezlănțuită în plin delir. Acum se uită țintă la mâinile mele.

— Îl aveți?

Arăt eu ca și cum aș avea un balon cu aer cald la mine?

— Nu-l am la mine, mă trezesc că spun. Nu chiar.

— Ah. Zâmbetul îi pălește. Ei, dacă există vreo șansă să-l aduceți în dimineața asta, doamnă Phipps, pregătim exponatele pentru festivitate.

— Da! Sigur! Zâmbesc cât mai nonșalant. Trebuie doar să – un mic detaliu – trebuie să vorbesc un moment cu Noah. Îl trag deoparte și mă aplec. Ce balon cu aer cald, puiule?

— Balonul meu cu aer cald pentru proiectul de călătorie, spune Noah ca și cum ar fi la muntea cocoșului. Trebuia să aducem temele azi.

— Așa deci. Mă seacă la culme că trebuie să par veselă și degajată. Nu știam că ai un proiect de făcut. N-ai pomenit de asta.

— Am uitat, spune, dând din cap. Dar îți amintești c-am primit o scrisoare?

— Ce s-a întâmplat cu scrisoarea?

— Tati a pus-o în coșul de fructe.

Simt un val de furie incandescentă. Știam eu. Știam eu, la naiba.

— Așa deci. Am înțeles. Îmi înfig unghiile în palmă. Tati nu mi-a spus că aveai un proiect de făcut. Păcat.

— Și am vorbit despre ce să facem și tati a zis „Ce-ar fi să facem un balon cu aer cald?”. Lui Noah îi sclipesc ochii. Tati a zis că putem să luăm un balon și să-l învelim în hârtie creponată și să facem un coș și omuleți. Și frânghii. Și să-l vopsim. Și lumea dinăuntru ar putea să fie Batman. Îi ard obrăjorii de emoție. L-a făcut? Mă privește nerăbdător. L-ai adus?

— Trebuie să... verific. Zâmbetul mi-a înghețat pe buze. Du-te să te joci un pic la spaliere.

Mă trag într-o parte și formează numărul lui Daniel.

— Daniel Phi...

— Fliss la telefon, i-o retez sec. Ești cumva în drum spre școală, ca să aduci un balon din hârtie creponată, cu Batman în nacelă?

Se lasă o pauză lungă.

— Ah, spune într-un final. La naiba. Scuze.

Nu pare cătuși de puțin afectat. Îmi vine să-l omor.

— Nu! Nu mă lua pe mine cu „La naiba. Scuze”. Nu poți să faci așa ceva, Daniel! Nu e corect față de Noah, nu e corect față de mine și...

— Fliss, liniștește-te. E doar un proiect neînsemnat pentru școală.

— Nu e neînsemnat! Pentru Noah e foarte important! E... ești...

Mă întrerup, gâfâind. N-o să priceapă în veci. N-are rost să-mi bat gura. Sunt pe cont propriu.

— Bine, Daniel. Cum zici tu. Mă descurc eu.

Închid înainte să apuce să-mi răspundă. Furia mă mobilizează. N-am de gând să-l dezamăgesc

pe Noah. O să aibă balonul cu aer cald. Pot să-l fac eu. Haide.

Deschid portiera și desfac servieta. Înăuntru am o punguță de cadou cartonată, de la un prânz de fițe. Din ea pot să fac nacela. Pot să folosesc șireturile de la adidași pe post de frânghii. Scot o foaie de hârtie și un pix din servieta și-l chem pe Noah.

— O să termin acum balonul nostru cu aer cald, spun, zâmbindu-i. Ce-ar fi să-l desenezi pe Batman ca să-l punem în coș?

În timp ce Noah începe să deseneze, sprijinindu-se de banchetă, îmi scot repede șireturile. Sunt maro cu picățele. O să meargă de minune. Am niște scotch în torpedou. Cât despre balon în sine...

La naiba. Ce-aș putea să folosesc? Doar nu umblu mereu cu baloane la mine, în caz că...

Îmi vine brusc o idee ridicolă, absurdă. Aș putea...

Nu. În nici un caz. *Nu pot* să...

Cinci minute mai târziu, mă apropii de doamna Hocking, întinzându-i nonșalant proiectul lui Noah. Mamele strânse în jur amuțesc subit. De fapt, toată lumea a amuțit.

— Ala e Batman! spune Noah, arătând mândru spre coș. Eu l-am desenat.

Toți copiii se uită la Batman. Toate mamele se uită la balon. E un Durex Fetherlite Ultra. L-am făcut mare de tot și vârful flutură în bătaia vântului.

O aud pe Anna râzând înfundat, dar, când mă uit în jur, nu văd decât expresii nevinovate.

— Vai de mine, Noah, spune doamna Hocking cu voce slabă. Ce... balon mare!

— E obscen, exclamă Jane, strângând vasul la piept ca și cum ar vrea să-l apere. Suntem la școală, doar n-ai uitat. Sunt *copii* de față.

— Și, din punctul lor de vedere, e un balon perfect nevinovat, ripostez. Soțul meu m-a lăsat

baltă, mă întorc stânjenită spre doamna Hocking. N-am avut prea mult timp la dispoziție.

— E foarte reușit, doamnă Phipps! își vine în fire doamna Hocking. Ce mod original de folosire a...

— Dacă se sparge? întreabă Jane.

— Am rezerve, răspund triumfător și le arăt restul pachetului de prezervative, întinse în evantai.

O clipă mai târziu, realizez ce figură fac. Cu obrajii împurpurați, acopăr repede cu mâna cuvintele *Cu striatii pentru plăcere maximă. Și lubrifiere. Și stimulare*. Degetele mele par să alcătuiască o stea de mare, încercând să cenzureze pliculețele cu prezervative.

— Cred c-o să-i găsim un balon lui Noah în clasă, doamnă Phipps, spune într-un final doamna Hocking. Mai bine le păstrați pe-astea, pentru...

Șovăie, evident căutând cuvântul potrivit.

— Sigur, i-o iau repede înainte. Bună idee. O să le folosesc pentru... exact. Asta. Adică, *nu*, râd forțat. De fapt, probabil că n-o să le folosesc deloc. Sau cel puțin... sunt un adult *responsabil*, evident.

Nu îndrăznesc să mai zic nimic. Tocmai i-am dat detalii despre modul cum folosesc prezervativele învățătoarei fiului meu. Nu sunt sigură cum am ajuns aici.

— Mă rog! adaug, zâmbind ca să-mi ascund disperarea. Atunci, o să le iau pe-astea. Și-o să le folosesc. Pentru... un scop sau altul.

Îndes grăbită prezervativele în geantă, scăpând un Pleasuremax pe jos și plonjând după el înainte să ajungă vreun copil la el. Toate celelalte mame se holbează la mine cu gura căscată, ca și cum tocmai ar fi asistat la un accident de mașină.

— Sper să iasă bine festivitatea. Zi frumoasă, Noah!

Îi întind balonul cu un pupic, apoi fac stânga-mprejur și o iau la pas, respirând poticnit. Aștept să pornesc și apoi îl sun pe Barnaby din mașină.

— Barnaby, îl iau din prima. N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut Daniel. Noah avea un proiect la școală și Daniel nu mi-a spus o vorbă despre asta...

— Fliss, spune Barnaby răbdător. Liniștește-te.

— A trebuit să-i dau un prezervativ umflat învățătoarei lui Noah! Trebuia să fie un balon cu aer cald!

Îl aud pe Barnaby pufnind în râs.

— N-a fost amuzant! E un ticălos! Se preface că-i pasă, dar e complet egoist, îl lasă baltă pe Noah...

— Fliss. Tonul lui Barnaby s-a înăsprit brusc, întrerupându-mi tirada. Chestia asta trebuie să înceteze.

— Ce anume trebuie să înceteze?

Mă uit intrigată la telefon.

— Litania zilnică. O să-ți spun ceva acum, ca între vechi prieteni. Dac-o ții tot așa, o să înnebunești pe toată lumea, inclusiv pe tine. Se mai întâmplă și chestii nasoale, bine?

— Dar...

— Se întâmplă, Fliss. Face o pauză. Și nu ajută la nimic dacă le tot răscolești. Trebuie să mergi mai departe. Să-ți vezi de viață. Să mergi la o întâlnire fără să pomeniști de chiloții fostului tău soț.

— Ce vrei să spui? încerc s-o dau cotită.

— Era o întâlnire. O întâlnire. Îi simt iritarea chiar și prin telefon. Ar fi trebuit să flirtezi cu Nathan. Nu să-ți deschizi laptopul și să-i citești tot dosarul de divorț.

— Nu l-am citit tot! Strâng în mână stick-ul de memorie, cu un aer defensiv. Doar stăteam de vorbă și s-a întâmplat să pomenesc de asta și a părut interesat...

— Nu era interesat! Era doar *politicos*. Am auzit că cinci minute încheiate ai bătut câmpii despre chiloții lui Daniel.

— E o exagerare grosolană, ripostez vehement.

Dar m-am înroșit la față. Poate c-au *fost* cinci minute. Luasem ceva la bord între timp. Sunt multe de spus despre chiloții lui Daniel și nimic de bine.

— Îți amintești prima noastră întâlnire profesională, Fliss? continuă Barnaby nemilos. Ai zis că, orice s-ar întâmpla, n-o să fii acră.

— Icnesc auzind cuvântul cu „a“.

— *Nu* sunt. Sunt... furioasă. Plină de regrete. Îmi scotocesc mintea, căutând alte emoții admise. Sunt tristă. Abătută. Meditativă.

— Nathan a spus că ești „acră“, asta-i cuvântul.

— *Nu sunt acră!* aproape că zbier la el. Cred c-aș ști dacă sunt acră!

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea. Respir accelerat. Mi-au transpirat mâinile pe volan. Îmi amintesc întâlnirea mea cu Nathan. Mi-am închipuit că-i vorbesc despre Daniel la modul amuzant, detașat, ironic. Nathan n-a spus nici un cuvânt care să dea de bănuț că nu s-ar fi simțit bine. Oare așa a făcut toată lumea? Mi-a cântat în strună?

— OK, spun într-un final. Ei bine, acum știu. Mulțumesc că m-ai avertizat.

— Oricând cu plăcere. Vocea veselă a lui Barnaby răsună în întreaga mașină. Stiu ce vrei să-mi zici, dar eu chiar *sunt* prietenul tău. Și *te iubesc* foarte mult. Dar tocmai de asta ai nevoie acum. De o săpuneală de la cineva care te iubește. Ne-auzim!

Închide și eu semnalizez un viraj la stânga, mușcându-mi buza și privind încruntată șoseaua. Foarte bine. *Foarte bine.*

Când ajung la serviciu, observ că am Inbox-ul plin de mesaje, dar mă așez la birou, uitându-mă la ecranul computerului fără să-l văd. Cuvintele lui Barnaby m-au afectat mai mult decât îmi vine să recunosc. Mă transform într-o babă acră și nebună. O să ajung o baborniță uscată cu batic negru care se uită urât la lume și-și croiește drum

pe stradă lovind oamenii cu bastonul, refuzând să le zâmbească puștanilor din cartier, care fug speriați de ea.

Scenariul de coșmar.

După o vreme, pun mâna pe telefon și formez numărul de la birou al lui Lottie. Poate reușim să ne înveselim una pe alta.

Fata care-mi răspunde e Dolly, subalternă la Lottie.

— Ah, bună, Dolly, zic. Lottie e pe-acolo?

— Lipsește. E la cumpărături. Nu știi când se întoarce.

La cumpărături? Mă uit intrigată la telefon. Știu că Lottie e frustrată uneori de slujba ei, dar să plece la cumpărături și să i-o spună deschis subalternei ei directe chiar nu e cea mai bună cale în contextul economic de azi.

— Ai idee când se întoarce?

— Habar n-am. Cumpără chestii pentru luna de miere.

Mă crispez. Am auzit bine? Pentru luna de miere? Adică... *luna de miere?*

— Ai zis cumva... Înghit în sec. Dolly, Lottie se căsătorește?

— Nu știai?

— Am fost plecată! Asta e... am fost... Nici nu-mi găsesc cuvintele. O, Doamne! Te rog, spune-i că am sunat-o și o felicit!

Las telefonul din mână și zâmbesc singură la pereți. Depresia mi-a dispărut fără urmă. Îmi vine să sar în sus de bucurie. Lottie s-a logodit! Asta dovedește că unele lucruri ies cum ar trebui până la urmă.

Dar cum?

Cum, cum, cum?

Ce s-a *întâmpalat*? Oare s-a dus la San Francisco până la urmă? Sau s-a întors el? Sau s-au sunat? Ce-o fi fost? Îi trimit mesaj:

Te-ai logodit???????

Mă aștept să mă ignore în continuare, dar, un minut mai târziu, răspunde.

Da!!!! Abia așteptam să-ți spun!

Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

S-a întâmplat foarte rapid. Nu-mi vine să cred. S-a întors pe neașteptate în viața mea, m-a cerut într-un restaurant, habar n-aveam c-o să facă așa ceva, e o nebunie!!!!

Trebuie să vorbesc cu ea. O sun pe mobil, dar sună ocupat. La naiba. O să-mi iau o cafea și apoi încerc din nou. În timp ce mă îndrept spre cafe-neaua din clădire, zâmbesc cu gura până la urechi. De fapt, sunt așa de fericită, că-mi vine să plâng, dar redactorii de la *Pincher International* nu plâng la serviciu, așa că mă mulțumesc să-mi strâng brațele în jurul corpului.

Richard e perfect. E tot ce mi-aș fi putut dori vreodată pentru Lottie. Ceea ce sună oarecum matern – dar, ce-i drept, chiar *am* sentimente materne față de ea. Dintotdeauna. Părinții noștri și-au cam lăsat baltă responsabilitățile, prinși cu divorțul, cu băutura, cu aventurile cu oameni de afaceri plini de bani și regine ale frumuseții din Africa de Sud... Ca să înțelegeți: am rămas de multe ori singure acasă. Lottie e cu cinci ani mai mică decât mine și, cu mult înainte de moartea mamei, mie îmi cerea ajutorul când avea necazuri.

Și, ca figură maternă/soră/domnișoară de onoare (poate?), n-aș putea fi mai încântată că Richard se alătură micii noastre familii atipice. În primul rând, arată bine, dar nu te dă pe spate. Asta e o chestie importantă, după mine. Îți dorești ca sora ta să-și găsească un iubit care să i se pară super-sexy, dar nu vrei să ți se scurgă și ție ochii

după el. Vreau să zic, cum ar fi dacă Lottie ar veni acasă cu Johnny Depp?

Încerc să-mi analizez gândurile cu sinceritate. Da. N-aș putea să fiu o soră bună. Probabil că aș încerca să i-l fur. Aș simți că nimic nu mai contează.

Dar Richard nu e Johnny Depp. E arătos, nu mă înțelegeți greșit, dar nu *foarte* arătos. Nu la modul gay, cum era nesuferitul ăla de Jamie, care se dichisea tot timpul și număra kaloriile. Richard e bărbat. După mine, aduce uneori cu Pierce Brosnan în tinerețe și uneori cu Gordon Brown, când era mai tânăr. (Deși cred că numai eu am observat asemănarea cu Gordon Brown. I-am pomenit odată lui Lottie de asta și a fost destul de ofensată.)

Știu că e bun în cariera lui. (Evident, când Lottie a început să se vadă cu el, le-am cerut tuturor cunoștințelor mele din lumea bancară orice informații despre el.) Știu că poate fi iute la mânie și că odată i-a făcut cu ou și oțet pe cei din echipa lui în așa hal, încât a trebuit să-i scoată la prânz să-și ceară scuze. Dar e un tip de treabă. Când l-am văzut prima dată, avea în brațe un fotoliu pe care Lottie voia să-l mute. Ea se tot plimba de colo-colo prin camera de zi, spunând „Aici... nu, aici! Oooh sau poate aici?“. Și el ținea răbdător ditamai fotoliul în brațe, în timp ce ea se tot gândea și răzgândeia, și, când i-am întâlnit privirea, mi-a zâmbit larg și-atunci am știut: *Ăsta* e bărbatul potrivit pentru Lottie.

Îmi vine să sar în sus de bucurie. După toate mizeriile cu divorțul meu, trebuia să ni se întâmple și ceva bun. Așadar, cum de s-a întâmplat? Ce-a zis? Vreau să știu *tot*. De cum mă întorc în birou, formează nerăbdătoare numărul ei – și de data asta îmi răspunde.

— Da, Fliss?

— Lottie! exclam entuziasmată. Felicitări! Ce veste minunată! Nu-mi vine să cred!

— Știu! Știu!

Pare și mai euforică decât mă așteptam. Richard probabil că a dat-o pe spate.

— Așadar... când s-a întâmplat?

Mă așez la birou și sorb din cafea.

— Acum două săptămâni. Parcă tot nu-mi vine să cred!

— Dă-mi detalii!

— Ei bine, m-a contactat din senin, spune, râzând încântată. Nu mi-a venit să cred. Nici nu-mi închipuiam c-o să-l mai văd. Cu atât mai puțin să se întâmple una ca asta!

Dacă a cerut-o acum două săptămâni, asta înseamnă că fusese plecat cel mult o zi. Probabil a ajuns la San Francisco și a făcut imediat cale întoarsă. Bravo, Richard!

— Și ce-a zis? A îngenuncheat?

— Da! A zis că mă iubește dintotdeauna și că vrea să fie cu mine și apoi m-a cerut de vreo zece ori și... într-un final, am zis „da“! Nu-și mai încape în piele de fericire. Îți vine să crezi?

Suspin fericită și mai iau o gură de cafea. E așa de romantic. Ca-n basme. Mă întreb dacă aș putea să mă sustrag de la conferința de presă cu British Airways și s-o scot pe Lottie la prânz să sărbătorim.

— Așadar... ce s-a mai întâmplat? o trag de limbă. I-ai dat inelul?

— Păi, nu. Lottie pare descumpănită. Evident că nu.

Slavă Domnului! Nu m-a prins ideea cu inelul.

— Te-ai hotărât să n-o faci până la urmă?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap! Spre surprinderea mea, pare jenată. La o adică, inelul era pentru Richard.

— Cum adică?

Clipesc, fără să pricep.

— Păi, am cumpărat inelul pentru Richard. Pare chiar iritată. Ar fi ciudat să i-l dau altcuiva. Nu crezi?

Încerc să răspund, dar mintea mi se învârte în gol, cum se întâmplă cu creioanele blocate în ascuțitoare. Cum adică „altcuiva“? Deschid gura să zic ceva – și-o închid la loc. Oare n-am auzit bine? Folosește o figură de stil?

— Așadar, încep precaut, ca și cum aș vorbi într-o limbă străină. Ai cumpărat inelul pentru Richard... dar nu i l-ai dat?

Încerc doar să înțeleg ce-a vrut să zică. Nu mă aștept să-mi sară în cap ca și cum i-am distrus ziua cu bună știință.

— Fliss, *știi* doar că nu i l-am dat! Doamne, ai putea să ai puțin mai mult *tact*! Vocea îi urcă în intensitate. Încerc s-o iau de la capăt! Încerc să încep o viață nouă cu Ben! Nu e cazul să pome-nești de Richard!

Ben?

Nu mai înțeleg nimic. Cred c-o iau razna. Cine mai e și Ben și ce-are de-a face cu povestea asta?

— Uite ce e, Lottie, nu te supăra pe mine, dar *chiar* nu înțeleg...

— Ți-am zis adineauri în mesaj! Nu știi să citești?

— Ai zis că te-ai logodit!

Simt cum mă năpădește un sentiment de rău-augur. Oare toată povestea asta e o mare neînțelegere?

— *Nu* te-ai logodit?

— Ba da! Normal că m-am logodit! Cu Ben!

— *Cine mama mă-sii e Ben?* mă răstesc la ea, mai tare decât avusesem de gând.

Elise bagă capul pe ușă, cu un aer intrigat, și eu îi zâmbesc stânjenită, șoptindu-i din vârful buzelor „E OK“.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea.

— Oh, face Lottie într-un final. Scuze. Tocmai am recitat mesajul. Credeam că ți-am spus. Nu mă mărit cu Richard, mă mărit cu Ben. Ți-l amintești pe Ben?

— Nu, nu mi-l amintesc! zic, simțindu-mă din ce în ce mai exasperată.

— Așa e, nu l-ai întâlnit. Ei bine, a fost iubitul meu în Grecia, în anul în care am călătorit, s-a întors în viața mea și ne căsătorim.

Simt că mi se prăbușește lumea-n cap. Urma să se căsătorească cu Richard. Totul avea o noimă. Și acum fuge în lume cu un tip pe nume Ben? Nici nu știu de unde să încep.

— Lotts... Dar, Lotts... Cum de te măriți cu el? Mă lovește brusc o idee. E ceva legat de obținerea vizei?

— Nu, nu e legat de nici o viză! Pare indignată. Ne iubim!

— Îl iubești pe tipul ăsta, Ben, destul cât să te măriți cu el?

Nu-mi vine să cred că port această conversație.

— Da.

— Când anume s-a întors în viața ta?

— Acum două săptămâni.

— Acum două săptămâni, repet, calm, deși îmi vine să râd isteric. După cât timp?

— După cincisprezece ani. Pare nonșalantă. Și, înainte să mă întrebi, da, m-am gândit bine.

— OK! Ei, felicitări. Sunt sigură că Ben e minunat.

— E nemaipomenit. O să-l adori. Arată bine și e amuzant și ne înțelegem *perfect*...

— Super! Uite, hai să luăm prânzul împreună, bine? Și mai discutăm.

Exagerez, îmi spun. Trebuie doar să mă adaptez la această nouă situație. Poate că Ben ăsta e perfect pentru Lottie și totul va ieși cum nu se poate mai bine. Doar să aibă o logodnă lungă și să nu se pripească.

— Vrei să ne vedem la Selfridges? spune Lottie. Sunt chiar aici, de fapt. Îmi cumpăr lenjerie pentru luna de miere.

— Da, am auzit. Așadar, când plănuieți să faceți nunta?

— Măine, zice veselă. Voiam s-o facem cât mai curând. Poți să-ți iei liber?

Măine?

A înnebunit.

— Lottie, rămâi acolo. De-abia reușesc să vorbesc. Vin. Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

N-ar fi trebuit *în ruptul capului* să mă relaxez. N-ar fi trebuit *în ruptul capului* să plec în vacanță. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Lottie nu se va potoli până nu-și va găsi ceva în care să-și reverse toată energia frustrată. Și a găsit. O căsătorie.

Când ajung la Selfridges, inima îmi bate să-mi spargă pieptul și am în minte o mulțime de întrebări. Lottie, pe de altă parte, are un coș plin de lenjerie. Nu, nu lenjerie, ținută de sex shop. Tocmai se uită la un corsaj transparent când mă îndrept glonț spre ea, cât pe-acți să răstorn un suport pe care sunt înșirate compleuri Princesse Tam Tam. Când mă vede, ridică umerășul.

— Ce părere ai?

Îmi arunc un ochi în coș. Clar a dat o raită prin magazinul Agent Provocateur. Văd o mulțime de articole din dantelă neagră transparentă. Și aia e cumva o mască?

— Ce părere ai? repetă nerăbdătoare, scuturând corsajul. E cam scump. Să-l probez?

*N-ar trebui să discutăm despre o problemă puțin-
tel mai importantă?* îmi vine să strig. *Cum ar fi:
cine e Ben ăsta și de ce te măriți cu el?* Dar, cunoscând-o bine pe Lottie, știu că trebuie s-o iau cu binișorul ca s-o aduc pe calea cea bună.

— Așa deci! zic, cât de zâmbitoare pot. Te măriți. Cu un tip pe care nu l-am întâlnit în viața mea.

— O să-l întâlnești la nuntă. O să-l adori, Fliss. Îi sclipesc ochii în timp ce aruncă nonșalant corsajul în coș, adăugând și un bikini minuscul. Nu-mi

vine să cred că totul s-a aranjat așa de bine. Sunt așa de fericită!

— Așa. Minunat! Și eu! Fac o pauză infinitezimală și adaug: Deși – mă întreb doar – chiar *trebuie* să vă căsătoriți așa de repede? N-ați putea să aveți o logodnă lungă și să plănuți totul ca lumea?

— N-avem ce să plănuim! Totul o să meargă foarte ușor. Facem cununia civilă în Chelsea. Luăm prânzul într-un restaurant draguț. Ceva simplu și romantic. O să-mi fii domnișoară de onoare, sper.

Îmi strânge brațul, apoi întinde mâna după alt corsaj.

E ceva și mai ciudat la ea. O studiez, încercând să-mi dau seama ce e diferit la ea. Are acel aer obsesiv pe care-l are după o despărțire – dar mai accentuat. Îi strălucesc foarte tare ochii. E ca în transă. Oare Ben ăsta e traficant? Oare e *drogată*?

— Așa deci. Ben te-a contactat pur și simplu din senin?

— M-a contactat și am luat cina împreună. Și a fost ca și cum nici nu ne-am fi despărțit. Eram complet pe aceeași lungime de undă. Suspină fericită. E îndrăgostit de mine de cincisprezece ani. De *cincisprezece* ani. Și eu l-am iubit în tot acest timp. De-asta vrem să ne căsătorim repede. Am irosit deja prea mult timp, Fliss. Vocea îi tremură teatral, ca și cum ar fi într-un film inspirat dintr-o poveste reală. Vrem să ne continuăm restul vieții împreună.

Poftim?

OK, vrăjeală. Lottie n-a fost îndrăgostită cincisprezece ani de nici un Ben. Cred c-aș fi știut dacă era.

— Îl iubești de cincisprezece ani? nu mă pot abține. E ciudat că n-ai pomenit niciodată de el. Nici o vorbă.

— L-am iubit *în taină*. Își duce o mână la inimă. *Aici*. Poate că nu ți-am spus despre el. Poate că nu-ți spun totul.

Cu un gest sfidător, aruncă o jartieră în coș.

— Ai o poză cu el?

— N-am la mine. Dar arată mortal. Vreau să ții un discurs, apropo, adaugă, degajat. Ești domnișoara de onoare. Iar cavalerul de onoare va fi prietenul lui Ben, Lorcan. Vom fi doar noi patru la ceremonie.

O privesc exasperată. Îmi propusesem să mă comport cu calm și s-o iau încetișor, dar nu pot. Toată povestea asta e prea absurdă.

— Lottie. Pun o mână pe pachetul de dresuri pe care se pregătea să-l ia. *Oprește-te*. Și ascultă-mă o clipă. Știu că nu vrei să auzi asta, dar trebuie. Aștept până când se uită la mine, fără tragere de inimă. Te-ai despărțit de Richard deunăzi. Erai gata să-ți legi viața de *a lui*. I-ai cumpărat un inel de logodnă. Ai zis că-l iubești. Și acum te arunci într-o căsătorie cu un tip pe care abia dacă-l cunoști? Chiar crezi că e o idee bună?

— Ei, e un lucru bun că m-am despărțit de Richard! E un lucru foarte bun! spune Lottie brusc ca o pisică zburlindu-se. M-am gândit mult, Fliss. Și am realizat că Richard nu era deloc alegerea potrivită pentru mine. *Deloc!* Am nevoie de cineva romantic. Cineva capabil de *sentimente*. Cineva care să-și asume riscuri de dragul meu, știi? Richard e un tip de treabă și am crezut că-l iubesc. Dar acum realizez adevărul: e limitat.

Scuipă cuvântul ca și cum ar fi cea mai mare insultă pe care o poate găsi.

— Cum adică „limitat“?

Fără să vreau, mă simt puțin în defensivă în numele lui Richard.

— Are o perspectivă îngustă. Nu are clasă. N-ar face niciodată un gest măreț, nesăbuit, minunat. N-ar veni niciodată să caute o fată după cincisprezece ani ca să-i spună că trăiește în întuneric fără ea și că acum vrea să aprindă lumina.

Își împinge bărbia înainte, cu un gest sfidător, și eu mă strâmb în sinea mea. Țasta a fost textul pe care i l-a băgat Ben? Că vrea să aprindă lumina?

Bine, o înțeleg, am avut câteva relații pasagere foarte neinspirate după ce m-am despărțit de Daniel. Dar nu m-am *măritat* cu nici unul din ei.

— Uite ce e, Lottie, încerc s-o iau altfel. Înțeleg. Știu cum e. Te simți rănită. Te simți confuză. Un fost iubit apare din senin, evident că ajungi să-i sari în pat. E firesc. Dar de ce trebuie să vă căsătoriți?

— Te înșeli, ripostează, cu un aer triumfător. Te înșeli amarnic, Fliss. Nu m-am culcat cu el. Și nici n-am de gând. Mă păstrez pentru luna de miere.

Ce a...

Poftim?

M-aș fi așteptat să aud orice, numai asta nu. Mă uit lung la ea, nereușind să găsesc o replică. Unde-i soră-mea și ce i-a făcut tipul ăsta?

— Te *păstrezi*? repet într-un final. Dar... de ce? E Amish? Brusc, mă tem de ce e mai rău. Face parte din vreo sectă? Ți-a promis că-ți va oferi iluminarea?

Of, Doamne, să nu-mi spună că și-a donat toți banii. Iar?

— Sigur că nu!

— Atunci... de ce?

— Ca să am cea mai tare partidă de sex în noaptea nunții. Înșfacă perechea de ciorapi. Știm că suntem compatibili, așa că de ce nu ne-am păstra pentru momentul acela? E noaptea nunții. Ar trebui să fie specială. Cât mai specială. Brusc se înfiorează toată, ca și cum nu se mai poate abține. Și, crede-mă, va fi. Doamne, Fliss, e așa de sexy. Cu greu rezistăm să nu ne atingem. Parc-am avea iar optsprezece ani.

Mă uit fix la ea, dezlegând în sfârșit misterul. Înțeleg de ce îi sclipesc ochii. Înțeleg faza cu coșul.

E superexcitată. Logodna e un preludiv prelungit. Cum de nu mi-am dat seama imediat? Chiar e drogată – și drogul e dorința. Mai mult, dorința *adolescentină*. Are aceeași expresie pe care o au adolescenții care se sărută în stația de autobuz, ca și cum restul lumii nici n-ar exista. O clipă simt o împunsătură de gelozie. Nu m-aș supăra să mă cufund într-o bulă de dorința adolescentină, drept să spun. Dar eu trebuie să rămân cerebrală. Trebuie să fiu vocea rațiunii.

— Lottie, ascultă. Încerc să-i vorbesc rar și răspicat, ca s-o smulg din transă. Nu e musai să vă căsătoriți. Ați putea pur și simplu să închiriați o cameră de hotel.

— Eu vreau să mă căsătoresc!

Fredonând în surdină, mai aruncă un neglijeu scump în coș și eu mă abțin cu greu să nu țip. Toate bune și frumoase. Dar, dacă și-ar scoate o clipă ochelarii colorați de dorința, poate ar realiza cât o s-o coste escapada asta. O căruță de lenjerie. O căsătorie. O lună de miere. Un divorț. Toate astea pentru o noapte de sex sălbatic? Pe care ar putea-o obține gratis?

— Știu ce gândești. Mă privește în ciudată. Ai putea să te bucuri pentru mine.

— Încerc să mă bucur, sincer. Îmi masez fruntea. Dar n-are nici o logică. Faci totul pe dos.

— Oare? ripostează. Cine spune? Nu asta e ordinea tradițională?

— Lottie, te comporți ridicol. Încep să mă înfuri. Nu așa se începe o căsnicie, OK? O căsnicie e un lucru serios, un angajament legal...

— Știu! mă întrerupe. Vreau să meargă căsnicia și așa se face. Nu sunt *proastă*, Fliss. Își încrucează brațele. M-am gândit, să știi. Viața mea amoroasă a fost un dezastru. Istoria s-a repetat, cu fiecare bărbat. Sex. Dragoste. Fără căsătorie. La infinit. Ei bine, acum am ocazia să schimb lucrurile! Abordez strategia inversă! Dragoste. Căsătorie. Sex!

— Dar e o nebunie! explodez. Toată povestea e o nebunie! Trebuie să vezi asta!

— Nu, nu văd! ripostează furioasă. Tot ce văd e soluția perfectă la problema mea. E retro! E o soluție verificată! Regina Victoria a făcut sex cu Albert înainte de căsătorie? Și n-a fost căsătoria lor un succes fulminant? L-a iubit la nebunie și i-a dedicat ditamai monumentul în Hyde Park? *Exact*. Oare Romeo și Julieta au făcut sex înainte de căsătorie?

— Dar...

— Elizabeth Bennett și domnul Darcy au făcut sex înainte de căsătorie?

Mă privește cu ochii strălucitori, ca și cum ar fi dovada decisivă.

Of, pe bune acum. Dacă are de gând să-l invoce pe domnul Darcy ca să-și susțină teoria, mă dau bătută.

— Fie, zic, într-un final. M-ai prins la faza asta. Domnul Darcy. Trebuie să dau înapoi acum și să găsesc o altă abordare. Așadar, cine e Lorcan ăsta? Mi-a venit o altă idee. Cine e cavalerul ăsta de onoare de care pomeneai?

Probabil cel mai bun prieten al lui Ben e la fel de încântat ca mine de această nuntă subită, pe nepusă masă. Poate că ne putem uni forțele.

— Nu știu. Un prieten vechi. E coleg cu el.

— Unde?

— Compania se numește ceva gen... Decree.

— Și cu ce se ocupă Ben, mai precis?

— Nu știu. Ia o pereche de chiloți care se leagă la spate. O chestie.

Rezist eroic impulsului de a zbiera: *Te măriți cu el și nu știi nici măcar cu ce se ocupă?*

Îmi scot BlackBerry-ul și tastez *Ben Lorcan Decree?*

— Care e numele de familie al lui Ben?

— Parr. O să mă cheme Lottie Parr. Nu-i așa că sună minunat?

Ben Parr.

Tastez pe telefon, uitându-mă la ecran și scot o exclamație jucată.

— Ah, Dumnezeu! Am uitat complet. De fapt, Lottie, nu sunt sigură că am timp să luăm prânzul împreună. Trebuie să plec. Distracție plăcută la cumpărături. O îmbrățișez. Vorbim mai târziu. Și... felicitări!

Reușesc să-mi păstrez zâmbetul pe chip până ce ies din raionul de lenjerie. Până să ajung la lift, am intrat deja pe Google și tastez *Ben Parr*. Ben Parr, potențialul meu viitor cumnat. Cine naiba e?

Până să ajung la birou, am căutat *Ben Parr* cât de minuțios se poate pe telefon, dar n-am găsit nici o companie numită Decree, doar câteva trimiteri la un Ben Parr care spune glume prin baruri. Și nici nu e prea bun, conform recenziilor. Oare el să fie?

Minunat. Un comic ratat. Cumnatul ideal.

Într-un final găsesc o referire la un Ben Parr într-o știre despre o companie care face hârtie numită Dupree Sanders. Are un titlu fantezist gen „consultant de strategie“. Tastez *Ben Parr Dupree Sanders* și îmi apar o mulțime de link-uri. Dupree Sanders e clar o chestie serioasă. O companie importantă. Uite site-ul lor... și imediat îmi apare și o pagină cu o poză și o scurtă biografie, pe care o citesc în diagonală. *După ce a lucrat alături de tatăl lui în tinerețe, Ben Parr a fost încântat să revină la Dupree Sanders în 2011 într-un rol strategic... o pasiune reală pentru afaceri... De la moartea tatălui său este și mai dedicat viitorului companiei.*

Mă aplec spre ecran și studiez cu atenție poza, încercând să-mi fac o idee despre omul care e pe cale să-mi devină cumnat. Arată bine, trebuie să recunosc. Are un aer juvenil. Zvelt. Afabil. Nu știu ce să zic despre gura lui. Sugerează o fire slabă.

După scurt timp, pixelii încep să-mi joace în fața ochilor, așa că mă dau înapoi și tastez *Lorcan Dupree Sanders*.

O clipă mai târziu, îmi apare o pagină cu fotografia unui bărbat foarte diferit. Cu părul negru, țepos, sprâncene negre și o expresie încruntată. Un nas puternic, puțin coroiat. Arată destul de amenințător. Sub poză scrie *Lorcan Adamson. Int. 310. Lorcan Adamson a lucrat ca avocat în Londra înainte de a se alătura companiei Dupree Sanders în 2008... responsabil pentru multe inițiative... a dezvoltat gama de papetărie de lux Papermaker... a colaborat cu National Trust pentru a extinde centrul nostru de informare... dedicat idealului unei industrii responsabile și viabile.*

E avocat. Să sperăm că e genul rațional, rezonabil, nu imbecil arogant. Formez numărul, dând în același timp click pe mailurile primite.

— Lorcan Adamson.

Vocea care răspunde e atât de joasă și răgușită, că mă face să scap mouse-ul din mână. Cu siguranță nu e vocea lui reală. Pare o voce artificială.

— Alo? repetă și îmi rețin cu greu un chicotit.

E genul de voce gravă care pare să vină din străfunduri, pe care o auzi în timp ce te îndopi cu floricele, așteptând să înceapă filmul.

Ne închipuiam că lumea e în siguranță. Ne închipuiam că universul e al nostru. Până au apărut EI.

— Alo? aud din nou vocea răgușită.

Într-o cursă contra cronometru, o fată trebuie să descifreze codul...

— Bună... bună ziua. Încerc să-mi adun gândurile. Lorcan Adamson?

— La telefon.

O nouă producție a laureatului cu Premiul Oscar...

Nu. Încetează, Fliss. Concentrează-te.

— Bun. Bun. Da. Mă adun repede. Ei bine, cred că trebuie să stăm de vorbă. Mă numesc Felicity Graveney. Sunt sora lui Lottie.

— Ah. Vocea se animă brusc. Ei bine, scuză-mi limbajul, dar ce mă-sa-n cur se întâmplă? Tocmai m-a sunat Ben. Cică el și sora ta se *căsătoresc*?

Observ imediat două chestii. Unu: are un ușor accent scoțian. Doi: nici el nu e încântat de povestea cu nunta. Slavă Domnului! Încă un om cu scaun la cap.

— Exact! spun. Tu ești cavalerul de onoare? Habar n-am cum s-a întâmplat chestia asta, dar mă gândeam că ne putem întâlni să...

— Ce să facem? Să discutăm despre aranjamente pentru masă? mă întrerupe el. Habar n-am cum l-a convins soră-ta pe Ben să se arunce în nebunia asta, dar mă tem că voi face tot ce-mi stă în putință să-i opresc, indiferent ce părere aveți tu și soră-ta despre asta.

Mă zgâiesc la telefon. *Ce-a zis?*

— Lucrez cu Ben și e într-un moment crucial, continuă Lorcan. Nu poate s-o șteargă nitam-nisam în luna de miere, că așa i-a trăsnit lui. Are responsabilități. Are angajamente. Acum, nu știu ce interes are soră-ta...

— *Cum?*

Sunt așa de revoltată, că nici nu știu de unde să încep.

— Poftim?

Pare șocat c-am îndrăznit să-l întrerup. Oh, e genul *ăla!*

— OK, *prietene.*

Mă simt imediat prost că i-am zis „prietene“. Dar e prea târziu, mai bine merg înainte.

— În primul rând, sora mea n-a convins pe nimeni să facă nimic. O să descoperi, cred, că prietenul *tău* a apărut din senin și a aburit-o *pe ea* cu ideea căsătoriei. În al doilea rând, dacă-ți închipui că te-am sunat să „discutăm despre aranjamente pentru masă“, te înșeli amarnic. Și *eu* vreau să împiedic nunta asta. Cu sau fără ajutorul tău.

— Înțeleg.

Pare sceptic.

— Ben susține că Lottie l-a convins să facă asta? întreb. Pentru că, dacă zice așa, minte.

— Nu chiar, spune Lorcan, după o pauză. Dar Ben este... cum să zicem? Ușor influențabil.

— Ușor influențabil? ripostez, furioasă. Dacă a existat un cap al răutăților, celălalt, *el* a fost ăla. Sora mea trece printr-o perioadă proastă, e foarte vulnerabilă și atâta-i mai trebuie acum, un oportunist.

Încă mă aștept, în sinea mea, ca acest Ben să facă parte din nu știu ce sectă ciudată sau rețea de escroci.

— Vreau să zic, cu ce se ocupă? Nu știu nimic despre el.

— Nu știi nimic despre el.

Din nou pare sceptic. Doamne, tipul ăsta mă calcă pe nervi.

— Nu știu decât că soră-mea l-a întâlnit după liceu, că au avut o aventură adolescentină toridă și că acum zice că o iubește dintotdeauna și că plănuiesc să se căsătorească mâine și să reia aventura toridă. Și că lucrează la Dupree Sanders.

— Deține Dupree Sanders, mă corectează Lorcan.

— Poftim? întreb ca proasta.

Nici măcar nu știu ce e Dupree Sanders, de fapt. Nu m-am obosit să verific.

— De la moartea tatălui lui, acum un an, Ben e principalul acționar la Dupree Sanders, o companie care produce hârtie și care valorează treizeci de milioane. Și, apropo, viața lui e complicată și e destul de vulnerabil și el.

Pe măsură ce-i înțeleg cuvintele simt cum mă năpădește un val de furie incandescentă.

— Crezi că soră-mea umblă după bani? explodez. *Asta crezi?*

Nu m-am mai simțit în viața mea așa de ofensată. Ce *ticălos* arrogant și plin de el! Respir din

ce în ce mai poticnit, aruncând priviri otrăvite pozei de pe ecran.

— N-am zis asta, răspunde calm.

— Ascultă, domnule Adamson, spun pe un ton glacial. Hai să privim lucrurile obiectiv, bine? Dragul tău prieten a convins-o pe sora mea să se arunce într-o căsătorie ridicolă și pripită. Nu invers. Și de unde știi că nu e o moștenitoare care are și mai mulți bani? De unde știi că nu suntem rude cu... cu familia Getty?

— Corect, zice Lorcan, după o pauză. Sunteți?

— Evident că nu, zic exasperată. Ideea e că te-ai pripit cu concluziile. Un lucru surprinzător, pentru un avocat.

Se lasă din nou tăcerea. Am senzația că l-am împuns bine. Bun, așa-i trebuie.

— OK, zice într-un final. Îmi cer scuze. N-am vrut să sugerez nimic legat de sora ta. Poate că ea și Ben sunt perechea ideală. Dar asta nu schimbă faptul că la companie se întâmplă lucruri importante. Ben trebuie să rămână la datorie acum. Dacă vrea să plece în luna de miere, va trebui s-o facă mai târziu.

— Sau niciodată, intervin.

— Sau niciodată. Exact. Lorcan pare amuzat. Așadar, nu ești prea încântată de Ben?

— Nici măcar nu l-am întâlnit. Dar a fost o discuție foarte utilă. Am aflat tot ce voiam să știu. Lasă totul în seama mea. O rezolv eu.

— O rezolv eu, mă contrazice el. O să discut cu Ben.

Doamne, chiar mă irită tipul ăsta. Cine zice că trebuie să fie el șeful?

— O să discut cu Lottie, ripostez cât de autoritar pot. O rezolv.

— Sunt sigur că nu va fi nevoie. Iar vorbește ca și cum nu m-ar auzi. O să stau de vorbă cu Ben. O să uite toată chestia.

— Vorbesc cu Lottie, repet, ignorându-l, și te anunț când am rezolvat.

Se lasă tăcerea. Nici unul nu se va da bătut, sunt sigură.

— Bun, zice Lorcan, într-un final. Păi, la revedere.

— La revedere.

Las telefonul jos, apoi înșfac mobilul și formez numărul lui Lottie. Ajunge cu drăgălășeniile. O să opresc căsătoria asta. Aici și acum.

Fliss

Nu-mi vine să *cred* că mă ignoră de douăzeci și patru de ore. Are tupeu.

E deja după-amiaza zilei următoare, nunta ar trebui să înceapă într-o oră și încă n-am apucat să vorbesc cu Lottie. Mi-a fentat toate apelurile (cam vreo sută). Dar cumva a reușit să-mi lase o mulțime de mesaje pe telefon, despre cununia civilă și restaurant și despre o întâlnire la Bluebird să bem ceva înainte de nuntă. La prânz am primit la birou prin curier o rochie de domnișoară de onoare din satin mov. Pe mail am primit o poezie, cu rugămintea s-o citesc în timpul ceremoniei: „Așa o să fie o zi specială!“.

Nu mă păcălește ea pe mine. Nu degeaba nu-mi răspunde la telefon: se simte prinsă la înghesuială. Ceea ce înseamnă că am o șansă. Știu că pot s-o conving să renunțe la nebunia asta. Trebuie doar să-mi dau seama care e punctul ei slab și să-l exploatez.

Când ajung la Bluebird, o văd deja așezată la bar, într-o rochie mini din dantelă crem, cu trandafiri în păr și pantofi adorabili, retro, cu barete cu năsturași. Arată radios și o clipă mă simt prost că am venit cu intenția s-o întorc din drum.

Dar, nu. Cineva trebuie să-și păstreze capul pe umeri. N-o să mai arate așa radios când trebuie să plătească taxa de divorț.

Nu l-am luat pe Noah. O să rămână peste noapte la prietenul lui, Sebastian. Am mințit-o pe Lottie, spunându-i că e ceva special și că-i „pare foarte rău că ratează nunta“. De fapt vreau să împiedic nunta.

Lottie m-a zărit și-mi face cu mâna. Îi răspund la salut și mă apropii cu un zâmbet nevinovat. Intru în țarc încet, cu un aer cât mai pașnic, ascunzând căpăstrul la spate. Sunt Îmblânzitoarea de Mirese.

— Arăți minunat! ajung lângă Lottie, o îmbrățișez strâns. Ce emoționant. Ce zi fericită!

Lottie îmi studiază chipul fără să-mi răspundă, ceea ce dovedește că am dreptate: e în defensivă. Dar eu zâmbesc impasibil, ca și cum n-aș fi observat nimic.

— Credeam că nu ești prea încântată de idee, zice într-un final.

— Poftim? mă prefac șocată. *Sigur* că sunt încântată de idee! Am fost doar surprinsă. Dar sunt sigură că Ben e absolut minunat și veți fi fericiți mulți ani de-acum înainte.

Îmi țin respirația. O văd cum se relaxează. Lasă garda jos.

— Da, zice. Da, vom fi. Ei, dar stai jos. Ia niște șampanie! Uite-ți buchetul.

Îmi întinde un buchetel de trandafiri.

— Ooh! Superb.

Îmi toarnă în pahar și ciocnim. Apoi mă uit la ceas. Am cincizeci și cinci de minute la dispoziție. Trebuie să inițiez strategia de deviere.

— Ei, v-ați făcut planuri pentru luna de miere? întreb nonșalant. Probabil n-ați reușit să închiriați nimic nicăieri așa din scurt. Ce păcat. Luna de miere e o perioadă așa de specială, trebuie să fie perfectă. Dacă mai rezistați câteva săptămâni, pot să te ajut să găsești ceva fantastic. De fapt... ce-ar fi să facem așa? Las paharul din mână, ca și cum tocmai mi-a venit o idee genială. Lottie, hai să

amânăm nunta doar un *piculeț* și să ne răsfățăm punând la punct luna de miere perfectă pentru voi!

— Nu-ți face griji, zice Lottie veselă. Deja am pus la punct luna de miere perfectă! O noapte la Savoy și mâine plecăm!

— Serios? Mă pregătesc să-i găsec nod în papură. Unde mergeți, așadar?

— Ne întoarcem în Ikonos. Unde ne-am întâlnit? Nu-i așa că e perfect?

— La o pensiune pentru tineret? mă holbez la ea.

— Nu, prostuțo! La hotelul ăla super! Amba. Cel cu cascada. N-ai scris tu o evaluare despre el?

La naiba! Amba e imbatabil. S-a deschis acum trei ani și l-am evaluat de două ori de atunci – cinci stele de fiecare dată. E cel mai spectaculos loc din Insulele Ciclade și a fost votat doi ani la rând „Cea mai bună destinație pentru luna de miere“.

De-atunci, deja a devenit un *picuț* cam kitsch, drept să spun. A fost inundat de cupluri celebre și ședințe foto pentru revista *Hello!* și se concentrează prea mult pe segmentul celor care merg în luna de miere, după părerea mea. Chiar și-așa, rămâne un hotel fantastic, de prima mână. Voi avea mult de muncă s-o fac să se răzgândească.

— Singura problemă cu Amba e că trebuie să fii în aripa bună. Clatin din cap, cu un aer posomorât. Dacă ați rezervat așa din scurt, probabil că v-au băgat în aripa aia nasoală laterală. N-ai deloc soare și miroase urât. N-o să-ți placă deloc. Mă luminez brusc. Știu! Amână cu câteva săptămâni și lasă-mi răgaz să pun o vorbă bună. Pot să vă obțin Apartamentul Scoică, sunt sigură. Pe bune, Lottie, numai pentru pat și merită să așteptați. E uriaș și deasupra are o cupolă de sticlă prin care poți să vezi stelele. *Trebuie* să rezervați apartamentul ăsta. Îi întind telefonul. Ce-ar fi să-l

suni pe Ben și să-i spui că vrei să amâni nunta, doar cu câteva săptămâni...

— Dar am închiriat deja Apartamentul Scoică! mă întrerupe Lottie, veselă. E deja rezervat! O să avem pachetul special pentru luna de miere, cu propriul nostru majordom și tratamente de înfrumusețare în fiecare zi și o zi pe iahtul hotelului!

— Poftim? mă holbez la ea, cu telefonul atârându-mi în mână. Cum așa?

— A anulat cineva o rezervare! zice, zâmbind larg. Ben folosește o companie de intermediari specială și au aranjat ei totul. Nu e grozav?

— Minunat, zic după o pauză. Super.

— Ikonos e un loc așa de special pentru noi, exclamă fericită. Bine, probabil că nimic nu mai e ca atunci. Când am fost noi acolo, n-aveau nici măcar *aeroport*, ce să mai zic hoteluri de lux. A trebuit să luăm barca până acolo. Dar tot o să fie ca o călătorie în timp. Abia aștept.

N-are rost să insist. Iau o gură de șampanie, concentrându-mă.

— Ai închiriat un Rolls-Royce de epocă pentru azi? o iau altfel. Dintotdeauna ți-ai dorit un Rolls-Royce de epocă la nuntă.

— Nu, spune ea și dă din umeri. Pot să merg și pe jos.

— Dar ce păcat! zic, prefăcându-mă abătută. Era visul tău să ai un Rolls-Royce de epocă. Dacă mai așteptați un pic, poți să-l ai.

— Fliss. Lottie îmi zâmbește puțin dojenitor. Nu ți se pare cam superficial? Ce contează e dragostea. Să-ți găsești un tovarăș de viață. Nu cine știe ce mașină. Nu crezi?

— Sigur, îi răspund, cu un zâmbet încordat.

OK, las-o moartă cu mașina. Să încercăm o altă abordare.

Rochia? Nu. Poartă o rochie superbă.

Cadourile? Nu. Nu-i o persoană prea materialistă.

— Așadar... se va cânta ceva la nuntă? întreb într-un final.

Se lasă tăcerea. O tăcere prelungită. Mă uit țintă la Lottie, simțind brusc o rază de speranță. S-a încordat.

— Nu putem să avem cântări, spune în cele din urmă, cu nasul în pahar. Nu sunt permise la cununia civilă.

Bingo!

— Nici una? Duc mâna la gură, șocată, ca și cum n-aș fi știut. Dar cum poți să ai o nuntă fără cântări? Nici măcar *I Vow to Thee, My Country*? Dintotdeauna ți-ai dorit să se cânte asta la nunta ta.

Lottie a cântat în cor când eram la internat. Obişnuia să cânte solouri. Era foarte pasionată de muzică. Cu asta ar fi trebuit să încep.

— Mă rog. Nu contează.

Schițează un zâmbet – dar s-a schimbat total la față.

— Ben ce părere are?

— Ben nu prea se omoară după cântecele religioase, zice, după o pauză.

Ben nu prea se omoară după cântecele religioase.

Îmi vine să chiui de bucurie. Åsta e. Călcâiul lui Ahile. Pot s-o modelez ca pe plastilină.

— *Te slujesc, patrie*, încep să cânt încetișor, *mai presus de orice*.

— Încetează, zice, aproape răstit.

— Iartă-mă. Ridic mâna, ca pentru a mă scuza. Doar... gândeam cu voce tare. Pentru mine, o nuntă are în centru muzica. Toate melodiile acelea minunate.

E o minciună. Muzica mă lasă rece și, dacă Lottie ar fi mai pe fază, și-ar da seama imediat că vreau s-o necăjesc. Dar ea se uită în gol, cufundată în lumea ei. Oare i s-a aburit privirea?

— Întotdeauna mi te-am imaginat îngenunchind în fața altarului într-o bisericuță de țară cu

muzică de orgă în fundal, reflectez, punând sare pe rană. Nu la starea civilă. Ciudat, nu?

— Da.

Nici măcar nu-și întoarce privirea.

— La-la-laa la-la-laa..., continui să fredonez melodia de la *I Vow to Thee, My Country*.

Evident, nu știu toate versurile, dar ajunge melodia. O să-i vină de hac.

Chiar *are* ochii umezi. OK, e momentul să-i aplic lovitura decisivă.

— Mă rog! mă întrerup din fredonat. Important e că azi e ziua ta specială. Și o să fie o zi perfectă. Scurt și la obiect. Fără să te agiți pentru nimicuri cum ar fi muzica sau corul sau clopotele care bat în turla unei biseri cuțe de țară. Ai intrat și-ai ieșit. Semnezi o hârtie, spui câteva cuvinte și asta a fost. Pentru toată viața, adaug. *Finito*.

Mă simt aproape crudă. Văd că-i tremură un pic buza de jos.

— Îți amintești scena nunții din *Sunetul muzicii*? adaug, degajat. Când Maria se îndreaptă spre altar și călugărițele cântă și vâlul lung plutește în urma ei...

Nu exagera, Fliss.

Mă opresc și iau o gură de șampanie, așteptând. Îi citesc în ochi lupta lăuntrică, lupta între dorință și romantism. Cred că romantismul e pe cale să câștige. Cred că viorile acoperă muzica tribală. Pare c-a ajuns la o decizie. *Te rog*, alege calea cea bună, haide...

— Fliss. Își ridică privirea. Fliss...

Mă puteți numi Campioana Mondială la Îmblânzirea Mireselor.

N-am avut nici o discuție în contradictoriu. Nici o confruntare. Lottie își închipuie că ei i-a venit ideea să amâne nunta. Eu doar am întrebat-o: „Ești sigură, Lottie? Ești sigură că vrei să amâni? Sigur?”.

Am vrăjit-o complet cu ideea unei nunți rustice cu muzică de cor și dangăt de clopote. Deja a căutat numele preotului de la școala unde am mers. Plutește într-o nouă fantezie țesută din satin, buchețele și *I Vow to Thee, My Country*.

Ceea ce e foarte frumos. O nuntă e un lucru minunat. Căsătoria e un lucru minunat. Poate că Ben e menit să-i devină soț și o să-mi trag palme când o să aibă al zecelea nepot și o să-mi zică „Ce era în capul meu?”. Dar măcar îi lasă un timp de gândire. Măcar îi lasă răgazul să se uite la Ben și să se întrebe „Hmm. O să-mi petrec următorii șaiszeci de ani cu tine. Oare e o idee bună?”.

Lottie a plecat la starea civilă, să-i dea vestea lui Ben. Eu mi-am încheiat misiunea. Tot ce mai am de făcut e să-i cumpăr revista *Mirese*. O să ne vedem mâine la cafea să vorbim pe îndelete despre voaluri și apoi, seara, în sfârșit, o să-l cunosc pe Ben.

Aștept la trecerea de pietoni de pe King's Road, felicitându-mă în sinea mea pentru ideea genială, când văd un chip pe care-l recunosc. Un nas ascuțit. Păr negru ciufulit de vânt. Un trandafir la butonieră. E foarte înalt și străbate cu pași mari trotuarul pe cealaltă parte a străzii, cu aerul sumbru pe care-l ai când cel mai bun prieten al tău, milionar, a picat în ghearele unei femei malefice, ahtiate după bani și tu trebuie să le fii cavalier de onoare la nuntă. În mers, îi cade brusc trandafirul și se apleacă să-l ridice. Îl privește cu o expresie așa de furioasă, încât mai că-mi vine să râd.

Ha! Ei bine, stai să-i spun numai. Cum îl chema? Ah, da, Lorcan.

— Hei! Îi fac cu mâna ca nebuna când o ia din loc. Lorcan! Stai!

Merge cu pași așa de mari, că în veci n-o să-l prind din urmă. Se oprește și se întoarce intrigat, iar eu îi fac din nou cu mâna să-i atrag atenția.

— Aici! Eu sunt! Trebuie să-ți vorbesc!

Aștept să traverseze, apoi mă apropii de el, scuturând buchetul.

— Sunt Fliss Graveney. Am vorbit ieri? Sora lui Lottie?

— Aah. Se luminează o clipă, apoi revine la expresia posomorâtă, numai bună pentru nuntă. Bănuiesc că mergi spre cununia civilă?

Uitasem ce voce ridicolă are, de narator de trailer. Deși parcă nu mai sună așa ridicol acum, că nu mai e o voce fără chip la telefon. Se potrivește cu expresia lui. Sumbă și intensă.

— Ei bine, *de fapt* – nu-mi pot ascunde satisfacția – nu merg acolo, pentru că s-a anulat.

Mă privește șocat.

— Ce vrei să spui?

— S-a anulat. Deocamdată, adaug. Lottie s-a dus să amâne nunta.

— De ce? întreabă.

E al naibii de suspicios, zău.

— Ca să se asigure că Ben își investește averea numai bine ca să fie ușor de furat, zic, ridicând din umeri. Evident.

Văd o scânteie de amuzament pe chipul lui.

— OK. Am meritat-o. Așadar, ce se întâmplă? De ce amână nunta?

— Am convins-o eu, zic, mândră de mine. Îmi cunosc sora și știu cum s-o influențez. După șueta noastră, își dorește o nuntă romantică într-o bisericuță din piatră, undeva la țară. De-asta amână. M-am gândit așa: dacă amână, cel puțin le dă răgazul să vadă dacă se potrivesc.

— Ei, slavă Domnului!

Lorcan răsuflă ușurat și-și trece mâna prin păr. În sfârșit nu mai e așa zbârlit, în sfârșit fruntea i se descrețește.

— Nu e momentul să se căsătorească. Era o nebunie.

— Ridicol, îi dau dreptate.

— Absurd.

— Cea mai proastă idee. Nu, pardon. Mă uit cum arăt. Cea mai proastă idee a fost să mă îmbrace într-o rochie mov.

— Cred că-ți stă foarte bine. Scânteia de amuzament reapare pe chipul lui. Se uită la ceas. Așadar, ce-ar trebui să facem? Eu trebuia să mă întâlnesc cu Ben la starea civilă până acum.

— Cred c-ar trebui să-i lăsăm singuri.

— De acord.

Rămânem tăcuți. E ciudat să stai așa la colț de stradă, îmbrăcat de gală, când nu mai ai la ce nuntă să te duci. Stânjenită, îmi fac de lucru cu buchetul, întrebându-mă dacă ar trebui să-l arunc la coș. Cumva, parcă nu se cade.

— Ai chef să bem un pahar? mă întreabă Lorcan dintr-odată. Eu aș bea ceva.

— Am chef să beau și șase, răspund. E foarte obositor să convingi pe cineva să nu se mai căsătorească.

— OK. Haide.

Iată un bărbat care ia decizii rapid. Îmi place chestia asta. Deja mă conduce pe o stradă laterală, spre un bar cu o copertină în dungi, măsuțe și scaune în stil franțuzesc.

— Hei, presupun că sora ta *chiar* a anulat nunta? se oprește el brusc în prag. Sper că n-o să ne trezim cu mesaje furibunde gen „Unde naiba sunteți?”.

— Nici un semn de la Lottie, zic, uitându-mă la telefon. Era foarte hotărâtă să anuleze cununia. Sunt sigură că așa a făcut.

— Nici de la Ben, spune, verificându-și BlackBerry-ul. Cred c-am scăpat. Mă conduce la o măsuță așezată în colț și deschide meniul de băuturi. Vrei un pahar de vin?

— Vreau un gin tonic mare.

— Îl meriți, zice, cu aceeași expresie amuzată. Asta o să beau și eu.

Comandă băuturile, își închide telefonul și îl bagă în buzunar. Un bărbat care-și lasă deoparte telefonul. Și asta îmi place.

— Așadar, de ce nu e momentul să se căsătorească? întreb. De fapt, cine e Ben ăsta? Fă-mi un rezumat.

— Ben. Lorcan se strâmbă, ca și cum nu știe de unde să înceapă. Ben, Ben, Ben.

Se lasă o tăcere prelungită. Oare a uitat ce fel de om e cel mai bun prieten al lui?

— E... inteligent. Inventiv. Are multe calități.

Pare atât de forțat și neconvingător, că mă uit lung la el.

— Știi că după ton parcă ai zis „E ucigaș în serie“?

— Ba nu.

Parcă l-am prins cu mâța-n sac.

— Ba da. N-am mai văzut pe nimeni atât de posomorât în timp ce încearcă să-și laude prietenul. Adopt un ton lugubru: E inteligent. E inventiv. Omoară oameni în somn. Prin metode foarte inventive.

— Doamne! Întotdeauna ești așa de... Lorcan face o pauză și oftează. OK. Cred că încerc să-l apăr. E într-o poziție dificilă. Tatăl lui a murit. Viitorul companiei e nesigur și trebuie să decidă ce direcție să adopte. E un jucător înnăscut, dar nu are puterea de a cântări lucrurile. Îi e greu. Cred că trece printr-un soi de criză timpurie a vârstei mijlocii.

Criză timpurie a vârstei mijlocii? Oh, minunat. Exact ce-i lipsea lui Lottie.

— Nu e făcut pentru căsătorie atunci? întreb eu și Lorcan pufnește.

— Într-o zi, poate. Când o să-i vină mintea la cap. Luna trecută se hotărâse să-și cumpere o cabană în Montana. Apoi a vrut să-și cumpere un iaht și să participe la curse. Înainte de asta, tot ce voia era să investească în motocicletele retro.

Săptămâna viitoare o să dea în vreo altă obsesie. Pronosticul meu e că n-ar rezista nici cinci minute într-o căsnicie. Mă tem că sora ta o să aibă de suferit.

Mi se strânge inima.

— Ei bine, slavă Domnului că nu se mai căsătoresc.

— Ai făcut bine, încuviințează el. Nu în ultimul rând pentru că avem nevoie de Ben pe-aici. Nu poate să dispară în ceață din nou.

Mă uit intrigată la el.

— Cum adică „să dispară în ceață din nou“?

Lorcan oftează.

— A mai făcut-o o dată. Când s-a îmbolnăvit tatăl lui. A dispărut zece zile. A fost mare tevdatură. Am implicat și poliția, tot tacâmul. Apoi a reapărut. Fără vreo scuză, fără vreo explicație. Nici azi nu știu pe unde a umblat.

Ni se aduc băuturile și Lorcan ridică paharul.

— Noroc. Pentru căsătorii anulate!

— Pentru căsătorii anulate!

Ridic paharul, iau o gură de gin tonic, delicios, apoi revin la subiectul Ben.

— Așadar, de ce are o criză a vârstei mijlocii?

Lorcan ezită, ca și cum nu vrea să dezvăluie secretele prietenului său.

— Haide, insist. La urma urmelor, aproape că mi-e rudă.

— Mda. Ridică din umeri. Îl cunosc pe Ben de când aveam treisprezece ani. Am fost colegi de școală. Părinții mei sunt stabiliți în Singapore și n-am alte rude. Mi-am petrecut câteva vacanțe cu Ben și am devenit apropiat de familia lui. Ca și mine, tatăl lui e pasionat de drumeții. *Era* pasionat, mai bine zis. Face o pauză, cuprinzând paharul în mână. Ben nu ne-a însoțit niciodată în drumeții. Nu-l atrăgeau. Și nu l-a interesat nici compania familiei. O considera o presiune uriașă. Toată lumea se aștepta să i se alăture tatălui lui

de îndată ce termina școala, dar era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Și atunci *tu* cum de lucrezi pentru ei?

— M-am angajat acolo acum câțiva ani. Lorcan schițează un zâmbet stingherit. Treceam prin niște... probleme personale. Voiam să plec din Londra, așa că m-am mutat cu tatăl lui Ben, în Staffordshire. Inițial îmi propusesem să petrec câteva zile acolo, să facem câteva drumetii, să-mi limpezesc gândurile. Dar am început să mă implic în treburi legate de companie. Și-acolo am rămas.

— Staffordshire? întreb surprinsă. Dar nu stai la Londra?

— Avem birouri în Londra, desigur. Dă din umeri. Fac naveta, dar prefer să stau acolo. E un loc minunat. Fabrica de hârtie e situată pe un domeniu de țară. Birourile sunt în casa principală, casa familiei. E o clădire de patrimoniu. Ai văzut serialul ăla BBC, *Highton Hall*? adaugă. Ei bine, la noi era. Au filmat opt săptămâni acolo. Ne-a adus și ceva bani.

— *Highton Hall*? Fac ochii mari. Ooh. Casa aia e superbă. Ditamai căsoiul!

Lorcan încuviințează.

— Mulți muncitori locuiesc în căsuțe aflate pe domeniu. Facem tururi cu ghid ale casei, fabricii și parcului, avem proiecte locale de conservare. E ceva special.

Îi strălucesc ochii.

— Așa deci. Diger toate aceste informații. Așadar ai început să lucrezi în cadrul companiei – dar Ben nu era interesat?

— Nu, până când tatăl lui s-a îmbolnăvit și a trebuit să accepte că o să moștenească afacerea, spune Lorcan fără ocolișuri. Înainte de asta, a făcut tot ce-a putut să se sustragă. A făcut studii de actorie, a încercat să se facă comic...

— Chiar era el! Las paharul să-mi scape din mână, cu un clinchet. L-am căutat pe Google și

n-am găsit decât cronici la spectacolele lui de comedie. Nasoale. Chiar așa dezastru era?

Lorcan scutură paharul, cu privirea ațintită asupra cuburilor de gheață rămase.

— Mie poți să-mi zici, spun în șoaptă. Rămâne între noi. Era jenant?

Lorcan nu-mi răspunde. Mă rog, evident. Nu vrea să-și critice prietenul. Respect asta.

— Fie, zic, după o pauză. Spune-mi doar atât. Când îl voi întâlni, o să-mi spună bancuri la care trebuie să mă prefac că râd?

— Fii pe fază dacă începe un monolog despre blugi. Lorcan își ridică în sfârșit privirea, cu un zâmbet în colțul gurii. Și să râzi. O să fie necăjit dacă nu râzi.

— Blugi, repet, ca să țin minte. OK. Mulțumesc că mi-ai zis. Dar poți să-mi spui *ceva* de bine despre tipul ăsta?

— Oh. Lorcan pare șocat. Sigur că da! Când Ben e în formă, crede-mă, nu ți-ai putea dori o companie mai plăcută. E fermecător. Amuzant. Înțeleg de ce sora ta s-a îndrăgostit de el. Când o să-l cunoști, vei înțelege și tu.

Mai iau o gură de gin. Încet, încep să mă relaxez.

— Ei bine, poate c-o să-mi devină cumnat. Dar măcar n-o să se întâmple chiar azi. Misiune îndeplinită.

— O să vorbesc mai târziu cu Ben, încuviințază Lorcan. Să mă asigur că nu-i vine vreo idee nebunească.

Simt o undă subită de iritare. Tocmai am zis „misiune îndeplinită“, nu?

— Nu-i nevoie să vorbești cu Ben, spun, politicos. Deja am rezolvat-o. În nici un caz Lottie n-o să se mai pripească acum. Eu nu m-aș mai băga.

— N-are de ce să strice, spune el impasibil. Să-l bat puțin la cap până pricepe.

— Ba da, o să strice! zic, trântind paharul pe masă. Nu cumva să-l bați la cap! Mi-a luat o

jumătate de oră s-o conving pe Lottie că a fost ideea ei să amâne nunta. Am procedat subtil, cu grijă. N-am dat năvală ca... ca un bătauş.

Expresia lui rămâne neclintită. Clar e genul care vrea să deţină controlul tot timpul. Ca să vezi, şi eu sunt la fel. Şi e vorba de sora mea.

— Nu vorbi cu Ben, îi spun pe un ton foarte autoritar. Las-o așa. Rezolvi mai multe dacă nu te bagi.

Se lasă tăcerea – apoi Lorcan dă din umeri și-și golește paharul, fără să-mi răspundă. Cred că știe că am dreptate, dar nu vrea s-o recunoască. Îmi termin și eu băutura, apoi aștept puțin, aproape ținându-mi respirația. Sper să propună să mai bem un pahar, îmi dau seama brusc. Nu mă așteaptă nimeni acasă. N-am nimic de lucru. N-am planuri. Și, drept să spun, mă simt bine aici, discutând în contradictoriu cu acest bărbat cam prea pătimaș și ușor irascibil.

— Mai luăm unul?

Privirile noastre se întâlnesc și simt o schimbare infimezimală în atmosferă. Primul pahar a fost un fel de încheiere a întregii povești. A fost deznodământul. Era doar un gest politicos.

Acum am trecut de politețuri.

— Hai.

— La fel?

Încuviințez și îl urmăresc în timp ce cheamă chelnerul și comandă băuturile. Are mâini frumoase. Un maxilar puternic. Gesturi scurte, lăconice. E mult mai atrăgător decât sugerează pagina lui de Internet.

— Poza ta de pe site e oribilă, declar dintr-odată după ce pleacă chelnerul. Sinistră. Știi?

— Oho. Lorcan face ochii mari, vădit șocat. Ești foarte directă. Noroc că nu sunt vanitos.

— Nu e vorba de vanitate, clatin din cap. Nu e vorba c-ai arăta mai bine în persoană. Dar *personalitatea* ta e mai plăcută. Mă uit la tine și văd un tip care-și face timp pentru ceilalți. Un tip care-și

închide telefonul. Care ascultă. Ești fermecător. Oarecum.

— *Oarecum?* râde, ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Dar poza ta nu transmite asta, continui, ignorându-l. În poză ești încruntat. Parcă spui ceva gen „Cine naiba ești? Ce te uiți la mine? N-am timp de prostii“.

— Ai dedus toate astea dintr-o poză pusă pe site?

— Înclin să cred că i-ai acordat cam cinci minute fotografului și ai bombănit în tot acest timp, verificându-ți telefonul după fiecare poză.

Lorcan pare să fi amuțit și mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe.

OK, *evident* c-am mers prea departe. Nici măcar nu-l cunosc și critic felul cum arată în poze.

— Scuze, dau înapoi. Tind să fiu cam... prea directă.

— Nu mai spune.

— Poți să fii la fel de direct, spun, privindu-l în ochi. N-o să mă simt ofensată.

— Mi se pare corect, răspunde prompt. Ți stă groaznic în rochia asta.

Fără să vreau, mă simt puțin jignită. Nu credeam că e chiar așa nasoală.

— Mai devreme ai zis că-mi stă foarte bine, ripostez.

— Am mințit. Arăți ca un drajeu cu fructe.

Cred că am cam meritat-o.

— Mă rog. Poate chiar arăt ca un drajeu. Nu rezist tentației să-l mai împung un pic. Dar cel puțin n-am o poză în care arăt ca un drajeu postată pe pagina mea de web.

Chelnerul ne mai aduce un rând de gin tonic și ridic paharul, cam enervată după această discuție. Mă întreb totodată cum am ajuns să vorbim despre asta. Poate ar trebui să revenim la oile noastre.

— Apropo, ai auzit de politica de abstenență dintre Lottie și Ben? îl întreb. Nu-i așa că e ridicol?

— Mi-a pomenit Ben ceva. Am crezut că glumește.

— Nu glumea. Vor să aștepte până în noaptea nunții, zic, clătinând din cap. Dacă mă întrebi pe mine, e *iresponsabil* să te căsătorești cu cineva fără să te fi culcat cu el. Ți-o cauți cu lumânarea!

— E o idee interesantă, spune, ridicând din umeri. De modă veche.

Iau o dușcă sănătoasă de gin. Simt nevoia să-mi exprim gândurile legate de acest subiect și nu prea pot să mă descarc față de Noah.

— Dacă te interesează teoria mea, spun, aplecându-mă în față, le-a afectat judecata. Toată povestea se reduce la sex. Lottie e cufundată într-un norișor de dorință. Cu cât așteaptă mai mult, cu atât mai greu îi e să gândească limpede. Bine acum, o înțeleg. Sunt sigură că e un tip sexy și abia așteaptă să-și facă de cap cu el. Dar chiar trebuie să se *mărite* cu el?

— E total aiurea, încuviințează Lorcan.

— Asta am zis și eu! Ar trebui pur și simplu să facă sex și gata. S-o țină o săptămână așa. Și-o lună dacă vor! Să se simtă bine. Și *apoi* să vadă dacă mai vor să se căsătorească. Mai trag o dușcă de gin. La o adică, nu trebuie să te legi pe viață doar ca să faci sex... Mă opresc ca și cum tocmai m-a pocnit un gând. Ești însurat?

— Divorțat.

— Și eu. Divorțată. Așadar. Noi știm.

— Ce anume?

— Cum stă treaba cu sexul. Îmi dau seama că n-a sunat tocmai bine. Cu căsătoria, mă corectez.

Lorcan se gândește o clipă, sorbind din băutura.

— Cu cât mă gândesc mai mult la ultimii ani, spune, căutându-și cuvintele, cu atât mai puțin

mi se pare că mă pricep la căsătorie. Cât privește sexul, însă, eu sper că m-am prins cum stă treaba.

Ginul mi s-a urcat la cap. Simt cum mi se răspândește în tot corpul, dezlegându-mi limba.

— Sunt sigură, mă trezesc zicând.

Atmosfera pare brusc foarte densă. Puțin cam prea târziu, realizez că tocmai i-am spus unui necunoscut că sunt sigură că e bun la pat. Oare ar trebui s-o dau cotită? Să mă corectez cumva?

Nu. Treci peste asta. Încerc să găesc un subiect neutru, dar Lorcan mi-o ia înainte.

— Dacă tot vorbim deschis – cum ți s-a părut? Divorțul? A fost un coșmar?

Dacă divorțul mi s-a părut un coșmar?

Deschid gura și inspir adânc, întinzând instinctiv mâna după stick-ul de memorie. Apoi mă opresc.

Nu fi acrå, Fliss. Nu fi acrå. Dulce și suavă. Trebuie să mă gândesc la zahăr, cofeturi, flori, mielușei, Julie Andrews...

— Ei, știi cum e, zâmbesc suav. Se mai întâmplă.

— Cât timp a trecut de-atunci?

— E încă în curs. Zâmbesc și mai larg. Ar trebui să se termine în curând.

— Și poți să zâmbești?

Parcă nu-i vine a crede.

— Îmi place să fiu zen, zic tot dând din cap. Să fiu calmă, să merg înainte. Să văd jumătatea plină. Să nu mai zăbovesc asupra trecutului.

— Ooh. Mă privește cu ochii mari. Te admir. Eu am divorțat acum patru ani. Încă nu mi-a trecut.

— Ce păcat, mă silesc să spun. Bietul de tine!

Abia reușesc să-mi păstrez zâmbetul forțat. Aș vrea să-l întreb în ce sens nu i-a trecut și ce s-a întâmplat și oare ar trebui să facem o comparație ca să vedem care dintre foștii noștri e mai nemernic? Îmi doresc cu disperare să mă descarc cu totul și să-i vorbesc fără oprire despre asta până ce aud de la el ce-mi doresc să aud, anume, că eu am dreptate în toate privințele și Daniel greșește.

Sigur de-asta mi-a făcut morală Barnaby.

Are întotdeauna dreptate. Ticălosul.

— Bun. Hm. Mai luăm ceva?

Întind mâna spre geantă și scot grăbită portofelul.

Aaaaah. *Nu.*

Portofelul s-a desfăcut când l-am tras din geantă și din el s-au împrăștiat toate prezervativele din pachetul de Durex. Cel „cu striții pentru plăcere maximă“ cade pe masă, iar Pleasuramax-ul plonjează în paharul lui Lorcan, stropindu-l în față. Un prezervativ Featherlite a aterizat în castronul cu alune.

— Oh! sar să le adun. Nu sunt... I-au trebuit fiului meu la școală pentru un proiect.

— Ah, încuviințează Lorcan, culegând prezervativul din paharul lui și întinzându-mi-l. Câți ani are fiul tău?

— Șapte.

— Șapte?

Pare scandalizat.

— E... o poveste lungă, spun, stânenită la culme când îmi întinde prezervativul ud. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un gin. Îmi cer mii de scuze.

Mecanic, am început să șterg prezervativul cu un șervețel.

— Pe-ăla l-aș arunca, spune Lorcan. Dacă nu cumva ai nevoie disperată de un prezervativ.

Îl privesc cu ochii îngustați. Are un aer foarte serios, dar ceva din tonul lui îmi stârnește râsul.

— E în regulă, ripostez. Să nu facem risipă. Îl îndes la loc în geantă. Încă un gin? Fără nici un contraceptiv?

— Comand eu.

Se lasă pe spate, înclinând puțin scaunul ca să atragă atenția chelnerului, și eu mă trezesc măsurându-i cu privirea trupul înalt, zvelt. Nu știu dacă din cauza ginului, a tulburării pe care mi-a trezit-o faptul că i-am spus că e bun la pat

sau a situației bizare, dar încep să devin puțin obsedată. Îmi imaginez trupul meu lipit de al lui. Centimetru cu centimetru. Oare cum ar fi să-i simt mâinile pe trupul meu? Cum ar fi să-mi trec mâinile prin părul lui? Are un început de barbă, ceea ce nu-i rău. Îmi place senzația de electrizare. Îmi place să simt scânteii. Și asta simt acum între noi. O scânteie de bun augur.

Anticipoz că acționează încet și hotărât în dormitor. Concentrat. Că e la fel de serios în privința sexului cum e când vrea să rezolve problemele amoroase ale amicului său.

Oare chiar am zis *anticipoz*? Oare unde mă duce mintea mai exact?

Când Lorcan își îndreaptă scaunul, mă privește cu o sclipire în ochi. Și lui îi trece ceva prin cap. Privirea îi tot alunecă spre picioarele mele și eu mă sucesc ca din întâmplare, trăgând rochia un pic mai sus.

Pariez că lasă urme de dinți. Nu știu de ce. Pur și simplu așa intuiesc.

Nu știu ce să spun. Nu-mi vine în minte nici un subiect ușurel. Vreau să mai beau două pahare de gin, decid. Încă două pahare ar trebui să-mi ajungă. Și apoi...

— Deci, rup tăcerea.

— Deci, spune Lorcan, apoi adaugă, ca din întâmplare: Trebuie să te întorci acasă la fiul tău?

— În seara asta nu. Doarme la un prieten.

— Ah.

Și acum mă privește drept în ochi și brusc îmi simt gâtul încheștat de dorință. A trecut prea mult timp. Mult prea mult. Nu că aş recunoaște de față cu el. Dacă mă întreabă, o să spun nonșalant „Ei, am avut o relație recentă pe termen scurt care n-a mers“. Degajat. Normal. *Nu* „Mă simt atât de singură, de stresată, încât tânjesc cu disperare după așa ceva, nu doar după sex, ci după o atingere, după intimitate, după prezența unei alte

persoane lângă mine, care să mă țină în brațe, chiar și doar o noapte sau o jumătate de noapte sau cât o fi“.

Asta n-o să spun.

O chelneriță ne aduce băuturile. Le pune pe masă și apoi dă cu ochii de buchetul meu și de floarea pe care o poartă Lorcan la butonieră.

— Oh! Sunteți pe cale să vă căsătoriți?

Fără să vreau, izbucnesc în râs. Ce întrebare și-a găsit să ne pună.

— Nu. Nu. Nici gând.

— Categorie nu, confirmă Lorcan.

— Întreb pentru că avem o ofertă specială la șampanie pentru nuntași, insistă. Vin o mulțime, dat fiind că starea civilă e la doi pași. Așteptați mirele și mireasa?

— De fapt, suntem împotriva căsătoriei, declar. Deviza noastră este „Faceți dragoste, nu nunți“.

— Închin pentru asta, zice Lorcan, ridicând paharul, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Chelnerița se uită când la unul, când la celălalt, râde încurcată și apoi se retrage. Dau gata jumătate de pahar. Mi se învâрте puțin capul și simt un nou val de dorință. Îmi imaginez buzele lui lipite de ale mele; mâinile lui smulgându-mi rochia...

O, Doamne. Revino-ți, Fliss. El probabil că-și imaginează drumul spre casă.

Îmi întorc privirea, legănând paharul și încercând să câștig timp. Nu mi-a plăcut niciodată acest stadiu nelămurit după ce întâlnești un bărbat, când habar n-ai cum merg lucrurile de fapt. Ești zdruncinată în trenulețul întâlnirii, care urcă încet panta. Știi cât de sus ai ajuns tu, dar nu știi pe unde e el sau nici măcar dacă e alături de tine de fapt. Poate că în sinea lui se îndreaptă în direcție opusă. Iată-mă deci, am ajuns deja pe la fan-tezia numărul 53, în timp ce el se pregătește poate să încheie politicos întâlnirea și să plece acasă.

— Ai chef să mergem undeva? mă întreabă Lorcan dintr-odată și simt un gol în stomac.

Undeva. Unde?

— Ar fi grozav, da, spun, silindu-mă să adopt un ton neutru, relaxat. Unde?

Se încruntă, atacând cuburile de gheață cu bețișorul de amestecat ca și cum habar n-are cum să abordeze această problemă profundă și complexă.

— Am putea să mergem să mâncăm ceva, zice într-un final, fără nici o tragere de inimă. Sushi, poate. Sau...

— Sau am putea să nu mâncăm.

Își ridică privirea, lăsând în sfârșit garda jos, și simt un fior minunat. Parcă mă uit în oglindă. În ochi i se citește foamea. O tânjire disperată. Parcă vrea să devoreze ceva și nu cred că e vorba de sushi.

— Sună bine, zice, uitându-se din nou la picioarele mele.

Clar are un fetiș cu picioarele.

— Așadar... unde locuiești? întreb degajat, ca și cum aș face conversație.

— Nu departe de-aici.

Mă privește drept în ochi. OK, am ajuns în vârf. Amândoi. Văd priveliștea care ni se întinde dinainte. Nu-mi pot reține un zâmbet încântat. Cred c-o să ne simțim foarte bine.

Fliss

Sunt pe jumătate trează. Cred. O, Doamne. Mă doare capul.

Atâtea gânduri. De unde să încep? Senzații rememorate îmi năpădesc mintea buimacă. Și imagini care mă izbesc subit: amintiri vii, uimitoare, care țâșnesc ca sucul dintr-o lămâie. El. Eu. Dedesubt. Deasupra... Brusc realizez că recit în sinea mea din cartea veche cu poze a lui Noah, *Să ne jucăm cu contrariile*. Înăuntru. Afară. Încoace. Încolo.

Dar acum distracția s-a terminat. Probabil că e dimineață deja, judecând după lumina care îmi zăpăcește pleoapele. Sunt întinsă în pat, cu un picior aruncat peste cuvertură, neîndrăznind să deschid ochii. Tu. Eu. Atunci. Acum. O, Doamne, *acum*.

Întredeschid un ochi și zăresc un petic de cuvertură bej. Ah, da. Îmi amintesc de cuvertura bej de azi-noapte. Clar fosta soție a luat toate lenjeriile de bumbac egiptean și el s-a dus la primul magazin cu lenjerie pentru bărbați divorțați. Îmi zvâcnesc tâmplele și după o clipă bejul începe să-mi tremure în fața ochilor. Așa că închid ochii la loc și mă întorc pe spate. N-am mai avut o aventură de-o noapte de mult timp. De muuuuult timp. Am uitat cum se procedează. Un sărut stângaci? Facem schimb de numere de telefon? Cafea?

Cafea. N-aș refuza o cafea.

— 'Neața.

Vocea lui răgușită mă trezește la realitate. E aici. În cameră.

— Ah. Mm. Mă ridic într-un cot, încercând să câștig timp, frecându-mă la ochi. Bună.

Bună! Pa!

Trăgând cuvertura în jurul meu, mă ridic în capul oaselor, încercând să zâmbesc, deși îmi simt fața boțită. Lorcan e complet îmbrăcat, la costum și cravată, și-mi întinde o cană. Clipesc o clipă, încercând să împac imaginea lui de azi cu el cel de azi-noapte. Oare am *visat* unele chestii?

— Un ceai?

Cana pe care mi-o întinde e un model ieftin, în dungi. De la magazinul de porțelanuri pentru bărbați divorțați, aș zice.

— Oh, mă strâmb. Scuze. Nu beau ceai. Niște apă.

— Cafea?

— O cafea ar fi *grozav*. Și un duș?

Și un rând de haine. Și documentele pe care le-am lăsat acasă și trusa-cadou de la Molton Brown pentru ziua lui Elise... Creierul meu începe încet să intre în funcțiune. Faza asta chiar n-a fost o mișcare inspirată. Va trebui să dau o tură până acasă, să-mi amân interviul telefonic de la 9... Deja îmi caut telefonul. Trebuie să sun și acasă la Sebastian să-i spun „Bună dimineața“ lui Noah.

Dau cu ochii de rochia mov de domnișoară de onoare. La naiba.

— Baia e încolo, spune Lorcan, arătând spre ușă.

— Mersi.

Trag cuvertura și încerc s-o strâng în jurul meu elegant, cum fac actrițele din serialele de comedie în scenele din dormitor, dar e așa grea, că e ca și cum ai încerca să tragi un urs polar pe tine. Cu o sfortăre, o smulg de pe pat, fac un pas și mă și împiedic, lovindu-mă la cot într-un birou.

— Au!

— Un halat?

Îmi întinde o chestie cu imprimeu, destul de elegantă. S-ar părea că pe-ăsta n-a reușit să-l șterpească nevasta.

Șovăi o clipă. Mi se pare cam siropos să-i port halatul. Ceva gen „Hai să mă îmbrac în cămașa ta bărbătească lălâie ca să-mi atârne mânecile drăgălaș până în dreptul degetelor“. Dar n-am de ales.

— Mulțumesc.

Își întoarce privirea politicos, ca un masor într-un centru balnear – cu alte cuvinte, complet de prisos, dat fiind c-a văzut totul –, și eu îmi trag halatul pe mine.

— Intuiesc că ești pretențioasă în materie de cafea. Ridică din sprânceană. Am dreptate?

Deschid gura să zic „Ah, nu, poate să fie orice!“. Și-apoi mă opresc. Chiar *sunt* pretențioasă la cafea. Și puțin mahmură. Și, sincer, prefer să sar peste cafea decât să beau o ceașcă deprimantă de lături.

— Cam da. Dar nu-ți face griji. Fac un duș în două secunde și am șters-o...

— Mă duc să iau.

— Nu!

— Durează două secunde. Cât dușul tău.

Dispare și eu încep să mă uit în jur după geantă. Am o perie de păr acolo. Și niște cremă de mâini pe care aș putea s-o folosesc și pe post de loțiune hidratantă. În timp ce mă uit prin cameră, mă trezesc întrebându-mă dacă-mi place de el. Dacă există posibilitatea să-l revăd. Dacă ar putea chiar să devină... ceva?

Nu ceva *serios*. Sunt în plin divorț, ar fi o nebunie să mă arunc într-o relație. Dar a fost plăcut azi-noapte. Chiar dacă nu-mi amintesc decât pe jumătate totul, acea jumătate ajunge ca să-mi doresc să repet experiența. Am putea să avem un soi de aranjament regulat, mă trezesc

gândindu-mă. Să ne vedem o dată pe lună, ca un club de lectură.

Unde mi-e geanta? Cum mă plimb prin cameră, dau cu ochii de o mască de scrimă atârnată într-un cui. E și o sabie sau cum i-or spune. Întotdeauna mi-a plăcut ideea de scrimă. O, nu rezist tentației. Iau cu grijă masca din cui și mi-o pun pe față. Pe perete e o oglindă și mă îndrept spre ea, mânuind sabia.

— Ridică-te, Sir Cutare, zic, privindu-mi propria reflexie. A-tac!

Fac o schemă de kung fu și halatul imprimat îmi flutură în jurul gleznelor.

Acum îmi vine să râd. Și brusc simt nevoia să-i destăinui acest moment caraghios lui Lottie. Îmi scot telefonul și formez numărul.

— Bună, Fliss! răspunde imediat. OK, sunt pe site-ul Mirese. Să aleg cu voal sau fără voal? Cu voal cred. Ce zici de trenă?

Mă zgâiesc la telefon, gata să izbucnesc în râs. S-a transformat în mireasa obsedată. *Evident*. Ce-mi place cel mai mult la Lottie e că nu ține pică și nu se gândește la trecut când i se pun bețe-n roate. Pur și simplu schimbă direcția și pornește la galop, privind în zare.

— Cu voal.

— Poftim?

— Cu voal. Realizez că vocea îmi sună înfundat din cauza măștii și o ridic de pe față. *Cu voal*. Așadar, ai reușit să anulezi ușor nunta? Ben nu s-a supărat?

— A trebuit să-l conving, dar a fost OK până la urmă. A zis că e de acord cu orice îmi doresc eu.

— Ei, și v-ați petrecut noaptea de miere la Savoy totuși?

— Nu! Pare șocată. Ți-am zis, așteptăm până vom fi căsătoriți!

La naiba. Încă n-a renunțat la planul ăsta dement. Speram să-i fi alunecat un pic ochelarii colorați de dorință.

— Și Ben e mulțumit de situația asta?

Nu-mi pot ascunde o notă de scepticism.

— Ben vrea doar să fiu mulțumită, spune, pe tonul cunoscut, dulceag. Știi ce? Mă bucur că am vorbit, Fliss. Nunta o să fie *mult* mai frumoasă. Și, pe deasupra, tu și Ben o să apucați să vă cunoașteți mai întâi!

— Doamne, vrei să-l prezinți familiei *înainte* să mergi spre altar și să te legi pe viață de el? Ești sigură?

Nu cred că mi-a sesizat tonul. Cred că norișorul de fericire nupțială e pe post de bulă protectoare. Sarcasmul e mistuit înainte să-i ajungă la urechi.

— De fapt, l-am întâlnit pe prietenul lui, Lorcan, aseară, adaug. Deja m-a pus un pic la curent.

— Serios? Pare entuziasmată. L-ai întâlnit pe Lorcan? Super! Ce ți-a zis despre Ben?

Ce mi-a zis despre Ben? Să mă gândesc. *Nu e momentul să se căsătorească. Trece printr-un soi de criză timpurie a vârstei mijlocii. Sora ta o să aibă de suferit.*

— Doar chestii generale, o dau cotită. Oricum, abia aștept să-l întâlnesc pe Ben. Hai s-o facem cât mai curând. Diseară?

— Da! Hai să ieșim cu toții să bem ceva sau așa. Fliss, o să-ți placă la nebunie. E atât de nostim. A făcut comedie!

— *Comedie*, zic, prefăcându-mă uimită și încântată. Oho, abia aștept. Păi, hm... mă rog. Ghici unde sunt acum? În apartamentul lui Lorcan.

— Poftim?

— Ne-am... ne-am combinat. Am dat nas în nas pe lângă oficiul stării civile, am băut ceva și tot așa...

O să audă oricum și prefer să afle de la mine.

— Nu *se poate*! Lottie nu-și mai încape în piele de fericire. Oh, e perfect! Putem să facem o nuntă dublă!

Numai Lottie. Numai Lottie ar putea să spună așa ceva.

— Hopa! zic. Fix la asta mă gândeam și eu. Putem să ne îndreptăm spre altar pe ponei de aceeași culoare?

De data asta aude nota de sarcasm.

— Nu fi așa! mă dojenește. Nu știi niciodată. Fii deschisă. M-am întâlnit cu Ben la plesneală și uite! Uite ce-a ieșit.

Da! Uite ce-a ieșit. O fată care caută să se consoleze după un eșec amoros și un tip în plină criză a vârstei mijlocii care se aruncă într-o căsătorie pripită. Sunt sigură că există și-un cântecel Disney despre asta. În care „sărut“ rimează cu „bătălie prin tribunale“.

— A fost doar o partidă de sex, zic, calm. Atâta tot. Punct.

— Ar putea duce la mai mult, ripostează Lottie. Ar putea fi până la urmă dragostea vieții tale. Te-ai simțit bine? Ți-a plăcut de el? E sexy?

— Da, da și da.

— Și-atunci? Nu exclude posibilitatea. Hei, mă uit la site-ul ăsta pentru nunți. Să comandăm tort cu profiterol? Sau o piramidă de briose?

Închid ochii. E de neoprit.

— Asta au avut la nunta mătușii Diana, mai știi? spune Lottie. Cât de mare a fost?

— Mică.

— Ești sigură? Îmi amintesc c-a fost ceva de proporții.

Avea cinci ani la vremea aia. Normal că-și amintește c-a fost ceva de proporții.

— Pe bune, minusculă. Toată noaptea a fost un chin. A trebuit să mă prefac că mă simt bine și în tot timpul ăsta...

Mă strămb. Îmi amintesc și acum rochia de domnișoară de onoare pe care m-au obligat s-o port și care mă strângea. Și cum a trebuit să dansez cu prietenii adulți ai mătușii, care miroseau a bere.

— Serios? mă întrebă ea, părând intrigată. Dar ceremonia a fost frumoasă, nu-i așa?

— Nu. A fost oribilă. Și nici după n-a fost mult mai plăcut.

— Ooh! Poți să comanzi profiterol cu glazură sclipicioasă.

Nici măcar nu mă ascultă.

— Vrei să-ți trimit link-ul?

— Mi se face rău numai când mă gândesc, zic ferm. De fapt, îmi vine să vomit. Și apoi Lorcan n-o să mă iubească *în veci* și n-o să mergem *în veci* împreună spre altar pe ponei de aceeași culoare...

Un sunet mă face să mă întorc. Mă înroșesc toată. La naiba. *La naiba*.

E acolo. Lorcan stă în prag, înalt cât casa. De cât timp stă acolo? Ce-a auzit?

— Trebuie să închid, Lotts. Închid repede telefonul. Vorbeam cu soră-mea, adaug cât de nonșalant pot. Glumeam. Glumeam despre chestii. Ca fetele.

Brusc îmi amintesc că port masca lui de scrimă. Mă năpădește un nou val de rușine. Sunt în casa lui, în halatul lui, purtându-i masca, și vorbesc despre o nuntă dublă. Îmi trag repede masca de pe cap.

— E... drăguță, zic, inept.

— Nu știam dac-o bei cu zahăr sau fără, adaugă, după o vreme ce pare o veșnicie.

— Ah. Cafeaua.

Mai simt ceva la el. Ce anume? Îmi răsună brusc în minte propria mea voce: *A trebuit să mă prefac că mă simt bine și în tot timpul asta...*

Doar n-a auzit partea asta, nu? Doar nu și-a închipuit că vorbeam despre...

Pe bune, minusculă. Toată noaptea a fost un chin.

Doar nu și-a închipuit că mă refeream la...

Simt un gol în stomac și îmi duc mâna la gură, încercând să-mi rețin un hohot de râs nervos. Nu. Nu.

Oare ar trebui... Oare ar trebui să mă scuz...
NU.

Dar n-ar trebui măcar să-i explic...

Îmi ridic precaută privirea. Chipul îi e lipsit de expresie. Poate că n-a auzit nimic. Sau poate c-a auzit.

Pur și simplu nu am cum să deschid discuția fără să provoc o situație neplăcută care să ne stânjenească pe amândoi la culme. Nu trebuie decât s-o șterg. S-o iau din loc. Acum. Hai.

— Așadar. Mulțumesc pentru... Hm.

Pun masca la loc în cui.

Ieși, Fliss. Acum.

Toată dimineața simt cum mă năpădește rușinea, în valuri.

Măcar am reușit să mă strecur din taxi până la ușa de la intrare fără să mă vadă vreun vecin. Mi-am smuls rochia mov de pe mine, am depășit recordul de viteză la duș și apoi l-am sunat pe Noah pe speaker în timp ce încercam să mă machiez ultra-rapid. (N-are nici un rost să te zorești când îți dai cu rimel. Știu asta. Și-atunci *de ce* tot cad în aceeași capcană și ajung să-mi șterg rimelul întins pe obraji, pe frunte și pe oglindă?) Evident că petrecerea în pijama la care a fost Noah a fost un succes monstru. Mi-aș dori să pot spune același lucru despre noaptea mea.

Nu m-am simțit în stare s-o sun iar pe Lottie și oricum n-aveam timp. În schimb i-am trimis un sms în care-i propuneam să ne vedem la un bar la 7.

Acum m-am întors la birou și citesc în diagonală evaluarea unei cabane de safari de lux din Kenya, proaspăt primită, care depășește cu vreo 2 000 de cuvinte limita. Jurnalistul clar își închipuie că scrie continuarea la *Departee de Africa*. N-a pomenit nimic de piscină, de room-service sau de spa, ci doar de lumina tulbure care plutește deasupra

savanei și ținuta nobilă a zebrelor care se adapă în zori și ținuturile acoperite de vegetație unduitoare, ale căror povești străvechi palpită în ritmul tobelor populației masai.

Mâzgălesc „Room-service?“ pe margine și îmi notez să-i trimit un mail. Apoi mă uit la telefon. Mă surprinde că Lottie n-a răspuns la mesaj. Mă gândeam că abia așteaptă să-mi spună câte reviste pentru mirese a devorat azi.

Mă uit la ceas. Acum am un răgaz. Pot să-i dau un telefon scurt, ca o soră grijulie ce sunt. Mă las pe spătarul scaunului și formez numărul, făcându-i un semn lui Elise prin geamul biroului să-mi aducă o cafea. Eu și Elise avem un sistem bunicel de comunicare prin semne. Pot să-i transmit „O cafea?“, „Spune-le că nu sunt“ și „Du-te acasă, e târziu“. Ea poate să transmită „O cafea?“, „Cred că e important“ și „Mă duc să-mi iau un sendviș“.

— Fliss?

— Bună, Lottie. Îmi arunc pantofii din picioare și iau o gură din sticla de Evian. Așadar, ne vedem să bem ceva mai târziu? O să am ocazia să-l cunosc pe Ben?

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea. De ce s-a lăsat tăcerea? Lottie nu e adepta tăcerilor.

— Lottie? Mai ești?

— Ghici ce! Vocea îi tremură de mândrie. Ghici ce!

Pare atât de încântată de sine, încât îmi dau seama că a făcut ceva neobișnuit.

— O să te măriți în capela școlii și corul o să cânte *I Vow to Thee, My Country*, în timp ce clopotele răsună în toată țara?

— Nu! râde ea.

— Ai găsit un model de tort de nuntă făcut și din profiterol, și din briose, acoperite cu glazură sclipicioasă?

— Nu, prostuțo! Ne-am căsătorit!

— Poftim?

Mă chiorăsc la telefon fără să înțeleg.

— Da! Am făcut-o! Eu și Ben ne-am căsătorit! Adineauri! La oficiul stării civile din Chelsea!

Strâng așa de tare sticla de Evian în mână, că din ea țâșnește un jet de apă, stropindu-mi tot biroul.

— N-ai de gând să mă feliciți? adaugă ea, ușor îmbufnată.

Nu pot s-o felicit pentru că nu reușesc să spun nimic. Am amuțit. Mă trec toate căldurile. Nu, mă ia cu frig. Intru în panică. Cum s-a întâmplat așa ceva?

— Ooh, reușesc să îndrug într-un final, încercând să rămân calmă. E... Cum așa? Aveai de gând să amâni. Credeam că vrei să amâni. Așa rămăsese. Că o să amâni.

Trebuie să AMÂNI.

Când Elise intră cu cafeaua, mă privește alarmată și mă întreabă prin semne „Ești OK?“. Dar nu există nici un semn prin care să-i pot transmite „Nefericita de soră-mea tocmai și-a nenorocit viața“, așa că încuviințez cu un zâmbet forțat și iau ceașca de cafea.

— N-am mai avut răbdare, ciripește Lottie voioasă. Ben n-a mai avut răbdare.

— Dar credeam că l-ai convins! Închid ochii și îmi masez tâmpile, încercând să pricep. Ce s-a întâmplat cu *Mirese*? Ce s-a întâmplat cu biseriçuța de țară?

Ce s-a întâmplat cu mireasa obsedată? mai că mă tânguiesc. Adu-o înapoi pe mireasa obsedată.

— Ben era total de acord cu ideea cu biserica și toate cele, zice Lottie. De fapt, are o latură tradiționalistă fermecătoare...

— Și-atunci ce s-a întâmplat?

Încerc să-mi țin în frâu iritarea.

— De ce s-a răzgândit?

— Din cauza lui Lorcan.

— *Poftim?* Fac ochii mari. Cum adică, din cauza lui Lorcan?

— Lorcan a venit să-i vorbească azi-dimineață. I-a zis lui Ben să nu se căsătorească cu mine și că totul e o greșeală uriașă. Ei bine, Ben și-a ieșit din minți! A venit furios la mine la birou și a zis că vrea să se însoare cu mine chiar *acum* și că restul lumii n-are decât să se ducă-n mă-sa, inclusiv Lorcan.

Lottie oftează fericită.

— A fost tare romantic. Toată lumea de la oficiul stării civile se holba la noi. Și apoi m-a luat pe sus și m-a dus în brațe, exact ca în *Ofițer și gentleman*, și toată lumea aclama. A fost superb, Fliss.

Respir poticnit, încercând să mă stăpânesc. Imbecilul. *Imbecil* ăsta, nătâng, arogant, afurisit. Rezolvasem problema. Totul era aranjat. O rezolvasem la modul cel mai diplomatic. Și ce-a făcut Lorcan? A călcat în străchini. L-a împins pe Ben să facă cel mai absurd și exagerat gest cu putință. Nici nu-i de mirare c-a dat-o pe spate pe Lottie.

— Din fericire, un cuplu și-a anulat programarea la starea civilă, așa că ne-au lăsat pe noi. Și putem să facem cununia religioasă mai încolo, spune veselă. Așa că am și una, și alta!

Îmi vine să dau cu ceașca de perete. Sau poate că vreau să mi-o torn în cap. Am o senzație de greață. E și vina mea. Aș fi putut să previn totul, dacă i-aș fi zis ce mi-a zis Lorcan.

Trece printr-un soi de criză timpurie a vârstei mijlocii. Sora ta va avea de suferit.

— Unde ești acum?

— Îmi fac bagajul! Plecăm în Ikonos! E așa de incitant!

— Sunt sigură, zic, cu un fir de voce.

Ce mă fac? Nu mai pot face nimic. S-au căsătorit. Faptul e consumat.

— Poate c-o să rămân însărcinată în luna de miere, adaugă timid. Ți-ar plăcea să devii mătușă?

— *Poftim?* Mă ridic brusc în capul oaselor. Lottie...

— Fliss, trebuie să plec, a ajuns taxiul, te iubesc mult...

Închide. Formez disperată numărul, dar intră mesageria.

Un copil? *Un copil?*

Îmi vine să scâncesc. A înnebunit? Își închipuie în ce hal s-ar încorda relația lor idilică dacă apare un copil?

Viața mea amoroasă a fost un mega-dezastru. Nici nu vreau să mă gândesc că viața lui Lottie ar putea fi la fel. Îmi doream ca ea să reușească, spre deosebire de mine. Îmi doream ca visele ei să se îndeplinească. Fericiți până la adânci bătrâneți. Casă cu grăduleț. O fericire durabilă. Nu un copil conceput în luna de miere cu un ciudat care trece printr-o scurtă pasă domestică înainte să se apuce de colecționat motociclete retro. Nu să sfârșească în biroul lui Barnaby Rees cu ochii roșii și părul nespălat și un plod care încearcă să ronțăie cărțile de drept.

Pradă unui impuls, caut pe Google Hotelul Amba. Imediat îmi apar înaintea o serie de poze cu vacanțe de vis. Cer senin și apusuri. Faimoasa piscină din peșteră, cu cascada înaltă de nouă metri. Perechi atrăgătoare care se plimbă pe plajă. Paturi uriașe presărate cu petale de trandafiri. N-are rost s-o dăm cotită, vor fi conceput un copil încă dinainte să se termine noaptea nunții. Ovarele lui Lottie se vor pune pe treabă instantaneu și o să vomite tot drumul la întoarcere.

Și atunci dacă într-adevăr se poartă ca un neseorios... dacă o *dezamăgește*... Închid ochii și-mi cuprind fața în mâini. Nu suport chestia asta. Trebuie să vorbesc cu Lottie. Față în față. Ca lumea. Când va fi cu mintea la ce-i spun, nu plutind în lumea viselor. Să mă asigur măcar că a cântărit toate consecințele a ceea ce face.

Am rămas țintuită locului, în timp ce gândurile îmi gonesc încoace și-ncolo, ca un șoarece prins

într-un labirint. Încerc să gădesc o soluție, încerc să gădesc o cale de ieșire și sfârșesc în fundături...

Până când îmi ridic brusc capul și inspir adânc. Am ajuns la o decizie. E una radicală, dar n-am de ales. O să dau buzna peste ei în luna de miere.

Nu-mi pasă că e oribil. Nu-mi pasă dacă nu mă va ierta în veci: eu, una, nu mă voi ierta dacă *nu* o fac. Căsătoria a fost o chestie. Sexul neprotejat e cu totul altceva. Trebuie să ajung acolo. Trebuie s-o salvez pe soră-mea de ea însăși.

Pun repede mâna pe telefon și formez numărul departamentului de deplasări.

— Bună, zic când răspunde Clarissa, agentul nostru pentru deplasări. Am o urgență, Clarissa. Trebuie să ajung în Ikonos *urgent*. Insula grecească. Cu primul avion. Și trebuie să stau la Amba. Cei de-acolo mă cunosc.

— Am înțeles. O aud tastând la computer. Există un singur zbor direct spre Ikonos pe zi, să știi. Altfel trebuie să schimbi la Atena, ceea ce durează o veșnicie.

— Știu. Rezervă-mi un loc la primul zbor direct pe care-l prinzi. Mulțumesc, Clarissa.

— N-ai scris recent o cronică despre Amba? Pare surprinsă. Acum câteva luni?

— Scriu o continuare, mint cu nonșalanță. Am hotărât brusc. E pentru un nou format la care ne-am gândit, adaug, ca să sune mai convingător. Inspecții prin sondaj la hoteluri.

— Asta e avantajul când ești redactor-șef. Toată lumea ia de bun ce zic. Plus: chiar e o idee bună. Deschid BlackBerry-ul și titez *Inspecții prin sondaj??*

— OK. Păi, te anunț. Sper să-ți pot rezerva un loc la zborul de mâine.

— Mersi.

Închid și bat darabana cu degetele, încă încordată. Chiar și dacă mă mișc foarte repede, n-am cum să ajung în mai puțin de douăzeci și patru de

ore. Lottie e deja în drum spre aeroport. Până diseară o să ajungă la hotel. O să-i aștepte Apartamentul Scoică, cu patul enorm, jacuzzi și șampanie.

Oare câți oameni concep un copil în noaptea nunții? Aș putea să găsesc așa ceva pe Google? Tastesz „*concepție copil noaptea nunții*“, apoi șterg iritată. Nu e vorba de ce-aș putea găsi pe Google. E vorba de Lottie. De-aș putea să-i opresc. De-aș putea să ajung acolo înainte ca ei să... cum suna termenul? Să-și consume căsătoria.

Să-și consume căsătoria. Cuvântul îmi evocă ceva nelămurit. Ce era oare? Ah, da, Barnaby îmi povestea despre anularea căsătoriei. Îi aud vocea: *Asta înseamnă că contractul de căsătorie e nul și neavenit. Căsătoria nu a existat.*

Căsătoria nu a existat!

Asta e. *Asta* e răspunsul. Anulare! Cel mai frumos cuvânt din limba engleză. Soluția la orice. Fără divorț. Fără lupte prin tribunale. Cât ai clipi, s-a și terminat. Nici n-a existat.

Trebuie să reușesc, de dragul lui Lottie. Trebuie să-i ofer o cale de ieșire. Dar cum Dumnezeu pot să fac asta? Ce-aș putea... Cum aș putea... Cum se poate să...

Și-apoi mă izbește o altă idee.

Proape că mi se taie respirația în timp ce-o cântăresc în minte. Nu-mi vine să cred că mă gândesc la așa ceva. E încă și mai oribil și radical decât să dai buzna peste un cuplu în luna de miere, dar ar rezolva totul.

Nu. Nu pot. Chiar *nu pot*. În nici un fel. E imposibil. Și imoral. Oricine i-ar face una ca asta propriei ei surori ar fi un soi de monstru.

OK. Așadar sunt un monstru.

Degetele îmi tremură efectiv când ridic receptorul. Nu sunt sigură dacă de emoție sau pentru că sunt atât de hotărâtă.

— Hotelul Amba, Servicii VIP, cu ce vă putem fi de folos?

— Bună, zic, cu o voce puțin nesigură. Aș putea vorbi, vă rog, cu Nico Demetriou? Spuneți-i că îl caută Fliss Graveney de la *Pincher Travel Review*. Spuneți-i că e important.

În timp ce aștept, mi-l imaginez pe Nico, la 1,60, cu costumul gata să-i pocnească pe trupul rotofei. L-am întâlnit pe Nico la Mandarin Oriental în Atena și înainte de asta la Sandals în Barbados. A lucrat în hoteluri toată viața, începând ca băiat de serviciu și croindu-și drumul spre vârf, și acum e intermediar pentru VIP-uri la Amba. Îl și văd, străbătând zorit holul de marmură cu pantofii lui de lac, cu privirea lui ageră care nu stă nici o clipă locului.

Specialitatea lui sunt serviciile personalizate pentru clienți. Fie că e vorba de un cocktail personalizat, o plimbare cu elicopterul, o partidă de înot printre delfini sau un ansamblu de dansatoare din buric la tine în cameră, el o rezolvă. Dacă aș putea să-mi aleg pe oricine drept complice, l-aș alege pe Nico.

— Fliss! Vocea îi răsună voioasă la celălalt capăt al firului. Am auzit adineauri că plănuiești să ne faci o vizită?

— Da. Sper să ajung mâine-seară.

— E o onoare să te revedem așa curând! Pot să te ajut cu ceva? Sau poate e o vizită personală?

Aud întrebarea nerostită din tonul lui. O undă de suspiciune. De ce mă întorc? Ce s-a întâmplat?

— E oarecum personal. Fac o pauză, căutându-mi cuvintele. Nico, trebuie să-ți cer o favoare. Sora mea o să ajungă azi la Amba. Tocmai s-a căsătorit. E în luna de miere.

— Minunat! răcnește cât pe-acți să mă asurzească. Sora ta va avea cea mai frumoasă vacanță din viața ei. O să-i aloc majordomul meu cel mai de încredere. O s-o întâmpinăm la sosire și, la un pahar de șampanie, o să discutăm cum să-i oferim

o ședere exact cum și-o dorește. Câteva servicii în plus, poate, sau o cină specială...

— Nico, nu. Nu înțelegi. Bine, sună minunat. Dar eu trebuie să-ți cer o altă favoare. Îmi răsucesc stânjenită degetele. E... ceva mai neobișnuit.

— Lucrez de mulți ani în domeniul ăsta, spune Nico blând. Nimic nu mi se mai pare neobișnuit. Vrei să-i faci o surpriză? Vrei să pun un cadou în camera ei? Vrei să le rezerv o ședință de masaj pentru cupluri într-o casuță privată pe plajă?

— Nu chiar.

Of, Doamne. Cum pot să formulez?

Haide, Fliss. Zi ce-ai de zis.

— Vreau să-i împiedici să facă sex, zic pe nerăsuflăte.

Se lasă o tăcere mormântală. L-am șocat chiar și pe Nico.

— Fliss, repetă, te rog, ce m-ai rugat, spune într-un final. Mă tem că n-am înțeles bine.

Mă tem c-a înțeles bine.

— Vreau să-i împiedici să facă sex, repet, cât de răspicat pot. Fără sex. Fără noaptea nunții. Cel puțin, nu înainte să ajung eu. Fă tot ce poți. Pune-i în camere separate. Distrage-le atenția. Răpește-l pe unul din ei. Orice e necesar.

— Dar sunt în luna de miere.

Pare complet buimăcit.

— Știu. Tocmai de-asta.

— Încerci să sabotezi noaptea nunții propriiei tale surori? exclamă el șocat. Încerci să intervii între un bărbat și soția lui? Între doi oameni uniți înaintea Domnului?

Ar fi trebuit să-i explic mai bine.

— Nico, s-a pripit cu căsătoria asta. Și nu s-au căsătorit înaintea Domnului! E o greșeală uriașă. Trebuie să vorbesc cu ea. Vin cât de repede pot, dar, între timp, dacă am putea să-i ținem departe unul de altul...

— Nu-i place de el?

— Îi place la nebunie, mă strâmb eu. De fapt, abia așteaptă să se culce cu el. Așa că o să fie o adevărată provocare să-i împiedici.

Se lasă din nou tăcerea. Nu pot decât să-mi imaginez expresia perplexă a lui Nico.

— Fliss, mă tem că nu pot să fiu de acord cu această rugămintă bizară, spune el într-un final. Pot, însă, să-i ofer surorii tale o cină din partea casei la masa bucătarului în restaurantul nostru pescăresc de cinci stele...

— Nico, te rog. *Te rog*, ascultă-mă, îl întrerup disperată. E vorba de surioara mea, OK? A fost părăsită de bărbatul pe care-l iubește și s-a aruncat în căsătoria asta ca un soi de răzbunare. De-abia dacă-l cunoaște pe tipul ăsta. Acum vorbește despre copii. Nici măcar nu l-am cunoscut, dar se pare că e dus cu pluta. Închipuie-ți cum ar fi dacă fiica ta și-ar distruge viața alegând bărbatul nepotrivit. Ai face tot ce-ți stă în puteri s-o oprești, nu-i așa?

Am întâlnit-o pe fiica lui Nico, Maya. E o fetiță adorabilă de zece ani, cu funde în păr. Sigur o să-l atingă la coarda sensibilă.

— Dacă nu fac sex, căsătoria poate fi anulată, îi explic. Se va considera că n-a fost consumată. Dar dacă apucă să facă...

— Dacă o fac, e treaba lor! Nico pare la capătul răbdării. ăsta e un hotel, Fliss, nu o închisoare! Nu pot să stau cu ochii pe oaspeți! Nu pot să le monitorizez... activitatea.

— Vrei să zici că n-ai fi *în stare*? arunc provocarea. N-ai putea să-i împiedici s-o facă timp de douăzeci și patru de ore?

Faza cu Nico e că se mândrește că e capabil să rezolve orice problemă. *Orice* problemă. Pariez că deja își imaginează cum ar face-o.

— Dacă poți să-mi faci favoarea asta, ți-aș fi *veșnic* recunoscătoare, zic, cu voce scăzută. Și evident mi-aș exprima recunoștința evaluând din nou hotelul. Cinci stele. Garantat.

— Deja am avut onoarea să primim cinci stele de la revista ta, de două ori, îmi dă replica.

— Șase stele, atunci, improvizez. O să inventez o nouă categorie, special pentru voi. „Noul standard ultra-lux de clasă mondială.“ Și o să dau trimitere la hotel pe copertă. Știi cât valorează asta? Știi cât de încântați o să fie șefii tăi?

— Fliss, îți înțeleg dilema, îmi răspunde. Totuși, trebuie să înțelegi că mi-e absolut imposibil să intervin în viața privată a oaspeților, mai ales când sunt aici ca să se bucure de luna de miere.

Pare foarte hotărât. Va trebui să pun la bătaie ceva de proporții.

— OK! spun, aproape în șoaptă. Uite ce e. Dacă mă ajuți cu asta, o să public un articol despre tine în revistă. Despre tine personal, Nico Demetriou. O să spun că ești... cheia succesului de la Amba. Cel mai important atu al hotelului. Cel mai competent manager VIP. Toată lumea din domeniu îl va citi. *Toată lumea.*

Nu-i nevoie să spun mai mult. Revista e distribuită în șaiszeci și cinci de țări. Orice director de hotel o răsfoiește măcar. Un astfel de profil i-ar deschide calea spre orice slujbă din lume și-ar dori.

— Știu că visezi dintotdeauna să lucrezi la Four Seasons din New York, adaug încetișor.

Inima îmi bate mai repede. Niciodată n-am abuzat de poziția mea și asta îmi dă emoții. În sensul bun și în sensul rău. Așa începe corupția, îmi zic. Cât de curând, o să ajung să ofer recenzii bune în schimbul unor valize cu bani și rachete Trident.

E o situație excepțională, îmi zic ferm. Una cu circumstanțe atenuante.

Nico nu răspunde. Intuiesc că se dă o luptă între conștiința lui și ambițiile lui profesionale și mă simt prost că l-am pus în postura asta. Dar nu eu am început povestea asta, nu?

— Ești un adevărat maestru, Nico, adaug puțină linguseală. Ești un geniu în a aranja lucrurile. Dacă există cineva capabil de chestia asta, tu ești.

Oare l-am convins? Am înnebunit? Oare chiar acum îi trimite un mail lui Gavin?

Sunt pe punctul să mă dau bătută când îi aud brusc răspunsul șoptit:

— Fliss, nu promit nimic.

Simt un val subit de speranță.

— Înțeleg perfect, răspund, tot în șoaptă. Dar... o să încerci?

— O să încerc. Doar pentru douăzeci și patru de ore. Cum o cheamă pe sora ta?

Da!

— Charlotte Graveney. Sunt atât de ușurată, că aproape încep să turui. Deși cred că se va caza sub numele de doamna Parr. Soțul ei se numește Ben Parr. Au rezervat Apartamentul Scoică. Și nu mă interesează ce fac, atâta timp cât nu fac sex. Unul cu celălalt, adaug, după o pauză.

Se lasă o tăcere prelungită, apoi Nico spune simplu:

— O să fie o lună de miere foarte ciudată.

Lottie

M-am măritat! Nu reușesc să-mi șterg zâmbetul de pe față. Sunt atât de euforică, încât simt c-aș putea să-mi iau zborul. Azi a fost cea mai minunată, cea mai vrăjită zi din viața mea. M-am măritat!! *M-am măritat!!!*

Îmi tot amintesc momentul când mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Ben intrând cu pași mari în birou, cu un buchet de trandafiri în mână. Avea maxilarul încleștat, ochii îi aruncau scânteii și se vedea că e foarte hotărât. Până și șeful meu Martin a ieșit din birou să se uite. Nu se auzea nici musca atunci când Ben s-a proptit în pragul biroului meu și a anunțat:

— O să mă-nsor cu tine, Lottie Graveney, și-o s-o fac chiar azi.

Apoi m-a luat pe sus – *m-a luat pe sus* – și toată lumea aclama, și Kayla a venit în fugă după mine cu geanta și telefonul, și Ben mi-a întins buchetul, și asta a fost. Acum eram mireasă.

Îmi amintesc ca prin ceață ceremonia. Eram în stare de șoc. Ben a dat răspunsurile pe nerăsuflăte, asta-mi amintesc. N-a șovăit nici o clipă – de fapt, părea aproape agresiv când a spus „Da”. Adusese cu el și niște confetti biodegradabile pe care le-am presărat pe noi, a desfăcut o sticlă de șampanie și apoi s-a făcut ora să plecăm la aeroport. Nici măcar n-am apucat să mă schimb. Sunt încă

în costumul de birou. M-am măritat în hainele de birou și nici că-mi pasă!

Îmi văd reflexia în oglinda de deasupra barului și îmi vine să râd. Arăt îmbujorată și amețită, așa cum mă și simt. Suntem în salonul pentru clasa întâi de la Heathrow, așteptând zborul spre Ikonos. N-am mâncat nimic de la micul dejun, dar nu mi-e foame. Sunt surescitată. Îmi tremură mâinile.

Iau câteva felii de fructe și o fâșie subțire de Emmental, doar ca să ronțai ceva, și tresar când simt o mână pe picior.

— Îți faci plinul? îmi șoptește Ben la ureche și simt un fior minunat.

Mă întorc spre el și începe să mă sărute pe gât, în timp ce mâna lui îmi alunecă discret sub fustă. E tare bine. Ah, ce bine e.

— De-abia aștept, îmi murmură la ureche.

— Și eu, murmur la rândul meu.

— Ești așa de sexy.

Îi simt răsuflarea caldă pe gât.

— Tu ești și mai și.

Încă o dată socotesc în minte cât mai avem de așteptat. Zborul o să dureze trei ore și jumătate. Nu poate să ne ia mai mult de două ore să trecem prin vamă și să ajungem la hotel. Zece minute să ne ducă bagajul în cameră... cinci minute să ne arate cum funcționează întrerupătoarele... treizeci de secunde să punem pe ușă semnul cu „Nu deranjați“...

Aproape șase ore. Nu sunt sigură că mai rezist aproape șase ore. Ben pare în aceeași stare. Gâfâie la propriu. Și-a strecurat amândouă mâinile între coapsele mele. De-abia reușesc să mă concentrez pe complotul de smochine.

— *Pardon.*

Un domn în vârstă își croiește drum între noi și începe să-și pună felii de Emmental în farfurie. Ne studiază cu un ochi critic.

— Cum e vorba aia, adaugă el pe un ton răsunător, găsiți-vă o cameră undeva.

Simt cum mă îmbujorez. Nu băteam chiar așa tare la ochi.

— Suntem în luna de miere, ripostez.

— Felicitări.

Pare impasibil.

— Sper că drăguțul tău o să se spele pe mâini înainte să se atingă de mâncare.

Acritură.

Mă uit cu coada ochiului la Ben și ne mutăm amândoi pe fotolii. Freamăt toată. Vreau ca mâinile lui să revină unde erau, la ce făceau adineauri.

— Mda. Hm. Niște cașcaval? îi întind farfuria.

— Nu, mersi, se încruntă îmbufnat.

E un chin. Mă uit la ceas. N-au trecut decât două minute. Va trebui să ne umplem cumva timpul. De asta avem nevoie. De ceva conversație.

— Îmi place la nebunie cașcavalul Emmental, încep. Ție nu?

— Îl detest.

— Serios? Înregistrez mental această informație nouă despre el. Oh. Habar n-aveam că nu-ți place.

— Mi s-a luat de el în anul în care am locuit la Praga.

— Ai locuit la Praga? întreb curioasă.

Sunt intrigată. Habar n-aveam că Ben a locuit în străinătate. Sau că nu-i place cașcavalul Emmental. Țista e marele avantaj când te măriți cu cineva *fără* să fi trăit ani întregi împreună înainte. Descoperi lucruri noi. Am pornit într-o aventură în care ne descoperim unul pe altul. Ne vom petrece întreaga viață explorându-ne unul pe celălalt. Descoperindu-ne secretele. Nu vom deveni niciodată genul de soți care așteaptă, taciturni, nota de plată pentru că știu totul unul despre celălalt și nu mai au ce să-și spună.

— Așadar... la Praga? Cum așa?

— Nu-mi mai amintesc, ridică el din umeri. S-a întâmplat în anul când am învățat figuri de circ.

Figuri de circ? La asta chiar nu mă așteptam. Sunt pe punctul să-l întreb ce alte chestii a mai făcut când din telefonul lui vine semnalul de mesaj și-l scoate din buzunar. În timp ce citește, fruntea îi se încrețește de furie și îl privesc îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— E de la Lorcan. N-are decât să se ducă-n mă-sa.

Iar Lorcan. De-abia aștept să-l cunosc pe Lorcan ăsta. De fapt, îi sunt chiar recunoscătoare. Dacă nu i-ar fi zis lui Ben ce i-o fi zis, Ben n-ar fi dat fuga la biroul meu și n-aș fi avut cea mai romantică experiență din viața mea.

Îi ating brațul, încercând să-l consolez.

— Nu e, totuși, cel mai vechi prieten al tău? N-ar trebui să vă împăcați?

Mă uit peste umărul lui și surprind o frântură din mesaj.

Nu poți fugi de aceste decizii, Ben. Știi că toată lumea a muncit din greu și dacă dispari acum e pur și simplu

Ben trage telefonul într-o parte și nu-mi vine să-l întreb dacă pot să citesc și restul.

— Ce decizii? întreb timid.

— E doar o porcărie plicticoasă, zice, uitându-se încruntat la telefon. Și nu *fug*. Pentru Dumnezeu! Faza cu Lorcan e că vrea să fac totul în felul lui. S-a obișnuit să fie șeful când trăia tata. Ei bine, lucrurile s-au schimbat.

Scrie ceva rapid, împungând furios tastele. Primește aproape imediat răspuns și înjură înfundat.

— Priorități. Îmi vorbește el mie de *priorități*. Eu mi-am găsit o *viață*. Fac ce ar fi trebuit să fac acum cincisprezece ani. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine de-atunci. Acum am fi avut zece copii.

Simt un val copleșitor de dragoste. Vrea o familie mare! N-am vorbit despre asta până acum, dar speram sincer că își dorește și el o droaie de copii. Poate patru. Poate chiar șase!

— Putem să recuperăm.

Mă aplec și-l sărut pe gât. După câteva secunde, lasă telefonul să cadă pe fotoliu.

— Știi ce? zice. Nu contează nimic altceva în afară de noi.

— Exact, găfâi.

— Îmi amintesc când m-am îndrăgostit de tine. Era în ziua când ai făcut roata pe plajă. Făceai plajă pe stânca aceea, în mijlocul mării. Ai plonjat de pe stâncă și ai înotat până la plajă și, în loc să mergi normal, ai făcut roata tot drumul. Nu cred că știai că te urmărește cineva.

Îmi amintesc și eu momentul acela. Îmi amintesc senzația pe care mi-o dădea nisipul neted sub palme. Părul care-mi atârna peste cap. Eram suplă și athletică. Aveam un abdomen ferm.

Și, *evident*, știam că mă urmărește.

— Mă înnebunești, Lottie. Măinile lui își croiesc iar drum sub fusta mea. Dintotdeauna.

— Ben, *nu putem*. Mă uit cu coada ochiului la domnul în vârstă, care îmi întâlnește privirea deasupra ziarului. Nu aici.

— Nu mai pot.

— Nici eu. Iar mă trec toți fiorii. Dar trebuie.

Mă uit din nou la ceas. N-au trecut decât zece minute. Oare cum o să rezistăm?

— Hei. Ben îmi întâlnește privirea și-mi vorbește șoptit. Ai fost la toaletele de aici? Sunt foarte mari. Face o pauză. Și unisex.

Râd înfundat.

— Doar nu sugerezi...

— De ce nu? întreabă, cu o sclipire în ochi. Te bagi?

— Acum?

— De ce nu? Mai sunt douăzeci de minute până la îmbarcare.

— Nu știu...

Șovăi, în mine se dă o luptă. Nu e chiar cum mi-am imaginat că va fi noaptea nunții – o partidă fulger în buda de la Heathrow. Pe de altă parte, nu mi-am dat seama c-o să tânjesc cu atâta disperare s-o fac.

— Cum rămâne cu noaptea nunții? Fără să vreau, mă agăț de planul inițial. Cum rămâne cu ideea că trebuia să fie ceva special și romantic?

— O să fie oricum. Se joacă încet cu lobul urechii mele, stârnind valuri de senzații care-mi coboară pe ceafă. Țsta nu e evenimentul de gală. E avan-premiera. Degetele lui tocmai mi-au găsit breteaua de la sutien. Și, sincer, dacă n-o facem în curând, o să explodez.

— Și eu, zic, reținându-mi cu greu un geamăt. OK, du-te tu înainte. Găsește un loc.

— Îți trimit sms.

Se ridică și se îndreaptă rapid spre toaletele unisex. Eu mă sprijin de spătarul scaunului, încercând să nu izbucnesc în râs. E așa de liniște și o atmosferă așa de apăsătoare aici, încât nu știu cum o să ne iasă figura.

Îmi scot telefonul în așteptarea mesajului și, din impuls, apăs pe numărul lui Fliss. Glumeam adesea pe seama celor care fac sex în avion. Nu rezist tentației de a-i spune, așa că-i trimit un sms rapid:

Te-ai întrebat vreodată cum e s-o faci în toaletă la aeroport? O să-ți spun eu.... ☺

Nu mă aștept să-mi și răspundă. E un mesaj stupid, în glumă. Așa că-mi pică fața când, peste o secundă, primesc răspunsul:

NU!!!! N-o face! Nu-i o idee bună! Așteaptă să ajungi la hotel!!!!!!

Mă chiorăsc uimită la telefon. Care-i treaba? Tastez repede un alt mesaj:

Stai calm, suntem căsătoriți ☺

Iau o gură de apă, apoi aud iar semnalul de mesaj. De data asta e un sms de la Ben.

A treia cabină pe stânga. Bate de două ori.

Simt un fior minunat și-i răspund:

Vin.

Chiar când îmi iau geanta, văd c-am primit un mesaj nou de la Fliss:

Cred sincer c-ar trebui să aștepți!!!! Rezistă până la hotel!!!!

Devine enervant. I-am trimis mesajul doar să mă amuz, nu să-mi țină o predică. Oare de ce se teme, c-o să fim prinși și cumva o s-o asocieze cineva cu mine și prețioasa ei revistă o să fie compromisă? Îi trimit un răspuns îmbufnat:

Nu-i treaba ta.

Traversez salonul, tremurând efectiv de nerăbdare. Bat de două ori la ușa cabinei nr. 3 și, când Ben mă trage înăuntru, e deja pe jumătate dezbrăcat.

— O, Doamne. O, Doamne...

Gura lui e deja lipită de a mea, mâna lui îmi atinge părul, acum îmi desface sutienul și eu mă chinui să-mi scot chiloții. Nu m-am mai mișcat niciodată atât de repede. Nu mi-am mai dorit niciodată s-o fac în așa viteză. N-am mai tânjit niciodată așa de tare s-o fac.

— Sst! ne tot șoptim unul altuia în timp ce ne izbim de pereții cabinei.

Slavă Domnului că sunt solizi. Ne instalăm cât de rapid putem într-o poziție convenabilă, Ben e

lipit de perete, gâfâim amândoi ca niște locomotive, îmi închipui c-o să dureze cam zece secunde...

— Prezervativ? șoptesc.

— Fără. Îmi întâlnește privirea. E OK?

— Da.

Mă simt și mai emoționată. Poate rămân însărcinată!

— Hei, se oprește brusc. Ai prins gust pentru vreo chestie mai ciudată de când am făcut-o ultima oară? Ceva ce-ar trebui să știu?

— Oarecum, spun, gâfâind, trăgându-mi fusta și mai sus. Îți zic dup-aia. Hai *odată*.

— OK! Stai să...

Bum-bum-bum!

Aud bătăi în ușă, cât pe-aci să fac atac de cord, și mă lovesc cu genunchiul de bazin. Ce? Ce?

— Mă scuzați? se aude o voce de femeie. Sunt managerul salonului. E cineva înăuntru?

La naiba.

Am amuțit. Am încremenit. Eu și Ben ne uităm panicați unul la altul.

— Puteți să deschideți, vă rog?

Piciorul meu e încă încolăcit în jurul mijlocului lui Ben. Celălalt se sprijină pe vasul de toaletă. Habar n-am pe unde mi-o fi lenjeria. Mai grav, trupul meu palpită încă de dorință.

N-am putea s-o ignorăm pur și simplu? Să ne vedem de treabă? La o adică, ce pot să ne facă?

— *Continuăm?* îi șoptesc lui Ben. *Foarte încet?*

Gesticulez ca să mă fac înțeleasă și colacul de toaletă scoate un scârțâit. La naiba!

— Dacă nu ieșiți, mă tem că va trebui să des-cui cu dublura.

Au o dublură la cheia de la toaletă? Ce-i asta, suntem într-un stat fascist?

Gâfâi la fel de tare ca înainte. Dar acum e de frustrare. Nu pot. Nu pot să-mi consum căsătoria când managerul salonului stă la nici douăzeci de

centimetri mai încolo, trăgând cu urechea de după ușa, cu dublura în mână.

Ciocănitul continuă. De fapt, acum e mai degrabă bubuit.

— Mă auziți? Întrebă femeia. Mă aude cineva?

Mă uit amărâtă la Ben. Va trebui să-i răspundem, înainte să dea buzna peste noi cu forțele speciale.

— Ah, da! răspund, fixându-mi breteaua sutienului. Scuze! Doar... mă aranjam... la cap.

La cap? De unde oi fi scos-o?

— Soțul meu mă ajută, adaug, căutându-mi chiloții.

Ben își trage pantalonii. S-a terminat.

La naiba. Nu-mi găsesc chiloții. Va trebui să-i las. Îmi aranjez repede părul, mă uit la Ben, îmi iau geanta și apoi descui, zâmbindu-i femeii cărunte care așteaptă afară, însoțită de o brunetă mai tânără.

— Îmi cer mii de scuze, zic calm. Am o problemă medicală. Soțul meu trebuie să-mi administreze un ser. Preferăm să n-o facem în public.

Femeia mă studiază cu un aer bănuitor.

— Aveți nevoie să chem un doctor?

— Nu, mulțumesc. Acum mi-e bine. Mulțumesc, dragule, îi spun lui Ben, ca să fie mai convingător.

Privirea ei se îndreaptă spre podeaua cabinei.

— Sunt ai dumneavoastră?

Îi urmăresc privirea și înjur în sinea mea. Chiloții mei. Acolo erau.

— *Evident* că nu, spun cu o demnitate glacială.

— Am înțeles. Se întoarce spre tânăra aghiotantă. Lesley, cheamă, te rog, un om de serviciu să curețe cabina.

O, Doamne. Chiloții ăia sunt de la Aubade. M-au costat patruzeci de lire. Și se asortează cu sutienul pe care-l port. Nu mă îndur să-i las să ajungă la coș.

— De fapt... Mă chiorăsc la chiloți ca și cum tocmai aş fi observat ceva. Dacă mă gândesc mai bine, poate că *sunt* ai mei.

Îi culeg cât mai nonșalant și studiez un trandafir de pe ei.

— Ah, da. Îi îndes în buzunar, evitând privirea de gheață a femeii. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Țineți-o tot așa. Minunat salon.

— Felicitări pentru ce oferiți la bar, adaugă Ben.

Îmi întinde brațul și mă conduce de-acolo înainte să explodez. Nu știu dacă să râd sau să urlu. Cum de s-a întâmplat una ca asta? De unde mama naibii au *știut*?

— N-am scos un sunet, îi mormăi lui Ben din mers. N-am scos absolut nici un sunet.

— Pariez c-a fost moșul, mormăie la rândul lui. Probabil că el ne-a dat în gât. A ghicit ce făceam.

— *Ticălosul*.

Mă trântesc într-un fotoliu și mă uit în jur foarte abătută. De ce nu oferă locuri speciale pentru sex, de fapt? De ce oferta se reduce la acces la Internet și struguri?

— Hai să bem niște șampanie, zice Ben, punându-mi mâna pe umăr. Nu contează. Să vină odată seara.

— Să vină seara, încuviințez pătimaș.

Mă uit din nou la ceas. Mai avem cinci ore și treizeci de minute până când vom putea să punem semnul cu „Nu deranjați“. O să număr fiecare fracțiune de secundă până atunci. În timp ce Ben se îndreaptă spre bar, îmi scot telefonul și-i scriu un mesaj lui Fliss.

Ne-au prins. Ne-a pârât cineva. Afurisiții.

După o pauză destul de lungă vine și răspunsul.

Biata de tine! Drum bun. Xxx

Fliss

E educativ. E o excursie *educativă*. Da.

N-am cerut voie. N-am anunțat pe nimeni. N-am stat în biroul directoarei să mi se țină o predică. Consider că în acest caz elementul de surpriză e esențial.

— Doamnă Phipps? Doamna Hocking bagă capul pe ușă. Mă căutați?

— Ah, bună ziua, zic, zâmbind cât de degajat pot. Da. E o chestiune minoră. Noah va trebui să lipsească câteva zile de la școală. Îl iau cu mine pe o insulă grecească. Va fi foarte educativ.

— Ah. Se încruntă amenințător. Mă tem că va trebui să-i cereți permisiunea doamnei directoare...

— Înțeleg, încuviințez. Din nefericire, nu am timp să-i cer permisiunea, căci înțeleg că lipsește azi.

— Așa deci? Când voiiați să plecați?

— Măine.

— *Măine*? Doamna Hocking pare șocată. Dar școala a început abia acum două zile!

— Ah, da. Mă prefac surprinsă, ca și cum nici nu m-aș fi gândit la asta. Ei bine, mă tem că e o urgență.

— Ce fel de urgență?

O urgență legată de o lună de miere și de sex. Știți dumneavoastră.

— O... criză în familie, improvizez. Dar, cum ziceam, va fi o excursie foarte educativă. Deosebit de educativă.

Îmi desfac larg brațele, ca și cum aș vrea să arăt cât de educativă va fi excursia.

— Extrem de educativă.

— Hmm.

Doamna Hocking clar nu vrea să se dea bătută.

— Nu-i a patra oară când Noah lipsește de la școală anul acesta?

— Așa să fie? fac pe proasta. Nu sunt sigură.

— Da.

Ne uităm amândouă la tavan ca și cum am vrea să ne alungăm din minte amintirea momentului când Daniel tocmai venise cu avocații lui de categorie grea, iar eu am izbucnit în plâns când am venit să-l iau pe Noah și practic i-am jelit pe umăr.

— Bine, oftează. Prea bine. O anunț eu pe doamna directoare.

— Mulțumesc, spun smerită.

— Noah are ora de meditație acum, dar, dacă vreți să intrați, vă aduc ghiozdanul lui.

O urmez în sala de clasă goală, care miroase a lemn, a vopsea și a plastilină. Asistenta învățătoarei, Ellen, tocmai strânge niște jetoane de plastic și zâmbește larg când mă vede. Soțul ei lucrează în domeniul bancar și are un salariu mare, iar ea e pasionată de hotelurile de cinci stele. Ne citește revista în fiecare lună și întotdeauna se interesează de cele mai noi tratamente de îngrijire și dacă Dubaiul mai e în top.

— Doamna Phipps o să-l ia pe Noah într-o excursie educativă pe o insulă grecească, spune doamna Hocking, pe un ton grav, care evident dă de înțeles: „Această mamă iresponsabilă pleacă într-o escapadă bahică și-l târăște pe bietul ei fiu după ea, să-l expună drogurilor și băuturii, ce pot să fac?“.

— Minunat! exclamă Ellen. Dar ce faceți cu cățelușul?

— Cu ce?

Mă uit la ea fără să pricep.

— Noah tocmai ne povestea că v-ați luat un cățeluș. Un cocker spaniel?

— Un cocker spaniel? izbucnesc în râs. Nu știu de unde a scos-o. N-avem cățel, nici n-o să ne luăm...

Mă opresc, observând un schimb de priviri între Ellen și doamna Hocking.

— Ce s-a întâmplat?

Se lasă tăcerea – apoi doamna Hocking oftează.

— Ne-am întrebat și noi. Spuneți-mi, bunicul lui Noah a murit recent cumva?

— Nu, mă uit eu lung la ea.

— Și n-a fost operat la mână în timpul vacanței? intervine Ellen. La Great Ormond Street Hospital?

— Nu! Mă uit când la una, când la cealaltă. Asta v-a povestit?

— Vă rog, nu vă îngrijorați, spune repede doamna Hocking. Am observat semestrul trecut că Noah pare să aibă... o imaginație bogată. Ne-a înșirat tot felul de povești, unele evident scornite.

O privesc abătută.

— Ce fel de povești?

— E perfect normal ca un copil de vârsta lui să trăiască într-o lume a fanteziei, încearcă ea să ocolească subiectul. Și, evident, trece printr-o perioadă agitată în familie. O să-i treacă, sunt sigură.

— Ce alte povești? insist.

— Mă rog. După un alt schimb de priviri cu Ellen, doamna Hocking continuă: A zis c-a suferit un transplant de inimă. Evident, știam că nu e adevărat. A pomenit și de o surioară adoptivă, care, din nou, ne-am gândit că probabil nu există...

Un transplant de inimă? *O surioară adoptivă?* În primul rând, de unde o fi auzit de lucrurile astea?

— Așa deci, zic într-un final. Ei bine, o să am o discuție cu el.

— Fiți precaută, spune doamna Hocking, zâmbind. După cum ziceam, e o etapă perfect normală. Poate că încercă să vă atragă atenția sau poate nici măcar nu-și dă seama ce face. Oricum, sunt sigură că va trece, cu vârsta.

— Ne-a povestit chiar și că odată i-ați fi aruncat toate hainele soțului pe geam, invitându-i pe vecini să se servească! spune Ellen, cu un râs nonșalant. Are o imaginație așa bogată!

Mă înroșesc toată. La naiba. Credeam că doarme când am făcut chestia asta.

— Ce imaginație! zic, silindu-mă să par degajată. Cine *Dumnezeu* ar face așa ceva?

Când ajung la Departamentul pentru Copii cu Nevoi Speciale, încă nu mi-a dispărut roșeața. Noah are ore suplimentare în fiecare miercuri pentru că are un scris foarte urât. (Motivația oficială include sintagma „coordonare spațială“ și mă costă șaiszeci de lire ședința.)

E o anticameră și mă așez pe canapeluță. În fața mea e un raft pe care stau creioane cu capete speciale, foarfece cu forme bizare și mingiuțe moi. Mai e și o etajeră cu cărți ce au titluri gen *Cum mă simt astăzi?* Din televizorul de pe perete se aude în surdină o emisiune pentru copii.

Nu ne-ar strica un departament ca ăsta la serviciu, îmi spun. Nu m-ar deranja să evadez o jumătate de oră pe săptămână să mă joc cu mingiuțe și să arăt spre cartonașul pe care scrie *Azi sunt tristă pentru că șeful meu e un dobitoc.*

— ... Am fost operată la Great Ormond Street – îmi atrage atenția o voce de la televizor. M-a durut mâna după aceea și n-am mai putut să scriu.

Îmi ridic privirea și văd în cadru o fetiță cu aer asiatic.

— Dar Marie m-a ajutat să învăț să scriu din nou.

Se aude o muzică și urmează un cadru în care fetița se chinuie să țină un creion în timp ce o femeie îi îndrumă mâna. Ultimul cadru o arată pe fetița zâmbind mândră, arătând un desen făcut de ea. Imaginea dispare și eu mă uit lung la televizor, intrigată.

Great Ormond Street. Să fie o coincidență?

— Mami o să aibă un copil adoptiv.

S-a schimbat muzica și pe ecran a apărut un băiat pistruiat.

— La început m-am simțit pe dinafară. Dar acum sunt foarte încântat.

Poftim?

Înhaț telecomanda și dau sonorul mai tare ca să-l aud pe Charlie prezentându-și surioara adoptivă. Emisiunea se încheie cu un cadru în care stau cu toții în grădină. Urmează Rory, care a suferit un transplant cohlear, și apoi Sara, a cărei mamă a făcut operație estetică și acum arată altfel (dar e în regulă), și apoi David, care a primit o inimă nouă.

DVD-ul nu are un scop anume, apreciez rapid. E un DVD promoțional care face reclamă la *alte* DVD-uri. Și merge în buclă. O poveste lacrimogenă, cu „mesaj“, după alta.

Mai că-mi dau lacrimile în timp ce fiecare copil își spune povestea emoționantă. Dar fierb și de nervi. Nu s-a gândit nimeni să se uite la DVD-ul ăsta? N-a făcut nimeni legătura între poveștile lui Noah și chestiile la care s-a uitat?

— Acum pot să alerg și să mă joc, spune David vesel, privind spre cameră. Pot să mă joc cu cățelușă mea, Lucy.

Lucy e cocker spaniel. Evident.

Ușa se deschide brusc și Noah e condus afară de învățătoarea care se ocupă de elevii cu nevoi speciale, doamna Gregory.

— Ah, doamnă Phipps, spune ea, ca în fiecare săptămână. Noah face mari progrese.

— Minunat, îi răspund, zâmbind amabil. Noah, puiule, ia-ți haina pe tine.

În timp ce el se îndreaptă spre cuier, mă întorc spre doamna Gregory și-i spun coborând vocea:

— Doamnă Gregory, tocmai m-am uitat la acest DVD foarte interesant. Noah are o imaginație bogată și cred că s-ar putea să se identifice puțin cam mult cu copiii de pe DVD. Se poate să-l opriți când e el aici?

— Se identifică? Pare intrigată. În ce sens?

— I-a spus doamnei Hocking că a suferit un transplant de inimă, spun fără ocolișuri. Și că s-a operat la mână la Great Ormond Street. Toate ideile i-au venit de la DVD-ul acela, zic, arătând spre televizor.

— Ah. E consternată. Oh, Doamne.

— Nu s-a întâmplat nici o nenorocire, dar ați putea să-i puneți un alt DVD? Sau pur și simplu să-l opriți? spun, zâmbind suav. Mulțumesc frumos.

Unii copii se cred Harry Potter. Doar al meu poate să-și închipuie că e vedeta unui DVD automotivațional. În timp ce ies cu Noah, îl apuc strâns de mână.

— Ei, dragule, mă uitam la DVD-ul profesoarei tale. E amuzant să te uiți la povești, nu-i așa? Povești despre *alți oameni*, accentuez.

Noah reflectează o bună bucată de vreme.

— Dacă mama ta face operație estetică, spune el într-un final, nu contează. Chiar dacă arată altfel. Pentru că probabil e mai fericită acum.

Îmi îngheață zâmbetul pe buze. *Dă*, Doamne, să nu le fi spus învățătoarelor că am făcut operație estetică și acum sunt mai fericită.

— Absolut. Încerc să par relaxată. Hm, Noah. Știi că mami nu și-a făcut operație estetică, da?

Noah îmi evită privirea. O, Doamne. Ce le-o fi zis?

Sunt pe punctul de a-i repeta că nu mi-am făcut absolut nici o operație estetică (o ședință cu Botox nu se pune) când îmi zbârnâie telefonul.

E un mesaj de la Lottie. O, Doamne. Să nu-mi spună cumva c-au reușit figura.

Ne imbarcăm. Ce părere ai, să intru în Mile High Club¹?
Am putea să botezăm copilul Miles sau Miley ☺ xxx

Îi răspund prompt:

Nu fi scârboasă! Drum bun! xxx

Fixez câteva secunde ecranul telefonului după ce-am trimis mesajul. N-o să încerce s-o facă în avion. Clar nu. Oricum, personalul aeroportului probabil că i-a avertizat discret pe stewarzi despre cuplul nebunatic de la clasa Business. O să fie cu ochii pe ei; pot să mă relaxez.

Cu toate astea, pulsul mi s-a accelerat. Mă uit la ceas și simt un nou val de frustrare știind că n-am la dispoziție decât variante aiurea de transport. Un singur zbor direct pe zi spre Ikonos? E o nebunie. Vreau să fiu acolo *acum*.

Dar, cum nu pot, o să fac niște săpături.

Îl găsesc exact unde mă așteptam să fie: în cutia de sub patul ei, într-un teanc cu celelalte. Lottie a început să țină un jurnal când avea cincisprezece ani și a făcut mare caz de asta. Îmi citea fragmente din el și zicea că o să-l publice într-o bună zi. Spunea, cu emfază: „După cum am scris în *jurnal* ieri...“, ca și cum asta dădea cumva mai multă greutate gândurilor ei, comparativ cu ale mele (neconsemnate nicăieri, pierdute în negura timpului. Istoria va deplânge această pierdere, evident).

N-am mai citit niciodată jurnalele lui Lottie. Sunt o persoană morală. În plus: nu mă preocupă.

1. Termen argotic pentru persoanele care întrețin relații sexuale în avion (n. tr.).

Dar trebuie să știu puțin mai mult despre Ben asta și e singura sursă care-mi vine în minte. Nimeni nu va ști niciodată ce-am făcut.

Noah stă cuminte în bucătărie, uitându-se la *Ben 10*. Mă așez pe patul ei și cuvertura emană parfumul lui Lottie: o aromă florală, dulce și proaspătă. Când avea optsprezece ani, se dădea cu Eternity și simt o undă de parfum revărsându-se din paginile jurnalului.

Bun. Să plonjăm reperor. Mă simt foarte încordată și vinovată că mă aflu aici, deși eu sunt omul la care lasă cheia de rezervă și am tot dreptul să fiu în apartamentul ei, iar ea e în avion, la kilometri depărtare, și, oricum, dacă ar *intra* cineva, aș ascunde pe dată jurnalul sub pernă și-aș spune: „Sunt aici strict din motive de siguranță“.

Deschid jurnalul la întâmplare.

Fliss e așa o scorpie.

Poftim?

— Mă pupi în fund, răspund automat.

OK, a fost de prisos și imatur. N-ar trebui să mă pripesc cu concluziile. Trebuie să existe o explicație. Mă uit mai atent la însemnarea respectivă. Se pare că n-am vrut să-i împrumut geaca mea de blugi când a plecat în excursie în anul de după liceu.

Zău? Sunt o scorpie pentru că n-am vrut să-i cedez pur și simplu geaca *mea*, plătită cu banii mei? Sunt așa de revoltată, că-mi vine s-o sun pe loc și să-i spun vreo două. Și, apropo, unde a scris că i-am dat vreo șase perechi de șlapi pe care nu i-am mai văzut înapoi și ochelarii mei de soare Chanel, după ce s-a milogit o groază?

Mă uit fix la jurnal fierbând mocnit, apoi mă silesc să mai dau câteva pagini. Nu pot să mă împotmolesc într-o chestie de acum cînșpe ani. Trebuie să sar puțin. Trebuie să ajung la Ben. Pe măsură ce dau paginile, citind în diagonală, e aproape ca și cum aș însoți-o în călătoria ei: mai

întâi la Paris, apoi în sudul Franței, apoi în Italia, totul pe frânturi. Chiar te prinde.

... cred că s-ar putea să mă mut la Paris când voi fi mai în vârstă... am mâncat prea mulți croasanți, blea, Doamne, sunt oribilă, sunt cât o vacă.... un tip pe nume Ted care e student și e FOARTE MIȘTO... e foarte pasionat de existențialism... ar trebui să studiez și eu, a zis că am un talent înnăscut...

... un apus SUPERB... am băut prea multe pahare de Cuba Libre... m-am prăjit FOARTE tare... m-am culcat cu un tip pe nume Pete, n-ar fi trebuit... ne-am propus să ne mutăm în sudul Franței când o să avem vreo treizeci de ani...

... mi-aș DORI să vorbesc mai bine italiana. Aici îmi doresc să trăiesc toată viața. E SUPERB... am mâncat prea multă înghețată, blea, am niște picioare oribile... mâine mă îndrept spre Grecia...

... e INCREDIBIL aici... o atmosferă minunată, de sărbătoare, ca și cum toți ne ÎNȚELEGEM la cataramă... aș putea să mănânc DOAR feta de-acum... fac scufundări în peșterile subacvatice... un tip pe nume Ben... un picnic cu câțiva din gașcă și cu Ben... m-am culcat cu Ben... SUPERB...

— Lottie?

O voce masculină mă smulge din lectură și tresar în așa hal, încât jurnalul îmi sare din mână. Mă arunc instinctiv după el, apoi realizez că gestul mă incriminează, așa că-mi trag repede mâna și-l las să cadă pe podea, împingându-l deoparte cu piciorul, și apoi îmi ridic în sfârșit privirea.

— *Richard?*

Stă în prag, într-un impermeabil, cu părul răvășit și o valiză în mână. Are o expresie agitată și

aduce, categoric, mai curând cu Gordon Brown în tinerețe decât cu Pierce Brosnan.

— Unde e Lottie? mă întreabă.

— Sunt aici strict din motive de siguranță, mormăi repede, cu fața îmbujorată de rușine, în timp ce ochii îmi alunecă spre jurnal. Siguranță.

Richard se uită la mine ca și cum aș vorbi în dodii. Ceea ce, drept să spun, chiar fac.

— Unde e Lottie? repetă, pe un ton mai imperios. Ce s-a întâmplat? Am fost la ea la birou, nimeni n-a vrut să-mi spună unde e. Vin aici, te găsesc așezată pe patul ei. Zi-mi odată. Lasă valiza din mână. E bolnavă?

— Bolnavă? Mai că-mi vine să râd isteric. Nu, nu e bolnavă. Richard, ce *cauți* aici?

Valiza lui are eticheta unei companii aeriene. Probabil c-a venit direct de la aeroport, într-un gest impulsiv, romantic. Chiar îmi pare rău că Lottie nu e aici să-l vadă.

— Am făcut o greșală. O mare greșală. Se îndreaptă cu pași mari spre fereastră, se uită o clipă pe geam, apoi îmi aruncă o privire. Nu știu câte îți spune din viața ei.

— Destule, spun, diplomatic.

Nu cred c-ar vrea să audă că mi-a povestit absolut *totul*, inclusiv că lui îi place s-o facă legat la ochi și despre pasiunea ei pentru jucării sexuale, pe care se teme că le va descoperi femeia de serviciu.

— Ei bine, ne-am despărțit, spune el poticnit. Acum două săptămâni.

Zău?!

— Da, am auzit, încuviințez. A fost foarte supărată.

— Ei bine, și eu! Se întoarce, gâfâind. S-a întâmplat din senin! Credeam că suntem fericiți împreună. Credeam că *ea* e fericită.

— Era! Dar nu credea că ați avea vreun viitor.

— Te referi la ... Șovăie mult timp. La căsătorie.

Simt o împunsătură de iritare. Nici eu nu sunt vreo mare susținătoare a căsătoriei, dar chiar trebuie să-și ia aerul ăsta așa de refractar?

— Nu e o idee chiar atât de absurdă, zic. Chiar asta fac oamenii când se iubesc.

— Mă rog, știu, dar...

Se strâmbă, ca și cum am vorbi despre vreun hobby bizar practicat de oameni care apar în *reality show*-uri bizare. Acum încep să mă înfurii. Dacă ar fi fost ceva mai bărbat și ar fi cerut-o naibii de la bun început, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

— Ce vrei, Richard? îl întreb direct.

— O vreau pe Lottie. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să readucem lucrurile pe un făgaș normal. Nu vrea să-mi răspundă la telefon, nici la mailuri. Așa că i-am spus noului meu șef că trebuie să mă întorc în Anglia.

În glas i se simte o undă de mândrie. Evident, crede c-a făcut sacrificiul suprem.

— Și ce-ai de gând să-i spui?

— Că suntem făcuți unul pentru celălalt, spune calm. C-o iubesc. Că putem să rezolvăm problema. Că, poate, căsătoria chiar nu e exclusă, în perspectivă.

Poate căsătoria nu e exclusă, în perspectivă. Oho. Știe cum să ia o fată.

— Ei bine, mă tem c-ai ajuns prea târziu, spun, simțind o plăcere sadică în timp ce rostesc cuvintele. S-a măritat.

— Poftim? Mă privește încruntat, intrigat, nereușind să priceapă ce-i zic.

— S-a măritat.

— Cum adică „s-a măritat“?

Pare consternat.

Pentru Dumnezeu, ce naiba își închipuie că-i zic?

— S-a măritat! E cu altcineva! De fapt, tocmai a plecat în luna de miere, în Ikonos. Mă uit la ceas. Chiar acum e în avion.

— *Poftim?*

Fruntea îi e brăzdată de furie. Clar Gordon. Cât de curând o să arunce cu un laptop în mine.¹

— Cum e posibil să se fi *măritat*? Ce dracu' spui?

— S-a despărțit de tine, practic a avut o cădere nervoasă, s-a întâlnit cu un fost iubit care a cerut-o în căsătorie pe loc și a acceptat pentru că era în stare de șoc și foarte nefericită și îi place la nebunie de el. *Asta* spun. Mă uit furioasă la el. Ai priceput?

— Dar... dar cine e tipul?

— Iubitul ei din anul de după liceu, când a fost plecată în lume. Nu-l mai văzuse de cînșpe ani. Prima iubire, chestii de-astea.

Mă privește bănuitor. Văd cum i se învârt rotițele; cum îl izbește: nu fac mișto de el. Îi spun adevărul. S-a măritat.

— Futu-i... *Futu-i pizda mă-sii!*

Își lovește fruntea cu pumnii.

— Mda. *Asta* ziceam și eu.

Se lasă o tăcere sumbră. O bură începe să bată în geam și îmi strâng brațele în jurul corpului. Acum că mi-a trecut exaltarea de a-l fi pedepsit pe Richard, nu simt decât durere și amărăciune. Ce dezastru.

— Ei bine, oftează. Cred că totul s-a sfârșit.

— Cred că da, ridic din umeri.

N-am de gând să-i împărtășesc planurile mele. *Asta* mai lipsește, să-și bage el nasul sau să facă sugestii imbecile. Prioritatea mea e s-o scot pe Lottie din beleaua cu Ben, de dragul ei. Dacă Richard vrea să lanseze un nou atac după aceea, îl privește.

1. Aluzie la o serie de incidente în care a fost implicat fostul premier Gordon Brown, renumit pentru temperamentul lui furtunos (n. tr.).

— Așadar... ce știi despre tipul ăsta? iese Richard brusc din transă. Cum îl cheamă?

— Ben.

— Ben, repetă suspicios. N-am auzit-o niciodată pomenind de vreun Ben.

— Mă rog, dau din umeri.

— Adică, știi de ceilalți foști iubiți. Jamie. Și Seamus. Și zi-i să-i zic. Contabilul.

— Julian, mă trezesc că-i spun.

— Așa. Dar nici măcar n-a *pomenit* vreodată de vreun Ben.

Richard măsoară camera cu privirea, ca și cum ar căuta indicii, apoi dă cu ochii de jurnalul care zace întredeschis pe podea. Mă privește ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Îi citeai jurnalul?

La naiba. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Richard o să se prindă. Întotdeauna observă mai multe decât crezi. Lottie îl compara cu un leu care moțăie sub un copac, dar eu cred că aduce mai curând cu un taur. Acum paște liniștit și acum te atacă, cu capul înainte.

— Nu-l *citeam*, nu chiar, încerc eu să par degajată. Făceam doar niște cercetări în legătură cu Ben ăsta.

Richard mă fixează atent.

— Ce-ai descoperit?

— Nu cine știe ce. Abia am ajuns la momentul când s-au cunoscut în Ikonos...

Se repede brusc la jurnal. Mă întind și eu fulgerător după el și apuc un colț. Tragem amândoi de jurnal, încercând să-l smulgem din mâna celui-lalt. E mult mai puternic decât mine, dar *nu-l* las să pună mâna pe jurnalul ei. Există niște limite.

— Nu-mi vine să *cred* că ești în stare să citești jurnalul surorii tale, spune Richard, încercând să mi-l smulgă din mână.

— Nu-mi vine să cred că ești în stare să citești jurnalul iubitei tale, ripostez, gâfâind. Dă-mi-l. *Dă-mi-l.*

Într-un final reușesc să i-l smulg și îl strâng la piept, cu un gest protector.

— Am dreptul să știu. Richard mă privește încruntat. Dacă Lottie l-a ales pe tipul ăsta în locul meu, am dreptul să știu cine e.

— OK, mă zburlesc. O să-ți citesc o bucată. Ai răbdare.

Răsfoiesc din nou paginile, trecând în viteză peste Franța și Italia, până ajung la Ikonos. OK. Am ajuns. Pagini peste pagini presărate cu numele *Ben*. Ben asta. Ben aialaltă. Ben, Ben, Ben.

— L-a cunoscut la o pensiune unde erau cazați cu toții.

— Pensiunea din Ikonos? tresare Richard. Dar mi-a povestit de un milion de ori de locul ăla. Locul cu multe trepte? Unde a avut loc incendiul și ea i-a salvat pe toți? Ce mai, locul care i-a schimbat viața. Spune mereu că acolo a devenit omul care e acum. Are și-o poză de-acolo pe undeva... Se uită în jur, apoi arată cu degetul. Uite-o.

Studiem amândoi poza înrămată cu Lottie așezată într-un balansoar, îmbrăcată într-o fustiță albă cu volane și un sutien, cu o floare la ureche. E tânără, zveltă și radioasă.

— N-a pomenit niciodată nimic despre vreun Ben, spune Richard încet. Nici măcar o dată.

— Ah, îmi mușc buza. Ei bine, poate a tăiat niște chestii la montaj.

— Am înțeles. Se trânteste în scaunul de la birou, cu o expresie îmbufnată. Hai, citește.

Studiez din nou însemnările lui Lottie.

— Pe scurt, și-au făcut ochi dulci pe plajă... apoi a avut loc o petrecere și s-au cuplat...

— Citește, mă întrerupe. Nu-mi face rezumatul.

— Ești sigur? ridic din sprânceană. Ești sigur că vrei să auzi?

— Citește.

— OK. Încep.

Trag aer în piept și aleg un paragraf la întâmplare.

L-am urmărit pe Ben azi-dimineață în timp ce făcea schi nautic. Doamne, cât de cool e. Cântă la muzicuță și e atât de bronzat. Am făcut sex toată dimineața pe iaht, m-am bronzat uniform, ha, ha. Am mai cumpărat niște lumânări parfumate și ulei de masaj pentru diseară. Nu vreau decât să fiu cu Ben și să fac sex cu el toată viața. Nu voi mai iubi niciodată pe nimeni cum îl iubesc pe el. NICIODATĂ.

Mă opresc, simțindu-mă stânjenită.

— M-ar omorî dac-ar ști că ți-am citit chestia asta.

Richard nu spune nimic. Pare distrus.

— Asta se întâmplă acum cinspe ani, spun, stângaci. Avea optsprezece ani. Asta scrii în jurnal la vârsta aia.

— Crezi... Face o pauză. Crezi c-a scris vreodată așa ceva despre mine?

Aud un semnal de alarmă în sinea mea. Au. Nici gând. N-am de gând să discut așa ceva.

— Habar n-am! Închid cu zgomot jurnalul. E altceva. Totul e altfel când devii adult. Sexul e altfel, dragostea e altfel, celulita e *cu totul* altfel...

Încerc să risipesc tensiunea, dar Richard nici măcar nu pare că m-a auzit. Se uită țintă la poza lui Lottie, cu o cută de încruntare atât de adâncă, încât pare gata să-i despice fruntea. Tresărim amândoi când auzim soneria și, când ne uităm unul la altul, ghicesc că ne-a trecut prin minte același gând absurd: *Lottie?*

Richard iese în holul îngust și mă țin după el, cu inima bătând mai să-mi spargă pieptul. Deschide ușa și, spre dezamăgirea mea, dau cu ochii de un bătrân slăbănog.

— Ah, domnu' Finch, spune, pe un ton certăreț. Charlotte e acasă? Pentru că, deși a promis, n-a făcut absolut nimic cu terasa de pe acoperiș. E în continuare un dezastru.

Terasa de pe acoperiș. Până și eu știu despre terasa de pe acoperiș. Lottie m-a sunat să-mi spună că se apucă de grădinărit și că își comandase o mulțime de unelte drăgălașe pentru grădină și că are de gând să pună la punct o grădină de legume urbană.

— Deci, eu sunt un om rezonabil, zice tipul, dar promisiunea e promisiune, am contribuit cu toții la fondul de cheltuieli și consider că e...

— O să se ocupe, bine? i-o taie Richard înaintând, cu o voce așa de tunătoare, că se clatină becurile. Pune la cale un proiect măreț. E o persoană creativă. Așa ceva ia mult timp. Așa că *las-o în pace!*

Bătrânul se dă înapoi speriat și eu ridic din sprânceană spre Richard. Oho. Nu m-ar deranja să-mi ia și mie cineva apărarea așa din când în când.

Și încă ceva: am avut dreptate. Clar e genul taur, nu leu. Dacă ar fi fost leu, acum l-ar urmări pe Ben cu o răbdare de vânător înnăscut prin desișuri. Richard e un tip prea deschis ca să facă așa ceva. Preferă să atace furios prima țintă care i se oferă, fără să-i pese dacă sparge o căruță de străchini. Metaforic vorbind.

Ușa se închide și ne uităm unul la celălalt încurcați ca și cum întreruperea a schimbat atmosfera.

— Ar trebui să plec, zice Richard brusc, încheindu-se la haină.

— Te întorci la San Francisco? întreb abătută. Și cu asta basta?

— Normal.

— Cum rămâne cu Lottie?

— Ce-i cu ea? S-a măritat și-i doresc multă fericire.

— Richard...

Șovăi, neștiind ce să-i spun.

— Au fost ca Romeo și Julieta și acum s-au regăsit. E foarte logic. Le doresc numai bine.

E supărat, realizez. Foarte supărat. Are maxilarul încleștat și privește în gol. O, Doamne, acum mă simt groaznic. N-ar fi trebuit să-i citesc din jurnalul ei. Voiam doar să-l smulg din starea de inerție.

— Nu sunt Romeo și Julieta, spun, ferm. Uite, Richard, ca să-ți spun drept, amândoi sunt vraieste și trec printr-o criză existențială. Lottie nu mai gândește limpede de când v-ați despărțit și se pare că Ben ăsta trece printr-o criză a vârstei mijlocii... Richard, ascultă-mă. Te rog. Îi ating brațul și aștept până când sunt sigură că mă ascultă. Căsătoria asta nu va dura. Sunt foarte sigură.

— Cum poți fi așa sigură?

Mă privește încruntat ca și cum m-ar urî pentru că-i dau speranțe.

— Am eu un presentiment, spun, făcând pe misterioasa. Să zicem că e o intuiție de soră.

— Mă rog, ridică el din umeri. Asta n-o să fie azi, mâine.

Se îndreaptă spre dormitor și-și ia valiza.

— Ba da! alerg după el și-i pun mâna pe umăr să-l opresc. Adică... s-ar putea să se întâmple mai curând decât crezi. Mult mai curând. Faza e că, dac-aș fi în locul tău, nu m-aș da bătut. Aș aștepta să văd ce se mai întâmplă.

Richard rămâne tăcut câteva momente, clar pradă unei lupte lăuntrice.

— Când s-au căsătorit mai exact? mă întrebă subit.

— Azi-dimineată.

Mi se strânge inima când îmi dau seama cât de aiurea și-a ales momentul. Dacă ar fi ajuns doar cu-o zi mai devreme...

— Așadar, diseară e...

Se oprește, ca și cum nu s-ar simți în stare s-o spună.

— Noaptea nunții lor. Da. Da, probabil că da.

Fac o pauză și-mi privesc unghiile, golindu-mi chipul de expresie; cu un aer inocent.

— Mă rog. Cine știe ce se va întâmpla?

Lottie

Nu mai pot. Nu mai *pot*. Voi fi prima persoană din istorie care a murit din cauza dorinței nesatisfăcute.

Îmi amintesc perioade de așteptare îndelungată, de nesuportat, din vremea copilăriei. Când așteptam să primesc bani de buzunar. Când așteptam ziua mea. Când așteptam Crăciunul. Dar n-am mai cunoscut niciodată o așteptare atât de chinuitoare. E un calvar. Au mai rămas cinci ore, patru ore, trei ore... Tot drumul în avion și în mașina care ne-a luat de la aeroport, mi-am repetat în minte: *Încă un pic... încă un pic... încă un pic...* Numai așa poți să-ți păstrezi mintea întregă. Ben mă tot mângâie pe picior. Îmi dau seama că e sub presiune, ca și mine.

Și acum au mai rămas doar câteva minute. Mai e o jumătate de kilometru până la hotel. Șoferul a ieșit de pe șosea și a luat-o pe un drum secundar. Cu cât ne apropiem, cu atât mai greu îmi e să rezist. Aceste ultime clipe de amânare mă scot din minți. Doar pe Ben mi-l doresc, nimic altceva decât pe Ben.

Încerc să mă uit în jur și să mă arăt interesată de împrejurimi, dar nu vezi decât șoseaua și dealuri acoperite de tufișuri și reclame pestrițe la băuturi grecești de care n-am auzit. Aeroportul e

în celălalt capăt al insulei față de pensiunea unde am stat cu atâția ani în urmă. Probabil că nici n-am mai fost pe-aici. Așa că nu-mi amintesc nimic și nu recunosc nimic. Tot ce simt e o nevoie disperată.

Încă un pic... încă un pic... încă un pic... și-o să fim în patul nostru enorm din apartamentul nupțial, cu hainele împrăștiate pe podea, și vom sta față în față, cu trupurile lipite, fără să ne mai oprească nimic, și în sfârșit, în sfârșit...

— Hotelul Amba, anunță șoferul cu un gest teatral și sare să ne deschidă portiera.

Când cobor din mașină, mă învăluie aerul cald al Greciei. Mă uit în jur, studiind intrarea monumentală, cu coloane albe, patru lei de marmură și câteva fântâni arteziene care se revarsă într-un iaz ornamental. Tufele de bougainvillea coboară în cascade de un roz aprins peste balcoane, de-o parte și de alta. În felinarele uriașe de furtună ard lumânări. Aud cântecul greierilor, precum și acordurile înfundate ale unui cvartet de corzi. Locul ăsta arată spectaculos.

În timp ce urcăm treptele înguste de marmură, mă năpădește un val de euforie. O să fie perfect. Luna de miere perfectă. Îl strâng pe Ben de braț.

— Nu-i așa că e *superb*?

— Incredibil.

Își strecoară mâna în jurul taliei mele și pe sub bluză, până la copcile sutienului.

— Nu! ăsta e un hotel select! Mă trag deoparte, deși întreg trupul îmi tânjește după asta. Trebuie să așteptăm.

— Nu mai pot să aștept.

Mă privește cu ochii întunecați de dorință.

— Nici eu, zic, cu un nod în gât. Mor aici.

— Eu mai ceva decât tine. Degetele îi alunecă până la betelia fustei. Nu-mi spune că nu porți nimic pe sub asta.

— Absolut nimic, șoptesc.

— Dumnezeule, geme înfundat. OK, o să luăm cheia de la cameră, o să încuiem ușa și...

— Domnul și doamna Parr?

O voce ne întrerupe și, când ridic privirea, dau cu ochii de un bărbat scund, smead, la costum, care coboară grăbit treptele spre noi. Pantofii îi lucesc de-ți iau ochii și, când se apropie, văd că poartă un ecuson pe care scrie *Nico Demetriou, manager VIP*. Într-o mână ține un buchet uriaș de flori, pe care mi-l întinde.

— Doamnă. Bun venit la Hotelul Amba! E o onoare să vă întâmpinăm. Înțeleg că sunteți în luna de miere!

Ne poștește prin ușile mari de sticlă într-un antreu enorm, cu cupolă. Podeaua e de marmură și are și un heleșteu de interior, pe care plutesc lumânările. Se aude muzică în surdină și în aer se simte un parfum minunat, de mosc.

— Sincere felicitări! Vă rog. Luați loc. Arată spre o canapea lungă, cu husă de in. Câte un pahar de șampanie pentru amândoi!

Un chelner a apărut ca din senin, purtând două pahare de șampanie pe o tavă de argint. Șovăi, apoi iau unul, uitându-mă la Ben.

— Sunteți foarte amabil, spune Ben, fără să se apropie de canapea. Dar am vrea să ne instalăm cât mai repede în cameră.

— Desigur. Desigur. Nico ne face cu ochiul, cu un gest complice. Chiar acum vi se transportă bagajul în cameră. Dacă sunteți amabil doar să completați câteva detalii...

Îi întinde lui Ben un registru îmbrăcat în piele și un pix.

— Vă rog, luați loc. E mai comod.

Fără tragere de inimă, Ben se trânteste pe canapea și începe să scrie în mare viteză. Între timp, Nico îmi întinde o foaie scoasă la imprimantă, pe care scrie *Bun venit, dl și dna Parr*, și, dedesubt, o listă de dotări și servicii oferite. Citesc în diagonală

lista, care sună minunat. *Scufundări cu instructor și picnic cu șampania inclusă... plimbare cu iahtul hotelului de 18 m al... cină gătită de bucătarul dumneavoastră personal pe terasa apartamentului... masaj cu aromaterapie sub clar de lună, special pentru cupluri...*

— Ne face mare plăcere să vă prezentăm Superoferta noastră pentru Luna de Miere, spune Nico, zâmbind larg. Veți avea la dispoziție propriul dumneavoastră majordom, 24 de ore din 24. Veți beneficia de tratamente de îngrijire din partea casei, în zona special alocată din apartamentul dumneavoastră. Vă voi sta la dispoziție personal la orice oră. Cu orice rugămintă ați avea, oricât de mică.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc fără să vreau, e fermecător.

— Luna de miere e o perioadă foarte specială. Eu, Nico, mă voi asigura că e o experiență unică pentru dumneavoastră. Își împreunează mâinile. O experiență de neuitat.

— OK, am completat. Ben pune punct și îi întinde formularele. Putem să urcăm în cameră? Unde este?

— Vă conduc chiar eu! exclamă Nico. Pe-aici, vă rog, spre liftul dumneavoastră personal.

Avem liftul *nostru*? Îi arunc o privire lui Ben. Ghicesc că asta-i dă idei. Și mie.

În lift încerc să par calmă, dar văd cum se uită Ben la fusta mea. N-o să piardă vremea. N-o să ne ia mai mult de treizeci de secunde și apoi va trebui s-o mai facem o dată și apoi, poate, o să luăm cina și apoi o s-o luăm de la capăt, *foarte încet...*

— Am ajuns!

Ușile liftului se deschid și Nico ne conduce vesel într-un hol pavat cu marmură și pereți cu lambrouri de abanos.

— Apartamentul Scoică. A fost votat recent numărul 1 în topul apartamentelor nupțiale de revista *Condé Nast Traveller*. Pofțiți, vă rog.

— Oho, exclam când deschide ușa.

Fliss a avut dreptate: locul ăsta e incredibil. Întregul apartament e proiectat în formă de peșteră, cu coloane și divanuri și statui ale zeităților grecești așezate pe pedestal. Singurul dezavantaj vizibil e că din televizor se revarsă, gălăgios, un episod din *Teletubbies*. Am alergie la *Teletubbies*, de când a trebuit să văd vreo douăzeci de episoade la rând în timp ce stăteam cu Noah. Cine Dumnezeu o fi dat drumul?

— Putem să oprim chestia aia, vă rog? zic.

— Desigur, doamnă. Să vă arăt mai întâi dotările. Pe lângă intrarea dinspre lift, există și intrarea propriu-zisă. Nico străbate cu pas vioi camerele cu podele de marmură. Aici aveți baia, cu o cabină de duș. Aici aveți camera dumneavoastră personală, cu spa privat, o bucătărie cu intrare separată pentru personal, o mică bibliotecă, camera de zi cu sistem home-cinema...

Încerc să mă prefac interesată în timp ce ne arată cum să folosim DVD player-ul. Dar mintea mi-e tulbure de dorință. Am ajuns. Suntem *aici*. În apartamentul nostru nupțial. Și, de îndată ce tipul ăsta își face numărul și se cară... în câteva secunde, poate... Ben îmi va smulge fusta și eu îi voi smulge cămașa și... O, Doamne, nu mai rezist nici măcar o clipă...

— Minibarul se află în acest dulăpior și funcționează pe bază de senzori.

— Aha, încuviințez politicos, dar trupul îmi pulsează de dorință.

Nu-mi pasă cum funcționează prostia asta de minibar. *Taci odată și lasă-ne în pace să facem sex.*

— Și aici e dormitorul.

Nico deschide o ușă. Fac un pas înainte, entuziastă – și mă opresc șocată.

— *Poftiiiiim?* îl aud pe Ben exclamând.

Camera e mare și elegantă, cu o cupolă de sticlă. Și sub cupolă sunt două paturi de o persoană.

— Ce... Sunt așa de consternată, că de-abia îmi găsesc cuvintele. Paturi. Mă întorc spre Ben. Paturile.

— Da, acestea sunt paturile, doamnă. Nico arată spre paturile de o persoană cu un zâmbet mândru. Acesta e dormitorul.

— Știi că alea sunt paturi! Simt că mă sufoc. Dar de ce sunt paturi de o persoană?

— În poza de pe site e un pat foarte mare, dublu, mă întrerupe Ben. Unde-a dispărut?

Nico pare intrigat de întrebare.

— Oferim multe opțiuni pentru acest apartament. Probabil că persoanele care au stat înainte în apartament au solicitat două paturi, după cum vedeți. Sunt două paturi de cea mai bună calitate. Bate cu palma unul din paturi. De cea mai bună calitate. Nu sunt pe gustul dumneavoastră?

— Nu, nu sunt pe gustul nostru, ce mama năibii! se răstește Ben. Vrem un pat dublu. Un pat. Cel mai mare. Cel mai bun pe care-l aveți.

— Ah. Nico face o figură abătută. Mii de scuze, domnule. Sunt dezolat. Dat fiind că nu ați precizat acest lucru dinainte...

— N-ar trebui să fie nevoie să precizăm! Suntem în luna de miere! Țsta e apartamentul nupțial! gâfâie Ben. Ce fel de apartament nupțial are două paturi de o persoană?

— Vă rog, domnule, nu vă alarmați, spune Nico, pe un ton împăciuitoare. Vă înțeleg. Voi comanda imediat un pat dublu.

Scoate telefonul și începe să turuie în grecește. Într-un final închide, zâmbind din nou cu gura până la urechi.

— Se rezolvă. Din nou, îmi cer scuze. În timp ce rezolvăm problema, pot să vă ofer un cocktail din partea casei jos la bar?

Îmi mușcă limba ca să nu-i zic vreo două. Nu vreau un cocktail la bar. Vreau să mă bucur de noaptea nunții. Acum.

— Ei bine, cât timp va dura? întreabă Ben, cu o privire ucigătoare. E ridicol.

— Domnule, vom face schimbarea cât mai repede cu putință. Echipa care face mutarea va veni de îndată ce... Ah! Se aude o bătaie în ușă și Nico se luminează. Iată-i!

Șase indivizi cu salopete albe dau năvală în cameră și Nico li se adresează în grecește. Unul din ei ridică un pat dintr-un capăt și-l privește pe gânduri. Îi zice ceva în grecește altuia, care dă din umeri și clatină din cap.

— Ce e? întrebă Ben furios, uitându-se când la unul, când la altul. Care-i problema?

— Nici o problemă, spune Nico, încercând să-l liniștească. V-aș sugera să luați loc în camera de zi în timp ce noi rezolvăm această chestiune minoră.

Ne pofteste pe ușă afară și ne trezim în camera de zi. La televizor e aceeași emisiune, cu sonorul la maximum. Flutur telecomanda spre televizor, dar nu vrea să se închidă. Nu merge nici să-l dau mai încet. S-or fi descărcat bateriile?

— Vă rog, spun iritată. Nu mai rezist. Puteți să-l închideți, vă rog?

— Și e răcoare aici, adaugă Ben. Cum setăm aparatul de aer condiționat?

Chiar *bate* o briză polară. Observasem deja.

— O să-l chem pe majordomul dumneavoastră, spune Nico zâmbitor. O să se ocupe el.

Iese pe ușă și mă uit la Ben nevenindu-mi a crede. Ar fi trebuit să fim deja în toiul acțiunii. Ar fi trebuit să fim pe culmile plăcerii. Nu să stăm pe o canapea asediați de genericul de la *Teletubbies*, într-o cameră ca un congelator, cu șase muncitori alături.

— Haide, spune Ben brusc. În bibliotecă. E o canapea acolo.

Mă împinge într-acolo și închide ușa. Înăuntru sunt rafturi cu cărți ce par false și un birou cu hârtie de corespondență și un fotoliu cu husă grea, cafenie. Ben închide ușa și se întoarce spre mine.

— Vai, Doamne, exclamă, șocat.

— Vai, Doamne, repet. Ce nebunie.

Tragem amândoi aer în piept. Și apoi e ca și cum ar fi dat cineva startul unui concurs cu tema „Cât mai multe zone erogene într-un minut“. Sărim unul pe celălalt. Măinile lui sunt pretutindeni. Îmi desface sutienul, îmi scoate bluza și eu îi deschei cămașa... Pielea lui e așa caldă, așa plăcută la atingere. Aș vrea să-l savurez un pic, dar Ben deja se uită hotărât în jur.

— Pe canapea? găfâie. Sau pe birou?

— Oriunde, zic, poticnit.

— Nu mai rezist.

— Și dacă ne aud?

— N-o să ne-audă.

Îmi desface fusta. Eu de-abia mă abțin să nu țopăi de bucurie. *În sfârșit, în sfârșit, în sfârșit... da... da...*

— Domnule? Doamnă? Se aude o bătaie în ușă. Domnule? Doamnă? Domnule Parr?

Ce-i?

— Nuuuuuu, scâncesc. Nuuuuuuu....

— Ce *mă-sa*... Ben e negru de furie. Alo? strigă. Suntem ocupați. Reveniți peste zece minute.

— Am un cadou din partea conducerii, se aude o voce de dincolo. Fursecuri proaspete. Unde vreți să vi le las?

— Oriunde! strigă Ben iritat. Nu-mi pasă.

— Vă rog, domnule, puteți să semnați de primire?

Cred că Ben stă să explodeze. Preț de-o clipă nici unul din noi nu răspunde.

— Domnule? Bate din nou la ușă. Mă auziți? V-am adus fursecuri proaspete, din partea casei.

— Semnează rapid, mormăi. Apoi ne întoarcem.

— *Dumnezeule mare...*

— Știu.

Încercăm amândoi să ne aranjăm un pic. Ben își încheie cămașa și inspiră adânc de câteva ori.

— Gândește-te la declarația de venit, îi sugerez. OK, hai să ne ocupăm de afurisitele astea de fursecuri.

Ben deschide ușa bibliotecii și dăm cu ochii de un bărbat mai în vârstă, într-o livrea elegantă, gri, care ține în mână o tavă de argint cu capac.

— Bun venit la Hotelul Amba, domnule și doamnă Parr, spune el foarte demn. Sunt majordomul dumneavoastră personal, Georgios, vă stau la dispoziție la orice oră. Vă ofer fursecuri proaspete, din partea casei.

— Mulțumim, i-o taie Ben. Lăsați-le oriunde.

Mâzgălește ceva pe carnețelul pe care i-l întinde chelnerul.

— Mulțumesc, domnule.

Giorgio lasă tava pe o măsuță de cafea.

— Colegul meu va veni imediat cu sucul.

— Sucul? Ben se uită lung la el. Ce suc?

— Suc proaspăt, din partea casei, spune Georgios. Pentru fursecuri. Ajutorul meu Hermes îl va aduce imediat. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog să mă chemați. Îi întinde o carte de vizită lui Ben. Acesta e numărul meu. Vă stau la dispoziție.

Ben respiră poticnit.

— Uite ce e, zice. Nu vrem nici un fel de suc. Tăiați-l de pe listă. Vrem doar puțină *intimitate*. OK?

— Înțeleg, zice Georgios prompt. Intimitate. Desigur. Încuviințează solemn. Sunteți în luna de miere și doriți să aveți intimitate. Este un moment special pentru un cuplu.

— Exact...

Ben e întrerupt de un bocănit asurzitor.

— Ce *dracu'*...

Dăm amândoi fuga în camera de zi. Unul din tipii în salopetă stă în pragul ușii dormitorului și se ceartă cu altcineva aflat în cameră. Nico vine în grabă, frângându-și mâinile.

— Domnule și doamnă Parr, îmi cer scuze pentru zgomotul infernal.

— Ce se întâmplă? Ben are o privire tulbure, fixă. Ce-i cu bocănitul ăsta?

— Avem o mică problemă cu mutatul paturilor, răspunde Nico împăciuitor. Minusculă.

Un alt tip în salopetă apare de după ușă, cu ditamai ciocanul în mână. Clatină din cap spre Nico, cu o expresie de rău augur.

— Care-i faza? întrebă Ben. De ce dă din cap? Ați mutat paturile?

— Și ați putea, vă rog, să faceți ceva cu televizorul ăla? intervin. E groaznic.

De fiecare dată când se opresc bocăniturile, răsună *Teletubbies*. Mi se pare mie sau e și mai tare ca înainte?

— Doamnă, doamnă, îmi cer mii de scuze. Lucrăm cât de repede putem să mutăm paturile. Cât despre televizor...

Nico pune mâna pe o telecomandă și o îndreaptă spre perete. Imediat sonorul se dublează.

— Nu! îmi acopăr urechile. Prea tare! Invers!

— Scuze! strigă Nico, peste toată hărmălaia. Încerc din nou!

Apasă de mai multe ori pe telecomandă, dar degeaba. Își dă în cap cu ea și o scutură.

— S-a blocat! spune, pe un ton uimit. O să chem un tehnician.

— Mă scuzați. Un alt tip în livrea a apărut din senin. Ușa era deschisă. V-am adus niște suc proaspăt din partea conducerii. Doamnă, unde vreți să-l las?

— Păi... păi...

Aproape că bâigui. Îmi vine să urlu. Îmi vine să explodez. Ar fi trebuit să fie noaptea nunții noastre. *Noaptea nunții*. Și iată-ne într-o cameră de hotel, înconjurați de meșteri care bocănesc, majordomi cu tăvi și cu sonorul de la *Teletubbies* care mă seacă la creier.

— Doamnă, spune Nico blând. Mă simt foarte stânjenit că vă deranjăm. Pot să vă ofer încă un cocktail din partea casei la bar?

Fliss

Aproape nu mă simt în stare să mă uit la mesaje. Parcă i-aș spiona. Parcă aș căsca gura la un accident de mașină. Dar trebuie, chiar dacă-mi vine să-mi pun mâna la ochi.

Lottie și Ben au cea mai proastă noapte a nunții din istorie. N-ai cum s-o dai cotită. E oribilă. E un coșmar. Și e doar din vina mea. Vinovăția mă răscolește ca o gheară în stomac. De la un buletin la altul mă simt și mai prost. Dar totul e pentru o cauză nobilă, îmi repet sever, dând deja click pe mesajul următor.

Încă un rând de margarita. Tipul ăsta ține bine la băutura. N

Nico m-a ținut la curent cu ce s-a mai întâmplat toată seara. Ultimele patru mesaje au fost comentarii despre cocktailurile din partea casei pe care le dau pe gât Lottie și Ben. Vorbim de o cantitate record. Au început să bea pe la zece, ora locală. Acum e miezul nopții acolo. Lottie sigur e mângă deja.

Dar Ben? Mă opresc o clipă, bătându-mi palma cu telefonul, pe gânduri. Îmi amintesc o chestie pe care mi-a zis-o Lorcan despre Ben: *E un jucător înnăscut, dar nu are discernământ.*

Un jucător înnăscut. Hmm. Îi scriu un răspuns-fulger lui Nico:

Îi plac jocurile de noroc.

Ajunge atât. Nico va ști cum să se folosească de informație.

Trimit mesajul, apoi închid valiza, încercând să-mi liniștesc mintea agitată. Dar gânduri contradictorii țâșnesc de colo-colo, ca niște săgeți, împungându-mă.

Sabotez luna de miere a surorii mele. Sunt o persoană oribilă.

*Dar o fac numai pentru că vreau să fie fericită.
Exact.*

Exact!

La o adică, dacă m-aș hotărî să nu mă bag și ar rămâne însărcinată și s-ar despărți, iar ea ar ajunge să regrete toată povestea? Cum ar fi atunci? Nu mi-ar părea rău că NU am acționat? Oare n-aș fi ca oamenii ăia care au stat cu nasul în pământ și s-au prefăcut că nu văd când i-au ocupat naziștii?

Nu că Ben ar fi nazist. Din câte știi.

Mă simt prost pentru toată treaba cu Teletubbies. A fost un act de cruzime. Lottie are o adevărată fobie legată de emisiune.

Îmi trag valiza în hol și o pun lângă bagajul lui Noah. El doarme liniștit în camera lui, cu Monkey în brațe, și intru o clipă să mă uit la el. A primit foarte calm vestea despre excursie și s-a dus imediat să-și facă bagajul, întrebându-mă câte perechi de chiloți să-și ia. Îi prevăd un viitor luminos.

Intru în baie și dau drumul la apă în cadă, turnând deasupra și unul din nenumăratele spumante de la duty-free de care e plină baia. Fac cumpărături aproape exclusiv din aeroporturi, mi-am dat seama. Probez haine înainte de îmbarcare și le iau la întoarcere. Cumpăr seturi de cosmetice Clarins în avion. Am la cârnați spanioli afumați

și calupuri de parmezan cât să-mi ajungă un an întreg. Și ciocolată Toblerone.

Șovăi. Acum visez la Toblerone. Un baton de Toblerone, în cadă, cu un pahar de vin...

După o luptă lăuntrică ce durează doar o fracțiune de secundă, mă îndrept spre dulapul cu bună-tăți din bucătărie. Șase batoane de Toblerone stau cuibărite lângă ditamai cutia cu bomboane Ferrero Rocher, de la duty-free, din care îi dau câte trei bomboane odată lui Noah, în fiecare sâmbătă. El își închipuie că se găsesc câte trei. Nu s-a gândit niciodată că se pot cumpăra în cantități mai mari de trei.

Tocmai rup o bucată de Toblerone când sună telefonul și pun mâna pe el, gândindu-mă că s-ar putea să fie Nico. Dar pe ecran scrie *Lottie*.

Lottie? Sunt așa de șocată, că scap ciocolata din mână. Mă uit fix la telefon, cu inima bătându-mi nebunește, cu degetul șovăind pe butonul pentru apel. Nu vreau să răspund. Oricum, am așteptat prea mult: a intrat mesageria. Ușurată, las telefonul din mână, dar aproape instantaneu începe să sune din nou. *Lottie*.

Simt un nod în gât. Va trebui să răspund. Altfel o să mă văd obligată s-o sun eu, ceea ce s-ar putea să fie mai rău. Închid ochii, inspir adânc și răspund.

— Lottie! Parcă erai în luna de miere! Adopt un ton degajat, inocent. De ce mă suni?

— Fliiiissss?

Îi analizez rapid vocea. E beată. Mă rog, știam deja. Dar pare și plânsă. Ce-i mai important, habar n-are că sunt implicată în ceva necurat, dac-ar ști n-ar fi spus „Fliiiissss?” cu semnul întrebării la sfârșit.

— Ce s-a întâmplat? întreb nonșalant.

— Fliss, nu știu ce să mă fac! se tânguiește. Ben e beat *mort*. Adică, aproape că și-a pierdut cunoștința. Cum fac să-l trezesc? Ce mă fac? Știi vreun remediu miraculos?

De fapt, am o metodă verificată, care necesită o cafea fără zahăr, cuburi de gheață și un jet de deodorant împrăscat în nas. Dar n-am de gând să i-o destăinui acum.

— Vai, Doamne, zic, pe un ton compătimator. Biata de tine. Păi... nu știu ce să-ți sugerez. Niște cafea, poate?

— Nu poate nici măcar să stea în capul oaselor! A băut o mulțime de cocktailuri și a trebuit să-l sprijin până am ajuns în cameră și apoi pur și simplu a căzut în nesimțire în pat, când asta ar fi trebuit să fie noaptea *nunții* noastre.

— Vai, nu! mă prefac eu șocată. Așadar, nici măcar n-ați...

— Nu! N-am făcut-o!

Fără să vreau, răsuflu ușurată. Mă temeam c-o fi reușit să se furișeze pentru una mică, fără știrea nimănui.

— N-am făcut *nimic*, se tânguiește Lottie. Și știu că tu ai recomandat hotelul ăsta, Lottie, dar, sincer, e oribil! O să fac plângere! Ne-au *distrus* luna de miere. Avem paturi pentru o persoană! Zic că nu pot să le mute! Acum stau pe un pat de o persoană! Vocea îi crește în intensitate cu fiecare propoziție. Paturi de o persoană! Într-un apartament nupțial!

— O, Doamne, nu-mi vine să cred!

Tonul meu e din ce în ce mai artificial, dar Lottie e așa de pornită, că nu observă.

— Așa că după aia ne oferă o grămadă de băuturi din partea casei ca să-și ceară scuze și tipul ăsta, managerul, pune pariu cu Ben că n-o să fie în stare să bea nu știu ce specialitate grecească. În secunda următoare, a dat pe gât chestia aia, toată lumea din bar aclamă și el e aproape în comă! Pe bune acum, ce-o fi fost în băutura aia? Absint?

Nici nu vreau să mă gândesc ce-o fi fost în ea.

— Ne sărutam în lift, când să ne întoarcem în cameră, continuă Lottie, tulburată. Și mă gândeam:

gata, în sfârșit... și deodată simt o greutate pe umăr și Ben a adormit! În timp ce ne sărutam! A trebuit să-l târăsc până aici – cântărește o tonă – și acum sforăie!

Pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Uite ce e, Lottie. Îmi trec mâna prin păr, căutând disperată cea mai bună cale de a aborda problema. Nu e așa o nenorocire. Odihnește-te la noapte și... hm... profită de dotările hotelului.

— Îi dau în judecată. Parcă nici nu m-a auzit. Nu știi cum de-or fi câștigat un premiu pentru cel mai bun apartament nupțial. E cel mai nasol!

— Ai mâncat ceva? De ce nu comanzi ceva de la room-service? Fac un sushi excelent sau e o pizzerie italiană...

— OK. Poate c-așa o să fac. Parcă i s-a mai potolit furia și oftează adânc. Scuze că te împovărez cu toate astea, Fliss. La o adică, nu e vina ta.

Nu mă simt în stare să-i răspund.

Fac ce trebuie să fac, îmi repet, vehement. Ce e mai grav, să fii frustrată și necăjită o noapte sau măritată, gravidă și plină de regrete toată viața?

— Fliss? Mai ești?

— Oh, da, înghit în sec. Da. Uite ce e, încearcă să dormi puțin. Cred că mâine va fi mai bine.

— Noapte bună, Fliss!

— Noapte bună, Lottie!

Închid și mă uit în gol o clipă, încercând să-mi alung sentimentul de vinovăție.

Cred că mâine va fi mai bine.

O minciună sfruntată. Deja am vorbit cu Nico. Mâine nu va fi deloc mai bine.

Lottie

Nu vreau să fiu pesimistă. Dar, dacă aş putea descrie cum îmi închipuiam că va fi dimineaţa de după noaptea nunţii mele, n-ar arăta așa.

N-ar arăta deloc așa.

Mi-am închipuit întotdeauna că eu și proaspătul meu soț vom fi cuibăriți într-un pat uriaș, cu așternuturi albe de bumbac, ca în reclamele la detergent. Afară, ciripit de păsărele. Lumina soarelui mângâindu-ne blând fețele în timp ce ne întoarcem unul spre celălalt și ne sărutăm, amintindu-ne cât de minunată a fost noaptea trecută, șoptindu-ne dulci nimicuri înainte să trecem, firesc, la o partidă incredibilă de sex matinal.

Nu c-o să mă trezesc într-un pat de o singură persoană, cu gâtul strâmb, nespălată pe dinți, în mirosul de pizza comandată azi-noapte de la room-service și auzindu-l pe Ben cum geme în patul alăturat.

— Te simți bine?

Încerc să par grijulie, deși îmi doresc să-i trag vreo două.

— Așa cred.

Pare să se ridice cu mare greutate. E verde la față, îmbrăcat în costumul de ieri.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai câștigat un pariu, zic tăios. Bravo ție!

Are un aer absent și privirea i se mișcă de colo-colo. Clar încearcă să reconstituie cele întâmplate.

— Am dat-o-n bară, nu? zice într-un final.

— Un picuț.

— Îmi pare rău.

— Mda. Cum zici tu.

— Nu, îmi pare rău.

— Am înțeles.

— Nu, îmi pare nespus de rău.

Își trece picioarele peste marginea patului și se ridică, clătinându-se o clipă, cu un gest teatral.

— Doamnă Parr, îmi cer mii de scuze. Cum îmi pot răscumpăra greșeala?

Se apleacă, gata să cadă, și eu îmi rețin un zâmbet. Nu pot să rămân supărată pe el, Ben știe întotdeauna cum să te vrăjească.

— Nu-mi vine în minte nimic, fac pe îmbufnata.

— E loc și pentru mine în patul ăla?

— S-ar putea...

Mă trag mai încolo și dau la o parte pilota, îmbiindu-l să se cuibărească în pat. E căptușită cu puf de cea mai bună calitate. Mai avem la dispoziție o gamă largă de perne, douăzeci de tipuri diferite. Am citit despre toate azi-noapte, în timp ce mâncam pizza. Dar în momentul de față mă doare în cot dacă perna mea e umplută cu hrișcă, e hipoalergenică și fața e de mătase. Soțul meu e în pat cu mine. Treaz. Asta e tot ce contează.

— Mmmm. Își îndeasă fața în gâtul meu. Ești foarte îmbietoare. Mmm.

— Ești foarte mahmur, zic, strâmbând din nas. Scoate-ți costumul.

— Cu mare plăcere.

Își scoate dintr-un gest haina și cămașa, trăgându-le peste cap, apoi se lasă peste mine cu pieptul gol și-mi zâmbește larg.

— 'Neața, nevastă.

— 'Neața, idiotule.

— Cum ziceam, o să-mi răscumpăr greșeala.

Își lasă degetul să-i alunece pe obrazul meu, de-a lungul gâtului și sub pilotă, jucându-se cu neglijelul meu, care a costat o avere.

— Avem toată dimineața la dispoziție.

— Toată ziua.

Întind mâna și-l trag spre mine, pentru un sărut.

— Merităm asta, murmură. O, Doamne. Iisuse. Îmi trage slipul în jos. Lottie. Îmi amintesc de tine.

— Îmi amintesc de tine, spun și eu, cu vocea răgușită de dorință.

S-a dezbrăcat complet. E la fel de sexy cum mi-l amintesc; trupul lui e la fel de ferm cum mi-l amintesc. O să fie la fel de minunat cum îmi amintesc, o să fie incredibil...

— Doamnă?

Îmi răsună în urechi vocea gravă a lui Georgios. O clipă îmi imaginez că e Ben, care-l imită. Apoi realizez că nu e Ben. Ceea ce înseamnă că e majordomul. Ceea ce înseamnă...

Țâșnesc în capul oaselor, strângând pilota în jurul meu, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Majordomul a intrat în *apartment*?

— Bună dimineața! strig, cu vocea sugrumată.

— Doamna e gata pentru micul dejun?

Ce *mama naibii*? Mă uit abătută la Ben, care arată ca și cum ar vrea să bată pe cineva.

— N-ai pus semnul cu „Nu deranjați“? mă întrebă șoptit.

— Aveam impresia că l-am pus!

— Atunci ce...

— Nu știu!

— Bună dimineața. Georgios apare în pragul dormitorului. Domnule, doamnă. Mi-am permis să vă comand ceva cu totul deosebit. Recomandat de toți oaspeții noștri speciali veniți în luna de miere. Mic dejun cu șampanie și muzică.

Mă uit lung la el, consternată. Cu muzică? Cum adică? Ce naiba...

Nu se poate. Sunt gata să leșin din cauza șocului când în prag apare o fată. Are părul lung și blond, poartă o tunică grecească albă și trage după ea o harpă uriașă.

Eu și Ben schimbăm priviri disperate. Cum oprim chestia asta? Ce ne facem?

— Domnule, doamnă Parr. Felicitări cu ocazia căsătoriei! Astăzi vă voi cânta o serie de melodii de dragoste în timp ce vă luați micul dejun, spune fata și se așază pe un scăunel pliant.

De îndată începe să ciupească animată corzile harpei, în timp ce Georgios și ajutorul lui aduc tăvi pe suporturi la pat, ne toarnă șampanie, curăță fructe și ne oferă boluri cu apă pentru mâini.

N-am reușit să scot o vorbă. Toată treaba e de-a dreptul suprarealistă. Eram pe punctul să am cea mai toridă partidă de sex din viața mea. Eram pe punctul să-mi consum căsnicia. Și, în loc de asta, un tip de șaizeci de ani în livrea îmi decojește un kiwi, în timp ce o harpistă zdrăngăne acordurile de la *Love Changes Everything*.

Nu m-am omorât niciodată după muzica de harpă. Dar de data asta îmi vine să arunc cu coșulețul de minicroasanți în instrument.

— Vă rog. Un toast afectuos, în cinstea nunții dumneavoastră.

Georgios arată spre paharele de șampanie. Ascultători, ne încolăcim brațele să bem șampania și, pe nepusă masă, Georgios aruncă o mână de confetti roz deasupra noastră. Pufnesc șocată. De unde a mai apărut și *asta*? O clipă mai târziu, mă orbește un bliț și realizez că Georgios ne-a făcut poză.

— O fotografie spre aducere-aminte, spune grav. Vă vom înmâna-o într-un album îmbrăcat în piele. Din partea casei.

Poftim? Îl privesc îngrozită. Nu vreau nici o fotografie spre aducere-aminte în care arăt mahmură și răvășită, cu bucăți de confetti pe buze.

— Mănâncă, îmi șoptește Ben la ureche. Repede. Așa o să plece.

Are dreptate. Întind mâna spre ceainic și Georgios țâșnește cu un aer dojenitor.

— Doamnă. Dați-mi voie.

Îmi toarnă în ceașcă și iau câteva înghițituri. Înghit câteva bucăți de kiwi, apoi duc mâna la burtă.

— Mmm. Delicios! Dar eu m-am săturat.

— Și eu, încuviințează Ben. A fost un mic dejun minunat, dar acum puteți să-l strângeți.

Georgios ezită, pare cu inima îndoită.

— Domnule, doamnă, v-am pregătit un fel special cu ou. Sunt ouă de cea mai bună calitate, cu două gălbenușuri, pregătite cu șofran...

— Nu, mulțumesc. Nici un ou. Nici unul. Ben îl privește drept în ochi. Nici. Un. Ou. Mulțumesc.

— Desigur, domnule, spune Georgios într-un final.

Îi face semn fetei, care încheie grăbit, se ridică, face o plecăciune, apoi începe să tragă harpa după ea. Cei doi majordomi strâng tăvile și le duc pe un cărucior aflat afară. Apoi Georgios revine în dormitor.

— Domnule, doamnă Parr, sper că v-a plăcut micul nostru dejun cu șampanie și muzică. Acum aștept cererile dumneavoastră. Vă stau la dispoziție. Pentru orice rugămintă, oricât de mare sau de mică.

Rămâne în expectativă.

— Grozav, spune Ben, nu prea entuziast. Știi ce, te chemăm noi dacă e.

— Vă stau la dispoziție, repetă Georgios și se retrage, închizând ușile dormitorului.

Eu și Ben rămânem uitându-ne unul la altul. Mai că-mi vine să râd isteric.

— O, Doamne.

— Drăcia dracului, zice Ben, dându-și ochii peste cap. Pe-asta n-am mai văzut-o.

— Nu doriți ouă? îl tachinez. Sunt cu șofran, să știți.

— Știu eu ce doresc.

Îmi trage în jos bretelele neglijelui și, de cum mă atinge, simt scânteii de dorință.

— Și eu.

Întind mâna spre el și îl simt tremurând.

— Unde rămăsesem, deci?

Mâna lui se strecoară sub cuvertură, înaintând încet și hotărât. Sunt atât de sensibilă la atingerea lui, încât gem involuntar.

Mă privește cu ochii mari, concentrați. Respiră poticnit. Acum îl trag spre mine și buzele lui sunt peste tot și mintea mi se goleşte de gânduri, în timp ce corpul preia controlul. OK, începe. *Începe*. Gem, ca și el, o să se întâmple, chiar o să se întâmple... o să explodez... Haide, *haide*...

Și apoi încremenesc. Aud un sunet. Un fâșâit. Chiar în fața ușii de la dormitor.

Din reflex, îl împing pe Ben la o parte, cu toate simțurile încordate.

— Oprește-te! Oprește-te. Ascultă. De-abia reușesc să pronunț cuvintele. E tot aici.

— Ce?

Chipul îi e schimonosit de dorință și nu prea cred că înțelege ceva din ce-i spun.

— E tot aici! Îi împing mâna la o parte de pe sânul meu și arăt frenetic spre ușă. Majordomul! N-a plecat!

— *Poftim?*

Pe chipul lui Ben apare o expresie criminală. Își trece picioarele peste marginea patului și coboară din pat, gol pușcă.

— Nu poți să ieși așa! chițai. Ia un halat pe tine.

Dar expresia i se înăsprește și mai tare. Își aruncă un halat de baie pe el și deschide ușa dormitorului. Și, ce să vezi, iată-l pe Georgios, aranjând cu grijă paharele în bar.

— Ah, Georgios, spune Ben. Cred c-ai înțeles greșit. Mulțumim foarte mult. Asta e tot deocamdată. Mulțumim.

— Am înțeles, domnule. Georgios face o plecăciune. Aștept cererile dumneavoastră.

— În regulă.

Simt că Ben e gata să-și iasă din fire.

— Ei bine, acum îți cer să pleci. Ieși din cameră. Du-te. *Adios*. Face un gest menit să-l expedieze. Lasă-ne *singuri*.

— Ah.

Într-un final, Georgios pare să fi înțeles.

— Înțeleg. Prea bine, domnule. Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

Mai face o plecăciune și apoi se îndreaptă spre bucătărie.

Ben șovăie o clipă, apoi se ia după el, să se asigure că a ieșit într-adevăr.

— Exact, îl aud spunând ferm. Du-te și odihnește-te, Georgios. Nu-ți face griji în privința noastră. Nu, putem să ne turnăm și noi apă, mulțumesc. La revedere. La revedere...

Vocea i se estompează când intră în bucătărie.

Câteva clipe mai târziu, apare în pragul dormitorului, schițând un gest triumfător.

— A plecat! În sfârșit!

— Bravo!

— Ticălos căpos.

— Doar își face datoria, bănuiesc, dau din umeri. Evident, are un foarte puternic simț al datoriei.

— Nu se dădea dus, zice Ben, nevenindu-i a crede. Te-ai aștepta să sară în sus de bucurie că are puțin timp liber. Dar el îmi tot spunea c-o să avem nevoie să ne toarne apă minerală și eu îi tot spuneam că n-avem nevoie, că nu suntem așa niște trântori. Chiar mă întreb ce fel de oameni trag la hotelul ăsta...

Ben se întrerupe în mijlocul propoziției și-i pică fața. Când întorc capul, am aceeași reacție.

Nu.

Nu se poate...

Amândoi ne uităm uluiți la Hermes, ajutorul de majordom, care intră degajat în camera de zi.

— Bună dimineața, domnule și doamnă Parr, zice vesel.

Se apropie de bar și începe să rearanjeze fix aceleași pahare pe care le aranjase Georgios cu zece secunde mai devreme.

— Vă pot oferi ceva de băut? O gustare? Vă pot ajuta să vă stabiliți programul pentru azi?

— Ce... ce... Ben parcă și-a pierdut darul vorbirii. Ce naiba *cauți* aici?

Hermes își ridică privirea, aparent șocat de întrebare.

— Sunt valetul dumneavoastră, spune într-un final. Vă stau la dispoziție cât timp e liber Georgios. Sunt gata să vă îndeplinesc orice cerere.

Am impresia c-am înnebunit.

Suntem prinși în iadul majordomilor.

Oare așa trăiesc oamenii bogați? Nu-i de mirare că vedetele par mereu așa nefericite. Se gândesc: „Of, dacă afurisitul ăla de majordom ne-ar lăsa să facem *sex*“.

— Te rog. Ben pare aproape scos din minți. Te rog, pleacă. Acum. Pleacă.

Îl împinge pe Hermes spre ușă.

— Domnule, exclamă Hermes alarmat. Nu pot folosi intrarea pentru oaspeți, eu o folosesc pe aceea dinspre bucătărie.

— Mi se fâlfâie ce intrare folosești! zbiară Ben. Numai pleacă odată! Ieși! Marș! Dispari!

Îl gonește spre ieșire ca și cum ar fi o rozătoare și Hermes se dă înapoi cu un aer îngrozit, și eu urmăresc scena din prag, cu cearșaful înfășurat în jurul meu, și tresărim cu toții când auzim sone-ria. Ben se încordează și se uită în jur, ca și cum ar bănuși că e o șmecherie la mijloc.

— Domnule, se adună Hermes. Vă rog, domnule. Îmi permiteți să răspund la ușă?

Ben nu răspunde. Respiră poticnit. Se uită la mine și eu dau din umeri, amărâtă. Se aude din nou soneria.

— Vă rog, domnule, repetă Hermes. Îmi permiteți să răspund la ușă?

— Du-te, zice Ben, cu o privire furibundă. Răspunde. Dar fără cameriste. Fără schimbat așternuturile, fără șampanie, fără fructe și fără căcatul ăla de harpă.

— Prea bine, domnule, spune Hermes, cu o privire îngrijorată. Mă scuzați.

Hermes se strecoară pe lângă Ben, trece în hol și deschide ușă. Nico dă buzna înăuntru, urmat de cei șase meșteri de ieri.

— Bună dimineața, domnule Parr, doamnă Parr! ciripește el voios. Sper c-ați dormit bine? Mii de scuze pentru aseară. Dar am vești bune! Am venit să schimbăm paturile.

Lottie

Nu se poate să ni se întâmple așa ceva. Am fost ușuiți din propriul nostru apartament nupțial.

Ce-i cu oamenii ăștia? N-am mai văzut o echipă așa de incapabilă în viața mea. Au deșurubat picioarele unui pat, l-au răsucit, l-au ridicat și au declarat că e prea mare, apoi Nico a propus să fixeze picioarele la loc și s-o ia de la capăt... și, în tot acest timp, Ben fierbea mocnit.

Într-un final, a început să zbiere așa de tare la ei, că meșterii s-au strâns în jurul lui Nico, parcă pentru a-l apăra. Spre lauda lui, Nico și-a păstrat calmul, chiar și când Ben a început să fluture föhnul. Nico ne-a rugat să părăsim camera cât timp lucrează meșterii, propunându-ne un mic dejun *à la carte* din partea casei pe verandă.

Asta a fost acum două ore. Cât poate să-ți ia un mic dejun *à la carte*? Am urcat în cameră să ne luăm lucrurile de plajă și indivizii sunt *tot* acolo, chiorându-se la paturi și scărpinându-se în cap. Peste tot sunt împrăștiate picioare și tăblii de pat, iar de perete e sprijinită o saltea de pat mare. Cică nu e „tipul potrivit de pat“. Ce-o mai însemna și asta?

— Cât de greu poate fi să schimbe niște paturi? zice Ben furios, în timp ce ne îndreptăm spre plajă. Sunt bătuți în cap?

— Exact asta mă gândeam și eu.

— E ridicol.

— Absurd.

Ne oprim la intrarea pe plajă. E o priveliște pe cinste. Marea albastră, nisip auriu, cele mai moi șezlonguri pe care le-am văzut vreodată, aliniate, umbrele albe fluturând în adierea brizei și chelneri care aleargă de colo-colo, ducând tăvi cu băuturi. În orice altă zi, mi-ar ploua în gură la vederea acestei priveliști.

Dar acum îmi doresc un singur lucru. Și nu să mă bronzez.

— Ar fi trebuit să ne dea o altă cameră, spune Ben pentru a suta oară. Ar trebui să-i dăm în judecată.

De îndată ce ne-au rugat să ieșim, Ben a cerut o altă cameră și, preț de o clipă extaziată, mi-am închipuit că totul o să se rezolve până la urmă. Puteam să ne retragem într-o cameră liberă, să petrecem o dimineață minunată împreună, să ieșim la ora prânzului... Dar nu. Nico și-a frânt mâinile și a zis că îi pare nespus de rău și-și cere mii de scuze, dar nu au nici o cameră liberă, am putea să-i oferim domnului, drept consolare, o plimbare cu balonul din partea casei?

O afurisită de plimbare cu balonul, din partea casei! Am crezut că Ben o să-l sugrume.

Când ne oprim în dreptul suportului pentru prosoape, am senzația că ne pândește cineva. E Georgios. De unde-o fi apărut? Oare ne-a urmărit? Face parte din fișa postului? Îi dau un cot lui Ben, care ridică din sprânceană.

— Doamnă, spune Georgios solemn. Să vă ajut cu prosoapele?

— Ah. Hm, mulțumesc, spun stânjenită.

N-am nevoie de ajutor de fapt, dar ar fi nepoliticos să-l trimit la plimbare.

Georgios ia două prosoape și un steward ne conduce la două șezlonguri îndreptate spre mare.

O mulțime de oaspeți s-au instalat deja și în aer plutește mirosul de cremă solară. Valurile se revarsă molatic pe plajă. E chiar plăcut, trebuie să recunosc.

Împreună, stewardul și Georgios întind prosoapele cu o precizie milimetrică.

— Apă minerală, spune Georgios, punând o frapieră pe masă. Să vă deschid sticla?

— Nu te deranja. Poate c-o să beau o gură mai târziu. Mulțumesc foarte mult, Georgios. Nu mai avem nevoie de nimic. Mulțumesc.

Mă așez pe unul din șezlonguri și Ben se așază pe celălalt. Îmi arunc șlapii din picioare, îmi scot rochia de vară, mă întind și închid ochii, sperând că Georgios o să înțeleagă aluzia. Peste o clipă, îmi trece o umbră pe dinaintea ochilor și-i deschid. Spre consternarea mea, Georgios îmi aranjează șlapii și-mi împătorește rochia.

Are de gând să stea pe capul nostru toată ziua sau ce mama naibii? Mă uit cu coada ochiului la Ben, care pare să se întrebe același lucru.

De cum mă vede ridicându-mă în capul oaselor, Georgios ia poziția de drepți.

— Doamna dorește să înoate? Doamna dorește să traverseze nisipul fierbinte?

Îmi întinde șlapii.

Poftim?

OK, chestia asta e total stupidă. Hotelurile de cinci stele au mers mult prea departe. Da, sunt în vacanță, da, e plăcut să te servească cineva. Dar asta nu înseamnă că, brusc, nu mai sunt în stare să întind un prosop sau să desfac capacul unei sticle sau să-mi iau singură șlapii în picioare.

— Nu, mulțumesc. Aș dori însă... Încerc să găsesc o misiune care să-i ia ceva timp. Aș dori un suc de portocale proaspăt stors, cu miere. Și niște bomboane M&M. Din acelea cafenii. Mulțumesc foarte mult, Georgios.

— Doamnă.

Spre ușurarea mea, face o plecăciune și pleacă.

— M&M cafenii? zice Ben surprins. Ești o divă.

— Încercam să scap de el! ripostez eu în șoaptă.

O să ne urmărească toată ziua? Asta face un majordom personal?

— Dumnezeu știe.

Ben pare să se gândească la altceva. Se tot uită la sutienul meu. Mai precis, la ce e în el.

— Hai să te dau cu cremă, zice. N-am de gând să las treaba asta pe seama majordomului.

— OK. Mersi.

Îi întind tubul și își stoarce o cantitate generoasă în palmă. Când începe să mă dea, îl aud inspirând adânc.

— Să-mi zici dacă te dau prea tare, murmură. Sau nu destul de tare.

— Ăă... Ben, șoptesc. Voiam să mă dai cu cremă pe spate. În zona decolteului pot să-mi dau și singură.

Nu cred că m-a auzit, pentru că nu se oprește. O femeie aflată în apropiere se uită intrigată la noi. Acum Ben mai ia un pumn de cremă și începe să o întindă pe *sub* sutien. Cu amândouă mâinile. Gâfâie. Acum și mai mulți oameni se uită la noi.

— Ben!

— Sunt doar meticulos, mormăie.

— Ben! Încetează! Mă trag la o parte. Dă-mi pe *spate*.

— OK.

Clipește de câteva ori, cu o privire absentă.

Îi iau tubul din mână și încep să mă dau cu cremă pe picioare.

— Vrei și tu puțină? Ben?

Îi fac cu mâna să-i atrag atenția, dar pare în transă. Apoi brusc se trezește.

— Mi-a venit o idee.

— Ce fel de idee? întreb, precaută.

— O idee genială.

Se ridică și se apropie de un cuplu aflat pe două șezlonguri învecinate. I-am observat mai devreme, la micul dejun. Sunt roșcați amândoi și deja îmi fac griji c-o să se prăjească de la statul la soare.

— Bună, salută Ben, zâmbindu-i fermecător femeii. Vă simțiți bine în vacanță? Eu sunt Ben, apropo. Noi tocmai am sosit.

— Ah. Bună ziua, răspunde femeia, cu o undă de suspiciune în glas.

— Frumoasă pălărie.

Frumoasă pălărie? E cea mai comună pălărie de pai pe care am văzut-o vreodată. Ce pune la cale?

— De fapt, mă întrebam, continuă Ben. Sunt într-un mic impas. Trebuie să dau un telefon foarte important și nu putem intra în camera noastră. V-ar deranja dacă aș folosi camera dumneavoastră? Foarte scurt. Aș intra doar o clipă. Cu soția mea, adaugă nonșalant. O să terminăm imediat.

Femeia pare perplexă.

— Un telefon? întreabă.

— Un telefon foarte important de afaceri. Și, cum ziceam, vom fi foarte rapizi. Cum intrăm, am și ieșit.

Se uită la mine și-mi face foarte discret cu ochiul. I-aș zâmbi dacă n-aș fi țintuită locului de dorință. O cameră. O, Doamne, avem așa mare nevoie de o cameră...

— Dragule? Femeia se apleacă și-și împunge soțul. Oamenii ăștia vor să ne împrumute camera.

Soțul se ridică în capul oaselor și se uită lung la Ben, cu mâna streășină la ochi. E mai în vârstă decât soția lui și tocmai completa rebusul din *Times*.

— Serios? La ce Dumnezeu le trebuie?

— Ca să dau un telefon, spune Ben. Un telefon de afaceri foarte rapid.

— De ce nu folosiți sala de conferințe?

— E un loc prea public, spune Ben, fără să clipească măcar. E vorba de un apel confidențial. Aș avea mare nevoie de un loc mai intim.

— Dar...

— Știți ce... șovăie Ben. Ce-ar fi să vă recompensez într-un fel pentru deranj? Să zicem... cincizeci de lire?

— Poftim? Soțul rămâne consternat. Vreți să ne dați cincizeci de lire doar ca să ne folosiți camera? Vorbiți serios?

— Sunt sigur că cei de la hotel vă vor găsi o cameră pe gratis, intervine soția, amabilă.

— Ba nu, răspunde Ben puțin cam iritat. Am încercat. De-asta vă rog pe dumneavoastră.

— Cincizeci de lire. Bărbatul lasă rebusul din mână și se încruntă pe gânduri, ca și cum ar fi o nouă definiție. Cum așa... bani gheață?

— Bani gheață, un cec, cum doriți. Vă acopăr o parte din notă. Mi-e indiferent.

— Stai o clipă. Soțul arată cu degetul spre Ben, ca și cum a dezlegat brusc misterul. E o escrocherie? O să-mi încarci factura de la telefon cu sute de lire și îmi dai cincizeci de lire premiu de consolare?

— Nu! Pur și simplu am nevoie de camera voastră!

— Dar sunt atâtea alte locuri, spune soția lui intrigată. De ce vreți camera noastră? De ce nu poate fi undeva în hol? De ce nu...

— *Pentru că vreau să fac sex acolo, bine? explodează Ben subit.*

Văd cum încep să răsară capete de sub umbrele.

— Vreau să fac sex, repetă ceva mai calm. Cu soția mea. În luna de miere. Cer prea mult?

— Vrei să faci *sex*? Soția se trage departe de Ben, ca și cum ar putea să ia vreo boală. În patul *nostru*?

— Nu e patul vostru! zice Ben exasperat. E un pat de hotel. Putem să-i rugăm să schimbe așternuturile. Sau putem s-o facem pe podea. Se întoarce spre mine, ca și cum așteaptă o confirmare. Ar fi OK și pe podea, nu?

Îmi arde fața. Nu-mi vine să cred că mă vâără și pe mine în povestea asta. Nu-mi vine să cred că tocmai a anunțat toată lumea de pe plajă c-o s-o facem pe podea.

— Andrew! Femeia se întoarce spre soțul ei. Zi ceva!

Andrew tace, chibzuind o clipă – apoi ridică privirea.

— Cinci sute, nici un bănuț mai puțin.

— Poftim? Acum e rândul ei să explodeze. Sper că glumești! Andrew, e camera *noastră*, e luna *noastră* de miere și n-o să lăsăm un cuplu de ciudați să intre acolo ca să facă... orice-ar face.

Înhață cartela de acces aflată pe șezlongul lui Andrew și și-o îndeasă în decolteu, cu un aer sfidător.

— Sunteți bolnavi, spune, aruncându-i o privire cruntă lui Ben. Și tu, și soția ta.

Se uită toată lumea la noi. Grozav.

— În regulă, zice Ben într-un final. Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat.

În timp ce Ben se întoarce spre locul nostru, un tip masiv, păros, cu un slip mulat, țâșnește dintr-un șezlong aflat în apropiere și îl bate pe umăr. Îi simt mirosul de after-shave chiar și de la distanța asta.

— Hei, zice, cu un accent rusesc foarte pronunțat. Am eu cameră.

— Serios? se întoarce Ben, interesat.

— Tu, eu, nevastă-ta, noua mea nevastă Natalia... vrei să facem distracție?

O pauză – apoi Ben se întoarce spre mine, ridicând din sprânceană. Mă uit lung la el, ușor șocată. Chiar *mă întreabă* chestia asta? Clatin frenetic din cap, șotind *Nu, nu, nu*.

— Nu azi, spune Ben, pe un ton care pare să exprime un regret sincer. Altă dată.

— Nu problemă.

Rusul îl bate pe umăr și Ben se întoarce la șezlongul lui. Se întinde, uitându-se furios în zare.

— Ei bine, s-a ales praful de ideea mea genială. Vacă frigidă.

Mă aplec înspre el și-i trag un pumn în piept.

— Hei, ce-a fost cu faza aia? Chiar ai vrut să accepți oferta rusului?

— Măcar am fi avut parte de ceva.

De *ceva*? Mă uit uluită la el până când își ridică privirea.

— Ce e? zice, în defensivă. Chiar am fi *avut* parte de ceva.

— Ei bine, îmi cer scuze că nu vreau să-mi petrec noaptea nunții cu o gorilă și o tipă cu sâni de plastic, zic sarcastic. Îmi pare rău că ți-am stricat planurile de distracție.

— Nu sunt de plastic.

— Te-ai uitat, deci?

— Sunt de silicon.

Pufnesc în râs fără să vreau. Între timp, Ben atârnă cu dexteritate câteva prosoape de umbrela noastră de soare. Oare ce face?

— Creez o atmosferă mai intimă, zice, făcându-mi cu ochiul, și se strecoară în șezlongul meu, întinzându-și mâinile pretutindeni, ca o caracatiță. Doamne, tare sexy ești. Nu porți un bikini decupat în spate, nu?

Vorbește serios?

De fapt, n-ar fi stricat un bikini decupat în spate acum.

— Nici nu cred că există...

Observ brusc doi copii care ne privesc curioși.

— Încetează! îi șoptesc printre dinți, trăgându-i mâna din slipul meu. *Nu o facem într-un șezlong! O să fim arestați!*

— O *granita*, doamnă? Cu aromă de lămâie?

Sărim amândoi cât colo când Hermes își bagă capul sub prosoape și ne întinde o tavă cu două cupe. Sincer, o să fac un atac de cord până plec de-aici.

O vreme rămânem cufundați în tăcere, sorbind băutura cu gheață și ascultând murmurul

conversațiilor de pe plajă și valurile care se sparg pe țarm.

— Uite ce e, zic într-un final. E o situație nasoală, dar n-avem ce face. Putem să stăm aici, să fierbem în suc propriu și să ne vărsăm nervii unul pe celălalt sau putem să ieșim și să facem ceva până se rezolvă cu camera.

— Cum ar fi?

— Știi tu. Încerc să par optimistă. Chestii distractive, de vacanță. Tenis, o plimbare cu iahtul, canotaj. Ping-pong. Ce găsim.

— Sună fascinant, zice Ben îmbufnat.

— Hai să ne plimbăm oricum și vedem noi.

Vreau să plec de pe plaja asta. Toată lumea întoarce capul una-două să se uite la noi și șușotește ascunsă după cărți, iar rusul îmi tot face cu ochiul.

Ben își termină *granita* și se apleacă să mă sărute, iar când buzele lui reci le ating pe ale mele, simt o aromă delicioasă de lămâie, puțin sărată.

— Nu *putem*, zic, când mâna i se strecoară automat în costumul meu de baie. Uite, încetează. Îi împing mâna la o parte. E și mai rău așa. Fără atingeri. Până când e gata camera.

— Fără atingeri? spune el privindu-mă uluit.

— Fără, încuviințez hotărâtă. Haide. Hai să ne plimbăm prin hotel și prima activitate pe care-o descoperim, pe-aia o alegem. Da? Ne-am înțeles?

Aștept să se ridice și să-și ia șlapii în picioare. Georgios vine spre noi, coborând aleea dinspre hotel, și, spre uimirea mea, duce o tavă pe care sunt un pahar cu suc de portocale și o farfurioară cu bomboane M&M cafenii.

— Doamnă.

— Ooh! Dau sucul pe gât dintr-o înghițitură și ronțai câteva bomboane. Minunat.

— E gata camera noastră? întrebă Ben fără ocolișuri. Trebuie să fie.

— Mă tem că nu, domnule, zice valetul, adoptând o expresie și mai gravă. Cred c-a apărut o problemă cu alarma de incendiu.

— Alarma de incendiu? repetă Ben, ca și cum nu i-ar veni a crede. Cum adică cu alarma de incendiu?

— Au deplasat un senzor în timp ce mutau paturile. Din nefericire, problema trebuie remediată înainte să vă permit din nou accesul în cameră. E pentru siguranța dumneavoastră. Îmi cer mii de scuze, domnule.

Ben își duce mâinile la cap. E așa de roșu la față, că mi-e și frică.

— Ei, cât va mai dura?

Georgios își întinde brațele în lături.

— Domnule, mi-aș dori să...

— Nu știi, îl întrerupe Ben, încordat. Evident că nu știi. De ce să știi?

Tare mă tem c-o să-și iasă din fire cât de curând și o să-i tragă una lui Georgios.

— Oricum, intervin repede, nu contează. Mergem să ne distrăm.

— Doamnă, zice Georgios, dând din cap. Cum vă pot fi de folos în această privință?

Ben se strâmbă la el.

— Ai putea să...

— Ai putea să-mi mai aduci niște suc, te rog! ciripesc eu, înainte ca Ben să zică vreo chestie *cu adevărat* jignitoare. Poate niște... niște... Șovăi. Oare ce tip de suc i-ar lua cel mai mult timp? Niște suc de sfeclă?

Un tremur foarte scurt îi clintește trăsăturile altfel impasibile. Cred că s-a prins de șiretlicul meu.

— Desigur, doamnă.

— Minunat! Ne vedem mai târziu.

Urcăm pe o potecă mărginită de ziduri albe și tufe de bougainvillea. Soarele arde deasupra noastră și e foarte liniște. Știu că Georgios vine după

noi, dar nu fac conversație cu el. Atunci chiar că n-o să mai plece *în veci*.

— Barul de pe plajă e încolo, observă Ben când trecem pe lângă un indicator. Am putea să dăm o raită.

— *Barul de pe plajă?* Îi arunc o privire sardonică. După azi-noapte?

— Cui pe cui se scoate. Un cocktail fără alcool. Ce-o fi.

— OK, dau din umeri. Am putea să bem un pământel.

Barul e mare, în formă circulară și umbrat, și se aude muzică grecească în surdină. Ben se trânteste imediat pe unul din scaunele de la bar.

— Bun venit. Barmanul se apropie de noi cu un zâmbet larg. Felicitări cu ocazia căsătoriei.

Ne întinde un meniu laminat și se retrage.

— De unde-o fi știut că suntem proaspăt căsătoriți?

Ben îl privește suspicios.

— Ne-o fi văzut verighetele noi și strălucitoare, presupun? Ce luăm?

Încep să studiez meniul, dar Ben e cufundat în gânduri.

— Femeia aia afurisită, mormăie. Acum am fi fost în cameră. În patul lor.

— Ei, sunt sigură c-o să rezolve repede cu alarma de incendiu, zic, nu foarte convingător.

— Suntem în luna *de miere*, ce mama naibii?

— Știu, zic împăciuitor. Hai să bem ceva. O băutură adevărată.

Și eu aș bea una, drept să spun.

— Spuneați că sunteți în luna de miere? ne strigă o blondă din celălalt capăt al barului.

Poartă o rochie de plajă portocalie, cu ciucuri la mâneci, și sandale cu tocuri înalte, bogat împodobite.

— Evident! *Toată lumea* de-aici e în luna de miere. Când v-ați căsătorit?

— Ieri. Am ajuns aseară.

— Noi sâmbătă! La biserica Sfânta Treime din Manchester. Am purtat o rochie de Phillipa Lepley. Am avut o sută douăzeci de invitați la recepție. Bufet suedez. Apoi seara am avut o petrecere cu dans și o formație și au mai venit cincizeci de oameni.

Mă privește întrebătoare.

— A noastră a fost... în cerc mai restrâns, zic după o pauză. Mult mai restrâns. Dar a fost foarte frumoasă.

Mai frumoasă decât a ta, adaug în sinea mea. Mă întorc spre Ben ca să mă susțină, dar el a făcut stânga-mprejur și acum stă de vorbă cu barmanul.

E prima dată când observ o trăsătură pe care Ben o are în comun cu Richard, anume, că e complet antisocial și are prejudecăți când întâlnește oameni noi. De câte ori n-am intrat în vorbă cu câte o persoană foarte interesantă, amuzantă – și Richard pur și simplu n-a vrut să ni se alătore. De exemplu, femeia aceea fascinantă pe care am întâlnit-o odată în Greenwich, cu care a refuzat efectiv să facă cunoștință. Ei, mă rog, s-a dovedit că era puțin cam ciudată și a încercat să mă convingă să investesc 10 000 de lire într-o locuință pe un vas amenajat, dar el n-avea de unde să știe asta, nu?

— Verigheta?

Fata îmi întinde mâna sub nas. Observ că are unghiile date cu oțet portocalie ca să se asorteze cu rochia. Asta înseamnă că are doar rochii portocalii sau își face unghiile în fiecare seară?

— Eu sunt Melissa, apropo.

— Superbă!

Întind și eu mâna, iar verigheta mea de platină strălucește în razele soarelui. E bătută cu diamante și e foarte elegantă, de fapt.

— Foarte frumoasă! Melissa face ochii mari, impresionată. E o senzație incredibilă, nu-i așa,

să porți verighetă? Se apleacă și-mi șoptește conspirativ: Mă văd în oglindă, îmi văd verigheta pe deget și-mi zic: „Măiculiță! M-am măritat!“.

— Și eu!

Realizez brusc că mi-a lipsit chestia asta: discuții ca între fete despre măritiș. Țsta e dezavantajul când faci nunta în pripă, fără rude sau domnișoare de onoare.

— Și să ți se spună „Doamnă“ e ciudat! adaug. Doamnă Parr.

— Eu sunt doamna Falkner, zice ea, zâmbind larg. Îmi place la nebunie. Falkner.

— Mie-mi place Parr, zâmbesc și eu.

— Știi că locul ăsta e destinația numărul unu din lume pentru luna de miere? Au fost și vedete pe-aici și toate cele. Apartamentul nostru e *mortal*. Și mâine-seară ne cununăm din nou, pe Insula Dragostei. Așa-i zic, Insula Dragostei.

Arată înspre mare, spre un debarcader de lemn care se pierde în zare. La un capăt se lărgește și se continuă cu o platformă mare, acoperită de un baldachin alb, subțire.

— După aceea se vor servi cocktailuri, adaugă. Ar trebui să veniți și voi! Poate faceți și voi o a doua cununie!

— *Deja?*

Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar e cel mai bizar lucru pe care l-am auzit vreodată. M-am măritat ieri. De ce s-o mai fac o dată a doua zi?

— Noi ne-am hotărât să ne cununăm simbolic în fiecare an, zice Melissa, mândră. Anul viitor o s-o facem în Mauritius și deja am ochit rochia pe care vreau s-o port. În numărul de luna trecută din *Mirese*. Rochia Vera Wang de la pagina 54. Ai văzut-o?

Îi sună telefonul înainte să apuc să răspund și se încruntă.

— Scuză-mă o clipă... Matt? Matt, ce naiba faci? Sunt la bar! Așa cum am stabilit. La bar. Nu, nu

la salon, la *bar*! Oftează iritată, apoi lasă telefonul deoparte și se întoarce zâmbind spre mine. Ei, voi doi trebuie să vă înscrieți neapărat la concursul „Cine știe câștigă“ pentru cupluri din după-amiaza asta.

— „Cine știe câștigă“ pentru cupluri? repet, fără să pricep.

— Știi, ca emisiunea de la televizor. Răspunzi la întrebări despre partenerul tău și câștigă soții care se cunosc cel mai bine.

Arată spre un poster pe care scrie:

**AZI LA 4: CINE ȘTIE CÂȘTIGĂ
PENTRU CUPLURI pe PLAJĂ.
PREMII SUBSTANȚIALE!!
ÎNSCRIEREA GRATUITĂ!!**

— S-a înscris toată lumea, adaugă, sorbindu-și băutura cu paiul. Organizează o grămadă de activități pentru oaspeții veniți în luna de miere aici. Toate sunt vrăjeli ca să-și facă publicitate, evident. Își trece nonșalant mâna prin păr. Adică, pe bune acum. Ca și cum căsătoria ar fi o competiție.

Aproape că pufnesc în răs. O și crede cineva. Își dorește așa de tare să câștige, că o emană prin toți porii.

— Deci, te bagi? Se uită la mine pe deasupra ochelarilor de soare Gucci. Haide! E doar de distracție!

Îmi închipui că nu sună rău. La o adică, sincer, ce altceva avem de făcut?

— OK. Trece-ne pe listă.

— Yanni! îi strigă ea barmanului. Am mai găsit un cuplu pentru „Cine știe câștigă“.

— Pofțim?

Ben se întoarce încruntat spre mine.

— Ne înscriem într-un concurs, îl anunț. Am convenit că vom face prima activitate de care dăm, nu? Ei bine, asta-i prima.

Yanni ne întinde doi fluturași, plus o sticlă de vin și două pahare pe care trebuie să le fi comandat Ben. Melissa s-a ridicat de pe scaunul de la bar. Vorbește iar la telefon, pare și mai furioasă ca înainte.

— Barul de pe plajă, nu barul din hol. Barul de pe plajă! OK, rămâi acolo, vin eu... *Ne vedem mai târziu*, îmi șoptește și pornește clătinându-se, într-o involburare de portocaliu.

După ce-a plecat, eu și Ben rămânem tăcuți o clipă, studiind fluturașii. *Dovediți-vă dragostea! Dovediți că aveți calitățile necesare unui cuplu!*

În ciuda a toate, simt cum mi se trezește spiritul de competiție. Nu c-aș avea nevoie să dovedesc ceva cuiva. Dar pur și simplu știu că nu există în hotelul ăsta vreun cuplu mai intim legat decât eu și Ben. Adică, uită-te la ei. Și uită-te la noi.

— O să pierdem într-un mare fel, zice Ben, pufnind amuzat.

Să pierdem?

— Ba nu! mă uit abătută la el. De ce zici asta?

— Pentru că trebuie să știm chestii unul despre celălalt, îmi răspunde, ca și cum ar fi evident. Și noi nu știm.

— Știm o *grămadă* de lucruri unul despre celălalt! zic, în defensivă. Ne cunoaștem de când aveam optsprezece ani! Eu, una, zic că o să câștigăm.

Ben ridică din sprânceană.

— Poate. Ce fel de întrebări pun?

— Nu știu. Nu m-am uitat niciodată la emisiune. Mă pălește subit inspirația. Dar Fliss are jocul. O s-o sun.

Fliss

Suntem la poarta de îmbarcare de la Heathrow când sună telefonul. Înainte să reacționez, Noah mi-l trage din buzunarul genții și se uită la ecran.

— E mătușica Lottie! exclamă el îmbujorându-se de entuziasm. Să-i zic că venim să-i facem o surpriză în vacanța ei specială?

— Nu! înhaț telefonul. Stai jos o clipă. Uită-te prin pachetul de abțibilduri. Joacă-te cu dinozaurii.

Răspund și mă îndepărtez câțiva pași de Noah, încercând să mă adun.

— Lottie, bună!

— În *sfârșit!* Am încercat să te prind! Unde ești?

— Oh, știi tu... pe-aici. Mă silesc să fac o pauză înainte de a adăuga nevinovat, ca o floare: Ați rezolvat ceva cu camera până la urmă? Sau cu patul? Sau... ceva?

Știi de la Nico că sunt ținută în continuare pe-afară. Dar mai știi și că Ben a încercat să închirieze o cameră de la un alt oaspete pe plajă. Ticălos parșiv.

— Ah, camera. Lottie pare neconsolată. A fost o întreagă odisee, la naiba. Ne-am dat bătuți deo-camdată. O să ne bucurăm pur și simplu de ziua de azi.

— Bun. Bine gândit. Oftez ușurată în sinea mea. Ei, și cum e acolo? E soare?

— Te topești.

Lottie pare preocupată de ceva.

— Auzi, Fliss, tu mai știi jocul ăla, „Cine știe câștigă“ pentru cupluri?

Mă încrunt.

— Emisiunea TV, adică?

— Exact. Tu aveai și jocul, nu? Ce fel de întrebări pun?

— De ce? Întreb intrigată.

— Participăm la un concurs din ăsta. Sunt grele întrebările?

— *Grele?* Nu! Sunt doar de distracție. Nimicuri. Chestii de bază pe care ar trebui să le știe doi oameni aflați într-o relație.

— Pune-mi câteva.

Lottie pare ușor încordată.

— Ajută-mă să exersez.

— Hm, OK. Mă gândesc o clipă. Ce marcă de pastă de dinți folosește Ben?

— Nu știu, zice Lottie, după o pauză.

— Cum o cheamă pe mama lui?

— Nu știu.

— Care e mâncarea lui preferată din câte i-ai gătit până acum?

Urmează o pauză prelungită.

— Nu știu, zice într-un final. Nu i-am gătit niciodată.

— Dacă ar merge la teatru, ar alege Shakespeare, o piesă modernă sau un musical?

— Nu *știi!* se tânguiește Lottie. N-am fost niciodată la teatru cu el. Ben are dreptate! O să pierdem!

E dusă?! Evident c-o să piardă.

— Crezi că Ben știe vreunul din lucrurile astea despre tine? o întreb eu blând.

— Evident că nu! Nici unul nu știe nimic!

— Așa deci. Păi...

— Chiar nu vreau să pierdem, îmi șoptește Lottie, cu voce îndârjită. E o fată aici; genul mireasa de coșmar și se tot laudă cu nunta ei și, dacă eu nu știu nimic despre soțul meu și el nu știe nimic despre mine...

Mă abțin cu greu să nu zbier: *Atunci poate că n-ar fi trebuit să vă căsătoriți?*

— N-ați putea să... stați de vorbă? îi sugerez până la urmă.

— Da! Da, asta e cheia, zice Lottie, ca și cum aș fi descifrat un cod infernal de complicat. O să aflăm totul. Dă-mi o listă cu lucrurile pe care trebuie să le știm.

Pare foarte hotărâtă.

— Pastă de dinți, numele mamei, mâncăruri preferate... Poți să-mi trimiți toate întrebările prin sms?

— Nu, nu pot, îi zic ferm. Sunt ocupată, Lottie, de ce Dumnezeu faci chestia asta? De ce nu stai pur și simplu tolănită pe plajă?

— M-am lăsat convinsă. Și acum nu mai putem să dăm înapoi, altfel o să creadă că nu suntem o pereche fericită. Fliss, locul ăsta e o nebunie. E Mecca lunii de miere.

Ridic din umeri.

— Știai că va fi așa, nu?

— Probabil... șovăie ea. Dar nu mi-am dat seama că va fi chiar așa de siropos. E plin de cupluri în culmea pasiunii și nu poți să faci un pas fără să-ți zică cineva „felicitări“ sau să arunce cu confetti în tine. Mireasa de coșmar deja face o a doua cununie, îți vine să crezi? Încearca să mă convingă s-o fac și eu.

O clipă am uitat unde sunt și în ce situație ne aflăm. Pur și simplu stau la povești cu Lottie.

— Pare să fi devenit cam artificial.

— Cam da.

— Atunci nu participa la concursul ăsta.

— Trebuie.

Pare de neclintit.

— Nu mai dau înapoi. Așadar, ar trebui să știi unde a făcut Ben școala, chestii de-astea? Și despre hobby-uri?

Iritarea îmi revine într-o clipă. E *ridicol*. Parc-ar fi cineva care se pune pe tocit ca să păcălească un funcționar de la imigrări. O clipă mă gândesc să-i spun chestia asta, pe loc.

Dar, totodată, intuiția îmi spune să nu încerc s-o fac la telefon. Doar o să ne certăm la cuțite, iar ea o să-mi închidă telefonul în nas și o să-i ceară lui Ben s-o lase însărcinată pe loc, probabil pe plajă, sub ochii tuturor, doar ca să se răzbune pe mine.

Trebuie să ajung acolo. Să mă prefac că voiam doar să-i fac o surpriză. O să studiez terenul, o s-o las să se relaxeze. Apoi o s-o iau deoparte și o să stăm de vorbă. Sincer. Pe îndelete, n-o să mă las până când nu vede imaginea în ansamblu. O vede cu adevărat.

Îmi dau seama că acest concurs pentru cupluri mi-a servit mingea la fileu. O s-o dea în bară în public. Și atunci va fi pregătită să audă vocea rațiunii.

În difuzoare se anunță un zbor și Lottie întreabă imediat:

— Ce se aude? Unde ești?

— La metrou, o mint nonșalant. Trebuie să închid. Baftă!

Închid telefonul și mă uit după Noah. L-am lăsat așezat pe un scaun de plastic, la nici un metru de mine, dar și-a croit drum până la ghișeu și stă de vorbă cu o stewardesă, care s-a lăsat pe vine și îl ascultă atentă.

— Noah! îl strig și amândoi întorc capul.

Stewardesa ridică mâna ca să-i văd, se ridică și îl conduce înapoi lângă mine. E bronzată, cu forme generoase și ochi mari, albaștri, cu părul

prins în coc, și, când se apropie, simt o adiere de parfum.

— Îmi cer scuze, îi zic, zâmbind. Noah, stai aici. Nu mai pleca de nebun.

Stewardesa se uită fix la mine și duc mâna la gură, întrebându-mă dacă mi-o fi rămas ceva pe buză.

— Vreau doar să vă spun, zice ea dintr-o răsuflare, că am auzit de încercarea prin care a trecut băiețelul dumneavoastră și cred că dați dovadă de mult curaj cu toții.

O clipă, rămân fără replică. Ce naiba i-o fi spus Noah?

— Și cred că asistentul de pe ambulanță ar trebui să primească o medalie, adaugă ea, cu voce tremurătoare.

Îi arunc o privire cruntă lui Noah, care mă privește calm și netulburat. Ce mă fac? Dacă-i explic că fiul meu inventează tot felul de povești, dăm amândoi prost. Poate e mai ușor să mă prefac că e adevărat. O să ne imbarcăm cât de curând; n-o s-o mai vedem niciodată.

— N-a fost mare lucru, zic într-un final. Mulțumim foarte mult...

— N-a fost mare lucru? repetă uluită. Dar totul a fost așa dramatic!

— Hm... da, înghit în sec. Noah, hai să cum-părăm niște apă.

Îl împing spre un automat de băuturi, ca să nu trebuiască să continui discuția.

— Noah, îi zic, de îndată ce nu ne mai poate auzi femeia, ce i-ai spus doamnei?

— I-am zis că vreau să particip la olimpiadă când mă fac mare, răspunde el prompt. Vreau să concurez la proba de săritură în lungime. Uite așa.

Se smulge din mâna mea și sare peste mocheta din aeroport.

— Mă lași să particip la olimpiadă?

Mă dau bătută. Va trebui să avem o discuție serioasă cândva – dar nu acum.

— Sigur că da, zic, ciufulindu-l. Dar ascultă-mă. Nu mai intra în vorbă cu necunoscuți. Știi doar.

— Doamna nu era o necunoscută, îmi dă el replica, foarte chibzuit. Avea un ecuson, așa că știam cum o cheamă. Cheryl.

Uneori logica unui copil de șapte ani e imbatibilă. Ne întoarcem la locurile noastre și îl așez lângă mine.

— Uită-te la albumul cu abțibilduri și nu pleca de-aici.

Îmi scot BlackBerry-ul și trimit câteva e-mailuri rapide. Tocmai mi-am dat acordul pentru un întreg supliment dedicat vacanțelor arctice când mă opresc, intrigată. Ceva mi-a atras atenția. Un creștet care se întrezărește deasupra unui ziar. O coamă de păr negru. Mâini subțiri, cu degete lungi, care tocmai dau pagina.

Nu se poate.

Mă uit fix la el, ca hipnotizată, până când dă din nou pagina și îi surprind chipul. El e. La câțiva metri distanță, cu o valijoară la picioare. Ce naiba caută aici?

Sper că nu i-a venit aceeași idee ca mie.

În timp ce dă din nou pagina, cu un aer calm și impasibil, simt cum mă năpădește furia. Totul se întâmplă din vina lui. A trebuit să-mi dau viața peste cap, să-mi retrag copilul de la școală în plin semestru și să mă frământ toată noaptea, numai și numai pentru că el nu și-a putut ține gura. *El* a dat cu bâta-n baltă. *El* a provocat toate astea. Și uite-l acum, cu un aer perfect degajat și relaxat, de parcă ar pleca în vacanță.

Îi sună telefonul și lasă ziarul din mână ca să răspundă.

— Sigur, îl aud spunând. Așa o să fac. Discutăm toate aceste aspecte. Da, *știi* că mai e și problema

timpului. I se citește încordarea pe chip. *Știi* că nu e o situație ideală. Fac tot ce pot, date fiind împrejurările dificile, bine?

Face o pauză, ascultând, apoi răspunde:

— Nu, aș zice că nu. Trebuie doar să știi. Nu vrem să dăm sfară-n țară. OK. Bine. Ne auzim când ajung.

Pune telefonul la loc și revine la ziar, sub privirea mea din ce în ce mai înciudată. Așa. Lasă-te pe spate. Zâmbește la o glumă. Distrează-te. De ce nu?

Mă uit așa de urât la el, că mă simt în stare să străpung ziarul cu privirea. O doamnă în vârstă așezată lângă el îmi observă căutătura și mă studiază îngrijorată. Schițez un zâmbet, ca să-i sugerez că nu pe *ea* sunt furioasă – dar pare s-o sperie și mai mult.

— Îmi cer scuze, zice. Dar... e vreo problemă?

— O problemă? răspunde Lorcan, crezând că vorbește cu el și întorcându-se spre ea. Nu, nu e nici o problemă... Mă zărește și tresare surprins. Oh. Bună.

Aștept să-și ceară îndată scuze în genunchi, dar pare să considere că salutul e suficient. Ochii lui negri îmi întâlnesc privirea și, pe neașteptate, mă năpădește o amintire: o imagine tulbure, o atingere de buze și piele din acea noapte. Răsuflarea lui fierbinte pe gâtul meu. Mâinile lui încleștate în părul meu. Mă îmbujorez și îi arunc o privire și mai otrăvită.

— Bună? repet. Asta-i tot ce poți să spui? „Bună“?

— Presupun că mergem în aceeași direcție? Lasă ziarul din mână și se apleacă spre mine, cu un aer deodată grav. Ții legătura cu ei? Pentru că trebuie să vorbesc urgent cu Ben. Am niște documente pe care trebuie să le semneze. Trebuie să-l găsesc la hotel când ajung. Dar nu vrea să-mi răspundă la telefon. Mă evită. Evită pe toată lumea.

Mă uit uluită la el. Tot ce-l interesează e nu știu ce afacere. Cum rămâne cu faptul că cel mai bun prieten al lui s-a însurat cu sora mea dintr-un impuls necugetat *declanșat de el?*

— Țin legătura cu Lottie. Nu cu Ben.

— Hm.

Se încruntă și revine la ziar. Cum poate să citească ziarul? Mă simt jignită în ultimul hal că poate să se concentreze pe știrile sportive când a provocat așa un dezastru.

— Ești bine? se uită lung la mine. Pari un pic... blocată.

Fierb de furie. Simt că mi se face pielea ca de găină; simt că mi se încleștează pumnii.

— Că veni vorba, nu. Nu sunt bine.

— Ah.

Se uită din nou la ziar și îmi sare țandăra.

— Nu mai citi ziarul!

Sar și i-l smulg din mână, fără să-mi dau seama ce fac.

— Încetează!

Mototolesc furioasă ziarul și îl arunc pe jos. Gâfâi și-mi ard obrazii.

Lorcan se uită la ziar, aparent consternat.

— Mami! exclamă Noah, șocat și încântat totodată. Ai făcut mizerie!

Toți ceilalți pasageri s-au întors să caște gura la mine. Minunat. Și acum Lorcan se uită și el lung la mine, cu sprâncenele încrețite, ca și cum aș fi o enigmă.

— Care-i problema? întrebă într-un final. Ești supărată?

— Da! explodez. *Sunt* un picuț supărată că, după ce rezolvasesm problema cu Ben și soră-mea, a trebuit să-ți bagi tu nasul și să strici totul!

Văd cum, încet-încet, se prinde.

— Mă consideri pe *mine* vinovat?

— Sigur că te consider vinovat! Dacă n-ai fi zis nimic, n-ar fi căsătoriți acum!

— Nț, face el clătînând. Clatină din cap, foarte convins. Greșit. Ben se hotărâse deja.

— Lottie a zis că s-a hotărât din cauza ta.

— Lottie se înșală.

N-are de gând să dea înapoi, este? Ticălosul.

— Tot ce știu e că eu rezolvasem problema, zic, glacial. Îi dădusem de cap. Și acum s-a întâmpat asta.

— *Credeai* c-ai rezolvat-o, mă corectează. *Credeai* că i-ai dat de cap. Când o să-l cunoști pe Ben cum îl cunosc eu, vei realiza că se schimbă după cum bate vântul. Angajamentele anterioare nu mai contează. De pildă, angajamentul de a semna documente cruciale, urgente. În glas i s-a strecurat o undă de iritare. Poți să încerci să-l ții locului cât vrei. Tot îți alunecă printre degete.

— Și de-asta ești aici? Mă uit la servieta lui. Doar pentru aceste documente?

— Dacă Mahomed nu vine la munte, muntele trebuie să-și anuleze toate planurile și să se urce în avion.

Primește un mesaj și îl citește, începând să tasteze un răspuns.

— M-ar ajuta *foarte mult* dacă aș putea să vorbesc cu Ben, adaugă, în timp ce tastează. Știi ce fac acum?

— „Cine știe câștigă“ pentru cupluri, îi răspund.

Lorcan mă privește intrigat, apoi tastează în continuare. Mă las încet pe scaun. Noah s-a așezat pe podea și face un coif din ziarul lui Lorcan.

— Noah, zic, fără tragere de inimă. Nu face asta. Fiul meu, îi zic lui Lorcan.

— Bună, îi spune Lorcan. Mișto coif. Așadar, n-ai apucat să-mi zici. Ce cauți aici mai exact? O să te alături porumbeilor, presupun. Ei știu?

Întrebarea mă prinde pe nepusă masă. Iau o gură de apă, cu roțițele învârtindu-mi-se frenetic.

— Lottie m-a rugat să vin, mint într-un final. Dar nu sunt sigură că a aflat și Ben, așadar nu-i spune că m-ai văzut, OK?

— Sigur, zice, ridicând din umeri. Cam ciudat să-ți rogi sora să-ți facă o vizită în luna de miere. Nu se simte bine?

— De fapt, se gândesc să facă o a doua cununie, zic, mânată de o inspirație subită. Lottie voia să participe și eu, ca martor.

— Ei, pe bune acum, se strâmbă Lorcan. Ce porcărie de idee mai e și asta?

Tonul său e așa de disprețuitor, încât, fără să vreau, mă simt iritată.

— Eu cred că e o idee chiar drăguță, îl contrazic. Lottie și-a dorit întotdeauna o nuntă pe malul mării. E o fire foarte romantică.

— Pariez, încuviințează Lorcan, ca și cum ar digera informația, apoi își ridică privirea, cu un aer foarte serios. Și ponei? O să aibă și ponei?

Ponei? Mă uit lung la el. Ce naiba...

Ponei de aceeași culoare. Minunat. Deci chiar m-a auzit ieri-dimineață. Mă înroșesc și, o clipă doar, simt că-mi pierd calmul.

Cea mai bună cale de a ataca problema, decid pe dată, e să-i vorbesc deschis. Suntem adulți. Putem să recunoaștem când o situație e stânjenitoare și să trecem peste ea. Exact.

— Deci. Hm. Îmi dreg glasul. Ieri-dimineață.

— Da? se apleacă el spre mine, simulând interesul.

N-o să-mi ușureze sarcina, este?

— Nu știu exact ce... îl iau altfel. Evident, vorbeam la telefon cu soră-mea când ai intrat în cameră. Și ce ai auzit a fost total scos din context. Vreau să zic, probabil ai și uitat ce-am zis. Dar, în caz că n-ai uitat, n-aș vrea să... interpretezi greșit ceva.

Nici măcar nu e atent la mine. A scos un carnetel și notează ceva în el. E așa de prost-crescut. Totuși, asta înseamnă c-am scăpat. Îi întind sticla

de apă lui Noah care bea absent, cu ochii pe coiful din ziar. Apoi îmi ridic privirea când Lorcan mă bate pe umăr. Îmi întinde carnețelul în care văd câteva rânduri scrise.

— Cred că-mi amintesc bine cuvintele, zice politicos. Dar te rog să mă corectezi dacă am greșit vreunul.

Îmi cade fața în timp ce citesc ce-a scris.

Mică... Pe bune, minusculă. Toată noaptea a fost un chin. A trebuit să mă prefac că mă simt bine și în tot acest timp... Nu. A fost oribil. Și nici după n-a fost mult mai plăcut...

Mi se face rău numai când mă gândesc. De fapt, îmi vine să vomit. Și așa Lorcan n-o să mă iubească în veci și n-o să mergem în veci împreună spre altar, pe ponei de aceeași culoare.

— Uite ce e, bălmăjesc într-un final, roșie ca macul. N-am vrut să spun... asta.

— Ce anume, mai exact? ridică din sprânceană. Ticălosul. Îl amuză?

— Știi la fel de bine ca mine, încep pe un ton glacial, că aceste cuvinte au fost scoase din context. Nu se refereau la...

Mă opresc pentru că atenția îmi e distrasă de un tărăboi tot mai mare. Se aude de la ghișeul pentru bagaje. Două stewardese se contrazic cu un bărbat îmbrăcat în pantaloni de bumbac și o cămașă de in, care încearcă să îndese o valiză în suportul pentru bagajul de mână. Când ridică furios glasul să dea replica, recunosc vocea.

Se întoarce și îmi rețin cu greu o exclamație șocată. Mă gândeam eu: e Richard!

— Domnule, mă tem că valiza e prea mare pentru bagajul de mână, îi spune o angajată a companiei aeriene. Și e prea târziu pentru check-in. V-aș sfătui să așteptați un alt zbor.

— Un alt zbor? Vocea lui pare răgetul unui animal rănit. Nu mai există alte zboruri spre locul ăla blestemat! Unul pe zi! Ce fel de transport mai e și ăsta?

— Domnule...

— Trebuie să prind avionul ăsta.

— Dar, domnule...

Spre surprinderea mea, Richard se sprijină în mâini pe pupitru, până când e la același nivel cu femeia.

— Fata pe care-o iubesc și-a legat soarta de un alt bărbat, spune, pe un ton pățimaș. M-am mișcat prea încet și n-o să mi-o iert niciodată. Dar măcar pot să-i spun ce simt. Pentru că nu i-am arătat-o niciodată. Cum ar fi trebuit. Nici măcar nu sunt sigur că știam ce simt.

Mă uit la el cu gura căscată. E chiar Richard? Face declarații de dragoste în public? Dacă Lottie ar putea să-l vadă! Ar da-o pe spate! În schimb, femeia de la compania aeriană pare impasibilă. Are părul negru, vopsit, prins într-un coc sever și o față pământie, cu ochi mici și răutăcioși.

— Chiar și așa, domnule, zice, valiza dumneavoastră e prea mare pentru un bagaj de mână. Vă rog să plecați de lângă pupitru.

Ce scorie. Am văzut o mulțime de oameni luând geți de mărimea asta ca bagaj de mână. Știu c-ar trebui să mă apropiu și să-i spun lui Richard că sunt și eu aici, dar, pe de altă parte, vreau să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Fie. Nu mai iau geanta.

Uitându-se furios la ea, Richard sare înapoi pe podea și desface încuietorile valizei. Înșfacă vreo două tricouri, o trusă de toaletă, o pereche de șosete și câteva perechi de boxeri, apoi împinge valiza într-o parte cu piciorul.

— Gata. ăsta e bagajul meu de mână. Îi flutură lucrurile în față. Acum ești mulțumită?

Femeia îl privește impasibilă.

— Nu puteți lăsa geanta acolo, domnule.

— Bine. O închide cu zgomot și o aruncă la coș. Gata.

— N-o puteți lăsa nici acolo, domnule. E o problemă de securitate. Nu știm ce conține.

— Ba știți.

— Nu știm.

— Tocmai m-ai văzut desfăcând-o.

— Chiar și-așa, domnule.

Toată lumea s-a întors și urmărește dialogul. Richard găfăie. Are umerii încordați. Îmi amintește din nou de un taur gata să atace.

— Unchiule Richard! Noah l-a observat brusc. Vii și tu în vacanță cu noi?

Richard tresare uluit când dă cu ochii mai întâi de Noah și apoi de mine.

— *Fliss?*

Scapă o pereche de boxeri pe jos și se apleacă să-i ridice, pierzându-și un pic din aerul de taur fioros.

— Ce cauți aici?

— Bună, Richard. Încerc să par cât mai non-șalantă. Mergem s-o vizităm pe Lottie. Ce... hm... Îmi întind mâinile în lături întrebător. Vreau să zic, ce ai de gând?

Evident, știu ce are de gând în mare, ca toți cei prezenți, dar mă interesează detaliile. Are un plan anume?

— Pur și simplu n-am putut sta deoparte, zice el îmbufnat. N-am suportat să știu c-am pierdut-o fără să-i spun ce... Se întrerupe, cu chipul tulburat de emoție. Ar fi trebuit s-o cer de soție când am avut ocazia, adaugă brusc. Ar fi trebuit să apreciez ce aveam! Ar fi trebuit s-o cer!

Răgetul lui îndurerat răsună în tăcere. Toată lumea a rămas interzisă și, sincer, până și eu sunt consternată. Nu l-am mai văzut niciodată pe Richard comportându-se atât de pățimaș. Oare Lottie l-o fi văzut?

Tare mi-aș dori să-i fi înregistrat discursul cu iPhone-ul.

— Domnule, vă rog să vă luați bagajul din coșul de gunoi, i se adresează stewardesa. După cum spuneam, constituie o problemă de securitate.

— Nu mai e bagajul meu, ripostează el, fluturând boxerii. Țsta e bagajul meu de mână.

Femeia își încleștează maxilarul.

— Vreți să chem echipa de securitate să vă distrugă valiza, ceea ce ar duce la amânarea zborului cu șase ore?

Nu sunt singura persoană care icnește de groază. În jurul nostru, murmurele reținute de protest încep să se transforme în comentarii ostile pe față. Am senzația că Richard nu e cel mai simpatizat pasager de-aici. De fapt, am senzația că în curând o să înceapă huiduielile și fluierăturile.

— Unchiule Richard, mergi cu noi în vacanță? Noah e în culmea fericirii. Putem să facem trântă? Pot să stau lângă tine în avion?

Se agață de picioarele lui Richard.

— Se pare că nu, puștiule, răspunde Richard, cu un zâmbet trist. Dacă nu cumva o convingi tu pe doamna.

— El e *unchiul* tău? reacționează brusc prietena lui Noah, Cheryl, aflată la celălalt ghișeu, de unde a urmărit până acum toată scena cu un aer absent. Unchiul despre care îmi povesteai?

— El e unchiul Richard, confirmă Noah fericit.

N-ar fi trebuit să-l las să-i spună lui Richard „unchi“, îmi spun în sinea mea. A început într-un an de Crăciun și ni s-a părut drăguț. Nu anticipaserăm c-o să se despartă. Ne-am gândit că Richard devenise un membru al familiei. Nu ne-am gândit că...

Brusc, observ că Cheryl aproape c-a intrat în fibrilații.

— Margot! reușește să spună, gâfâind. Trebuie să-l lași pe omul ăsta să se îmbarce! I-a salvat viața nepotului său! E un om minunat!

— Poftim? se încruntă Margot.

— Hă? face Richard zgâindu-se cu gura căscată la Cheryl.

— Nu fiți modest! Nepotul dumneavoastră mi-a povestit totul! spune Cheryl, cu voce tremurătoare. Margot, nici nu-ți închipui. Familia asta. Au trecut prin atâtea. Iese de după pupitru. Domnule, dați-mi, vă rog, tichetul de îmbarcare.

Îl văd pe Richard încercând cu greu să priceapă. Se uită intrigat la Noah, apoi la mine. Eu schițez o grimasă chinută, care vrea să spună „Zi ca ea“.

— Și dumneavoastră ... Cheryl se întoarce mișcată spre mine. Probabil ați fost foarte afectată de încercarea prin care a trecut micuțul.

— O luăm încet, pas cu pas, murmur nelămurit.

Răspunsul pare s-o mulțumească și se îndepărtează. Richard a rămas cu boxerii în mână, cu un aer uluit. Nici măcar n-o să *încerc* să-i explic.

— Așa deci, hm, vrei să stai jos? zic. O cafea sau ceva?

— De ce vă duceți la Lottie? întreabă el, fără să se clinească. S-a întâmplat ceva?

Nu știu ce să-i spun. Pe de o parte, nu vreau să-i dau false speranțe. Pe de alta, aș putea oare să-i sugerez că lucrurile nu stau chiar pe roze?

— Fac cea de-a doua ceremonie de cununie, nu? întreabă Lorcan de după ziar.

— El cine mai e? devine Richard suspicios pe dată. Tu cine ești?

— Ah da, zic stânjenită. Hm, Richard, el e Lorcan. Cavalerul de onoare al lui Ben. Cel mai bun prieten al lui. Mă rog. Merge și el acolo.

Richard adoptă din nou postura de taur furios.

— Înțeleg, zice, dând din cap. Înțeleg.

Nu cred că înțelege, dar e așa de încordat, încât nu îndrăznesc să-l întrerup. A adoptat instinctiv o poziție de luptă, cu pumnii încleștați, gata să-l înfrunte pe Lorcan.

— Și dumneavoastră sunteți...? întrebă Lorcan, politicos.

— Eu sunt imbecilul care a lăsat-o să-i scape! zice Richard, înflăcăându-se subit. N-am văzut ce viitor își imagina ea. M-am gândit că era, nu știu, prea visătoare. Dar acum văd și eu cerul înstelat. Văd ce-și imagina. Și îmi doresc și eu același lucru.

Toate femeile din jurul nostru îl ascultă extaziate. Unde-o fi învățat să vorbească așa? Lui Lottie i-ar plăcea *la nebunie* chestia aia cu cerul înstelat. Am tot bâjbâit la iPhone, încercând să-l înregistrez pe furiș, dar mă mișc prea încet.

— Ce faci?

— Nimic!

Las repede iPhone-ul.

— Of, Doamne. Poate-i o idee proastă.

Richard pare să-și vină brusc în fire și să se vadă, cum stă în mijlocul sălii de așteptare, cu o pereche de chiloți în mână, ținta privirilor celorlalți pasageri.

— Poate ar trebui pur și simplu să mă dau bătut.

— Nu! zic repede. Nu te da bătut!

Dacă l-ar vedea Lottie acum. Dacă ar putea să știe ce simte el cu adevărat. I-ar veni mintea la cap, știu sigur.

— Pe cine încerc să mint? Se pleoștește, cu un aer dezamăgit. E prea târziu. S-au căsătorit.

— Ba nu! îmi scapă porumbelul.

— *Poftim?*

Richard și Lorcan se holbează amândoi la mine. Văd o mulțime de alte figuri interesate care trag cu urechea.

— Adică, încă nu au, știți voi, consumat căsătoria, le explic coborând tonul. Așadar, tehnic, asta înseamnă că mai poate fi anulată. Va fi ca și cum nici n-ar fi existat.

— Serious?

Văd o rază de speranță pe chipul lui Richard.

— De ce nu au consumat-o încă? întrebă Lorcan uimit. Și de unde știi?

— E sora mea. Nu avem secrete. Cât despre motiv... Îmi dreg glasul, gata s-o dau cotită. Au avut ghinion. A fost o încurcătură cu paturile la hotel. Ben s-a îmbătat. Chestii de-astea.

— Mai mult decât voiam să știu, zice Lorcan, începând să-și strângă hârtiile în servietă.

Richard nu zice nimic. Are fruntea încrețită, pare că se chinuie să înțeleagă toate astea. Într-un final se trânteste pe locul de lângă mine, făcându-și chiloții ghemotoc, cu un aer furios. Îl privesc și încă nu-mi vine a crede că e aici.

— Richard, zic într-un final. Știi vorba aia, „E prea puțin, prea târziu“? Ei bine, la tine e mai curând „E prea mult, prea târziu“. Te hotărăști să zbori peste jumătate de lume. Dai fuga la aeroport. Ții discursuri romantice. De ce n-ai făcut nici una din chestiile astea *înainte*?

Richard nu-mi răspunde la întrebare, ci mă privește posomorât.

— Crezi că e prea târziu?

E o întrebare la care *eu* nu vreau să răspund.

— E doar un fel de-a zice, spun, după o pauză. Haide, îl bat încurajator pe umăr. Începe îmbarcarea.

La vreo jumătate de oră după decolare Richard vine în față, unde eu și Noah stăm pe un rând cu trei locuri. Îl iau pe Noah în brațe și Richard se așază lângă mine.

— Ei, cât de înalt ai zice că e Ben? mă întrebă din senin.

— Nu știu. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Dar l-ai văzut în poze. În jur de... 1,75?

— *Nu* știu.

— Eu cam atât aș zice. Categorie mai scund ca mine, adaugă Richard, cu o satisfacție amară.

— Ei, nici nu-i greu, punctez.

Richard are peste 1,85.

— Nu mi-am închipuit niciodată că Lottie ar putea fi atrasă de o piticanie.

N-am răspuns, așa că-mi dau ochii peste cap și continui să citesc revista companiei aeriene.

— L-am căutat pe Google, zice, mototolind o pungă pentru răul de avion. E multimilionar. Deține o fabrică de hârtie.

— Mmm. Știu.

— Am încercat să aflu dacă are avion personal. Nu scria. Probabil că da.

— Richard, nu te mai chinui, spun într-un final, întorcându-mă spre el. Nu e vorba de avioane personale. Sau de înălțime. N-are rost să te compari cu el.

Richard mă privește câteva secunde în tăcere. Apoi, ca și cum n-aș fi zis nimic, spune:

— I-ai văzut casa? Acolo au filmat *Highton Hall*. E multimilionar și are și-un conac. Se strâmbă. Ticălosul.

— Richard...

— Dar e destul de slăbănog, nu-i așa? Face punga franjuri. Nu mi-am închipuit niciodată că Lottie ar putea fi atrasă de un tip așa slăbănog.

— Richard, încetează! exclam exasperată.

O să înnebunesc dacă o s-o țină așa tot drumul.

— Să fie oare oaspetele nostru special? ne întrepru o voce mieroasă și, când ne ridicăm privirea, dăm cu ochii de o stewardesă cu părul împletit spic, care se apropie de noi cu un zâmbet larg. Ține în brațe un ursuleț, un portofel cu sigla companiei, câteva acadele și ditamai cutia de bomboane Ferrero Rocher.

— Cheryl ne-a povestit *totul* despre tine, îi spune zâmbitoare lui Noah. Am câteva cadouri speciale pentru tine.

— Marfă! Mulțumesc! Noah înhață cadourile înainte să-l pot opri și exclamă: Mami, uite! O

ditamai cutia de Ferrero Rocher! Se găsesc și din astea!

— Mulțumesc, spun stânjenită. Chiar nu e cazul.

— Măcar atât putem face, mă liniștește stewardesa. Și acesta e faimosul unchi?

Se uită galeș la Richard, care o privește încrunțat și intrigat.

— Unchiul meu vorbește trei limbi străine, zice Noah mândru. Unchiule, zi ceva în japoneză!

— Chirurg și poliglot?

Stewardesa face ochii mari și eu îmi înfig mâna în brațul lui Richard înainte să apuce să zică ceva. Nu vreau să-l fac de râs pe Noah în public.

— Exact! spun repede. E un om foarte talentat. Mulțumim foarte mult.

Îi zâmbesc forțat stewardesei până când dispare, după ce l-a mai mângâiat o dată pe cap pe Noah.

— Fliss, ce naiba se întâmplă aici? exclamă Richard înfundat de îndată ce-a plecat fata.

— Îmi iei un card de credit să-l pun în portofel? mă întrebă Noah, studiindu-l. Poate să fie un card AmEx? Pot să primesc puncte de fidelitate?

O, Doamne. La șapte ani știe deja de punctele de fidelitate AmEx? E stânjenitor. Aproape la fel de rău ca atunci când ne-am cazat la un hotel din Roma și, până să găsesc eu mărunțiș pentru bacșiș, Noah ceruse deja să ni se arate o altă cameră.

Îmi scot iPod-ul și i-l întind lui Noah, care chiuie de bucurie și-și bagă căștile în urechi. Apoi mă aplec spre Richard și încep să-i vorbesc în șoaptă.

— Noah le-a spus nu știu ce gogoși angajaților aeroportului. Îmi mușc buza, simțind un val de ușurare subită că pot să-mi mărturisesc îngrijorarea. Richard, s-a transformat într-un mitoman. O face și la școală. I-a spus unei profesoare că a suferit un transplant de inimă și alteia că are o surioară adoptivă.

— *Poftim?*

Îi cade fața.

— Știu.

— De unde-i vin ideile astea, în primul rând?
O surioară adoptivă, pentru Dumnezeu?

— De pe un DVD pe care-l pun în Departamentul pentru Copiii cu Nevoi Speciale, zic, sec.

— Așa deci, spune, digerând informațiile. Ei, și ce poveste le-a turnat? întrebă, arătând spre stewardesă.

— Habar n-am. Știu doar că tu ai jucat un rol principal, în calitate de chirurg.

Îi întâlnesc privirea și brusc pufnim amândoi în râs.

— Nu e de râs, zice, clătinând din cap și mușcându-și buza.

— E groaznic.

— Bietul de el.

Richard îl ciufulește pe Noah, care iese o clipă din transa indusă de iPod, cu un zâmbet extaziat.

— E posibil să fie din cauza divorțului?

Râsul mi se stinge pe buze.

— Probabil, spun degajat. Sau, știi tu, mama denaturată obsedată de carieră.

Richard se crispează.

— Scuze. Face o pauză. Cum merge, apropo? Ați semnat actele de divorț?

Sunt pe punctul să-i răspund sincer – apoi mă opresc. L-am plictisit de-atâtea ori la cină cu povești despre Daniel. Îl văd pregătindu-se sufletește pentru o tiradă. Cum de n-am observat până acum cum se pregătesc oamenii pentru o tiradă de-a mea?

— Oh, bine, zic, adoptând zâmbetul nou, suav. Toate bune! Hai să nu vorbim despre asta.

— Așa deci. Richard pare uimit. Super! Așadar... vreun bărbat nou la orizont?

Vocea pare să fi crescut brusc în intensitate și mă crispez. Involuntar, trag cu ochiul la Lorcan,

care stă pe un rând învecinat, la geam, cu nasul în laptop și, din fericire, nu pare să-l fi auzit.

— Nu, zic. Nimic. Nimeni.

Îmi repet furioasă că nu trebuie să mă uit la Lorcan; nici măcar să mă gândesc la el. Dar e ca și cum ți-ai spune să nu te gândești la un iepure. Involuntar, privirea îmi fuge iar spre el. De data asta, Richard îmi surprinde ochii.

— Poftim? Se uită uluit la mine. El?

— Sst.

— El?

— Nu! Adică... da, mă fâstâcesc. O dată.

— Cu *el*? Richard pare profund ofensat. Dar e în cealaltă tabără!

— Nu există *tabere*.

Richard se uită la Lorcan cu ochii îngustați, a suspiciune. După o clipă Lorcan își ridică privirea. Tresare când ne vede pe amândoi uitându-ne lung la el. Mă năpădește un val de căldură și îmi întorc brusc privirea.

— Încetează! îi șoptesc. Nu te holba la el!

— Și tu te uitai, punctează Richard.

— Doar pentru că te uitai tu!

— Fliss, pari tulburată.

— Nu sunt *tulburată*, zic demn. Pur și simplu încerc să mă comport ca un adult într-o situație... Iar te uiți la el! Îl înghiontesc. Încetează!

— Cine mai e și tipul ăsta de fapt?

— E cel mai vechi prieten al lui Ben. E avocat. Lucrează în cadrul companiei lui.

Ridic din umeri.

— Așadar... e ceva între voi?

— Nu. Nu e *ceva*. Pur și simplu ne-am combinat pentru o noapte și apoi...

— V-ați descombinat.

— Exact.

— Pare un tip foarte nostim, zice, studiindu-l în continuare pe Lorcan cu un ochi critic. Era un comentariu sarcastic, adaugă după o pauză.

— Mda, dau din cap. M-am prins.

Lorcan se uită din nou în direcția noastră și ridică din sprânceană. Și, nici una, nici două, își desface centura de siguranță și se apropie de locurile noastre.

— Minunat, mormăi. Mulțam fumos, Richard. Bună, zic, zâmbindu-i suav lui Lorcan. Te distrezi?

— De minune. Trebuie să stăm de vorbă.

Nu se citește nimic în ochii lui negri când îi întâlnesc privirea și inima începe să-mi bată mai repede.

— Așa deci. Bine. Dar poate nu e locul potrivit...

— Toți trei, mă întrerupe, uitându-se și la Richard. Am motive întemeiate să fac drumul ăsta. Am probleme importante de discutat cu Ben. Trebuie să se concentreze. Așadar, dacă aveți de gând să urlați la el sau să-l luați la bătaie sau să-i răpiți nevasta sau orice intenționați să faceți... Am o rugăminte. Așteptați până când am terminat eu cu el. Apoi puteți să faceți ce vreți.

Simt cum mă năpădește furia.

— Atât ai de zis? zic, ridicându-mi bărbia.

— Da.

— Tot ce te interesează e afacerea voastră. Nu te interesează că *tu* ai provocat căsătoria?

— Nu am provocat-o eu, ripostează. Și, desigur, afacerea e prioritatea mea principală.

— „Desigur“? repet, sarcastică. Afacerile sunt mai importante decât căsătoria? Interesantă perspectivă.

— În momentul de față, da. Și trebuie să fie o prioritate și pentru Ben.

— Ei, nu-ți face griji, zic, dându-mi ochii peste cap. N-avem de gând să-l luăm la bătaie.

— Eu s-ar putea să-l iau, spune Richard, izbindu-și palma cu pumnul. Se prea poate să-l iau.

Bătrânica așezată lângă mine pare îngrozită.

— Mă scuzați, îi spune repede lui Lorcan. Ați dori să facem schimb de locuri ca să puteți vorbi cu prietenii dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc, zic, chiar în timp ce Lorcan spune „Mulțumesc foarte mult“.

Minunat. Lorcan își încheie pe dată centura de siguranță, așezat pe locul de lângă mine, în timp ce eu privesc drept în față. Simplul fapt că-l simt așa aproape îmi face pielea ca de găină. Îi simt mirosul after-shave-ului. Are efecte proustiene, trezindu-mi amintiri din noaptea aceea care nu mă ajută *deloc*.

— Deci, spun tăios.

E un comentariu laconic, dar cred că exprimă perfect ce vreau să zic: *Te înșeli în toate privințele, de la cine e vinovat de această căsătorie la ce-am vrut să spun în dimineața aceea și până la prioritățile tale în general.*

— Deci, îmi răspunde, înclinând scurt din cap. Am senzația că vrea să spună cam același lucru.

— Deci.

Îmi desfac ziarul. Din momentul ăsta o să-l ignor pe toată durata zborului.

Singura problemă e că, involuntar, din când în când trag cu ochiul la laptopul lui și văd cuvinte care-mi atrag atenția. Richard și Noah ascultă amândoi muzică pe iPod, în timp ce Noah dă iama în acadele. N-am cu cine altcineva să stau de vorbă, chiar dacă e un individ arogant și plin de el din echipa adversă.

— Așadar, care-i treaba? întreb într-un final, dând din umeri ca și cum aș spune că nu mă interesează de fapt.

— Modernizăm compania, spune Lorcan după o pauză. Extindem o parte a întreprinderii, refinanțăm alta, restructurăm alte părți. Sunt lucruri pe care trebuie să le facem. În momentul de față industria hârtiei...

— E un coșmar, încuviințez până să mă pot abține. Prețul hârtiei ne afectează pe toți.

— Corect. Revista. Dă din cap. Ei, atunci știi și tu.

Între noi se întinde din nou o punte. Nu știi dacă nu e o greșală, dar cumva e involuntar. E așa o ușurare să pot să stau de vorbă cu cineva care nu e șeful meu sau un subaltern sau fiul meu sau fostul meu soț sau zăpăcita de soră-mea. El nu *vrea* nimic de la mine. Asta e diferența. E pur și simplu aici, calm, ca și cum l-ar durea în cot.

— Am citit pe net că tu ai dezvoltat Papermaker? întreb. Tu ai fost?

— Eu am venit cu ideea, dă din umeri. Alți oameni mai talentați creează de fapt produsele.

— Îmi plac felicitările de la Papermaker, recunosc. Sunt mișto. Scumpe.

— Dar tot le cumperi, zice, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Deocamdată, ripostez. Până când voi găsi altă marcă.

— *Touché.*

Se strâmbă și mă uit cu coada ochiului la el. Poate c-am fost cam răutăcioasă.

— Chiar aveți probleme? Știu că e o întrebare stupidă chiar în timp ce-o pun. Toată lumea are probleme acum. Vreau să zic, probleme *grave*?

— Suntem într-un moment de răscruce, oftează. E o perioadă delicată. Tatăl lui Ben a murit pe neașteptate și de-atunci încercăm se ne menținem pe linia de plutire. Trebuie să luăm câteva decizii dificile. Ezită. Deciziile dificile potrivite.

— Ah, zic, procesând. Vrei să spui că Ben trebuie să ia deciziile dificile potrivite?

— Te prinzi repede.

— Și e vreo șansă? Poți să-mi spui. N-o să te dau de gol. Fac o pauză, întrebându-mă dacă să fiu subtilă sau nu. Sunteți în pericol de faliment?

— Nu.

Reacționează așa de vehement, încât știu c-am atins un punct sensibil.

— Nu suntem în pericol de faliment. Suntem o companie profitabilă. Care poate fi și mai profitabilă. Avem brandurile, resursele, angajați foarte loiali...

Parc-ar încerca să convingă un public nevăzut.

— Dar e greu. Am respins o ofertă de preluare a companiei anul trecut.

— Asta n-ar fi o soluție?

— Tatăl lui Ben s-ar răsuci în mormânt, zice el tăios. Era o ofertă din partea lui Iuri Jernakov.

Fac ochii mari.

— Oho.

Iuri Jernakov e unul dintre numele care apar aproape zilnic în paginile ziarelor, însoțite de adjective ca „miliardar“ sau „oligarh“.

— A văzut casa la televizor și soția lui a făcut o pasiune pentru ea, zice Lorcan sec. Voiau să locuiască acolo câteva săptămâni pe an.

— Ei ar putea fi un lucru bun, nu? Să vindeți cât timp vi se oferă un preț bun?

Se lasă tăcerea. Lorcan se uită încruntat la screensaver-ul de pe laptop, care, observ, e un model de la Papermaker pe care l-am cumpărat și eu.

— Poate că Ben o să vândă, spune într-un final. Dar s-o vândă *oricui*, numai nu lui Jernakov.

— Ce-are Jernakov? îl provoc, râzând. Ești snob?

— Nu, nu sunt snob! exclamă Lorcan furios. Dar îmi pasă de companie. Un tip ca Jernakov nu e interesat de o fabrică de hârtie prăpădită care i-ar strica priveliștea. Ar închide jumătate din fabrică, ar muta restul în altă țară și ar distruge comunitatea locală. Dacă Ben ar fi petrecut măcar un timp acolo, și-ar da seama... Se oprește și oftează. În plus, nu e o ofertă bună.

— Ben ce părere are?

— Ben... Lorcan ia o gură de apă minerală. Din nefericire, Ben e cam naiv. N-are instinctul

tatălui lui în materie de afaceri, dar își închipuie că-l are. Ceea ce e periculos.

Mă uit la servieta lui.

— Așadar, vrei să ajungi acolo ca să-l convingi pe Ben să semneze toate contractele de restruc-turare înainte să apuce să se răzgândească.

Lorcan rămâne tăcut o vreme, bătând darabana cu buricele degetelor.

— Vreau să începă să-și asume responsabili-tatea pentru moștenirea sa, spune el într-un final. Nici nu-și dă seama cât de norocos este.

Iau câteva guri de șampanie. Pe de-o parte, ce spune e foarte logic și, pe de alta, n-are nici o logică.

— De ce îți pasă atât de mult? întreb în cele din urmă. Nu e compania *ta*.

Lorcan se crispează și intuiesc c-am atins din nou un punct sensibil, deși încearcă s-o ascundă cu grijă.

— Tatăl lui Ben a fost un tip minunat, zice el după o pauză. Vreau doar să împing lucrurile pe făgașul pe care și l-ar fi dorit. Și nu e imposibil, adaugă, înviorat brusc. Ben e creativ. E inteligent. Ar putea să fie un adevărat lider, dar trebuie să termine cu prostiile și să nu mai jignească lumea.

Îmi stă pe limbă să întreb cum a jignit Ben lumea mai precis, dar parcă nu-mi vine să fiu așa de indiscretă.

— Ai lucrat ca avocat în Londra, nu?

Gândul mă duce într-o altă direcție.

— Cei de la Freshfields se întreabă și acum unde am dispărut. Pe chip îi apare o sclipire de amuzament. Eram în concediu de tranziție de la o firmă la alta când m-am dus să stau câteva zile cu tatăl lui Ben. Asta se întâmpla acum patru ani. Mai primesc și acum telefoane de la firme de recrutare, dar sunt mulțumit.

— Te ocupi și de anulări? îmi scapă porumbelul.

— Anulări? Face ochii cât cepele. Înțeleg.

Când îmi întâlnește privirea, expresia îi e așa de sardonică, încât mai că-mi vine să râd.

— Ai o minte de-a dreptul machiavelică, doamnă Graveney.

— Am o minte pragmatică, îl corectez.

— Ei, și chiar, n-au... Lorcan se oprește. Hei. Ce se întâmplă acolo?

Îi urmăresc privirea și văd că bătrâna care stătuse lângă mine ține mâna la piept – pare că se sufocă. Un adolescent se uită în jur cu un aer disperat, strigând:

— E vreun doctor pe-aici? E cineva de-aici doctor?

— Eu sunt generalist. Un bărbat cărunt cu o haină de in se apropie grăbit. E bunica ta?

— Nu! N-am văzut-o în viața mea!

Adolescentul pare speriat și nici nu-l pot învinovăți. Bătrâna n-arată prea bine. Îl urmărim cu toții pe doctor vorbindu-i încet femeii și luându-i pulsul, când se ivește brusc stewardesa cu coada împletită.

— Domnule, ne spune, cu respirația tăiată. Vă rog, ne puteți ajuta?

Să-i ajutăm? Ce Dumnezeu...

Îmi pică fisa în același timp ca lui Richard. Își închipuie că e doctor. Rahat. El se uită la mine cu un aer disperat și îi răspund cu o grimasă chinuită.

— Avem un specialist aici! îi spune stewardesa bărbatului cu haina de in, cu ochii sclipindu-i de emoție. Nu vă faceți griji! Avem la bord un cardiolog de primă mână de la spitalul Great Ormond Street! O să rezolve el problema!

Richard face ochii cât cepele.

— Nu! bâiguie. Nu. Sincer. Nu sunt...

— Haide, unchiu' Richard! zice Noah, îmbujorat la față. Vindec-o pe tanti!

Între timp, generalistul pare ofensat.

— E un caz foarte simplu de angină, spune iritat, ridicându-se. Am trusa medicală la mine dacă vreți să intervin. Dar dacă vreți o a doua opinie...

— Nu. Richard pare disperat. Nu, nu vreau!

— I-am administrat nitroglicerină sublingual. Sunteți de acord cu tratamentul?

Vai, Doamne. Nu-i a bună. Richard pare complet panicat.

— Eu... eu... Înghite în sec. Eu...

— Nu practică niciodată medicina în avion! Îi sar în ajutor. Are o fobie!

— Da, exclamă Richard, aruncându-mi o privire recunoscătoare. Exact! O fobie.

— De la un zbor care s-a sfârșit dezastruos, zic, cutremurându-mă teatral, ca și cum mi-aș aminti ceva dureros. Zborul 406 spre Bangladesh.

— Vă rog, nu-mi cereți să vorbesc despre asta, îmi face Richard jocul.

— Încă urmează o terapie pentru asta, încuviințez grav.

Medicul generalist se holbează la noi ca și cum am fi duși cu pluta.

— Ei bine, noroc că eram eu aici, zice tăios.

Se întoarce spre bătrână, iar eu și Richard ne prelingem pe scaune. Mă simt stoarsă. Stewardesa clatină dezamăgită din cap și se îndreaptă spre celălalt capăt al avionului.

— Fliss, trebuie să rezolvi problema cu Noah, îmi șoptește Richard, grav. Nu poate să scornească povești la nesfârșit. O să bage pe cineva în bucluc.

— Știu, zic, strâmbându-mă. Îmi pare foarte rău.

Bătrâna e transportată într-o altă parte a avionului. Medicul generalist și însoțitorii de zbor par să aibă o discuție tensionată. Dispar cu toții după o perdea și, o vreme, nimic nu mai mișcă. Richard se uită în gol, concentrat, cu fruntea încrețită. Probabil e foarte îngrijorat pentru bătrână, îmi zic înduioșată. E un om bun.

— Așadar, auzi. Spune-mi. Se întoarce spre mine, încă încruntat. Chiar n-au făcut-o până acum?

Of, *pe bune acum*. Ce nătângă am putut să fiu. Doar e bărbat. Evident că nu-i stă gândul decât la un singur lucru.

— Din câte știi, nu, dau din umeri.

— Hei, poate că tipului ăștia, Ben, nu i se scoală, zice Richard, înviorat brusc.

— Nu cred că asta e problema, clatin din cap.

— De ce? Asta e singura explicație! Nu i se scoală!

— Ce nu i se scoală? întreabă Noah interesat.

Minunat. Mă uit furioasă la Richard, dar e așa de extaziat, că nici nu observă. Sunt sigură că există un cuvânt special în germană care înseamnă „bucuria pe care-o simți când rivalul tău e impotent“ și acum Richard emană chestia asta prin toți porii.

— Bietul de el, adaugă, când îmi observă în sfârșit privirea critică. Vreau să zic, îl compătinesc, evident. Nasoală chestie.

— N-ai nici o dovadă, spun.

— E în luna de miere, ripostează Richard. Cine nu face sex în luna de miere, în afara cazului când nu i se scoală?

— Ce nu i se scoală? întreabă Noah, mai tare.

— Nimic, puiule, îi zic repede. O chestie foarte plictisitoare, de oameni mari.

— E o chestie de oameni mari care se scoală? întreabă Noah foarte curios. Se și culcă?

— Nu i se scoală! exclamă Richard în culmea fericirii. Acum se leagă toate. Biata Lottie.

— Cui nu i se scoală? întreabă Lorcan, întorcându-se spre noi.

— Lui Ben, zice Richard.

— Serios? Lorcan pare șocat. La naiba. Se încruntă preocupat. Ei bine, asta explică multe.

O, Doamne. Așa se nasc zvonurile. Așa apar neînțelegerile, așa e asasinat câte un arhiduce și așa încep războaiele mondiale.

— Ascultați-mă, amândoi! zic furioasă. Lottie nu mi-a zis absolut *nimic* cum că i s-ar scula... sau nu.

— Mie mi s-a ridicat, intervine Noah nonșalant, lăsându-mă cu gura căscată.

OK, Fliss. Nu exagera. Fii calmă. Comportă-te ca un părinte deschis la minte.

— Serios, puiule? I-auzi. Hm.

M-am înroșit toată. Amândoi bărbații așteaptă să audă continuarea, cu expresii amuzate.

— E... e foarte interesant, puiule. Poate c-o să discutăm despre asta mai târziu. Corpurile noastre fac lucruri minunate, misterioase, dar nu trebuie să vorbim întotdeauna despre asta *în public*, zic, aruncându-i o privire cu subînțeles lui Richard.

Noah pare perplex.

— Dar doamna a vorbit despre asta. Ea mi-a zis s-o ridic.

— *Poftim?* îl privesc, la fel de consternată.

— Pentru decolare. „Ridicați-vă măsuța pliantă“.

— Ah, exclam. Ah, am înțeles. *Măsuța*.

Sunt gata să pufnesc în răs.

— Bietul unchi Ben, nu i se ridică măsuța, spune Richard foarte serios.

— Încetează! Încerc să adopt un ton sever, dar deja râd isteric. Sunt sigură că i se ridică...

Mă opresc auzind vocea stewardesei în difuzoare.

— Doamnelor și domnilor, îmi puteți acorda puțină atenție? Am un anunț foarte important.

Au. Sper că bătrâna e bine. Mă simt brusc stânjenită la culme că ne hlizim în timp ce se petrec lucruri dramatice.

— Regret să vă anunț că, din cauza unei urgențe medicale la bordul avionului, nu ne putem continua drumul spre Ikonos, conform programului, și vom ateriza pe cel mai apropiat aeroport care oferă servicii medicale complete. În momentul de față, acesta este Sofia.

Am încremenit, sunt în stare de șoc. Mi-a pierit zâmbetul. Facem un ocol?

— Ne cerem scuze pentru eventualele neplăceri și vă vom oferi noi informații de îndată ce le avem.

Toată lumea vociferează în jurul meu, dar abia dacă-i aud. Nu se poate. Lorcan se întoarce spre mine, ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Sofia, *Bulgaria*? Cu câte ore o să ne întârzie chestia asta?

— Nu știu.

— Ce s-a întâmplat? Noah se uită când la unul, când la altul. Mami, ce s-a întâmplat? Cine-i Sofia?

— E un loc, zic, cu gâtul încleștat. Se pare c-o să mergem mai întâi acolo. Nu-i așa c-o să fie drăguț?

Mă uit din nou la Richard. I-a pierit și lui tot entuziasmul. S-a pleoștit de tot și fixează cu o expresie feroce spătarul scaunului din fața lui.

— Ei bine, asta e. O să ajungem prea târziu. Mi-am închipuit că avem vreo șansă să ajungem înainte să... știi tu. Își întinde mâinile în lături. Dar acum e imposibil.

— Nu e imposibil! ripostez, încercând să mă liniștesc și eu. Richard, ascultă. Adevărul e că așa-numita căsnicie a lui Lottie deja se destramă.

N-aveam de gând să-i spun așa de multe, dar cred că are nevoie de puțină încurajare.

— N-ai de unde să știi, mârâie el.

— Ba da! Ce nu știi tu e că există antecedente. De fiecare dată când se desparte de cineva, Lottie face chestia asta.

— Se *mărită*? Richard pare scandalizat. De fiecare dată?

— Nu! Mai că-mi vine să râd văzându-i expresia. Vreau să zic că face o nebunie, un gest necugetat. Și apoi își vine în fire. Probabil că, de cum o să cobor din avion, o să dau peste un mesaj în care-mi spune „Fliss, am făcut o mare greșală! Ajută-mă!“.

Văd cum procesează ideea.

— Chiar crezi?

— Crede-mă, am mai trecut prin așa ceva. Eu le numesc Alegerile ei Nefericite. Uneori intră într-o sectă, alteori își face un tatuaj... Gândește-te la căsătoria asta ca la o formă extremă de piercing. Chiar acum, ei doi participă la un concurs „Cine știe câștigă“ pentru cupluri, adaug ca să-l încurajez. La o adică, e ilar! Nu știu absolut nimic unul despre celălalt. Lottie o să-și dea seama, o să înceapă să-și vină în fire și o să știe atunci...

— „Cine știe câștigă“? întreabă Richard, după o pauză. Ca emisiunea de la televizor?

— Exact. Gen „Care-i mâncarea preferată a partenerii tale din câte i-ai gătit?“. Chestii de-astea.

— Spaghete carbonara, răspunde Richard pe nerăsuflăte.

— Vezi? îi strâng mâna. Dacă ați participa voi doi, ați câștiga. Ben și Lottie o s-o dea în bară. Atunci o să-i vină mintea la cap. Așteaptă și-ai să vezi.

Lottie

E un joc. E doar un joc. Nu înseamnă absolut *nimic*.

Chiar și-așa, sunt din ce în ce mai irascibilă. De ce nu reușesc să rețin chestiile astea? Și, mai ales, de ce nu reușește Ben? Chiar nu-l *interesează* detaliile legate de viața mea?

Stăm în grădina hotelului, mai sunt zece minute până începe concursul și în viața mea nu m-am simțit mai nepregătită pentru un test. Ben stă tolănit într-un hamac, bând bere și ascultând nu știu ce cântec rap pe iPad, ceea ce nu-mi alungă câtuși de puțin iritarea.

— Hai s-o luăm de la capăt, zic. Și, de data asta, concentrează-te. Ce șampon folosești?

— L'Oréal.

— Nu!

— Head & Shoulders, cu formulă îmbunătățită împotriva mătreței, zice, rânjind.

— Nu! Îi trag un șut. Ți-am zis. Kerastase. Și tu folosești Paul Mitchell.

— Serios? întrebă absent.

Simt un val de furie incandescentă.

— Cum adică „Serios“? Mi-ai zis că folosești Paul Mitchell! Trebuie să fim pe aceeași lungime de undă, Ben. Dacă ai zis o dată Paul Mitchell, trebuie să *rămână* Paul Mitchell!

— Măiculiță. Ben ia o gură de bere. Relaxează-te.

Dă mai tare volumul de la iPad și eu mă crispez. Chiar îi place genul ăsta de muzică?

— Hai să mai încercăm o întrebare. Mă străduiesc să-mi țin în frâu iritarea. Care e băutura mea alcoolică preferată?

— Șampania pentru copii, rânjește.

— Nostim, zic.

Nu-i de mirare că n-a avut succes în cluburile de comedie. Nu știu de unde-a răsărit gândul ăsta răutăcios. Hopa. Îmi încleștez buzele, rugându-mă să nu mi se citească gândurile pe chip. Nu cred serios asta, sigur că nu...

Richard s-ar fi străduit. Gândul și mai îndrăzneț îmi trece prin minte ca o pasăre în zbor, tăindu-mi răsufierea. Mă uit fix la foaia mea, simțind că mă îmbujorez. N-o să mă gândesc la Richard. Nu. Categorie nu.

Richard ar fi crezut și el că „Cine știe câștigă“ pentru cupluri e o chestie ridicolă, numai că el s-ar fi străduit, pentru că, dacă ar conta ceva pentru mine, ar conta și pentru el...

Încetează.

Ca atunci când a jucat mima la petrecerea de la mine de la serviciu și toată lumea l-a găsit simpatic...

ASCULTĂ, CREIER IMBECIL! Richard a DISPĂRUT din viața mea. Acum probabil că doarme buștean în celălalt capăt al lumii, într-o clădire elegantă din San Francisco, și a uitat complet de existența mea, iar eu sunt cu soțul meu, repet, cu soțul meu...

— *The Jewelled Path?* Pe bune?

Eram așa de cufundată în gânduri, că nici n-am observat că Ben a luat copiuța pe care i-am pregătit-o mai devreme. Acum o studiază ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Poftim?

— Nu se poate ca *The Jewelled Path* să fie cartea ta preferată. Își ridică privirea. Spune-mi că glumești.

— Nu glumesc, zic, iritată. Ai citit-o? E genială.

— Am irosit treizeci de secunde foarte prețioase descărcând-o și citind în diagonală primul capitol. Se strâmbă. Aș vrea să-mi dea cineva înapoi acele treizeci de secunde.

— Evident, n-ai prins ideea, zic ofensată. E o carte foarte profundă dac-o citești cu atenție.

— E o porcărie *new age*.

— Optzeci de milioane de cititori te-ar contrazice, spun, privindu-l furioasă.

— Optzeci de milioane de imbecili.

— Ei, ia zi, care-i cartea ta preferată atunci? Îi înhaț foaia să văd, dar dau cu ochii de altceva. Îmi duc mâna la gură șocată și mă uit la el. Doar *nu* votezi cuăștia, nu?

— Ba da, tu nu?

— Nu!

Ne uităm lung unul la celălalt ca și cum tocmai am descoperim că venim de pe planete diferite. Înghit în sec de câteva ori, apoi mă uit din nou la foaie.

— OK! Așa. Încerc să-mi ascund tulburarea. Deci... evident trebuie să recapitulăm câteva lucruri esențiale. Am bifat orientarea politică... Tipul preferat de paste?

— Depinde de sos, răspunde el prompt. O întrebare imbecilă.

— Ei bine, mie îmi plac pastele *tagliatelle*. Zi și tu *tagliatelle*. Serialul preferat?

— *Dirk și Sally*.

— *Dirk și Sally*, categoric.

Zâmbește larg și atmosfera se destinde un pic.

— Episodul preferat? nu rezist să nu întreb.

— Stai să mă gândesc. Se luminează la față. Cel cu homarii. E de referință.

— Nu, cel cu nunta, îl contrazic. *Trebuie* să fie cel cu nunta. „Cu acest revolver te iau de soț“...

Am văzut episodul ăla de vreo nouăzeci de ori. Era cea de-a doua nuntă a lui Dirk și Sally (după ce au divorțat, s-au retras din poliție și au fost recrutați din nou în seria a patra) și a fost cea mai faină nuntă pe care am văzut-o *vreodată* într-un serial.

— Nu, cele două episoade cu răpirea. Ben s-a ridicat în capul oaselor și-și strânge genunchii la piept. A fost foarte tare. Hei, auzi. *Auzi*. Se luminează la față. O s-o facem ca și cum am fi Dirk și Sally.

— Poftim? Mă uit intrigată la el. Ce să facem?

— Concursul! Nu-mi amintesc toate prostiile astea, zice, scuturând foița. Dar știu ce-i place lui Sally și tu știi ce-i place lui Dirk. O să fim ei, nu noi.

Nu se poate să vorbească serios. Chiar vorbește serios? Fără să vreau, îmi scapă un chicotit.

— La o adică, nu se poate s-o dăm în bară *mai rău* așa, nu? adaugă Ben. Știi absolut tot despre Sally. Pune-mă la încercare.

— OK, ce șampon folosește? îl testez.

Ben se concentrează.

— Știi... Silvikrin. E în scena de la început. Care e băutura preferată a lui Dirk?

— Bourbon fără gheață, răspund fără ezitare. Ușor. Când e ziua lui Sally?

— Pe 12 iunie și Dirk îi aduce întotdeauna trandafiri albi. Când e ziua ta? mă întrebă, brusc îngrijorat. Nu e prea curând, nu?

Are dreptate. Știm mai multe despre căsnicia unui cuplu fictiv de detectivi decât despre a noastră. E atât de absurd, încât nu pot să nu zâmbesc.

— Bine, Dirk, așa rămâne.

Ridicându-mi privirea, îl văd pe Nico venind spre noi, încadrat de Georgios și Hermes. Cei trei prostănaci, cum a început să le zică Ben. Suntem în cel mai retras loc din grădină, dar, chiar și-așa, au reușit să ne dea de urmă. Ne-au dat târcoale

toată după-amiaza, venind cu băuturi, gustări, aducându-ne chiar și niște pălării de soare oribile pe care scrie „Ikonos“, în caz că ne bătea soarele-n cap.

— Domnule Parr, doamnă Parr, v-ați înscris la concursul „Cine știe câștigă“ pentru cupluri, cred? Începe în câteva minute pe plajă, ne spune Nico curtenitor.

S-a schimbat într-o haină cu fireturi aurite, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva va fi chiar el prezentatorul.

— Tocmai veneam.

— Excelent! Georgios o să vă însoțească.

N-avem nevoie de *însoțitor*, dă-o naibii, îmi stă pe limbă, dar îmi mușc buza și zâmbesc.

— După dumneavoastră.

— Să te vad, Sally, îmi șoptește Ben la ureche și eu îmi rețin un chicotit.

Poate până la urmă o să ne distrăm pe cinste.

Chiar s-au dat peste cap. Pe plajă e instalat un podium de lemn, decorat cu o ghirlandă din foite roșii de staniol. De-o parte și de alta se înalță mănunchiuri de baloane roșii în formă de inimioară. E o pancartă uriașă pe care scrie CINE ȘTIE CÂȘTIGĂ și un trio cântă *Love Is All Around*. Melissa se învârte de colo-colo, în tunica ei portocalie, urmată la câțiva pași de un tip blond-roșcat, în șort Vilebrequin și tricou bleu. Bănuiesc că e soțul ei, dat fiind că amândoi poartă ditamai ecusoanele, pe care scrie *Perechea nr. 1* și numele lor.

— Stella McCartney, o auzim spunând furioasă când ne apropiem. Știi că e Stella McCartney. Ah! Bună! Ați ajuns!

— Gata de confruntare? întreabă Ben, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— E doar de distracție, răspunde ea, aproape agresiv. Nu-i așa, Matt?

Observ brusc, uluită, că Matt ține în mână un exemplar din „Cine știe câștigă pentru cupluri – Ghidul oficial“. Au venit cu chestia asta după ei?

— Ei, s-a întâmplat s-o avem la noi, zice Melissa, înroșindu-se când îmi surprinde privirea. Las-o acum, Matt. E prea târziu oricum, adaugă într-o șoaptă îndârjită. Chiar cred c-ai fi putut să te strădui mai mult... Bună! Voi trebuie să fiți ceilalți participanți! Ne distrăm și noi un pic! zice, salutând un cuplu mai în vârstă care se apropie ținându-se de mână, puțin zăpăciți de toată povestea.

Au părul cărunt, pantaloni de pânză bej, asortați și cămăși de bumbac în stil hawaiian, iar bărbatul poartă șosete la sandale.

— Domnule Parr, doamnă Parr, ecusoanele dumneavoastră.

Nico coboară și ne înmânează ecusoanele pe care scrie *Perechea nr. 3*.

— Domnule Kenilworth, doamnă Kenilworth, ecusoanele dumneavoastră cu numele.

Nu mă pot abține și o întreb pe femeie, care, aflăm, se numește Carol:

— Sunteți în luna de miere?

— Vai de mine, nu! zice, jucându-se cu gulerul. Am câștigat excursia la tombola organizată de clubul nostru de bridge. Nu e chiar genul nostru de activitate, dar nu e frumos să refuzi și, ce-i drept, ne plac concursurile...

Nico ne poștește pe toți șase pe podium și studiem publicul, care e un grup nici prea mare, nici prea mic de oaspeți în saronguri și tricouri, cu cocktailuri în mână.

— Doamnelor și domnilor! Nico a dat drumul la microfon și vocea îi răsună pe toată plaja. Bun venit la propria noastră ediție a concursului „Cine știe câștigă“ pentru cupluri!

De fapt, chiar e distractiv! E exact ca la televizor. Noi, doamnele, suntem conduse într-un foisor și ni se dau câști în care se aude muzică la

maximum, în timp ce bărbații răspund la întrebări pe scenă. Apoi facem schimb de locuri și e rândul nostru. În timp ce scriu răspunsurile, mă simt brusc neliniștită. Oare Ben a respectat planul inițial? Chiar a răspuns la întrebări cum ar fi răspuns Dirk? Dacă i-a pierit curajul?

Ei bine, prea târziu. Scriu grăbită răspunsul la ultima întrebare și predau foaia.

— Și acum! spune Nico, în timp ce în fundal se aud bătăile tobei. Să reunim cuplurile! Nu vorbiți între voi!

Publicul aplaudă în timp ce bărbații revin pe scenă. Bărbații se așază de o parte și femeile de cealaltă, cu Nico la mijloc, și observ că Melissa încearcă să-i atragă atenția lui Matt, în timp ce el o ignoră cu încăpățănare.

— Prima întrebare! Care e obiectul de care soția dumneavoastră nu se desparte niciodată? Domnilor, vă rog să răspundeți răs-picat la microfon. Perechea numărul 1?

— Poșeta, răspunde Matt prompt.

— Și soția dumneavoastră a scris... Nico se uită pe foaie. Poșeta. Zece puncte. Perechea numărul doi, aceeași întrebare.

— Bomboane mentolate, spune Tim după o scurtă pauză.

— Și soția dumneavoastră a scris... bomboanele Polo. Pe-aproape, încuviințează Nico. Zece puncte! Perechea numărul trei?

— Ușor, răspunde Ben laconic. Nu se desparte niciodată de revolverul ei Smith & Wesson 59.

— Asta nu e o armă? întreabă Melissa, uluită. *O armă?*

— Și soția dumneavoastră a scris... Nico se uită la foaia mea: „Revolverul meu Smith & Wesson 59“. Felicitări, zece puncte! Se întoarce spre mine ridicând din sprânceană. Sper că nu-l aveți și acum asupra dumneavoastră?

— Nu mă despart niciodată de el, zic cu un zâmbet complice.

— O *armă*? insistă Melissa. Vorbești serios? Matt, ai auzit?

— Următoarea întrebare! anunță Nico. N-aveți nimic de mâncare în casă. Unde vă hotărâți să mergeți să mâncați? Domnilor, vă rog să-mi dați răspunsul. Perechea numărul unu.

— Hm... undeva unde au pește și cartofi prăjiți? spune Matt, cu îndoială în glas.

— Pește și cartofi prăjiți? se uită Melissa furioasă la el. Pește și *cartofi prăjiți*?

— Păi, e ceva rapid, ușor... Matt se face mic văzându-i expresia. De ce, tu ce-ai scris?

— Am scris Le Petit Bistro, spune ea enervată. Întotdeauna mergem acolo când vrem să luăm o gustare. Știi doar!

— Eu merg uneori să mănânc pește și cartofi prăjiți, mormăie Matt îmbufnat, dar nu cred că-l aude nimeni în afară de mine.

— Nici un punct, spune Nico compătimitor. Perechea numărul doi?

— Într-un pub, spune Tim, după ce se gândește vreo jumătate de oră. Aș zice că la pub.

— Iar soția dumneavoastră a scris... Nico se chiorăște la foaie. Doamnă, îmi cer scuze, nu vă înțeleg scrisul.

— Ei bine, n-am știut *ce* să scriu. Carol pare încurcată. Noi nu rămânem niciodată fără mâncare. Avem întotdeauna o supă la congelator, nu-i așa, dragule?

— Așa e, încuviințează Tim. Facem mai multe rânduri, știți, În fiecare duminică, în timp ce ne uităm la *Crimele din Midsomer*. Supă de mazăre cu șuncă.

— Sau de linte cu cârnați, îi amintește Carol.

— Sau supă de roșii.

— Și punem și chiflele la congelator, explică Tim, așa că se fac în câteva minute la microunde.

— Din făină integrală și albă, intervine Carol. Punem ambele de obicei...

Se oprește.

Toți părem puțin șocați de această enumerare domestică, până și Nico, dar într-un final își vine în fire.

— Mulțumim pentru răspunsul foarte amănunțit, spune zâmbindu-le larg. Dar, din păcate, nici un punct. Perechea numărul trei?

— *Acum* mergem la Dill's Diner, zic. Asta a scris?

— Îmi pare rău, începe Nico, nu acesta este răspunsul...

— Stați! îl întrerup, chiar când pe chipul Melissei apăruse un zâmbet ușurat. N-am terminat. Acum mergem la Dill's Diner, dar obișnuiam să mergem la rotiseria Jerry and Jim până s-o arunce în aer interlopții.

Mă uit cu coada ochiului la Ben, care încuviințează discret.

— Ah, zice Nico, uitându-se la foaie. Da. Soțul dumneavoastră a scris „Mergeam la Jerry and Jim până s-o arunce în aer gașca lui Carlo Dellalucci, acum mergem la Dill's Diner“.

— Unde vine asta? întrebă Melissa. Unde locuiți?

— West 80th, apartamentul 43D, răspundem în cor.

E pe generic.

— Ah, în New York, zice ea, ca și cum ar spune „În fundătura aia“.

— Au aruncat-o în aer, adică au pus o bombă? intervine Matt, părând impresionat. Au fost victime?

— Șeful poliției, zic eu dând din cap. Și fiica lui în vârstă de zece ani, pe care tocmai o regăsise, i-a murit în brațe.

S-a întâmplat în ultimul episod din primul sezon. Televiziune de cea mai bună calitate. Mai

că-mi vine să le recomand serialul. Numai că ne-ar cam strica planul.

— Întrebarea numărul trei! exclamă Nico. Competiția se încinge!

Până la întrebarea opt, am acoperit deja sezoanele unu și doi și episodul de Crăciun. Melissa și Matt sunt cu zece puncte în urma noastră și Melissa pare din ce în ce mai iritată.

— Nu se *poate*, zice, când Ben a terminat de descris „cea mai memorabilă zi petrecută împreună“, care a inclus un jaf cu ostatici, o urmărire prin grădina zoologică din Central Park și suflatul în lumânări într-o celulă de arest (e o poveste lungă). Contest răspunsurile.

Bate în microfon ca și cum ar fi un judecător care bate cu ciocănelul.

— Nimeni nu trăiește așa!

— Ba da, Dirk și Sally! spun, încercând să-mi rețin chicotitul când întâlnesc privirea lui Ben.

— Cine sunt Dirk și Sally? întreabă ea pe dată, uitându-se când la unul, când la celălalt ca și cum iar încercăm s-o tragem pe sfoară.

— Numele noastre de alint, zice Ben suav. Și pot să întreb ce insinuezi de fapt? Că am învățat o serie de răspunsuri false special pentru concursul ăsta? Arătăm ca ultimii ratați?

— Zău acum! zice, cu o expresie indignată. Chiar vreți să vă cred că prima voastră întâlnire a fost la *morgă*?

— Chiar vrei să te cred că prima voastră întâlnire a fost la Ivy? ripostează el prompt. Nimeni nu se duce la Ivy la prima întâlnire decât dacă știu deja că se vor plictisi de moarte și vor să caște gura la lume. Scuze, adaugă politico, adresându-se lui Matt, sunt sigur că v-ați distrat de minune.

Nu-mi pot reține răsul. Melissa e din ce în ce mai furioasă și n-o pot învinovăți. S-au strâns din

ce în ce mai mulți oameni care se distrează de minune urmărind spectacolul.

— Întrebarea numărul nouă! Nico încearcă să ia din nou hățurile. Care e locul cel mai neobișnuit în care ați... avut relații intime? Perechea numărul doi, vreți să răspundeți primii?

— Păi, începe Carol îmbujorându-se toată, n-am fost sigură ce să răspund la întrebarea asta. E ceva foarte *personal*.

— Așa e, încuviințează Nico.

— Cred că termenul corect este... Face o pauză, foindu-se stânjenită. Felație.

Asta declanșează o explozie de ilaritate în rândurile publicului și îmi mușc buza ca să nu râd. Carol i-a făcut sex oral lui Tim? Imposibil. Nu-mi pot închipui așa ceva nici într-un milion de ani.

— Soțul dumneavoastră a răspuns „O căsuță din Anglesey“, spune Nico, cu un zâmbet larg. Nici un punct, mă tem, scumpă doamnă. Deși apreciem în mod deosebit efortul.

Carol pare că-și dorește s-o înghită pământul.

— Când ați zis „loc“, începe, am crezut că vă referiți la... am crezut...

— Da, încuviințează el, dând din cap compătitor. Perechea numărul unu?

— Hyde Park, răspunde Melissa prompt, ca un elev scos la tablă.

— Corect! Zece puncte! Perechea numărul trei?

A trebuit să mă gândesc bine la întrebarea asta. Sunt mai multe opțiuni. Sper doar ca Ben să-și fi amintit episodul.

— Cheiul de pe Coney Island.

Uitându-mă la fața lui Ben, realizez că n-am nimerit-o.

— Vai! Soțul dumneavoastră a scris „Pe biroul procurorului general“.

— Pe biroul procurorului general? Melissa e neagră de furie. Vă bateți joc de mine?

— Nici un punct! intervine repede Nico. Și acum ajungem la punctul culminant al concursului. Totul depinde de întrebarea finală. Întrebarea cea mai intimă, cea mai personală. Face o pauză de efect. Când v-ați dat seama că v-ați îndrăgostit de soția dumneavoastră?

Publicul a amuțit și se aud bătăi de tobă dinspre formație.

— Perechea numărul trei? spune Nico.

— S-a întâmplat când eram legați amândoi de o șină de cale ferată, în timp ce venea un tren, spune Ben. S-a aplecat asupra mea, m-a sărutat și a zis „Dacă vom muri aici, eu voi muri fericită“. Și apoi ne-a eliberat pe amândoi cu pila de unghii.

— Răspuns corect!

— O șină de cale ferată? Melissa se uită când la mine, când la Ben. Pot să contest răspunsul ăsta?

Mă uit zâmbitoare la Ben și-mi ridic triumfătoare pumnul. Dar el nu-mi răspunde; are un aer absent, ca și cum ar fi încă pierdut în amintiri.

— Perechea numărul doi?

— Stați! zice Ben brusc. N-am terminat. Atunci, pe șina de cale ferată – atunci mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de soția mea. Dar momentul când mi-am dat seama c-o *iubesc*... Mă privește cu o expresie enigmatică. A fost altul.

— Care-i diferența? întreabă Melissa îmbufnată. Iar încerci să ne aburești?

— Când te îndrăgostești, e ceva trecător... Dar, când *iubești* cu adevărat pe cineva... e pentru totdeauna.

Oare e un citat din serial? Nu mi-l amintesc. Mă simt ușor confuză. Despre ce vorbește?

— Momentul când mi-am dat seama c-o *iubesc* pe soția mea s-a petrecut chiar aici, în Ikonos, acum cincisprezece ani. Se apleacă spre microfon și spune, cu o voce răsunătoare: Aveam gripă. Ea m-a îngrijit toată noaptea. A fost îngerul meu

păzitor. Îmi amintesc și acum glasul acela blând spunându-mi că o să mă fac bine. Acum realizez că o iubesc din clipa aceea, deși n-am fost mereu conștient de asta.

Se lasă tăcerea când a încheiat. Toată lumea pare să fi amuțit. Apoi o fată din public scoate un chiot entuziast și, ca și cum s-ar fi rupt vraja, izbucnesc ropote de aplauze.

Sunt atât de emoționată, încât de-abia aud răspunsurile celorlalți. Despre noi vorbea. Nu despre Dirk și Sally: despre *noi*. Ben și Lottie. O căldură plăcută îmi cuprinde toată ființa și zâmbesc involuntar. Mă iubește de cincisprezece ani. S-a ridicat și a spus-o în public. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, *niciodată*, un lucru atât de romantic.

Ar fi doar o chestie mică, minusculă, care mă roade un pic...

Mă rog. O chestie infinitezimală, anume că eu nu-mi amintesc nici acum să se fi întâmplat chestia asta. N-am nici urmă de amintire. Nu-mi amintesc să fi avut gripă, nici să-l fi îngrijit. Dar, pe de altă parte, sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le amintesc despre perioada aceea, îmi zic. Uitasem complet de Big Bill. Uitasem de turneul de poker. Probabil că amintirea e îngropată pe undeva, în străfundurile minții mele.

— ... Știi c-a fost la picnic! Asta spui mereu!

Realizez brusc că Melissa și Matt încă se ciondănesc în legătură cu răspunsul lui.

— N-a fost la picnic, spune Matt îndârjit. A fost când eram în Cotswolds. Dar, la cum te porți, mai că mi-aș dori să nu se fi întâmplat!

Melissa inspiră adânc și mi se pare că văd cum îi iese fum pe urechi.

— Cred că știu când ne-am îndrăgostit, Matt! Și nu s-a întâmplat în Cotswolds, ce naiba?!

— Și cu asta se încheie concursul nostru! intervine abil Nico. Îmi face plăcere să vă anunț că perechea câștigătoare este perechea numărul trei!

Ben și Lottie Parr! Ați câștigat o ședință specială de masaj pentru cupluri în aer liber și vi se va înmâna trofeul „Fericitul cuplu al săptămânii“ la ceremonia noastră de premiere de mâine seară. Felicitări!

Dă tonul unui ropot de aplauze și Ben îmi face cu ochiul. Ne aplecăm ca doi actori și simt cum îmi strânge ușurel mâna.

— Îmi place cum sună chestia cu masajul pentru cupluri, îmi șoptește la ureche. Am citit despre asta mai devreme. Are loc pe plajă, într-un pavilion special, cu perdele, în care te ungi cu uleiuri aromate. Servesc și șampanie și, după ce-au terminat, cei doi sunt lăsați singuri pentru „un pic de intimitate“.

Un pic de intimitate? Îi întâlnesc privirea. În sfârșit! Eu și Ben singuri pe plajă, într-un loc intim, numai al nostru, cu zgomotul valurilor în fundal și pahare de șampanie și trupurile proaspăt unse cu uleiuri aromate...

— Hai să facem cât mai repede chestia asta, zic, cu vocea răgușită de dorință.

— Diseară.

Mâna lui îmi atinge în treacăt sânul, făcându-mă să mă cutremur de emoție. Cred că tocmai am renunțat la regula „Fără atingeri“. Facem încă o plecăciune în fața publicului și apoi coborâm de pe podium.

— Și-acum hai să bem ceva, adaugă Ben. Vreau să te îmbăt.

S-ar părea că există și avantaje când ai un majordom. De cum spunem că vrem să bem ceva ca să sărbătorim, Georgios intră în acțiune, rezervându-ne o masă retrasă la restaurantul de fițe de pe plajă, unde ne așteaptă șampanie la gheață și mini-sendvișuri cu homar, aduse de la restaurantul principal. Pentru prima dată nu mă mai deranjează toată agitația și chelnerii care se învârt

în jurul nostru. Mi se pare firesc. Trebuie să se agite în jurul nostru. Suntem campionii!

— Așadar, zice Ben într-un final, când rămânem singuri. Până la urmă, a fost o zi bună.

— Foarte bună, zic, zâmbindu-i larg.

— Mai sunt două ore până la ședința de masaj.

Când îmi întâlnește privirea, îi apare un zâmbet în colțul gurii.

Două ore delicioase în care să savurăm perspectiva maratonului de sex pe plajă care va urma. Cred că așa ceva pot îndura. Iau o gură de șampanie și mă las pe spate, simțind razele soarelui pe față. Viața e aproape perfectă în momentul de față. Doar un lucru minuscul nu-mi dă pace, dar încerc să-l ignor. Pot să-l ignor. Da, pot.

Nu, nu pot.

În timp ce sorb șampanie și ronțai migdale prăjite, simt că scârțâie ceva. Un punct slab pe care tot încerc să-l trec cu vederea. Dar nu pot să mă mint. Și știu c-o să mă îngrijoreze și mai tare, cu cât amân mai mult momentul.

Nu-l cunosc. Nu ca lumea. E soțul meu și nu-l cunosc. Bine, nu e o nenorocire că are o altă orientare politică – dar faza e că habar n-aveam. Credeam c-am aflat atât de multe unul despre celălalt în ultimele zile... dar acum realizez că ne-au rămas niște goluri uriașe. Ce alte surprize mă așteaptă?

În prezentările de recrutare, punem o anume întrebare când vrem să-i cunoaștem rapid pe candidați: „Unde te vezi peste un an, cinci ani sau zece ani?“. Nu știu ce-ar răspunde Ben la întrebarea asta și clar nu e un semn bun, nu?

— Ești foarte absentă. Ben îmi atinge nasul. Pământul către Lottie!

— Unde te vezi peste cinci ani? îl întreb brusc.

— O întrebare excelentă, răspunde prompt. Tu unde te vezi?

— N-o da cotită, zic zâmbind. Vreau să știu care e strategia oficială a lui Ben Parr.

— Poate c-aveam o strategie. Ochii lui se împlânzesc când îmi întâlnește privirea. Dar poate că s-a schimbat acum, c-ai apărut tu.

Expresia lui mă dezarmează atât de tare, încât îmi pierde orice urmă de îndoială. Mă privește cu un zâmbet fermecător, șmecheresc, și cu o expresie absentă, ca și cum își imaginează viitorul nostru împreună.

— Așa gândesc și eu, exclam involuntar. Am sentimentul că am în față un viitor complet diferit.

— Un viitor cu tine. Oriunde ne dorim. Întinde brațele în lături. La ce visezi, Lottie? Convinge-mă.

— Franța? spun timid. O fermă în Franța? Dintotdeauna am visat să mă mut în Franța. În Dordogne, poate, sau în Provence? Am putea să renovăm o casă, să găsim un proiect viabil...

— Îmi place *la nebunie* ideea, zice Ben, cu ochii strălucitori. Să găsim o dărăpănătură, s-o transformăm în ceva splendid, să ne invităm prietenii să stea la noi, să nu ne mai ridicăm de la masă...

— Exact! Cuvintele îmi țâșnesc de pe buze, împletindu-se cu ale lui. Am avea o masă uriașă și mâncare delicioasă, proaspătă, și copiii ne-ar ajuta să facem salata...

— Ar învăța și franceza...

— Câți copii îți dorești?

Întrebarea mea oprește o clipă fluxul conversației. Realizez că-mi țin respirația.

— Cât mai mulți, zice Ben degajat. Dacă vor semăna toți cu tine, eu vreau și zece!

— Poate nu chiar zece... râd ușurată.

Rezonăm perfect! Mi-am făcut griji degeaba! Suntem complet pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește planurile de viitor. Mai că-mi vine să-mi scot telefonul și să încep să caut case vechi din Franța la care să ni scurgă ochii.

— Chiar vrei să te muți în Franța?

— Un singur lucru îmi doresc să fac în următorii doi ani – să mă așez la casa mea, spune grav. Să găsesc un stil de viață cu care să mă simt împăcat. Și Franța e una din pasiunile mele.

— Vorbești franceză?

Întinde mâna spre meniul cu deserturi, scoate un creion și notează câteva rânduri pe spate, apoi îl întoarce și-mi arată.

*L'amour, c'est toi,
La beauté, c'est toi,
L'honneur, c'est toi,
Lottie, c'est toi.*

Sunt vrăjită. Nimeni nu mi-a mai dedicat o poezie până acum. Sigur nu una scrisă în franceză.

— Mulțumesc foarte mult! Îmi place la nebunie!

O recitesc, îmi apropii hârtia de față, ca și cum aș încerca să inspir cuvintele, apoi o las jos.

— Dar cum rămâne cu munca ta?

Acum îmi doresc atât de tare ca planul să se împlinească, încât nu pot să nu-l iau la întrebări, ca să mă asigur.

— Nu poți să renunți.

— Pot să plec și să vin.

Nici măcar nu știu foarte bine în ce constă slujba lui. Bine, e o companie care fabrică hârtie, evident, dar cu ce se ocupă el? Nu sunt sigură că mi-a explicat vreodată clar și pare cam târziu să-l întreb.

— E cineva care ar putea prelua deciziile? Lorcan, de pildă?

Îmi amintesc de prietenul lui cel mai bun.

— Lucrează cu tine, nu-i așa? Ar putea prelua el rolul tău?

— O, sunt sigur că i-ar plăcea foarte mult.

În vocea lui Ben s-a strecurat o notă de ranchiună și imediat dau înapoi, în sinea mea.

Au. Clar am atins un punct sensibil. Nu c-aș ști detaliile, dar atitudinea lui Ben îmi evocă instantaneu o succesiune de ședințe încordate, uși trântite și e-mailuri pe care le regreți a doua zi.

— L-ai ales cavalerul tău de onoare, zic precaută. Nu e cel mai bun prieten al tău?

Ben rămâne tăcut câteva momente, pe gânduri.

— Nici măcar nu știu ce caută Lorcan în viața mea, zice într-un final. Țsta-i adevărul. M-am întors brusc și am dat cu ochii de el. Pur și simplu a apărut din neant.

— Cum adică?

— Căsnicia lui s-a destrămat acum patru ani. A plecat la Staffordshire să petreacă un timp cu tata. OK, au fost întotdeauna apropiați, de când eram colegi de școală. Dar, cât ai bate din palme, Lorcan devine consilierul tatei, e angajat în cadrul companiei și devine mare șef. Să-i fi văzut cum se plimbau țanțoși pe-acolo, făcând planuri, lăsându-mă complet pe dinafară.

— Sună groaznic, zic, compătimator.

— Acum doi ani am simțit că s-a umplut paharul. Soarbe cu sete din șampanie. Pur și simplu m-am cărat. Am dispărut fără urmă. Aveam nevoie de un timp să mă adun. S-au speriat așa de tare, că au anunțat poliția... Își întinde mâinile în lături. Nu le-am spus niciodată unde am fost. După aceea au început să se poarte cu mine ca și cum aș fi labil psihic. Tata și Lorcan erau și mai bătuți în cap ca înainte. Și apoi, nitam-nisam, tata a *murit*...

E o durere în vocea lui care îmi dă fiori.

— Și Lorcan a rămas în cadrul companiei? întreb timid.

— Unde altundeva să se ducă? Și-a găsit un loc calduț. Salariu bun, o căsuță pe domeniul familiei... s-a aranjat.

— Are copii?

— Nu, dă din umeri Ben. Bănuiesc că n-au apucat să facă. Sau nu și-au dorit.

— Ei, atunci, de ce nu scapi discret de el?

Sunt pe punctul să-i sugerez o firmă de avocatură pe care o știu, specializată în concedierea cu mânuși a angajaților, dar Ben nu pare să mă asculte.

— Lorcan își închipuie că știe mai bine răspunsul la orice! Cuvintele îi țâșnesc de pe buze, pline de ranchiună. Ce-ar trebui să fac cu viața mea. Ce-ar trebui să fac cu compania. Ce companie de publicitate ar trebui să angajez. Cu cât ar trebui să plătesc personalul de serviciu. Ce tip de hârtie e cel mai potrivit pentru... nu știu, *agende de birou*. Oftează. Și eu nu știu răspunsul. Așa că, de fiecare dată, el câștigă.

— Nu e vorba de cine câștigă, zic, dar îmi dau seama că Ben nu mă ascultă.

— O dată mi-a confiscat telefonul în public, pentru că a considerat că nu mă comportam „cum se cuvine“.

Ben fierbe de furie.

— Pare un fel de hărțuire! zic, șocată. Ai un director de resurse umane capabil?

— Da, spune, pe un ton îmbufnat. Dar o să plece în curând. Oricum, nu i-ar spune nimic lui Lorcan. Toată lumea îl adoră.

Ascultându-l din perspectivă profesională, sunt consternată. Toată povestea pare o nebunie. Îmi vine să iau o foaie de hârtie și să mă apuc să pun la punct un plan în cinci pași care să-i arate lui Ben cum poate să-l țină în frâu pe Lorcan, dar nu e cel mai potrivit subiect de conversație pentru luna de miere.

— Spune-mi, îl întreb în schimb pe un ton suav și lingușitor. Unde te-ai dus când ai dispărut?

— Chiar vrei să știi? mă întreabă cu un zâmbet curios, ambiguu. Nu mă mândresc deloc cu asta.

— Spune-mi.

— M-am dus să iau cursuri de comedie de la Malcolm Robinson.

— De la Malcolm Robinson? mă holbez la el. Pe bune?

Îl ador pe Malcolm Robinson. E foarte amuzant. Avea la un moment dat un spectacol de comedie genial și o dată l-am văzut live la Edinburgh.

— Am obținut cursurile anonim la o licitație caritabilă. Inițial trebuia să fie doar un weekend, dar l-am convins să îmi acorde o săptămână. M-a costat o avere. La sfârșitul săptămânii, l-am rugat să-mi spună sincer dacă am talent.

Se lasă tăcerea. Deja mi se strânge inima văzându-i expresia.

— Ce, întreb într-un final, cu gâtul încleștat, ce a...

— A zis că nu, mă întrerupe Ben, aproape lipsit de expresie. A fost foarte direct. Mi-a zis s-o las moartă. Mi-a făcut un serviciu, de fapt. N-am mai spus nici un banc de atunci.

Mă strâmb.

— Probabil că a fost foarte dureros.

— Mi-a rănit orgoliul, da.

— Cât timp ai fost...? mă poticnesc stânjenită.

Nu prea știu cum să formulez întrebarea. Din fericire, Ben pare să priceapă la ce mă refer.

— Șapte ani.

— Și pur și simplu ai renunțat?

— Da.

— Și n-ai spus nimănui? Tatălui tău? Lui Lorcan?

— Am crezut c-o să observe că nu mai dau spectacole și o să mă întrebe motivul. N-au făcut-o. I se citește amărăciunea în glas. N-aveam pe nimeni altcineva căruia să... știi tu. Să-i spun chestii.

Îi cuprind spontan mâna și o strâng.

— Acum mă ai pe mine, spun blând. Spune-mi chestii.

Îmi strânge și el mâna și ne privim în ochi. Pentru o clipă, simt că rezonăm la unison. Apoi apar doi chelneri care ne strâng farfuriile cu gustări; mâinile noastre se desprind și vraja e spulberată.

— Ciudată lună de miere, nu-i așa? zic puțin abătută.

— Nu știu. Mie începe să-mi placă.

— Și mie, zic, pufnind involuntar în râs. Aproape mă *bucur* c-a fost ciudată. Măcar așa n-o s-o uităm.

Și vorbesc serios. Dacă n-ar fi fost toate nenorocirile cu dormitorul, poate că n-am fi ajuns să bem un pahar aici și poate că n-aș fi aflat niciodată toate aceste lucruri despre Ben. E ciudat cum se aranjează lucrurile. Îi cuprind picioarele între ale mele pe sub masă și încep să urc de-a lungul coapsei lui – figura mea preferată, dar el clatină vehement din cap.

— Nu, zice scurt. Nu, nu. Nu rezist. Prea excitant.

— Cum naiba o să rezști la ședința de masaj pentru cupluri atunci? îl tachinez.

— O să le spun să nu depășească zece minute și să ne lase apoi singuri-singurei, ripostează grav. Sunt dispus să le las un bacșiș consistent.

— Mai avem o oră, zic, uitându-mă la ceas. Mă întreb ce fel de uleiuri o să folosească?

— Nu mai vorbi de uleiuri. Pare chinuit. Nu mă mai tortura.

Nu-mi pot reține râsul.

— OK, propun un alt subiect. Când mergem să vizităm pensiunea? Mâine?

Simt și teamă, și emoție la gândul că vom merge să vedem pensiunea. Acolo ne-am cunoscut. Acolo a avut loc incendiul. Acolo s-a schimbat viața mea. Acolo s-a întâmplat *totul*. Toate s-au întâmplat la o pensiune micuță, acum cincisprezece ani.

— Mâine, încuviințează Ben. Trebuie să faci roata pe plajă pentru mine.

— Bine, spun zâmbind. Și tu trebuie să plonjezi de pe stânca aia.

— Și apoi o să căutăm peștera aia în care mergeam pe vremuri...

Zâmbim amândoi, cu priviri visătoare, cufundați în amintiri.

— Aveai o pereche de pantaloni scurți, vopsiți de mână, spune Ben. Mă înnebuneau.

— I-am luat la mine, mărturisesc.

— Nu se poate! zice, cu o sclipire în ochi.

— I-am păstrat atâta amar de vreme.

— Ești un *inger*.

Zâmbesc răutăcios, simțind cum mă năpădește dorința. O, Doamne. Cum o să mai rezist o oră? Cum pot să-mi umplu timpul?

— O s-o anunț pe Fliss cum ne-am descurcat. Scot telefonul și tastez un mesaj fulger:

Ghici ce s-a întâmplat? AM CĂȘTIGAT!!!! Totul merge minunat. Eu și Ben facem o echipă grozavă. În culmea fericirii. ☺

Mânată de un impuls, adaug:

Sper k și tu ai o zi faină. Totul e OK?? L xx

Fliss

N-am nimic cu orașul Sofia. E un oraș minunat. Am fost de multe ori aici. Are biserici superbe și muzee interesante și un târg de carte în aer liber. Totuși, nu aici îmi doresc să fiu la 6 seara, înfierbântată, transpirată și iritată, așteptându-mi bagajul pe bandă, *când ar trebui să fiu pe insula grecească Ikonos.*

Singurul lucru bun în toată situația asta: nu pot să dau vina pe Daniel. De data asta. De data asta e clar Soarta/ Pronia cerească. (Mersi frumos, Doamne. Mi-o plătești pentru ce-am spus la ora de religie, când aveam unșpe ani? A fost o *glumă.*) De fapt, chiar mi-ar plăcea să dau vina pe Daniel acum. Mai precis, mi-aș dori să-i trag un șut. Cum nu se poate, nu pot decât să trag un șut căruciorului pentru bagaje.

E o mare de oameni în jurul benzii pentru bagaje. Sunt pasageri de la mai multe zboruri care-și așteaptă bagajele și nici unul nu e bine dispus, cu atât mai puțin ceilalți pasageri ai zborului 637 spre Ikonos. Nu vezi prea multe zâmbete. Nimeni nu stă la șuete degajate.

Sofia, în Bulgaria, dă-o naibii de treabă. *Zău* acum.

După ani de zile în care a trebuit să călătoresc în interes de serviciu, am devenit destul de zen

în privința companiilor aeriene și zborurilor amânate și încurcăturilor, dar, sincer, e o încurcătură de toată frumusețea. Nu s-a putut să aterizăm pur și simplu, s-o conducem pe bătrânică la spital și apoi să ne reluăm frumos drumul. Ah, nu. A trebuit să i se găsească bagajul și apoi au fost probleme până ni s-a găsit o pistă de aterizare și apoi s-a dovedit că era nu știu ce defecțiune la motor. Consecința e că trebuie să rămânem peste noapte în Sofia. Vom fi cazați la City Heights Hotel. (Bunicel, patru stele, au un bar grozav pe terasă, din câte-mi amintesc.)

— Asta-i bagajul nostru! zbiară Noah pentru a nu știu câta oară.

A încercat să revendice aproape fiecare valiză neagră care a apărut pe bandă, chiar dacă a noastră are o curea roșie care-ți sare în ochi și probabil că acum e în drum spre Belgrad.

— Nu e, Noah, zic, răbdătoare. Mai uită-te.

O femeie mă calcă pe picior cu toată greutatea și încerc să-mi amintesc vreo înjurătură în bulgară, când primesc un mesaj și-mi scot telefonul din buzunar.

Ghici ce s-a întâmplat? AM CÂȘTIGAT!!!! Totul merge minunat. Eu și Ben facem o echipă grozavă. În culmea fericirii.☺ Sper k și tu ai o zi faină. Totul e OK?? L xx

Sunt așa de șocată, că o clipă rămân țintuită locului. Au *câștigat*? Cum naiba au câștigat?

— De la cine e mesajul? întrebă Richard, după ce m-a văzut uitându-mă la telefon. E de la Lottie?

— Hm, da.

Reacționez prea încet ca să-l pot minți.

— Ce zice? Și-a dat seama că a făcut o greșală? E așa nerăbdător, că mi se strânge inima.

— Probabil s-au descurcat groaznic la concurs, nu?

— De fapt... Șovăi. Cum să-i dau vestea? De fapt, au câștigat.

Îi cade fața și se uită lung la mine, consternat.

— Au câștigat?

— Așa se pare.

— Dar credeam că nu se cunosc deloc.

— Chiar nu se cunosc!

— Ai zis c-o s-o dea în bară, spune Richard, pe un ton deodată acuzator.

— Știu! zic iritată. Uite ce e, sunt sigură că există o explicație. Am înțeles greșit, probabil. O s-o sun.

Formez numărul lui Lottie și mă trag într-o parte.

— Fliss?

Dintr-o singură silabă îmi dau seama că e în culmea fericirii.

— Felicitări! zic, încercând să-i imit tonul. Ați... ați câștigat?

— Nu e *incredibil*? exclamă ea exuberantă. Ar fi trebuit să fii de față, Fliss. Am jucat teatru! Ne-am prefăcut că suntem Dirk și Sally, știi, din serialul ăla la care ne uitam pe vremuri?

— Așa deci, zic confuză. Ooh.

— Acum sărbătorim și tocmai am băut șampanie și am luat niște gustări delicioase cu homar. Și mâine ne întoarcem la pensiune. Și Ben mi-a scris o poezie de dragoste în franceză... Oftează fericită. E luna de miere perfectă.

Mă zgâiesc la telefon, din ce în ce mai șocată. Șampanie? Poezie de dragoste în franceză? *Luna de miere perfectă*?

— Așa deci. Încerc să-mi mențin calmul. E... chiar o surpriză.

Ce dracu' face Nico? Doarme-n post?

— Da, ne simțeam groaznic! zice Lottie, râzând voioasă. Nu ți-ar veni să crezi. Nici măcar n-am... știi tu. Nici n-am făcut-o încă. Dar cumva nici nu contează. Vocea i se împlânzește, plină de afecțiune.

Parcă toate aceste dezastre ne-au apropiat și mai mult.

Dezastrele i-au apropiat și mai mult? *Eu i-am apropiat și mai mult?*

— Minunat, spun, cu voce ascuțită. E grozav! Așadar, ai luat decizia bună când te-ai măritat cu Ben?

— Da, de o mie de ori da, spune Lottie exta-
ziată.

— Grozav! Excelent! Mă încrunt, cântărind cum e cel mai bine să procedez. Doar că... mă gândeam la Richard. Mă întrebam ce mai face. Ai luat legătura cu el?

— *Richard?* exclamă ea pe un ton așa de tăios că-mi vibrează timpanul. De ce să fi luat legătura cu *Richard?* A ieșit definitiv din viața mea și mi-aș dori nici măcar să nu-l fi întâlnit!

— Ah.

Îmi frec nasul, încercând să nu mă uit la Richard. Sper că n-o aude.

— Îți vine să crezi că eram gata să traversez oceanul de dragul lui? El n-ar fi făcut niciodată un asemenea efort de dragul meu. *Niciodată.*

Tonul ei e așa de ranchiunos, că tresar.

— N-are nici urmă de romantism în el!

— Sunt sigură că are! îmi scapă.

— N-are, zice ea hotărât. Știi ce cred? Cred că nu m-a iubit niciodată. Probabil a și uitat de existența mea.

Mă uit la Richard – înfierbântat, transpirat, îndârjit – și îmi vine să urlu. *Dac-ar ști* numai.

— Mă rog, Fliss, cred că e complet lipsit de tact din partea ta să aduci vorba de Richard, adaugă ea îmbufnată.

— Scuze, dau înapoi repede. Pur și simplu gândeam cu voce tare. Mă bucur că te simți bine.

— Mă simt minunat, mă corectează ea. Stăm de vorbă și ne deschidem și facem planuri... O, apropo. Tipul ăla cu care te-ai combinat. Lorcan.

— Da? Ce-i cu el?

— Pare un adevărat monstru. Ar trebui să-l eviți. Nu te-ai mai văzut cu el, nu?

Mă uit instinctiv la Lorcan, care e foarte aproape de bandă și tocmai l-a luat pe Noah în cârcă.

— Hm... nu prea, o dau cotită. De ce?

— E un tip oribil, foarte arogant. Știi că lucrează la compania lui Ben? Ei bine, practic l-a convins pe tatăl lui Ben să-i dea o slujbă acolo și acum și-a găsit un loc calduț și a preluat controlul asupra companiei și încearcă să-l controleze și pe Ben.

— Ah, zic, încurcată. Habar n-aveam. Credeam că sunt prieteni.

— Ei, așa credeam și eu. Dar Ben îl urăște de moarte. Se pare că odată i-a confiscat telefonul lui Ben în public! exclamă ea indignată. Ca la școală. Nu-i oribil? I-am spus lui Ben c-ar trebui să-l acuze de hărțuire! Și multe alte chestii. Așadar, promite-mi că n-o să te îndrăgostești de el sau mai știu ce.

Îmi înăbuș un hohot de răs sardonice. Vezi să nu.

— O să-mi dau silința, zic. Și tu promite-mi c-o să... hm... c-o să te distrezi în continuare, spun, de parcă mi s-ar scoate cuvintele cu cleștele. Ce faceți acum?

— Ședință de masaj pentru cupluri pe plajă, spune ea voioasă.

Mă încordez din toți mușchii.

— Așa deci, zic înghițind în sec. Când anume? Mai exact?

Deja îmi compun în minte morala pe care o să i-o fac lui Nico. Ce se întâmplă? Cum e posibil să fi fost așa neglijent? De ce beau șampanie și mănâncă homar? De ce l-a lăsat pe Ben să-i scrie o poezie în franceză? Ar fi trebuit să sară și să-i ia creionul din mână.

— Peste o jumătate de oră, spune Lottie. O să ne dea cu uleiuri aromatate și-apoi ne lasă singuri,

ca să ne bucurăm de puțină intimitate. Pe bune, Fliss, îmi șoptește, eu și Ben deja nu mai *rezistăm*.

Sunt așa de agitată, că nici nu pot sta locului. Nu așa fusese vorba. Eu sunt blocată în Sofia, în mama mă-sii, iar ea și Ben se pregătesc să conceapă un copil pe plajă, pe care fără îndoială o să-l boteze Plaja și apoi o să se certe ca chiorii pe copil la tribunal când o să se aleagă praful. De cum mi-am luat rămas-bun, formez numărul lui Nico.

— Ei bine? mă întreabă Richard pe dată. Cum stau lucrurile?

— Lucrurile stau în felul următor: mă ocup eu de tot, îi spun scurt, în timp ce intră mesageria vocală. Bună, Nico, sunt Fliss. Trebuie să vorbim urgent. Sună-mă. Pa.

— Ei, ce-a zis Lottie? întreabă Richard de cum închid. Au câștigat?

— Așa se pare.

— Ticălosul, spune gâfâind. *Ticălosul*. Ce știe el despre ea și nu știu eu? Ce are el și nu am eu? În afară de conac, desigur...

— Richard, încetează! mă răstesc la el exasperată. Nu e o competiție!

Richard se uită lung la mine ca și cum aș fi bătută în cap.

— Sigur că e o competiție.

— Ba nu e!

— Fliss, *orice* e o competiție pentru un bărbat! explodează el brusc. Nu înțelegi? Încă de când ești un băiețel de trei ani care face pipi pe ziduri împreună cu prietenii, nu-ți pasă decât de un lucru: sunt mai tare ca el? Sunt mai înalt? Am mai mult succes? Am o nevastă mai sexy? Așadar, în clipa în care un șmecher cu avion personal îți fură iubita, da, e o competiție.

— Nu știi sigur dacă are avion personal, spun după o pauză.

— Presupun.

Se lasă tăcerea. Fără să vreau, îl compar în sinea mea pe Richard cu Ben. Ei bine, în topul meu Richard ar câștiga – dar, ce-i drept, nu l-am întâlnit niciodată pe Ben.

— Mă rog. OK. Să presupunem că ai dreptate, zic într-un final. Cum știi că ai câștigat? Care-i linia de sosire? S-a măritat cu altcineva. Asta nu înseamnă c-ai pierdut deja?

Nu vreau să fiu crudă – dar ăsta e adevărul.

— Când îi voi spune lui Lottie ce simt... și ea mă va refuza, spune Richard hotărât, *atunci* se cheamă că am pierdut.

Mi se strânge inima pentru el. Pune totul în joc. Nimeni nu-l poate acuza că alege calea ușoară.

— OK, încuviințez. Ei bine, știi pe care l-aș vota eu, spun, strângându-i umărul.

— Ce fac acum? întrebă, uitându-se la telefon. Spune-mi ce fac. Știu că ți-a zis.

— Tocmai au băut șampanie și au mâncat homar, zic fără tragere de inimă. Și Ben tocmai i-a scris o poezie de dragoste în franceză.

— În franceză? Richard arată ca și cum ar fi primit un pumn în plex. *Ticălos* prefăcut.

— Și plănuiesc să mergă la pensiune mâine, zic, tocmai când ni se alătură și Lorcan.

El și Noah trag împreună trei valize.

— Bravo! le zic. ăsta e tot bagajul.

— Bate palma! îi zice Noah solemn lui Lorcan, care se conformează.

— La pensiune? Richard pare foarte afectat de veste. Pensiunea unde s-au întâlnit?

— Exact.

Se încruntă și mai tare.

— Întotdeauna povestește despre locul ăla. Calamarul mâncat acolo n-are seamăn pe lume. Plaja retrasă era mai faină decât orice altă plajă. Am dus-o odată în Kos și n-a putut să zică decât că nu era la fel de frumos ca la pensiune.

— O, Doamne, pensiunea, îi ține isonul Lorcan. Detest locul ăla. Dacă trebuie să-l mai aud pe Ben spunând pentru a suta oară despre apusurile alea care-ți schimbă perspectiva asupra lumii...

— Și Lottie o tot ținea cu apusurile, încuviințează Richard.

— Și cum se trezeau în zori și făceau yoga, în mă-sa...

— ... și despre oamenii de-acolo...

— ... și atmosfera...

— Și marea care era cea mai limpede și mai azurie și mai minunată mare de pe pământ, intervin, dându-mi ochii peste cap. Haide, scutește-mă.

— Locul ăla afurisit, zice Lorcan.

— Mai bine ar fi *ars* din temelii, adaugă Richard.

Ne uităm unii la alții, înveseliți subit. Nimic nu e mai bun decât momentul când îți stabilești un inamic comun cu alții.

— Păi, ar trebui s-o luăm din loc, spune Lorcan.

Îmi întinde mânerul valizei și dau să-l apuc când sună telefonul. Mă uit la apelant: e Nico. *În sfârșit.*

— Nico! Unde-ai dispărut?

— Fliss! Știu ce crezi și sunt stânjenit la culme...

Îl întrerup înainte să înceapă să-mi înșire scuze peste scuze.

— N-avem timp de asta. Sunt gata să treacă la treabă pe plajă. Trebuie să acționezi rapid. Ascultă-mă.

Lottie

E decorul *perfect* pentru noaptea nunții. Pe bune acum, o plajă doar a noastră! Nu-i așa că e super tare?

Ne aflăm într-un mic golf retras, la care se ajunge de pe plaja principală pășind pe niște pietre și pe o stâncă e montat un semn cu „Nu deranjați“. Cele două maseuze ne-au condus până aici într-o mică procesiune, urmate de Georgios și Hermes purtând șampanie și stridii, care ne așteaptă la gheață. Acum stăm întinși pe un pat de masaj imens, dublu, în timp ce maseuzele, Angelina și Carissa, ne ung cu ulei. În jurul nostru flutură perdele albe, așa că nu ne vede nimeni de-afară. Cerul are acea nuanță de albastru pe care o ia uneori când se înserează și lumânările parfumate presărate pe nisip răspândesc o mireasmă suavă. Păsările zboară încoace și încolo cântând. Aud zgomotul valurilor care se sparg înfundat pe țărnișă și în aer plutește un miros sărat. E un peisaj atât de romantic, încât am senzația că sunt într-un videoclip pop cam siropos.

Ben îmi strânge mâna și-i răspund cu același gest, tresărind când Carissa îmi apasă un mușchi încordat de la gât. Mmm. Eu, Ben și un pat cu baldachin pe plajă, pat care-o să fie la dispoziția noastră două ore după masaj. Fetele au accentuat

acest lucru de mai multe ori. „Două ore,“ tot repeta Angelina. „Destul timp pe care să-l petreceți numai voi. Veți fi relaxați amândoi... Toate simțurile vor fi stimulate... Nu vă va deranja nimeni, garantat.“

Nu mi-a făcut chiar cu ochiul, dar nici mult nu mai avea. Țasta e clar programul de „Sex în aer liber“, dar n-au îndrăznit să-l includă ca atare în broșură.

Carissa a terminat cu gâtul. Ea și Angelina se mută la capul patului și încep să ne maseze scalpul. Sunt din ce în ce mai relaxată – de fapt, probabil aș adormi dacă nu m-aș zvârcoli de dorință în sinea mea. A fost suficient să-l văd pe Ben gol și dat cu ulei lângă mine. Vom folosi la maximum fiecare minut din aceste două ore, îmi jur. Am *câștigat* partida asta de sex. Numai să mă atingă și o să explodez...

Cling!

Un sunet mă trezește din reverie. Nu se știe de unde, Angelina și Carissa au scos doi clopoței identici pe care îi scutură deasupra capetelor noastre într-un fel de ritual.

— Am terminat, îmi șoptește Carissa, învelindu-mă cu cearșaful. Acum relaxați-vă. Luați-o pe îndelete.

Da! Gata! Acum e vremea intimității și a sexului. Mă uit printre gene cum Angelina și Carissa se retrag din alcovul nostru cu perdele. Nu se aude nici un sunet, doar perdelele de bumbac care flutură ușurel în adierea brizei. Fixez cu privirea cerul, fără să pot scoate o vorbă. Sunt copleșită de o dorință toropită. Cred că n-am mai cunoscut niciodată o stare atât de plăcută. Post-masaj; pre-sex.

— Ei, spune Ben, strângându-mi mâna. În sfârșit.

— În *sfârșit*.

Mă pregătesc să mă aplec și să-l sărut, dar mi-o ia înainte. Până să-mi dau seama ce face, a încălecat pe mine, cu o sticlută de ulei în mână. Probabil a strecurat-o pe furiș. Se gândește la toate!

— Nu vreau să-ți facă nimeni masaj în afară de mine.

Îmi toarnă ulei pe umeri. Răspândește un parfum minunat și senzual, de mosc. Inspir cu voluptate mirosul, în timp ce el îmi întinde uleiul pe tot corpul, cu gesturi ferme, ample, care-mi dau fiori.

— Știți ceva, sunteți foarte talentat, domnule Parr, spun, cu vocea tremurându-mi de dorință. Ați putea deschide un centru de înfrumusețare.

— Nu-mi doresc decât o singură clientă.

Începe să-mi întindă uleiul pe sâni, pe burtă, mai jos chiar... Brusc aproape că scâncesc de dorință. Îl doresc nespus de mult...

— Ți place?

Se uită drept în ochii mei.

— Mă furnică tot corpul. Nu mai suport.

— Și pe mine.

Se apleacă să mă sărute, în timp ce mâinile lui își croiesc drum între coapsele mele...

— O, Doamne, spun, cu respirația tăiată. Chiar mă furnică.

— Și pe mine.

— Au! mă crispez involuntar.

— Știu că-ți place mai energic.

Râde înfundat, dar nu sunt sigură că-i pot ține izonul. Mă furnică prea tare pielea. Ceva nu-i în regulă.

— Putem să ne oprim o clipă?

Îl împing la o parte. Am senzația că îmi mișună niște gânganii pe tot corpul.

— Mă doare un pic.

— Te doare? întrebă el cu o sclipire în ochi. Iubito, nici măcar n-am început.

— Nu e de răs! Chiar mă doare!

Mă uit îngrijorată la mâna mea. S-a înroșit. De ce s-a înroșit? Ben lansează un nou atac și mă străduiesc din greu să gem de plăcere când buzele lui încep să-mi coboare pe gât. Dar de fapt, sunt gemete de durere.

— Încetează! Îi spun până la urmă disperată.
Pauză! Simt că mi-a luat pielea foc!

— Și eu, geme Ben.

— Pe bune! Nu pot! *Uită-te* la mine!

Într-un final, Ben se trage deoparte și mă privește, cu ochii tulburi de dorință.

— Arăți grozav, spune repede. Arăți minunat.

— Ba nu! M-am înroșit toată. Îmi studiez din ce în ce mai îngrijorată mâinile. Și mă umflu! Uite!

— Ei da, uite-i cum se umflă, spune, cuprinzându-mi un sân în mână, cu admirație în glas.

Chiar nu mă *ascultă*?

— Au! Îi împing brațul la o parte. Nu e de glumă. Cred că am o reacție alergică. Ce fel de ulei e ăla? Sper că nu e ulei de arahide. *Știi* că sunt alergică la arahide.

— E ulei. Ben pare evaziv. Nu știu ce-are în el.

— Trebuie să știi! Trebuie să te fi uitat la etichetă când l-ai cumpărat.

Se lasă un răstimp de tăcere. Ben pare ușor îmbufnat, ca și cum l-am prins cu mâța-n sac.

— Nu l-am cumpărat, spune el într-un final. Mi l-a dat Nico, din partea casei. E amestecul lor special sau așa ceva.

— Ah. Fără să vreau, mă simt dezamăgită. Și n-ai verificat? Deși știi că sunt alergică?

— Uitasem, bine? Ben pare încurcat. Nu pot să-mi amintesc toate mărunțișurile!

— N-aș zice că alergia soției tale e chiar „un mărunțiș“! exclam eu furioasă, simțind că-mi vine să-l pocnesc, ceea ce nu-mi stă în fire.

Totul mergea așa de bine. *De ce* a trebuit să mă ungă cu porcăria asta de ulei de arahide?

— Uite ce e, poate dacă găsim poziția potrivită n-o să te doară așa rău.

Ben se uită disperat în jur și împinge perdelele într-o parte.

— Încearcă să te așezi pe stâncile astea.

— Bine.

Îmi doresc la fel de mult ca și el să ne iasă figura. Dacă reducem la minimum contactul efektiv... Mă cocoț pe stânci, încercând să nu mă strâmb de durere.

— Au...

— Nu așa...

— Au! Stai!

— Încearcă invers...

— Dac-ai putea să te învârți un pic... Au!

— Aia era *nara* ta?

— Nu merge, zic după ce alunec pentru a treia oară de pe stânci. Aș putea să mă las în genunchi pe stânci dacă am pune ceva dedesubt...

— Sau pe marginea patului...

— Stau eu deasupra... Nu! Au! Scuze, mă crispez, dar chiar mă doare.

— Poți să-ți pui piciorul după ceafă?

— Nu, nu pot, zic înciudată. Tu poți?

Se alege praful de atmosfera romantică pe măsură ce încercăm tot soiul de poziții acrobatică. Între timp pielea mi s-a inflamă rău. Am nevoie de un gel calmant, urgent. Dar am nevoie și de sex. E insuportabil. Îmi vine să plâng de necaz.

— Haide! îmi zic nervoasă. Mi-am făcut obturație de canal. Pot să rezist și la asta.

— Obturație de canal? Ben pare foarte ofensat. Sexul cu mine e ca o operație de *obturație de canal*?

— Nu asta voiam să zic!

— Ai evitat să faci sex cu mine de la început, mârâie, ieșindu-și brusc din fire. Pe bune, ce fel de lună de miere mai e și asta, dă-o naibii?

E o acuzație atât de nedreaptă, că mă trag înapoi, șocată.

— N-am evitat să fac sex! strig. Îmi doresc s-o fac la fel de mult ca tine, dar... mă doare. Evaluez disperată alternativele. Ce-ar fi să încercăm sex tantric?

— Sex *tantric*? repetă el, pe un ton disprețuitor.

— Păi, Sting nu pare să se plângă.

Mai că-mi vine să plâng de dezamăgire.

— Te doare și gura? întrebă Ben, cu o undă de speranță în glas.

— Da, am ulei pe buze. Mă ustură. Mă prind unde bate. Îmi pare rău.

Ben își desface picioarele din jurul meu și se trânteste pe pat, cu umerii pleoștiți. În ciuda situației, mă simt ușurată fără să vreau că nu se mai freacă de mine. Era un chin.

O vreme rămânem nemișcați, nefericiți la culme. Sunt umflată și roșie ca racul. Probabil că arăt ca o cireașă uriașă, însiropată. Mi se scurge o lacrimă pe obraz și încă una.

Nici măcar nu m-a întrebat dacă alergia e gravă. Nu c-ar fi, dar oricum. Nu e prea preocupat de mine, este? Prima dată când a văzut ce reacție am la alune, Richard a vrut să mă ducă la urgențe. Și întotdeauna verifică foarte atent meniurile și cutiile cu semipreparate. E foarte grijuliu...

— Lottie.

Vocea lui Ben mă face să tresar vinovată. Cum pot să mă gândesc la fostul meu iubit când sunt în luna de miere?

— Da? Mă întorc repede, de teamă să nu-mi citească gândurile. Mă gândeam... aiurea.

— Îmi pare rău. Își întinde mâinile în lături, cu o expresie sinceră. N-am vrut, doar că tânjesc așa de tare după tine.

— Și eu.

— Am avut ghinion.

— Mi se pare c-am depășit recordul în materie de ghinion, zic abătută. Cum se poate să se reverse peste un cuplu ca noi așa un potop de nenorociri?

— Asta nu-i „lună de miere“, e „lună de muștar“, glumește el.

Zâmbesc la gluma lui nu foarte reușită, simțind că mă înmoi. Măcar se străduiește.

— Poate e mâna sorții, zic, fără să cred, dar Ben se agață de această idee.

— Poate ai dreptate. Gândește-te, Lottie. Mâine ne întoarcem la pensiune. Ne întoarcem în locul unde a început totul. Poate că *acolo* trebuie să ne consumăm căsătoria.

— Ar fi chiar romantic. Ideea începe să mă prindă. Am putea să găsim același locșor în peștera aia micuță...

— Ți amintești?

— Îmi voi aminti mereu noaptea aceea, spun din inimă. E una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele.

— Ei, poate o înlocuim cu una și mai și, zice Ben, înveselit din nou. Cât timp trebuie să stai pe tușă?

— Nu știu. Mă uit la pielea mea înroșită. Am avut o reacție destul de nasoală. Până mâine probabil.

— OK. Atunci luăm o pauză. De acord?

— De acord, spun cu recunoștință. Gata, am luat pauză.

— Și mâine intrăm în acțiune.

— Și după aia o luăm de la capăt, zic, cu un zâmbet obraznic. Iar și iar.

Văd că planul acesta ne înveselește pe amândoi. Stăm privind la mare și, treptat, simt cum mă liniștește sunetul monoton al valurilor, punctat de țipătul păsărilor și de muzica ce se aude înfundat de pe plaja principală. În seara asta cântă o formație. Poate c-o luăm într-acolo mai târziu, să bem un cocktail și să ascultăm muzică.

S-ar părea că ne-am împăcat. Cum stăm așa, Ben își întinde cu grijă brațul prin spatele meu, apoi îl îndoaie ca și cum mi-ar cuprinde umerii, fără să mă atingă. E ca și cum m-ar îmbrățișa o fantomă. Mă furnică puțin pielea, dar nu mă deranjează. Toată ranchiuna a dispărut fără urmă; de fapt, nici nu-mi amintesc ce o stârnise.

— Măine, zice. Fără ulei de arahide. Fără major-domi. Fără harpe. Doar noi.

— Doar noi, încuviințez.

Poate Ben are dreptate: poate de la început a fost scris s-o facem la pensiune.

— Te iubesc, adaug spontan. Te iubesc și mai mult pentru asta.

— Și eu.

Schițează iar zâmbetul acela șmecheresc și simt cum îmi crește inima în piept. Și deodată mă simt aproape euforică, în ciuda usturimii, a dorinței neîmplinite și a faptului că mi-am scrântit glezna de la cât m-am cocoțat pe stânci. Pentru că, la urma urmelor, iată-ne înapoi în Ikonos, după atâția ani. Și mâine vom închide cercul. Măine ne întoarcem în cel mai important loc din viața noastră: pensiunea. Locul unde am descoperit dragostea și am trecut prin experiențe cutremurătoare, care ne-au schimbat pentru totdeauna destinul.

Ben întinde mâna ca și cum ar vrea s-o cuprindă pe-a mea și-mi cuibăresc degetele acolo fără să-l ating efectiv (mi s-au umflat și mâinile). Nici nu-i nevoie să-i spun cât de importantă e această vizită la pensiune pentru mine. Înțelege. Înțelege cum n-ar înțelege nimeni altcineva. Și de-asta suntem făcuți unul pentru altul.

Fliss

Nu. Nuuuu! Ce-i cu prostiile astea?

Ben mă înțelege în profunzime. Crede că soarta ne-a adus împreună și eu la fel. Ne-am făcut atâtea planuri de viitor. Își dorește ce-mi doresc și eu. Probabil o să ne stabilim în Franța, într-o căsuță la țară...

Parcurg rapid următoarele trei mesaje, din ce în ce mai abătută.

... o atmosferă incredibilă, cu perdele albe, pe malul mării, și OK, n-a mers, dar nu asta contează...

... nu ne atingeam, dar îl SIMȚEAM, e ca o legătură telepatică, știi...

... n-am fost niciodată mai fericită...

Nu și-au tras-o, dar n-a fost niciodată mai fericită. Ei bine, dacă îmi propuneam să-i despart, am eșuat lamentabil. Am reușit în schimb să-i apropiu. Bravo, Fliss. Genial.

— Totul e în regulă? întrebă Lorcan, observându-mi expresia.

— Totul e minunat, mârâi ca răspuns, răsfoind înciudată meniul de băuturi cu coperte de piele.

Nu sunt tocmai în culmea fericirii de când am aterizat în Sofia. Dar acum mi s-au înecat toate

corăbiile. Totul a eşuat, sunt epuizată și în minibarul meu n-aveau apă tonică, iar acum sunt înconjurată de prostituate autohtone.

OK, poate n-or fi *toate* prostituate, mă corectez, după ce mai măsoar o dată cu privirea barul de pe terasa hotelului. Unele s-ar putea să fie top-modele autohtone. Unele s-ar putea chiar să fie femei de afaceri. E o lumină difuză aici, dar o vezi reflectată în sumedenia de diamante, danturile strălucitoare și cataramele Louis Vuitton care-ți iau ochii. Nu e tocmai un loc unde se practică discreția, hotelul ăsta. Deși, ce-i drept, mi-au recunoscut numele și nici măcar n-a trebuit să cer o cameră mai bună. Sunt cazată în cel mai opulent apartament în care am stat de ceva vreme, cu două dormitoare mari, o cameră de zi cu home-cinema și o baie spațioasă, cu oglinzi, în stil Art Deco. S-ar putea să mă simt obligată să-i fac un tur și lui Lorcan mai târziu.

Simt un fior de emoție. Nu sunt foarte sigură care-i treaba între mine și Lorcan. Poate o să aflu după ce bem câteva pahare.

Barul e destul de opulent și el, cu ferestre înalte de sticlă și o piscină îngustă, cu gresie neagră, care înconjoară barul și pe care toate frumusețile/top-modelele/ femeile de afaceri o privesc cu dispreț. Spre deosebire de Noah, care țopăie de nerăbdare, rugându-se de mine să-l las în apă.

— Slipul tău e în bagaj, îi spun pentru a cincea oară.

— Lasă-l să înoate în chiloți, zice Lorcan. Ce-are?

— Da! chiuie Noah, încântat de idee. În chiloți!
În chiloți!

Sare întruna, plin de energie după zbor. Poate că nu-i o idee așa rea să înoate un pic.

— OK, cedez. Poți să intri în apă în chiloți. Dar *încet*. Să nu stropești pe cineva.

Noah începe să se dezbrace nerăbdător, aruncându-și hainele pe jos.

— Ai grijă de portofelul meu, te rog, îmi spune, exact ca un adult, și-mi întinde portofelul cu sigla

companiei aeriene. Vreau și niște cărți de credit pe care să le pun în portofel, adaugă.

— Nu ești destul de mare ca să ai nevoie de cărți de credit, zic, împăturindu-i pantalonii și așezându-i cu grijă pe o banchetă îmbrăcată în catifea.

— Uite una, zice Lorcan, întinzându-i un card de la Starbucks. E expirat, îmi spune.

— Marfă! exclamă Noah încântat și o strecoară cu grijă în portofel. Vreau să fie plin, ca al lui tati.

Sunt cât pe-acți să fac un comentariu usturător despre portofelul burdușit al lui tati – dar mă abțin la timp. Ar însemna că sunt acră. Și nu vreau să fiu acră. Vreau să fiu dulce și degajată.

— Tati muncește din greu pentru bani, spun, numai miere. Ar trebui să fim *mândri* de el, Noah.

— Păzea!

Noah o ia la fugă spre piscină. O clipă mai târziu, plonjează, improșcând cu apă în toate părțile. O stropește pe o blondă în fustă mini, care se trage înapoi oripilată, scuturându-și apa de pe picioare.

— Scuze! strig voioasă. Riscurile meseriei, când bei în apropierea unei piscine!

Noah începe să înoate, în versiunea lui de craul, care stropește tot în jur, atrăgând privirile consternate ale clientelor superbe și ale angajatelor la fel de superbe.

— Pe cât pui pariu că Noah e prima persoană care a înotat *vreodată* în piscina asta? zice Lorcan amuzat.

În timp ce-l urmărim, în bar își face intrarea Richard, însoțit de un grup de pasageri pe care-i recunosc din avion. Pare și mai obosit, mi se strânge inima de mila lui.

— Bună, ne salută, trântindu-se pe o banchetă. Ai vreo veste de la Lottie?

— Da și vestea bună e că tot n-au făcut-o! zic, ca să-l mai înveselesc.

— Nici acum? Lorcan lasă paharul din mână uluit. Da' ce-au pățit?

— O belea cu o alergie, zic ridicând din umeri. Au dat-o pe Lottie cu ulei de arahide sau așa ceva și s-a umflat toată.

— Ulei de arahide? Richard își ridică privirea, cu un aer îngrijorat. Se simte bine? Au chemat un doctor?

— Cred că se simte bine. Sincer.

— Astfel de reacții pot fi periculoase. De ce au dat-o cu ulei de arahide, pentru Dumnezeu? Nu i-a avertizat?

— Eu... nu știu, spun, pe un ton evaziv. Ce-i aia? adaug, ca să schimb subiectul, arătând spre hârtia pe care-o ține în mână.

— Nimic, spune Richard cu un aer protector, în timp ce Noah vine săltând vioi, înfășurat într-un prosop negru, elegant. Nu cine știe ce.

— Trebuie să fie ceva.

— Păi... OK. Richard ne privește cu un aer fioros, ca și cum ne-ar provoca să râdem. Am început să scriu o poezie în franceză. Pentru Lottie.

— Bravo! spun încurajator. Pot să mă uit?

— Încă nu e gata.

Îmi întinde hârtia, fără tragere de inimă, și eu citesc de probă, dregându-mi glasul:

— „*Je t'aime, Lottie, / Plus qu'un zloty*“. Șovăi, nu prea știu ce să spun. Ei, e un început...

— „Te iubesc, Lottie, / Mai mult ca pe un zloty“? traduce Lorcan, ca și cum nu i-ar veni a crede. Pe bune?

— E greu să găsești o rimă la Lottie! se apără Richard. Să vă văd pe voi!

— Rimează cu „potty“¹, sugerează Noah. „Te iubesc, Lottie, / Când stai pe oliță.“

— Mulțam, Noah, zice Richard îmbufnat. Mulțumesc de ajutor.

— Sună foarte bine, spun repede. Oricum, intenția contează.

1. Oliță (engl.) (n. tr.).

Richard îmi smulge hârtia din mână și întinde mâna spre meniul de la bar. Pe copertă scrie „Delicatese bulgărești“ și înăuntru e o listă cu „gustări și mâncăruri ușoare“.

— Bună idee. Ia-ți ceva de mâncare, zic blând. O să te simți mai bine.

Richard își aruncă un ochi pe meniu, apoi cheamă o chelneriță, care se apropie zâmbitoare.

— Domnule? Cu ce vă servesc?

— Am câteva întrebări legate de aceste „delicatese bulgărești“, spune, cu o privire intransigentă. Salata tricoloră. E o specialitate bulgărească?

— Domnule, spune fata, cu un zâmbet și mai larg, o să verific.

— *Korma* de pui. E o specialitate bulgărească?

— O să verific, notează fata pe carnețel.

— Richard, îi trag un picior pe sub masă. Încetează.

— Sendvișurile triunghiulare, insistă Richard. *Astea* sunt o specialitate bulgărească?

— Domnule...

— Cartofi prăjiți în spirală. Din ce regiune a Bulgariei provin?

Fata s-a oprit din scris și se uită perplexă la el.

— Încetează! îi șoptesc lui Richard, apoi îi zâmbesc fetei. Mulțumim foarte mult. Încă nu ne-am hotărât.

— Întrebam numai, spune Richard, în timp ce fata se îndepărtează. Ceream lămuriri. Am dreptul să cer lămuriri, nu?

— Dacă nu ești în stare să scrii poezii în franceză, nu înseamnă că ai dreptul să-ți verși nervii pe chelnerițe nevinovate, spun sever. Oricum, uite: „Meze“. Asta e o specialitate bulgărească.

— E grecească.

— Și bulgărească.

— Te și pricepi. Se uită posomorât la meniu, apoi îl închide. De fapt, cred c-o să mă duc să mă culc.

— Nu vrei să mănânci?

— O să comand ceva în cameră. Ne vedem mâine-dimineată.

— Somn ușor! strig în urma lui și el dă posac din cap.

— Bietul de el, spune Lorcan când Richard nu-l mai poate auzi. Chiar o iubește.

— Cred că da.

— Nimeni nu scrie o poezie atât de proastă decât dacă e atât de îndrăgostit, încât îi afectează temporar facultățile mintale.

— „Mai mult ca pe un zlot“, citez, izbucnind brusc în râs. *Un zlot?*

— Suna mai bine „Când stai pe oliță“, spune Lorcan, ridicând din sprânceană. Noah, cred că te așteaptă un viitor luminos ca poet laureat.

Noah țâșnește înapoi spre piscină și, o clipă, îl urmărim amândoi cum se bălăcește.

— Simpatice puști, spune Lorcan. Isteț. Echilibrat.

— Mulțumesc.

Zâmbesc involuntar auzindu-i aprecierile. Noah chiar e isteț. Deși nu-s prea sigură de partea cu „echilibrat“. Oare copiii echilibrați inventează transplanturi de inimă?

— Pare foarte fericit, spune Lorcan, luând un pumn de alune. V-ați înțeles amiabil cu tutela?

Mi se aprinde beculețul de radar de cum aud cuvântul *tutelă*, inima îmi bate nebunește și mi-a crescut instantaneu adrenalina, ca în pragul unei bătălii. Îmi răsucesc între degete stick-ul de memorie. Încep să mi se deruleze discursuri în minte. Discursuri kilometrice, erudite, usturătoare. Plus: îmi vine să bat pe cineva.

— Întreb doar pentru că unii din prietenii mei au avut niște bătălii acerbe pentru tutelă, adaugă Lorcan.

— Da, zic, încercând să-mi păstrez calmul. Da, te cred.

Acerbe? Îmi stă pe limbă. Vrei să auzi de bătălii acerbe?

Dar totodată îmi răsună în minte vocea lui Barnaby, ca un semnal de alarmă: *Ai zis că, orice se va întâmpla, n-o să devii acră.*

— Dar n-ai suferit? mă întreabă Lorcan.

— Deloc. Nu știu cum, dar reușesc să schițez cel mai degajat și senin zâmbet cu putință. De fapt, totul a mers foarte ușor. Și rapid, adaug, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns. Foarte rapid.

— Ești norocoasă.

— Foarte norocoasă, încuviințez. Nespus de norocoasă!

— Tu și fostul soț vă înțelegeți bine?

— La cataramă, zic, încrucișându-mi degetele.

— Ești incredibilă! zice Lorcan uluit. Ești sigură că nu vrei să vă împăcați?

— Pur și simplu mă bucur nespus că e fericit cu altcineva, spun, zâmbind și mai suav.

Nonșalanța cu care mint mă șochează chiar și pe mine. Practic, spun exact opusul a ceea ce simt. E aproape ca-ntr-un joc.

— Și te înțelegi bine cu noua lui parteneră?

— O ador!

— Și Noah?

— Suntem o familie mare și fericită!

— Mai vrei un pahar?

— Nu, nici gând! Îmi amintesc brusc că Lorcan nu știe că jucăm acest joc. Adică sigur, mă corectez.

În timp ce Lorcan face semn chelnerului, ronțăi câteva alune și încerc să găsesc alte minciuni legate de divorț. Dar, chiar în timp ce le inventez — *Jucăm ping-pong împreună! Daniel o să-și boteze următorul copil cu numele meu!* —, simt că-mi pocnesc tâmplele. Îmi tot fac de lucru cu stick-ul de memorie, din ce în ce mai agitată. Nu-mi mai place jocul ăsta. Zâna cea Bună începe să pălească. Zâna cea Rea a venit nepoftită și vrea să se facă auzită.

— Așadar, soțul tău trebuie să fie un tip grozav, spune Lorcan, după ce-a dat comanda. Dacă aveți o relație așa de specială.

— E absolut minunat! încuviințez, cu dinții încleștați.

— Trebuie să fie.

— E așa de grijuliu și amabil! spun, cu pumnii strânși pe lângă corp. E un tip așa charismatic, fermecător, altruist, cald... Mă opresc. Gâfâi. Am senzația că văd stele verzi. Faptul că-l laud pe Daniel îmi afectează sănătatea; nu mai rezist. E un... un... un... E ca un strănut. Nu-l pot reține. *Ticălos.*

O clipă se lasă tăcerea. Văd câțiva bărbați de la o masă învecinată privindu-ne curioși.

— Un ticălos în sensul bun al cuvântului? întrebă Lorcan timid. Sau... ah.

Mi-a văzut expresia.

— Am mințit. Daniel e cel mai groaznic coșmar pe care a trebuit să-l înfrunte o femeie divorțată și sunt furioasă, OK? Sunt furioasă! Doar spunând asta, mă simt mai ușurată. Am furia în oase, în inimă și în sânge... Realizez brusc ceva. Stai așa. Te-ai culcat cu mine. Știi că sunt furioasă.

E imposibil să nu-și fi dat seama de asta după noaptea petrecută împreună. Eram destul de încordată. Cred c-am înjurat o groază.

— Chiar mă întrebam, spune, înclinând din cap.

— Oare pentru c-am strigat „Ți-am tras-o, Daniel!“ când am ajuns la orgasm? zic, în glumă, apoi ridic mâna. Scuze. A fost o glumă de prost gust.

— Nu te scuza, spune Lorcan, fără să clipească. Singura metodă de a supraviețui unui divorț e să spui glume de prost gust. Ce faci când ți-a scăpat fosta soție? Țintești mai bine data viitoare.

— De ce costă așa mult divorțul? îi dau replica imediat. Pentru că merită.

— De ce se recăsătoresc bărbații divorțați? Stau prost cu memoria.

Așteaptă să râd, dar sunt cufundată în gânduri. Valul de adrenalină s-a risipit lăsând în urmă sedimentele unor gânduri mai vechi.

— Faza e... Îmi frec gânditoare nasul. Faza e că *nu* am supraviețuit divorțului. „Supraviețuirea“ n-ar însemna că am rămas același om?

— Și-atunci, cine ești acum? mă întreabă Lorcan.

— Nu știu, zic, după o pauză mai lungă. Mă simt pârjolită pe dinăuntru. Ca și cum aș avea arsuri de gradul trei. Atâta doar că nimeni nu le poate vedea.

Lorcan se crispează, dar nu spune nimic. E unul dintre puținii oameni care știu să asculte.

— Am început să mă întreb dacă nu cumva înnebunesc, spun, fixând lichidul din pahar. Oare Daniel *chiar* vede lumea așa? Oare *chiar* spune lucrurile astea oribile și lumea *chiar* îl crede? Și, ce e cel mai rău, ești complet singur. Un divorț e ca o explozie într-un spațiu închis. Toți cei de-afară nu sunt afectați.

— Toți cei de-afară, încuviințează Lorcan vehement. Nu-i urăști pe oamenii ăia? Care-ți spun să nu te mai gândești la divorț.

— Da! dau din cap, înțelegându-l perfect. Și care-ți spun: „Gândește pozitiv! Cel puțin n-ai fost desfigurată într-un accident industrial!“.

Lorcan izbucnește în râs.

— Avem cunoștințe comune.

— Ce-mi doresc cel mai mult e să dispară din viața mea, oftez, sprijinindu-mi fruntea în mâini. Mi-aș dori să existe... nu știu. O operație laparoscopică pentru eliminarea fostului soț.

Lorcan zâmbește cu aerul unui cunoscător și iau o gură de vin.

— La tine cum a fost?

— Destul de nasol. Am avut niște neînțelegeri legate de bani, dar n-aveam copii, așa că a simplificat lucrurile.

— Ești norocos că n-ați avut copii.

— Nu *chiar*, spune, cu un glas lipsit de expresie.

— Nu, sincer, *chiar* ești, insist. Vreau să zic, când e și tutela la mijloc, e cu totul altă...

— Nu, sincer, *nu* sunt.

E o notă de duritate în glasul lui pe care n-am mai auzit-o și îmi amintesc brusc că știu foarte puține despre viața lui personală.

— N-am putut avea copii, adaugă tăios. Eu n-am putut. Și așa zice că asta a contribuit cam optzeci la sută la despărțire. Poate chiar sută la sută.

Soarbe cu sete din whisky.

Sunt atât de șocată, încât nu știu ce-aș putea să spun. În câteva cuvinte, a schițat o poveste atât de dezolantă, încât mă simt pe dată vinovată că m-am plâns de necazurile mele. Pentru că eu măcar îl am pe Noah.

— Îmi pare rău, reușesc să spun într-un final.

— Da. Și mie. Schițează un zâmbet trist, cald, și îmi dau seama că intuieste cum mă simt. Deși, cum spui și tu, ar fi complicat și mai mult lucrurile.

— N-am vrut... încep. Nu mi-am dat seama...

— Nu-i nimic. Ridică mâna ca să mă oprească. Nu-i nimic.

Îi recunosc tonul; recurg și eu la el. Nu e adevărat, dar pur și simplu asta e situația.

— Îmi pare sincer rău, repet cu voce moale.

— Știu, încuviințează. Mulțumesc.

O vreme domnește tăcerea. În minte mi se învârt tot felul de gânduri, dar nu îndrăznesc să i le destăinui. Nu-l cunosc destul de bine. L-aș putea răni fără să vreau.

În cele din urmă, mă retrag pe teritoriul sigur, mai puțin personal, al relației dintre Lottie și Ben.

— Faza e... Ofterz. Nu vreau decât să-mi scutesc sora de suferința prin care am trecut noi doi. Asta-i tot. De asta mă aflu aici.

— Pot să fac un mic comentariu? spune Lorcan.

Observ că îi mijește un zâmbet în colțul gurii și îmi dau seama că vrea să mai relaxeze atmosfera.

— Nici măcar nu l-ai întâlnit pe Ben.

— Nici nu trebuie, ripostez. Ce nu știi tu e că există antecedente. De fiecare dată când Lottie se desparte de cineva face un gest stupid, pripit, necugetat pe care trebuie să-l repare apoi. Eu le spun Alegerile ei Nefericite.

— „Alegeri Nefericite“. Îmi place cum sună, spune, ridicând din sprânceană. Așadar, crezi că Ben e o Alegere Nefericită.

— Păi, nu ești de acord? Adică pe bune. Își pun pirostriile după cinci minute, plănuiesc să se mute într-o căsuță la țară...

— La țară? Lorcan pare surprins. Cine ți-a zis?

— Lottie! Bate câmpii. Cică o să crească găini și capre și trebuie neapărat să-i vizităm ca să mâncăm baghete.

— Țsta nu pare deloc stilul lui Ben, spune Lorcan. Găini? Ești sigură?

— Tocmai! Pare o fantezie ridicolă. Și o să se aleagă praful de ea, Lottie o să ajungă o acritură divorțată ca mine...

Tardiv, realizez că aproape țin. Bărbații de la masa alăturată se uită din nou la mine.

— Exact ca mine, repet mai încet. Și ar fi un dezastru.

— Nu te-aș descrie chiar așa, spune Lorcan.

Cred că vrea să fie drăguț. Dar chiar n-am chef de complimente.

— Știi ce vreau să spun. Mă aplec spre el. Tu ți-ai dori ca o persoană la care ții să treacă prin calvarul divorțului? Sau ai încerca să previi totul?

— Bun, deci o să aterizezi acolo pe nepusă masă și o să-i spui să obțină anularea căsătoriei și să se mărite cu Richard. Crezi c-o să te asculte?

Clatin din cap.

— Ai înțeles greșit. Întâmplător, eu, una, cred că Richard e un tip grozav și perechea ideală pentru Lottie, dar nu mă duc să fac galerie pentru echipa *Richard*. Richard va trebui să-și facă singur galerie. Eu reprezint echipa *Nu-ți distruge viața*.

— Ai avut noroc chior că luna de miere a fost de coșmar, zice Lorcan, ridicând din sprânceană.

O clipă se lasă tăcerea, o tăcere electrizantă, timp în care mă întreb dacă să-i spun despre operațiunea mea secretă – apoi mă hotărâsc să n-o fac.

— Da, spun cât mai nonșalant. Norocul meu.

Noah se întoarce lipăind, lăsând urme de apă pe mocheta groasă, cenușie. Mi se cuibărește în poală și simt că mă luminez instantaneu. Noah emană speranță ca o aură și, când îl ating, o rază de speranță îmi inundă ființa.

— Aici! Brusc îi face cu mâna cuiva. La masa asta!

— Poftim! O chelneriță se ivește cu o tavă de argint, pe care duce o cupă de înghețată. Pentru soldățelul cel viteaz. Trebuie să fiți *foarte* mândră de el, adaugă.

O, Doamne. Iar? Îi zâmbesc la rândul meu, cu o expresie cât mai vagă, încercând să-mi alung stânjeneala. Habar n-am unde bate. Ar putea fi vorba de un transplant de inimă. Ar putea fi vorba de măduvă osoasă. Ar putea fi vorba de cățeluș.

— Se antrenează trei ore pe zi! spune, strângându-i umărul lui Noah. Îți admir devotamentul! Fiul dumneavoastră îmi povestea despre antrenamentele lui de gimnastică, îmi spune. Te gândești să participi la Jocurile Olimpice din 2024?

Îmi îngheață zâmbetul pe buze. Antrenamentele de *gimnastică*? OK, nu mai pot amâna. Trebuie să avem o Discuție, aici și acum.

— Mulțumesc, bălmăjesc. Minunat. Mulțumesc foarte mult.

De îndată ce a dispărut chelnerița, mă întorc spre Noah.

— Puiule. Ascultă-mă. E important. Știi care-i diferența dintre adevăr și minciună, nu-i așa?

— Da, încuviințează Noah sigur de el.

— Și știi că nu trebuie să spui minciuni.

— Decât din politețe, intervine Noah. Cum ar fi „Îmi place rochia ta!“.

Asta i-a rămas dintr-o altă Discuție pe care am avut-o, acum vreo două luni, după ce Noah a fost de o sinceritate devastatoare în ceea ce privește mâncarea gătită de nașa lui.

— Da. Dar, în general...

— Și „Ce plăcintă delicioasă!“, continuă Noah, care abia a prins gustul. Și „Aș mai vrea, dar chiar nu mai pot!“.

— Da! OK. Dar ideea e că, în *general*, trebuie să spunem adevărul. Și nu – de exemplu – să spunem c-am suferit un transplant de inimă dacă nu-i așa.

Îl privesc atent pe Noah, așteptând o reacție, dar pare impasibil.

— Puiule, n-ai suferit un transplant de inimă, nu-i așa? întreb blând.

— Nu, confirmă.

— Dar i-ai spus doamnei de la aeroport c-ai fi suferit. De ce?

Noah se gândește o clipă.

— Pentru că e interesant.

— Așa deci. Hm. Hai să fim interesanți și să spunem adevărul, OK? De acum înainte, vreau să spui adevărul.

— OK. Noah dă din umeri ca și cum i-e totuna. Pot să-mi mănânc înghețata acum?

Ia lingura și începe să se îndoape, împrôșcând cu fulgi de ciocolată în jur.

— Bravo, îmi spune Lorcan încet.

— Nu știi, oftez. Pur și simplu nu *pricep*. De ce zice chestiile astea?

— Are o imaginație bogată. Eu nu mi-aș face griji. Ești o mamă bună, adaugă el, pe un ton atât de impasibil, încât mă întreb dacă nu cumva l-am auzit greșit.

— Oh, zic, neștiind cum să reacționez. Mersi.

— Și ești ca o mamă și pentru Lottie, bănuiesc?

E destul de perspicace Lorcan ăsta.

Încuviințez.

— Mama noastră n-a fost foarte pe fază. Întotdeauna a trebuit să am eu grijă de ea.

— Se explică.

— Mă înțelegi? Îmi ridic privirea, dornică să aud ce crede cu adevărat. Înțelegi ce încerc să fac?

— Care parte?

— Totul, spun întinzându-mi brațele. Asta. Faptul că încerc să-mi salvez sora de cea mai mare greșeală pe care a făcut-o în viața ei. Am dreptate sau sunt nebună?

Lorcan rămâne tăcut o vreme.

— Cred că ești foarte loială și vrei s-o ocrotești și te admir pentru asta. Și da, ești nebună.

— Ei, taci, zic dându-i un brânci.

— Tu m-ai întrebat.

Îmi trage și el un cot și simt o scânteie între noi, în timp ce în minte mi se derulează imagini din noaptea pe care am petrecut-o împreună. Sunt așa de plastice, încât gem involuntar. După cum i s-a încleștat maxilarul, cred că-și amintește fix aceeași scenă.

A început să mă furnice pielea, atât din cauza amintirii, cât și anticipând ce-ar putea urma. Iată-ne: amândoi într-un hotel. Rezultatul e previzibil. Faza cu sexul fantastic e că e un dar divin care ar trebui savurat la maximum. Asta e teoria mea, cel puțin.

— Așadar, ai un apartament mare? întreabă Lorcan, ca și cum mi-ar citi gândurile.

— Două dormitoare, răspund nonșalant. Unul pentru mine, unul pentru Noah.

— Ah.

— Foarte spațios.

— Ah.

Mă privește ținută, cu o expresie care promite multe, și simt un fior fără să vreau. Nu c-am putea să dăm fuga la etaj și să ne smulgem pe

loc hainele de pe noi. Ar mai fi o mică problemă: faptul că fiul meu de șapte ani e lângă mine.

— Să... luăm ceva de mâncare? sugerez.

— Da! intervine prompt Noah, care tocmai și-a terminat înghețata. Eu vreau un burger și cartofi prăjiți!

O oră mai târziu, am mâncat toți trei un sendviș triunghiular, un burger, un castron cu cartofi prăjiți, unul cu cartofi dulci prăjiți, o porție de creveți *tempura*, trei negrese și un coș cu pâine. Noah aproape a adormit lângă mine, pe banchetă. S-a distrat de minune, învârtindu-se de colo-colo prin bar, împrietenindu-se cu toate prostituatele autohtone, primind Coca-Cola și pungi cu chipsuri, ba chiar și câțiva bani bulgărești, pe care, spre dezamăgirea lui, l-am pus să-i dea înapoi.

Acum cântă o formație de șase persoane, toată lumea ascultă, lumina e și mai difuză ca înainte și mă simt relativ împăcată. M-am înmuiat după trei pahare de vin. Mâna lui Lorcan se tot atinge de a mea. Avem o întreagă noapte la dispoziție, pe care s-o savurăm. Întind mâna să iau ultimul cartof dulce și dau cu ochii de prețiosul portofel al lui Noah, așezat lângă el pe banchetă. E burdușit cu chestii care par carduri de credit. De unde naiba le are?

— Noah? îl trezesc. Puiule, ce ai în portofel?

— Carduri de credit, zice somnoros. Le-am găsit.

— Ai găsit carduri de credit?

Mă ia cu frig. O, Doamne. Oare a furat cardurile cuiva? Înșfac portofelul și le scot consternată. Dar nu sunt carduri de credit, de fapt. Sunt...

— *Carduri de acces!* spune Lorcan, când scot vreo șapte odată.

Tot portofelul e burdușit cu carduri de acces de la camere. Cred că are vreo douăzeci.

— Noah! îl scutur din nou să-l trezesc. Puiule, de unde le-ai luat?

— Ți-am zis, le-am găsit, spune îmbufnat. Lumea le lasă pe mese și prin alte locuri. Voiam niște carduri de credit să le pun în portofel...

Deja ațipește din nou.

Mă uit la Lorcan, ținând în mâini un mănunchi de carduri, etalate ca niște cărți de joc.

— Ce mă fac? Va trebui să le dau înapoi.

— Toate arată la fel, observă Lorcan, pufnind în râs. Multă baftă!

— Nu râde! Nu e de râs! O să fie ca la nebuni când toată lumea o să-și dea seama că nu mai poate intra în camere...

Mă uit din nou la carduri și brusc mă umflă și pe mine râsul.

— Pune-le la loc și gata, spune Lorcan hotărât.

— Dar unde?

Mă uit în jur la mesele unde stau oameni frumoși și eleganți, bucurându-se de concert, fără să observe că mă dau de ceasul morții.

— Nu știi cui îi aparține fiecare card și nu pot să aflu decât dacă mă duc la recepție...

— Uite ce propun. Hai să le împrăștiem pe-aici ca pe niște ouă de Paști. Toată lumea se uită la formație. N-o să observe nimeni.

— Dar cum o să știm cui îi aparține fiecare card? Sunt identice!

— O să ghicim. O să ne folosim al șaselea simț. Eu iau jumate, adaugă și începe să scoată carduri din portofel.

Încet, cu binișorul, ne ridicăm în picioare. Luminile sunt difuze, formația cântă o melodie de Coldplay și nimeni nu ne bagă în seamă. Lorcan se îndreaptă sigur de el spre bar, se apleacă ușor spre stânga și lasă un card pe una din mese.

— Scuze, îl aud spunând curtenitor. M-am dez-echilibrat.

Luându-mă după el, mă apropii de un alt grup, mă prefac că mă uit la lumini și trântesc trei carduri pe masa lustruită oglindă. Zgomotul pe

care-l fac e acoperit de formație și nimeni nici măcar nu observă.

Lorcan presară carduri de-a lungul barului, înaintând rapid, strecurându-se abil printre scaune și prin spatele oamenilor.

— Ați scăpat asta cumva? spune când o fată se întoarce curioasă spre el.

— Ah, mulțumesc!

Îi ia cardul din mână și simt un gol în stomac. Sunt îngrozită și încântată de ceea ce pare a fi o farsă de proporții. E absolut *imposibil* ca ăla să fie cardul de la camera ei. Câțiva oaspeți o să fie furibunzi mai târziu...

Acum Lorcan e foarte aproape de scenă, aplecându-se deasupra unei blonde și lăsându-i foarte degajat un card pe masă. Îmi întâlnește privirea, îmi face cu ochiul și îmi vine să râd. Scap cât de repede pot de cardurile care mi-au rămas și mă întorc la Noah, care a adormit de-a binelea. Chem un chelner, trântesc repede o semnătură pe bon, apoi îl iau pe Noah în brațe și îl aștept pe Lorcan.

— Dacă se află, o să mă știe lumea ca pe un cal breaz, mormăi.

— În Bulgaria, comentează Lorcan. Care are o populație de șapte milioane jumate. E ca și cum te-ar ști lumea ca pe un cal breaz în Bogotá.

— Ei bine, n-aș vrea să mă știe lumea așa nici în Bogotá.

— De ce? Poate te știe deja. Ai fost vreodată în Bogotá?

— Întâmplător, da, îl informez. Și, pot să-ți confirm că *nu* mă știe lumea ca pe un cal breaz acolo.

— Poate erau doar politicoși.

Conversația e atât de absurdă, încât zâmbesc fără să vreau.

— Haide. Hai s-o ștergem înainte să ne atace mulțimea furibundă.

În timp ce ieșim din bar, Lorcan întinde brațele.

— Îl duc eu pe Noah dacă vrei. Pare greu.

— Nu-ți face griji, zâmbesc automat. Sunt obișnuită.

— Asta nu înseamnă că nu e greu.

— Păi... OK.

Mi se pare straniu să i-l pun în brațe lui Lorcan. Dar, ce-i drept, mă supără umărul și e o ușurare. Ajungem în camera noastră și Lorcan îl duce direct în dormitor. Doarme așa de profund, că nici măcar nu tresare. Îi scot pantofii și-atât. Poate să se spele pe dinți și să se schimbe în pijama mâine-noapte dacă vrea.

Sting lumina și mă îndrept spre ușă și, pentru o clipă, eu și Lorcan rămânem amândoi în prag, astfel încât oricine ne-ar putea lua drept doi părinți.

— Deci, spune Lorcan într-un final și în mine se răspândește o emoție delicioasă.

Simt că se pune în mișcare ceva în mine, o tresărire a mușchilor care tânjesc să fie folosiți. *Stau mai bine decât Lottie la capitolul sex*, îmi trece brusc prin minte, trezindu-mi o undă de vinovăție – doar o clipă. O fac pentru binele ei. Poate să aibă o altă lună de miere, altădată.

— Vrei să bei ceva? întreb, nu că aș vrea un pahar, ci doar ca să prelungesc momentul.

Apartamentul ăsta e perfect pentru o noapte de amor, decorat cu oglinzi sexy, aburite, covoare moi, senzuale și un șemineu în care arde focul (electric). Pe deasupra, are mai multe obiecte de mobilier așezate strategic, pe care le-am ochit deja.

După ce i-am turnat lui Lorcan un whisky, mă așez, cu un pahar de vin în mână, pe un fotoliu superb. E din catifea violet aprins, cu brațe largi, rabatabile, un șezut în care te cufunzi și un spătar înclinat senzual. Sper că fac o figură destul de sexy când mă las în el, cu rochia ridicată un pic, sprijinindu-mă provocator de unul din brațele fotoliului. Simt cum zvâcnește în mine o sete profundă, care tânjește să fie împlinită. Însă n-am

de gând să grăbesc lucrurile. Putem să stăm de vorbă mai întâi. (Sau doar să ne uităm unul la altul cu o dorință disperată. Merge și-așa.)

— Mă întreb ce fac Ben și Lottie, rupe Lorcan tăcerea. Probabil că *nu...*

Ridică din umeri cu subînțeles.

— Nu.

— Bieții de ei. Orice-ai crede, pentru ei e culmea ghinionului.

— Probabil, zic, neutru, sorbind din vin.

— Zău așa, să nu faci deloc sex în luna de miere.

— Groaznic, încuviințez. Bieții de ei.

— Și cât au așteptat, nu? se încruntă, ca și cum abia și-ar aminti. Doamne. Aș zice c-o să și-o tragă și la budă, numai s-o facă.

— Au încercat, dar au fost prinși.

— Nu se poate. Mă privește șocat. Vorbești serios?

— La Heathrow. În salonul de așteptare de la Business Class.

Lorcan își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— Să vezi ce-o să-l mai tachinez pe Ben. Deci sora ta îți povestește totul? Chiar și chestii legate de sex?

— Suntem foarte apropiate.

— Biata de ea! I-au fost dejucate planurile chiar și în toaleta de la Heathrow. Ghinion crunt.

Nu-i răspund imediat. Vinul pe care-l beau e mai tare decât ce-am băut jos și mi se urcă la cap. M-a cam luat. Mi se cam învârte capul. Lorcan tot vorbește despre „ghinion“, dar se înșală. N-are nimic de-a face cu norocul sau ghinionul. Ben și Lottie nu și-au consumat căsătoria din cauza *mea*. Din cauza puterii mele. Și brusc simt nevoia să-i mărturisesc acest lucru.

— Nu e neapărat *ghinion...*

Fac o pauză și, cum era de așteptat, Lorcan reacționează imediat.

— Ce vrei să spui?

— Nu e o simplă întâmplare că n-au făcut-o încă. Cineva a plănuit totul. *Eu*. Eu am orchestrat toată chestia.

Mă sprijin de spătarul scaunului, mândră de mine, simțindu-mă regina înscenărilor lunii de miere de la distanță, atotputernică pe tronul meu.

— Poftim?

Lorcan pare atât de șocat, încât simt un nou val de mândrie.

— Am un agent care mă ajută de la fața locului, explic. Eu îi dau ordine, el le execută.

— Ce dracu' tot spui acolo? *Agent?*

— Un angajat al hotelului. El se asigură că Ben și Lottie n-o s-o facă înainte să ajung eu. Lucrăm în echipă. Și funcționează! Încă n-au făcut-o.

— Dar cum... ce... Își freacă fruntea consternat. Vreau să zic, cum împiedici un cuplu să facă sex?

O, Doamne, greu se mai prinde.

— Ușor. Încurci borcanele cu paturile, le pui ceva în băutură, te ții ca scaiul de ei. Și-a mai fost și masajul cu uleiul de arahide...

— A fost mâna *ta*?

Mă privește ca trăsnit.

— În *toate* a fost mâna mea! Eu am orchestrat totul!

Scot telefonul și i-l flutur în față.

— Am totul aici. Toate mesajele. Toate instrucțiunile. Eu am coordonat totul.

Se lasă o tăcere prelungită. Aștept să-mi spună cât de genială sunt, dar pare să fi amuțit.

— Ai sabotat luna de miere a surorii tale?

Ceva din expresia lui mă face să mă simt ușor stânjenită. Și cuvântul „sabotat“.

— Era singura cale! Ce altceva puteam să fac?

Conversația asta a cam luat-o razna. Nu-mi place expresia lui și nici a mea. Știu că par în defensivă, ceea ce nu dă prea bine.

— *Înțelegi* că trebuia să-i opresc? Odată ce au consumat căsătoria, va fi prea târziu pentru o anulare. Așa că trebuia să fac ceva. Și asta era singura cale...

— Femeie, ești *sărită*? Ți-ai pierdut *mințile*?

Tonul lui e așa de violent, că mă trag înapoi.

— Evident că nu era singura cale!

— Ei bine, era cea mai bună! spun, împingându-mi bărbia înainte.

— Nu era cea mai bună cale. Nici pe departe. Dacă află?

— N-o să afle.

— Ar putea.

— Ei bine... Înghit în sec. Și ce? Mă gândeam la binele ei...

— Când te-ai asigurat c-o să-i facă masaj cu ulei de arahide? Dacă ar fi avut o reacție extremă și murea?

— Ei, taci, zic încurcată. N-a murit.

— Dar nu te deranjează c-o să aibă dureri toată noaptea?

— N-o doare!

— De unde știi? *Dumnezeule!* Își lasă capul în mâini o clipă, apoi își ridică privirea. Din nou, dacă află? Ești dispusă să-ți distrugi relația cu ea? Pentru că asta se va întâmpla.

Se lasă tăcerea, deși în încăpere par să reverbereze cuvinte nerostite; cuvinte aspre, acuzații. S-a ales praful de atmosfera erotică. Nu găsesc nici un cuvânt prin care să-l contrazic. Sunt îngropate pe undeva în mintea mea, dar mă simt înceată și puțin amețită. Credeam c-o să fie impresionat. Credeam că va înțelege. Credeam...

— Și mai zici de Alegeri Nefericite? spune Lorcan brusc. Ei bine, asta ce naiba o fi?

— Ce vrei să spui? mă uit încruntată la el.

N-are dreptul să vorbească despre Alegeri Nefericite. E teoria *mea*.

— Treci printr-un divorț dureros, așa că sari s-o salvezi pe sora ta de la aceeași soartă dându-i peste cap luna de miere. Mie mi se pare o Alegere al naibii de Nefericită.

Sunt așa de șocată, încât aproape că mi se taie respirația. Poftim? *Poftim?*

— Taci! exclam furioasă. Nu știi despre ce vorbești. N-ar fi trebuit să-ți spun.

— E viața ei, spune privindu-mă implacabil. A *ei*. Și faci o mare greșală amestecându-te. O greșală pe care s-ar putea s-o regreti.

— Amin, spun sarcastic. Gata cu predica?

Lorcan clatină din cap. Dă pe gât whisky-ul și înțeleg că asta a fost. O să plece. Se îndreaptă spre ușă, apoi se oprește. Îmi dau seama că e încordat. Cred că se simte la fel de stânjenit ca mine.

Tot felul de gânduri neplăcute îmi dau târcoale. Simt o greutate în stomac. Se poate să fie o undă de vinovăție în ea – nu c-aș recunoaște vreodată asta de față cu el. Dar trebuie să-i spun un lucru. Trebuie să clarific ceva.

— În caz că te întrebai – aștept să întorcă privirea – țin foarte mult la Lottie. Foarte mult. Îmi tremură vocea, trădându-mi emoția. Nu e numai sora mea mai mică, e prietena mea. Și am făcut toate astea pentru binele *ei*.

— Știu că îți închipui că o faci cu cele mai bune intenții, spune el într-un final. Știu că ai suferit mult și vrei s-o scutești pe Lottie de asta. Dar ce faci e greșit. Profund greșit. Și știi și tu, Fliss. Știi de fapt.

Mă privește blând. Mă privește cu milă, realizez brusc. Cu *milă*. Nu accept așa ceva.

— Ei bine, noapte bună, spun tăios.

— Noapte bună, îmi răspunde el pe același ton și iese din cameră fără să mai scoată vreo vorbă.

Lottie

Așa a fost scris să fie! Asta e fantezia mea perfectă. Eu și Ben din nou într-o barcă. Plutind pe valurile Mării Egee. În drum spre paradis.

Slavă Domnului c-am plecat de la Amba. Știu că e un hotel luxos, de cinci stele, dar nu e adevăratul Ikonos. Nu ni se potrivește. De cum ne-au lăsat în mijlocul forfotei din micul port, am simțit trezindu-se în mine emoții uitate. *Asta* îmi amintesc eu din Ikonos. Case vechi, albe, cu obloane, străduțe umbroase, bătrâne în haine negre așezate pe la colțuri și cheiul de unde se ia feribotul. Portul era ticsit de bărci de pescuit și șalupe și, simțind mirosul de pește, m-a luat cu amețea. Îmi amintesc mirosul. Îmi amintesc totul.

Cerul e senin și strălucitor și soarele îmi izbește pleoapele, ca odinioară. Stau tolănită în barcă, cum stăteam la optsprezece ani. Mi-am întins picioarele în poala lui Ben, care îmi mângâie absent degetele și nu ne stă mintea decât la un lucru.

Mi-am revenit perfect după reacția alergică și Ben trăgea nădejde la una mică azi-dimineață. Dar l-am convins să mai aștepte. Cum să ne consumăm căsătoria într-un pat plicticos de hotel când avem ocazia s-o facem în golful unde am făcut-o pentru prima dată, acum atâta amar de ani? E

așa de romantic, că mă topesc toată. Iată-ne aici după atâția ani! Înapoi la pensiune! Căsătoriți! Mă întreb dacă o să-l mai găsim pe Arthur. Mă întreb dacă o să ne recunoască. Nu cred că m-am schimbat așa de tare. Port până și aceeași pereche de pantaloni scurți, vopsiți de mână, pe care-i purtam la optsprezece ani, rugându-mă în taină să nu crape pe mine.

Simt stropi de apă pe obraz în timp ce barca despică valurile și savurez gustul sărat pe care-l simt pe buze. Privesc coasta din mers și îmi amintesc de sătucurile pe care le exploram pe-atunci, cu străduțele lor înguste, pietruite, și comori nebănuite, cum ar fi acea statuie de marmură a unui cal, pe jumătate năruită, pe care am descoperit-o întâmplător în mijlocul unei piețe. Îmi ridic privirea să-i destăinui amintirea lui Ben, dar el s-a cufundat în iPad. Aud un ritm de rap revărsându-se din căști și simt o împunsătură de iritare. Chiar trebuie să asculte chestia asta acum?

— Crezi că Arthur mai e pe-acolo? întreb, încercând să-i atrag atenția. Și bătrâna bucătăreasă?

— Imposibil. Își ridică o clipă privirea. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Sarah.

Iar Sarah. Oi fi cunoscut-o măcar?

Pare să fi dat volumul mai tare și acum Ben încearcă să le țină isonul. Nu-i iese deloc. Pe bune, o spun ca o soție iubitoare și obiectivă ce sunt – e complet anti-talent la rap.

— E foarte frumos și liniștit aici, nu-i așa? spun cu subînțeles, dar nu se prinde. Poate oprești muzica aia un pic?

— E DJ Cram, gagico, spune Ben și dă muzica mai tare.

Pe întinderea idilică a mării răsună la maximum *Te sparg, frate* și eu mă crispez.

E un dobitoc egoist.

Gândul mă izbește pe neașteptate și mă îngrijorez un pic. Nu. N-am vrut să spun egoist. Nici dobitoc. Totul e bine. Suntem în culmea fericirii.

Nu mă deranjează muzica rap, de fapt. Și putem să vorbim și peste ea.

— Nu-mi vine să *cred* că ne întoarcem în locul unde s-a schimbat totul, spun, luând-o altfel. Incendiul ăla a fost, cum să zic, punctul de cotitură în viața mea.

— Mai lasă-mă cu afurisitul ăla de incendiu, spune Ben irascibil și mă uit lung la el, jignită și șocată.

N-ar trebui să mă surprindă, probabil. Ben n-a fost niciodată interesat de povestea cu incendiul. Plecase pentru câteva zile în cealaltă parte a insulei când s-a întâmplat, așa că a ratat totul și a fost întotdeauna cam susceptibil din cauza asta. Dar chiar și-așa, nu trebuia să se răstească în halul ăsta. Știe cât de important a fost pentru mine.

— Hei! exclamă brusc.

Se chiorăște la iPad și deduc că tocmai a primit un mesaj. Suntem destul de aproape de coastă, așa că probabil a prins întâmplător o brumă de semnal.

— De la cine e?

Ben se uită la mine ca și cum nu-și mai încape în piele de mândrie și entuziasm. O fi câștigat ceva?

— Ai auzit de un anume Iuri Jernakov? Vrea să aibă o întrevedere cu mine.

— Iuri Jernakov? întreb, cu gura căscată. Cum așa?

— Vrea să cumpere compania.

— Ooh! Și vrei să vinzi?

— De ce nu?

Deja mi se învârt roțițele. Ar fi grozav! Ben ar primi o căruță de bani, am putea să cumpărăm o casă veche în Franța...

— Iuri vrea să discute cu *mine*, se umflă în pene. A întrebat personal de mine. O să ne întâlnim pe super-iahtul lui.

— Minunat! spun, strângându-i brațul.

— Știu. Chiar *e* minunat. Și Lorcan n-are decât... Se oprește. Treaba lui, spune îmbufnat.

Simt ceva ciudat în aer, ceva ce nu înțeleg, dar nu-mi pasă. O să ne mutăm în Franța! Și suntem pe cale să facem sex, în sfârșit! Iritarea de mai devreme s-a risipit. Am revenit la starea de fericire absolută. În timp ce sorb împăcată din Coca-Cola, îmi amintesc brusc ceva ce-am tot vrut să-i spun lui Ben zilele astea.

— Auzi, anul trecut am cunoscut niște cercetători la Nottingham care căutau o nouă metodă de fabricare a hârtiei. Una mai ecologică. Ceva legat de un proces special de filtrare? Ai auzit ceva de asta?

— Nu, spune, dând din umeri. Dar Lorcan s-ar putea să fi auzit.

— Ei, ar trebui să iei legătura cu ei. Să le oferi finanțare sau ceva. Deși, dacă ai de gând să vinzi compania...

Ridic și eu din umeri.

— Nu contează. E o idee bună, spune, împungându-mă ușor cu degetul. Ai multe idei bune ca asta?

— Milioane, răspund, zâmbind larg.

— O să-i scriu chiar acum lui Lorcan. Începe să tasteze pe iPad. O tot ține cu cercetarea și dezvoltarea. Crede că pe mine nu mă interesează. Ei bine, las' că vede el.

— Spune-i și despre întâlnirea cu Jernakov, sugerez. Poate are vreun sfat.

Ben se oprește brusc și se schimbă la față.

— Nici gând, spune într-un final, aruncându-mi o privire amenințătoare. Și nici tu să nu spui nimă-nui. Nici o vorbă.

Fliss

Dimineața de după e întotdeauna un coșmar.

În Sofia, după prea multe pahare de vin, o ceartă oribilă și o noapte de frustrare sexuală, dimineața de după atinge noi cote de coșmar.

Judecând după expresia lui Lorcan, asta gândeste și el. Noah a venit voios la el de cum am intrat în sala de mese și de-asta stau lângă el, *nu* că ar fi alegerea mea. El unge nervos o felie de pâine prăjită cu unt și eu fărâmițez un croasant. În urma conversației noastre chinuite, am stabilit că amândoi am dormit prost, că se servește o cafea groaznică aici, că paritatea între leva și liră este de 2,4 și că, din ce-am văzut pe site-ul companiei aeriene, zborul de azi spre Ikonos n-a fost amânat.

Subiecte pe care *nu* le-am discutat: Ben, Lottie, căsătoria lor, viața lor sexuală, politica din Bulgaria, starea economiei mondiale, încercările mele de a sabota luna de miere a surorii mele și riscul de a distruge relația mea cu ea, în urma acestora. Printre altele.

Sala de mese e situată lângă barul unde am fost aseară și văd un îngrijitor aplecându-se cu o plasă de filtrare deasupra apei din piscină, foarte curată de altfel. Habar n-am de ce se obosesc. Cred că Noah e singura persoană care a înotat în piscina

aia tot anul. Deși, ce-i drept, e posibil să fi făcut pipi în ea.

— Îmi dai voie să înot? mă întrebă el, ca și cum mi-ar ghici gândurile.

— Nu, spun scurt. În curând se face ora de plecare.

Lorcan iar e cu telefonul la ureche. A tot încercat să sune în timpul mesei, dar fără succes. Cam bănuiesc pe cine încearcă să sune și bănuiala mi se confirmă când spune „Ben, în sfârșit“, ridicându-se de pe scaun. Îl urmăresc ușor înciudată cum se îndepărtează, mergând până în dreptul piscinei și oprindu-se în fața intrării în saună. Acum cum mai trag cu urechea?

Încerc să-mi țin nervii sub control tăind un măr pentru Noah. Când Lorcan revine, îmi înăbuș impulsul de a-l apuca de guler și a-i cere informații. În schimb, îl întreb, doar cu o undă de nerăbdare:

— Ei bine? Au făcut-o?

Lorcan mă privește uimit.

— Asta-i tot ce te interesează?

— Da, spun sfidător.

— Ei bine, nu. Abia au ajuns la pensiune. Cred că-și propun s-o facă acolo.

La *pensiune*? Îl privesc îngrozită. Acolo n-am cum să ajung. Nu e nici un Nico. Au ieșit din zona mea de influență. La naiba. *La naiba*. O să ajung prea târziu...

— Sora ta e nemaipomenită, continuă Lorcan binedispus. A venit cu o propunere grozavă pentru companie. Stăm foarte prost la capitolul cercetare și dezvoltare și o știi de ceva vreme. Dar ea a propus să luăm legătura cu un grup de cercetători din Nottingham de care a auzit ea. E o echipă mică, de-asta nu știam de ei, dar proiectul pare să aibă o relevanță directă pentru noi. Am putea să punem la punct un plan de cofinanțare. E minunat.

— O, da, spun, încă preocupată de ale mele. Doar e domeniul ei. Lucrează la o companie farmaceutică. Întâlnește tot timpul oameni de știință.

— Cu ce se ocupă mai exact?

— Recrutare.

— Recrutare?

Când îmi ridic privirea văd că-i sclipesc ochii.

— Avem nevoie de un nou director de resurse umane! E perfect!

— Ce anume?

— Ar putea să preia departamentul de resurse umane, să vină în continuare cu sugestii, să se implice în activitățile de pe domeniu... Văd cum i se învârt rotițele. *Exact* de asta avea nevoie Ben! O soție care să i se alăture în afaceri. O parteneră. Cineva care să-i stea alături și...

— Oprește-te imediat! Îmi pun hotărâtă mâna pe masă. *N-o* s-o aburești pe sora mea să vină să se joace de-a familia fericită în Staffordshire.

— De ce nu? întreabă Lorcan. Ce nu-ți convine?

— Nu-mi convine că e o tâmpenie! E absurd!

Lorcan mă privește tăcut o clipă și, preț de o fracțiune de secundă, mă trece un fior.

— Ești culmea, spune într-un final. De unde știi că nu distrugi marea iubire a surorii tale? De unde știi că asta nu e șansa ei de-a avea o viață foarte fericită?

— Of, pentru Dumnezeu.

Clatin exasperată din cap. Nici măcar n-am de gând să-i răspund la întrebarea asta, e prea stupidă.

— Eu cred că Ben și Lottie au toate șansele să fie fericiți, declară el ferm. Și eu, unul, o să-i susțin.

— Nu poți să schimbi tabăra! spun, privindu-l furioasă.

— N-am fost niciodată în tabăra ta, ripostează. Tabăra ta e tabăra țičniților.

— Tabăra țičniților. Noah prinde expresia și decide că e foarte amuzantă. Tabăra țičniților! spune, râzând în hohote. Mami e în tabăra țičniților!

Îi arunc o căutătură și mai urâtă lui Lorcan, amestecând furioasă în cafea. Trădătorul.

— 'Neața.

Ridicându-mi privirea, îl văd pe Richard venind spre noi. Arată cam la fel de voios ca și noi, altfel zis, în pragul sinuciderii.

— 'Neața, zic. Ai dormit bine?

— Groaznic, spune încruntat. Își toarnă niște cafea, apoi se uită cu coada ochiului la telefonul meu. Ei, au făcut-o până la urmă?

— Pentru Dumnezeu! îmi vărs nervii pe el. Ești obsedat!

— Tu vorbești? mormăie Lorcan.

— De ce tot întrebați dacă au făcut-o? întrebă Noah, mereu pe fază.

— Păi, nu ești și tu obsedată? ripostează Richard.

— Nu, nu sunt *obsedată*. Și nu, n-au făcut-o, zic, ca să-l liniștesc.

— Ce n-au făcut? întrebă Noah.

— N-au vârat cârnatul în savarină, spune Lorcan, dând pe gât cafeaua.

— Lorcan! mă răstesc la el. Nu spune așa ceva! Noah se tăvăleşte pe jos de răs.

— N-au vârat cârnatul în savarină, chițăie. Cârnatul în savarină!

Minunat. Mă uit încruntată la Lorcan, care mă privește impasibil. Și, apropo, *savarină*? N-am auzit niciodată să i se spună așa.

— Bănuiesc că ți se pare amuzant, își varsă Richard năduful asupra lui Lorcan. Ție ți se pare o glumă totul.

— Oh, mai las-o, Sir Lancelot, se enervează și Lorcan. Nu crezi că e momentul să te retragi? Cred că deja tânjești să renunți. Nici o femeie din lume nu merită toată nebunia asta.

— Lottie ar merita și de zece ori „nebunia“ asta, cum îi spui tu, ripostează Richard cu bărbia sumețită. Și nu mă dau bătut când mă mai despart doar șase ore de momentul când o voi vedea. Am

calculat exact. Ia o felie de pâine prăjită de pe suport. Șase ore.

— Îmi pare rău – îmi las mâna peste a lui – dar trebuie să-ți spun: o să dureze mai mult de-atât. Nu mai sunt la hotel. Sunt la pensiune.

Richard se uită fix la mine, cu o expresie șocată.

— *Mama naibii*, spune într-un final.

— Știu.

— Acolo sigur o să și-o tragă.

— Nu e sigur, spun, încercând să mă conving și pe mine, nu numai pe el. Și vezi ce spui, te rog. Sunt copii pe-aici, arăt spre Noah.

— O s-o facă. Lui Richard i s-au înecat toate corăbiile. Locul ăla e un ținut de basm pentru Lottie. E poteca ei galbenă. *Evident* c-o s-o... Se controlează la timp. O să vâre cârnatul în ecler.

— În savarină, îl corectează Lorcan.

— Mai *taci*, exclam exasperată.

În timp ce stăm cufundați în tăcere, o chelneriță se apropie de masă cu o carte de colorat pentru Noah pe care el o acceptă încântat.

— Poți să-i desenezi pe mami sau tati, îi sugerează, scoțând o cutie cu creioane colorate.

— Tati nu e aici, spune Noah politicoș și, arătând spre Lorcan și Richard, adaugă: Nici unul din ei nu e tăticul meu.

Minunat. În ce lumină mă pune?

— Suntem într-o călătorie de afaceri, spun repede, zâmbind.

— Tăticul meu locuiește la Londra, spune Noah volubil. Dar o să se mute la Hollywood.

— La Hollywood!

— Da. O să se mute lângă o vedetă de film.

Simt un gol în stomac. O, Doamne, iar o comite. Chiar și după ce-am avut Discuția. Îndată ce chelnerița se îndepărtează, mă întorc spre Noah, încercând să-mi ascund iritarea.

— Noah, puiule. Îți amintești ce-am vorbit noi despre faptul că trebuie să spui adevărul?

— Da, spune el calm.

— Și-atunci de ce i-ai spus că tati se mută la Hollywood? Încep să mă enervez și nu mă pot controla. Nu poți să spui astfel de lucruri, Noah! Lumea o să te creadă.

— Dar e adevărat.

— Nu, nu e! Tati nu se mută la Hollywood!

— Ba da. Uite, asta e adresa lui. Scrie Beverly Hills. Tati zice că e totuna cu Hollywoodul. O să aibă piscină și-o să pot înota în ea!

Noah bagă mâna în buzunar și scoate o bucățică de hârtie. Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. E scrisul lui Daniel.

NOUA ADRESĂ

Daniel Phipps și Trudy Vanderveer
5406 Aubrey Road
Beverly Hills
CA 90210

Tot clilesc, uluită. Beverly Hills? Cum? Adică...
Cum?

— Stai o clipă, Noah, spun cu o voce pe care n-o recunosc.

Deja formez numărul lui Daniel și mă ridic de pe scaun.

— Fliss, răspunde el cu tonul lui enervant, gen „Eu tocmai făceam yoga, tu“.

— Ce-i cu povestea asta cu Beverly Hills? îmi țâșnesc cuvintele de pe buze. Te muți la Beverly Hills?

— Scumpo, liniștește-te.

Scumpo?

— Cum pot să mă liniștesc? E adevărat?

— Deci ți-a spus Noah.

Simt o greutate ca de plumb. E adevărat. Se mută la Beverly Hills și nici măcar nu mi-a zis.

— E legat de serviciul lui Trudy, spune el. Știi că lucrează în domeniul dreptului mass-media?

I s-a ivit o ocazie extraordinară și eu am oricum dublă cetățenie...

Turuie mai departe, dar nu aud decât sunete nelămurite. Nu știu de ce îmi amintesc de nunta noastră. Am avut o nuntă foarte originală. Cu tot felul de trimiteri ironice și detalii cu dichis, gen cocktailuri personalizate. Am fost atât de preocupată să mă asigur că oaspeții se vor simți bine, încât am uitat să verific un detaliu nesemnificativ – dacă îmi găsisem perechea potrivită.

— ... un agent imobiliar extraordinar și ne-a găsit o locuință *sub* bugetul inițial...

— Dar, Daniel, îl întrerup, cum rămâne cu Noah?

— Noah? Pare surprins. Noah poate să vină în vizită.

— Are șapte ani. Merge la școală.

— În vacanță atunci, spune nonșalant. O să găsim noi o formulă.

— Când plecați?

— Luni.

Luni?

Închid ochii, respirând poticnit. Durerea pe care o simt în locul lui Noah e de nedescris. E genul de durere fizică acută, de-ți vine să te faci colac. Daniel se mută la Los Angeles, fără să-i pese cum va menține relația cu unicul său copil, fiul nostru. Fiul nostru adorabil, fermecător, plin de imaginație. Interpune o distanță de opt mii de kilometri între ei într-o clipită.

— Așa deci. Încerc să mă adun. N-are rost să-i mai spun nimic. Daniel, trebuie să închid. Ne auzim curând.

Închid și fac stânga-mprejur, cu gândul să mă întorc la ceilalți. Dar mi se întâmplă un lucru ciudat. Am o senzație stranie, care mă sperie. Brusc îmi scapă un sunet. Un fel de scâncet, ca de cățel.

— Fliss? Lorcan s-a ridicat de pe scaun. Ești OK?

— Mami?

Noah pare îngrijorat.

Cei doi bărbați se uită unul la altul și Richard dă din cap.

— Hei, amice, îi spune degajat lui Noah. Hai să mergem să luăm niște gumă de mestecat să avem în avion.

— Gumă de mestecat! zbiară Noah în culmea fericirii, luându-se după el.

Scot încă un scâncet involuntar și Lorcan mă apucă de coate.

— Fliss... *plângi?*

— Nu! exclam pe dată. Nu plâng niciodată în timpul zilei. E o regulă. Nu plâng niciodatăăă.

Cuvântul e înghițit de un alt scâncet ciudat, acut. Simt ceva ud pe obraz? Să fie o lacrimă?

— Ce-a zis Daniel? întrebă Lorcan blând.

— Se mută la Los Angeles. Ne părăsește...

Văd oameni care întorc capul să se uite la mine.

— O, Doamne. Îmi îngrop fața în mâini. Nu pot... Trebuie să încetez...

Scot un al patrulea scâncet, care aduce mai curând a hohot de plâns. Am senzația că stă să explodeze ceva în mine; ceva violent, asurzitor și de neoprit. Ultima dată când m-am simțit așa mă pregăteam să nasc.

— Trebuie să găsești un loc mai retras, spune Lorcan repede. Ești pe cale să clachezi. Unde să mergem?

— Am predat cheia de la cameră, mormăi printre suspine. Ar trebui să aibă o cameră de plâns. Cum e camera de fumat.

— Am găsit. Lorcan mă ia de braț și mă conduce printre mese până în apropierea piscinei. La saună.

Nu așteaptă să-i răspund, deschide ușa de sticlă și mă împinge înăuntru.

Atmosfera e așa de densă, că trebuie să bâjbâi până găsesc un loc. E abur și plutește un parfum difuz, de ierburi.

— Plângi, îmi spune Lorcan printre aburi. Nu te vede nimeni. Nu te aude nimeni, Fliss. Plângi.

— Nu pot, spun, cu un nod în gât.

Totul în mine se împotrivește. Îmi mai scapă câte un scâncet, dar nu pot ceda.

— Atunci vorbește-mi. Daniel se mută la Los Angeles, mă îndeamnă.

— Da. N-o să-l mai vadă pe Noah și nici măcar nu-i *pasă*... Mă cutremur. Nici măcar nu mi-a spus.

— Credeam că vrei să dispară din viața ta? Asta ai zis.

— Așa voiam, am zis, simțindu-mă deodată confuză. Vreau. Cred că vreau. Dar e un gest atât de definitiv. E ca și cum ne-ar respinge pe amândoi...

Simt iar un val de emoție în mine. O emoție puternică, răscolitoare. Cred că s-ar putea să fie durere.

— Înseamnă că totul s-a sfârșit. Că familia noastră s-a sfârșiiiiit...

— Hai, Fliss, spune Lorcan blând, arătându-mi umărul.

Mă dau înapoi instantaneu.

— Nu pot să-ți *plâng* pe umăr, spun cu voce tremurată. Nu te uita la mine.

— Sigur că poți să-mi plângi pe umăr, spune, râzând. Ne-am culcat împreună, mai știi?

— Sexul e una. Asta e *mult* mai stânjenitor, spun cu un suspin. Uită-te în altă parte. Du-te de-aici.

— Nu mă uit nicăieri, spune calm. Și nu plec nicăieri. Haide.

— Nu pot, spun agitată.

— Hai *odată*, femeie nătângă ce ești.

Îmi întinde brațul îmbrăcat în costum, pe care strălucesc picături de apă. Și, în sfârșit, cu recunoștință, mă arunc pe umărul lui, într-o cascadă de hohote.

Rămânem nemișcați o vreme – eu plângând în hohote, Lorcan mângâindu-mă pe spate. Nu știi

de ce, îmi tot amintesc nașterea lui Noah. A fost cezariană de urgență și eram îngrozită, dar, de-a lungul operației, Daniel a fost lângă mine, într-un halat verde, ținându-mă de mână. Nu m-am îndoit niciodată de el atunci. Pe-atunci nu mă îndoiam de absolut nimic. Și asta mă face să plâng și mai cu foc.

Într-un final îmi ridic privirea și îmi dau la o parte părul de pe fața transpirată. Simt că mi s-au umflat ochii și nasul. N-am mai plâns așa de când aveam vreo zece ani probabil.

— Îmi pare rău – încep, dar Lorcan mă oprește.

— Nu. Nu te scuza.

— Dar uită-te la costumul tău!

Încep să-mi dau seama ce se întâmplă. Stăm amândoi într-o saună, îmbrăcați complet.

— Orice divorț se soldează cu victime, spune Lorcan calm. Gândește-te la costumul meu ca la o victimă a divorțului tău. În plus, adaugă, aburul face bine hainelor.

— Măcar o să avem un ten curat, spun.

— Exact. Numai avantaje.

Un mecanism nevăzut aflat într-un colț răspândește abur proaspăt în cămăruța și vizibilitatea e din ce în ce mai scăzută. Îmi ridic picioarele pe băncuța acoperită cu mozaic și-mi strâng genunchii la piept, cu senzația că aburul oferă o barieră protectoare. E o atmosferă intimă aici.

— Când ne-am căsătorit, nu mă așteptam să avem o viață perfectă, spun, ascunsă de perdeaua de abur. Nu mă așteptam să fie raiul pe pământ. Nici când am divorțat nu m-am așteptat să fie raiul pe pământ. Dar speram să am parte măcar de... nu știu. De o curtică.

— O curtică?

— Știi tu. O mică terasă. Ceva micuț, cu câteva plante pe care să le îngrijesc. Ceva care să inspire o brumă de speranță și dragoste. Dar tot ce-a rămas e o zonă postapocaliptică.

— Ai scăpat cu bine, spune el, cu un râs trist.
— Tu cu ce te-ai ales? N-a fost raiul pe pământ?
— Un soi de lume extraterestră, spune el, după o pauză. Un peisaj selenar.

Ne privim în atmosfera tulbure și nu mai avem nevoie de cuvinte. Ne-am înțeles.

În jurul nostru se revarsă în continuare roto-coale de abur. Îmi dau o stare de bine. E ca și cum ar alunga gândurile negre, limpezindu-mi mintea. Și, cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mai limpede îmi apare totul. Parcă am o piatră tot mai grea în stomac. Lorcan a avut dreptate. Nu doar acum, ci și azi-noapte. Avea dreptate. Toată povestea asta a fost o greșeală.

Trebuie să renunț la misiunea asta, aici și acum. Cuvintele mi se derulează în minte, ca un titlu la TV. *Renunță. Renunță.* Nu mai pot continua. Nu pot risca s-o pierd pe Lottie.

Da, vreau s-o scutesc pe surioara mea de suferința prin care am trecut eu. Dar e viața ei. Nu pot alege eu în locul ei. Dacă se desparte de Ben, asta e. Dacă trece printr-un divorț, asta e. Dacă rămân șaptezeci de ani împreună și au vreo douăzeci de nepoți, asta e.

Am senzația că am luat-o razna, pradă unui soi de nebunie. Oare am făcut-o pentru Lottie sau era vorba de mine și Daniel? Oare a fost propria mea Alegere Nefericită? O, Doamne, ce-am *făcut*?

Realizez brusc că am mormăit ultimele cuvinte cu voce tare.

— Scuze, spun. Tocmai... mi-am dat seama...

Îmi ridic privirea, simțindu-mă ca ultimul om.

— Ai făcut tot posibilul să-ți ajuți sora, spune Lorcan blând. Într-un mod aberant, dement și nefericit.

— Ce... Îmi duc mâna la gură. O, Doamne. Dacă află?

Gândul mă înspăimântă așa de tare, că mă ia cu leșin. Eram așa de hotărâtă să reușesc, că nici

măcar nu m-am gândit că poate să iasă prost. Am fost o imbecilă.

— Nu-i nevoie să afle. Dacă faci cale întoarsă și nu-i pomenești niciodată de asta. Eu n-o să spun o vorbă.

— Nici Nico. E omul meu de la hotel, spun, gâfâind, ca și cum aș fi scăpat la mustață. Cred că sunt în siguranță. Nu va ști niciodată.

— Așadar, campania de sabotare a lunii de miere se încheie aici?

— Oficial, din clipa asta, încuviințez. O să-l sun pe Nico. Va fi ușurat. Mă uit la Lorcan.

— N-o să mă mai amestec niciodată în viața surorii mele, declar solemn. Nu mă lăsa să-mi încalc promisiunea.

— Ne-am înțeles, spune grav. Și acum ce-ai de gând să faci?

Clatin din cap.

— Nu știu. Să ajung la aeroport. Mai departe văd eu. Îmi trec mâna prin părul ud de transpirație, amintindu-mi că mă aflu într-o saună, îmbrăcată. Cred că arăt ca naiba.

— Așa e, spune serios. Nu poți să te urci în avion arătând în halul ăsta. Ar fi mai bine să faci un duș rece.

— Un duș rece?

Mă uit șocată la el.

— Închide porii. Stimulează circulația. Îndepărtează urmele de lacrimi.

Cred că mă tachinează. Nu?

— Fac duș dacă faci și tu, îl provoc.

— De ce nu? spune, ridicând din umeri.

Mă umflă râsul. Nu se *poate* să vorbim serios.

— OK, hai atunci.

Împing ușa și-l invit să treacă. Observ cum își dau coate și se holbează ceilalți oaspeți când văd două persoane îmbrăcate complet ieșind de la saună, una din ele la costum.

— Pofțiți, vă rog, mă poftește cu un gest politicos. Dacă vrei, trag eu de lanț.

— Hai.

Încep să râd de cum intru sub duș. O clipă mai târziu mă stropește un jet de apă rece ca gheața și țip.

— Mami! exclamă o voce ascuțită, încântată. Ai făcut duș *cu hainele pe tine*.

Noah ne privește de la masă, cu Richard, și pe chip i se citește uimirea.

Lorcan îmi urmează exemplul și își ridică fața spre duș.

— Așa, spune după ce a terminat. N-a fost răcoritor? Nu te simți mai bine acum?

Își scutură mâneca udă.

Rămân tăcută o clipă, vrând să-i răspund cât mai sincer.

— Da, spun într-un final. Mult mai bine. Mulțumesc.

Lottie

Nu prea știu cum să reacționez. Iată-ne. Ne-am întors la pensiune. Și e neschimbată. Aproape.

De îndată ce am coborât din barcă, Ben a vorbit la telefon cu Lorcan, ceea ce *chiar* m-a iritat. La o adică, ăsta e marele nostru moment romantic, plin de semnificații – și el vorbește la telefon. E ca și cum Humphrey Bogart ar fi zis: „Ne va rămâne întotdeauna... Scuze, iubito, trebuie să răspund“.

Mă rog. Gândește pozitiv, Lottie. Savurează clipa. Mă gândesc la locul ăsta de *cincisprezece ani*. Și iată-mă aici.

Stau pe debarcaderul de lemn așteptând să mă năpădească nostalgia și o stare de iluminare. Mă aștept să plâng și să găesc, poate, ceva memorabil de spus. Dar, ciudat, nu prea-mi vine să plâng. Mă simt puțin absentă.

De unde stau se întrezărește în zare, pe o culme, pensiunea. Văd pereții cunoscuți, din piatră roșiată, și câteva ferestre. E mai mică decât mi-o aminteam și unul din obloane stă să cadă. Privirea îmi alunecă spre faleză. Văd treptele tăiate în stâncă, bifurcându-se pe la jumătatea pantei. Un rând duce la debarcaderul unde ne aflăm, celălalt la plaja mare. Au pus bariere de metal, care cam strică vederea. Și o balustradă înconjoară culmea.

Văd și un indicator pe care scrie „Pericol“. *Pericol?*
Noi n-am avut niciodată un astfel de indicator.

Mă rog. Gândește pozitiv.

Ben se întoarce și îl iau de mână. Plaja e ascunsă de un colț de stâncă, așa că nu-mi dau seama dacă s-a schimbat. Dar cum ar putea o plajă să se schimbe? O plajă rămâne o plajă.

— Ce să facem mai întâi? întreb încet. Mergem la pensiune? La plajă? Sau la golful secret?

Ben îmi strânge mâna.

— La golf.

Și acum, în sfârșit, încep să simt unde de emoție. Golful secret. Locul unde ne-am dezbrăcat prima dată, tremurând de dorință fierbinte, adolescențină, de nepotolit. Locul unde o făceam de trei, patru, cinci ori pe zi. Ideea de a retrăi acele experiențe – cu toate simțurile – îmi dă fiori.

— Va trebui să închiriem o barcă.

O să ocolim golful în barcă, așa cum făceam odinioară, și o să-mi întind picioarele pe marginea bărcii. O să tragem barca pe nisip, o să găsim acel petic de nisip ascuns și...

— Hai să luăm o barcă, spune el cu o voce răgușită și îmi dau seama că e la fel de excitat ca mine.

— Crezi că se mai pot închiria de pe plajă?

— Există o singură cale să aflăm.

Înviorată brusc îl trag spre trepte. O să ne ducem direct pe plajă, o să închiriem o barcă, toate o să se întâmple cu adevărat...

— Haide!

Urc în salturi treptele de piatră, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Aproape c-am ajuns la locul unde se bifurcă. Acum-acum o să vedem întinderea cunoscută de nisip auriu, care ne așteaptă după atâta vreme...

O, Doamne.

Mă uit șocată la plajă. Ce s-a întâmplat? Cine sunt toți *oamenii* ăștia?

Când stăteam la pensiune, plaja părea o întindere vastă, pustie. Eram cel mult vreo douăzeci cu totul la pensiune și ne răsfirmam pe nisip, astfel încât nimeni nu se simțea înghesuit.

Ce văd acum arată ca o invazie. Sau ca dimineața de după un festival. Sunt vreo șaptezeci de persoane, în grupuri dezordonate, care umplu toată plaja, unii din ei cuibăriți încă în saci de dormit. Văd urmele unui foc de tabără. Sunt și câteva corturi. Majoritatea sunt studenți, deduc după ce mă uit atent la ei. Sau studenți întârziați, poate.

Cum stăm acolo debusolați, un tip tânăr cu cioc urcă până la jumătatea scărilor și ne salută cu accent sud-african.

— Salutare. Păreți pierduți în spațiu.

Chiar mă *simt* pierdută, îmi vine să-i zic, dar, în loc de asta, schițez un zâmbet.

— Doar... ne uităm.

— Vizităm, spune Ben degajat. Am mai fost aici acum mulți ani. Nu mai e ca atunci.

— Oh. Expresia i se schimbă. Sunteți din gașca *aia*. Din epoca de aur.

— Epoca de aur?

— Așa-i zicem noi, râde. Vin foarte mulți oameni de vârsta voastră, care ne spun cum era înainte să se construiască hostelul. Cei mai mulți se lamentează tot timpul despre cum a fost distrus totul. Coborâți?

În timp ce-l urmăresc, mă zbârlesc un pic din cauza spuselor lui. „Lamentează“ mi se pare un pic cam agresiv. Și „de vârsta voastră“? Ce înseamnă asta? Adică, sigur, suntem puțin mai în vârstă decât el, dar suntem încă *tineri*, în sensul larg. Sunt încă în aceeași *categorie* de vârstă cu el.

— Ce hostel? întrebă Ben când ajungem pe plajă. Nu stați la pensiune?

— Câțiva din noi stau, spune, ridicând din umeri. Nu mulți. Arată cam jalnic. Cred că moșul tocmai a vândut-o. Nu, stăm la hostel. E la câteva

sute de metri distanță. A fost construit acum vreo... să fie vreo zece ani? Au avut o campanie de promovare de proporții. Chiar a funcționat. Locul ăsta e absolut minunat, adaugă în timp ce se îndepărtează. Apusurile de soare sunt nemaipomenite. Numai bine!

Ben îi răspunde zâmbind, eu simt c-o să explozez de nervi. Nu-mi vine să cred c-au construit un hostel. Sunt furibundă. Țsta era locul nostru. Cum au îndrăznit să-i facă publicitate?

Și uită-te în ce hal îl tratează. E plin de gunoi peste tot. Văd doze de băutură, pungi goale de chipsuri, până și un pachet de prezervative folosite. Mi se întoarce stomacul pe dos când le văd. Au făcut sex peste tot. Cât de scârbos.

Bine, știi că și noi făceam sex pe plajă, dar era altfel. Era *romantic*.

— Unde e tipul cu bărcile? întreb, uitându-mă în jur.

Era un tip care arăta ca o șopârlă și care își închiria în fiecare zi cele două bărci, dar nu-l văd nicăieri. Văd un tip înalt, bine-făcut, care împinge o barcă în apă și alerg înspre el.

— Hei! Scuze! O clipă!

Se întoarce cu un zâmbet strălucitor pe chipul bronzat, iar eu pun mâna pe barcă.

— Spuneți-mi, vă rog, se mai închiriază bărci aici? Asta e o barcă de închiriat?

— Da, încuviințează el. Dar trebuie să veniți devreme. S-au închiriat toate. Ați putea reveni mâine? Lista e la hostel.

— Înțeleg. Fac o pauză și adaug pe un ton plângăcios: Problema e că rămânem doar azi. Eu și soțul meu. Suntem în luna de miere. Și ne-am fi dorit foarte mult să luăm o barcă.

În sinea mea mă rog să fie cavalier și să ne ofere barca lui. Dar nu o face. Continuă s-o împingă în apă și spune pe un ton amabil:

— Nasol.

— Faza e că e ceva foarte special pentru noi, explic, ținându-mă după el prin apă. Ne doream foarte, foarte mult să mergem cu barca. Voiam să vizităm un golful rețras pe care-l știm noi...

— Golful de-acolo? întrebă, arătând dincolo de capul de stâncă.

— Da! Îl știți?

— Nu-i nevoie să luați barca până acolo. Pare surprins. Puteți s-o luați pe pod.

— Pe pod?

— Mai încolo un pic, arată. Un pod mare de lemn. L-au construit acum câțiva ani. A deschis accesul în zona aia.

Îl privesc șocată. *Au construit un pod până la golful secret?* E o profanare. O bătaie de joc. O să scriu o scrisoare furibundă... cuiva. Era secretul nostru. Ar fi trebuit să rămână secret. Cum mai putem să facem sex acolo?

— Așadar, toată lumea merge acolo?

— O, da. E foarte popular, spune, zâmbind larg. Între noi fie vorba, acolo merge lumea să fumeze iarbă.

Să fumeze iarbă? Mă holbez și mai oripilată la el. Golful nostru perfect, romantic, idilic e acum Paradisul Drogaților?

Îmi masez tâmplele, încercând să mă adaptez la cruda realitate.

— Așadar... probabil că e lume pe-acolo acum?

— O, da. A fost un chef acolo azi-noapte. Dar probabil că acum dorm toți. La revedere.

Împinge barca în larg și întinde pânzele.

Asta a fost. S-a ales praful de planul nostru. Mă întorc lipăind prin apă până la locul unde se află Ben.

— Era atât de minunat, spun abătută. Și acum l-au distrus. Ți se rupe inima. Zău, uită-te și tu, zic, gesticulând ca o nebună. E oribil! Arată mizerabil!

— Pentru Dumnezeu, Lottie! exclamă Ben, puțin cam iritat. Exagerezi. Și noi ne făceam de cap pe

plajă, mai știi? Și noi lăsam gunoi în urma noastră. Arthur se plângea mereu din cauza asta.

— Nu lăsam prezervative folosite.

— Ba probabil că da, spune, ridicând din umeri.

— Ba nu! ripostez indignată. Luam anticoncepționale!

— Oh, dă din umeri iar. Am uitat.

A uitat? Cum poți să uiți dacă ai folosit sau nu prezervative cu dragostea vieții tale?

Îmi vine să-i zic „Dacă m-ai iubi cu adevărat, ți-ai aminti că nu foloseam prezervative“, dar îmi mușc limba. O discuție despre prezervative nu e conversația ideală în luna de miere. Așa că mă uit abătută în larg, cu umerii pleoștiți.

Sunt așa de dezamăgită, că-mi vine să plâng. Asta nu e câtuși de puțin ce mi-am imaginat. Sinceră să fiu, cred că mi-am imaginat că nu va fi picior de om pe plajă. Mi-am imaginat c-o să fim numai noi. C-o să fugim de-a lungul plajei pustii și o să plonjăm printre valurile înspumate, îmbrățișându-ne ca-n filme, pe acorduri de vioară. Deci da, poate că imaginea mea a fost *un pic* nerealistă. Dar asta e la polul opus.

— Ei, ce facem? întreb într-un final.

— Putem, totuși, să ne simțim bine. Ben mă trage lângă el și mă sărută. E mișto să te întorci, nu-i așa? E aceeași plajă. Aceeași mare.

— Da.

Îi răspund la sărut, înviorată.

— Și aceeași Lottie. Cu aceeași pantalonași sexy.

Îmi cuprinde fundul în mâini și simt o dorință subită să salvez măcar o parte din fantezie.

— Ți amintești de asta?

Îi întind geanta. Inspir adânc, pregătindu-mă, apoi îmi iau avânt și mă lansez în ceea ce-ar trebui să fie o suită perfectă de roți pe plajă.

Au. Uuf.

Aaah. La naiba. *Capul meu.*

Nu știu ce s-a întâmplat, doar că brațele nu mi-au putut susține greutatea corpului, am auzit câteva țipete alarmate în jurul meu și am căzut în cap. Acum sunt întinsă cât sunt de lungă pe nisip, într-o poziție ridicolă, gâfâind din cauza șocului.

Mă doare mâna și mă simt stânjenită la culme. Nu mai pot să fac roata? Când s-a întâmplat *asta*?

— Iubito. Ben se apropie, cu un aer stânjenit. Ai grijă. Privirea îi alunecă spre șortul meu. Ai avut un mic accident, mă tem.

Îi urmez privirea și mă năpădește un nou val de rușine. Mi s-au rupt pantalonii. I-am rupt în locul cel mai prost cu putință. Îmi vine să *mor*.

Ben mă ajută să mă ridic și îmi masez brațul, strâmbându-mă de durere. Cred că mi l-am scrântit sau ceva.

— Ești bine? mă întreabă o fată aflată în apropiere, în pantaloni scurți de blugi și sutien, care pare să aibă vreo cincisprezece ani. Trebuie să-ți iei mai mult avânt. Uite-așa.

Se lansează ușor și face roata impecabil, apoi o tumbă înapoi. Afurisita.

— Mersi, mormăi. O să țin minte.

Iau geanta din mâna lui Ben și se lasă o tăcere stânjenită.

— Bun, deci... ce facem? întreb într-un final. Să dăm o raită până în golf?

— Trebuie să beau o cafea, spune Ben hotărât. Și vreau să văd pensiunea, tu nu?

— Sigur!

Mă agăț de o ultimă rază de speranță. Chiar dacă plaja nu mai e ce-a fost, poate că pensiunea e neschimbată.

— Te rog numai, ia-o tu înainte pe scări, adaug.

Dacă mi s-au rupt pantalonii, *nu* vreau să-l știu în spatele meu.

Nu știu dacă din cauza eșecului cu roata sau poate că monitorul cardiac de la sală m-a indus

în eroare, dar nu mai sunt chiar așa în formă. Și 113 trepte sunt multe, nu glumă. Mă trezesc că mă țin de balustradă și mă agăț de ea ca să trag de mine și mă bucur că Ben nu mă vede. M-am înroșit la față, părul mi s-a desprins din coadă și gâfâi într-un mod care numai sexy nu e. Începe să ardă soarele, așa că încerc să nu mă uit în sus, dar, când ne apropiem de capătul pantei, îmi ridic privirea și clipesc surprinsă. Văd o siluetă pe culme. O fată.

— Salutare! strigă ea, cu accent englezesc. Veniți la pensiune?

Arată mortal, realizez pe măsură ce mă apropiu. Are un piept impresionant. Îmi vin în minte toate clișeele. Sâni ei arată ca două semiluni de culoare cafelei, conturate prin maioul alb cu bretele. Nu, mai curând doi cățeluși cafenii, jucăuși. Până și *eu* sunt atât de fascinată, că-mi vine să-i ating. Se apleacă să ne întâmpine în timp ce urcăm, împleticindu-ne, și văd până în străfundurile decolteului ei.

Ceea ce înseamnă că asta vede și Ben.

— Bravo! râde când ajungem în sfârșit sus.

Gâfâi așa de tare, că nici nu pot să vorbesc. La fel și Ben, care pare că se chinuie să-mi spună ceva – mie sau fetei cu forme generoase?

Fetei.

— Futu-i! bâiguie într-un final – și pare extrem de șocat. Sarah!

Lottie

Mi se învârt o mie de gânduri prin cap. Nici nu știu pe care să mă concentrez mai întâi. Nu știu de unde să încep.

Mai întâi, e pensiunea. Cum poate să fie așa de diferită de cum mi-o amintesc eu? Totul e mai mic și mai sărăcăcios și, cumva, nu mai e la fel de *pitoresc*. Stăm pe verandă, care e mult mai puțin impresionantă decât mi-o aminteam și a fost vopsită într-o nuanță oribilă de bej, iar vopseaua se decojește acum fâșii-fâșii. Crângul de măslini e doar un petic de pământ cu câțiva copaci răsfi-rați. Priveliștea e frumoasă, dar nu se deosebește cu nimic de peisajul de pe oricare altă insulă grecească.

Și Arthur. *Cum* am putut să fiu impresionată de el? *Cum* oi fi stat la picioarele lui, sorbindu-i fiecare cuvânt, de parcă era o comoară de înțelepciune? Nu e înțelept. Nu e o minte luminată. E un boșorog de șaptezeci și ceva de ani alcoolic și libidinos. A încercat deja de două ori să mă pipăie.

— Nu vă întoarceți, spune, scuturându-și țigara de foi. Asta vă spun tuturor tinerilor. Nu vă întoarceți. Tinerețea e tot unde-ați lăsat-o și acolo ar trebui să rămână. La ce vă întoarceți? Orice merita să luați cu voi în călătoria voastră prin viață ați luat deja.

— Tată, spune Sarah dându-și ochii peste cap. Ajunge. S-au întors. Și mă bucur, zice, făcându-i cu ochiul lui Ben. Ați ajuns la țanc. Tocmai am vândut. Luna viitoare plecăm. Mai vreți cafea?

Se apleacă să toarne cafeaua și, fără să vreau, mă uit țintă la ea. Și de-aproape e la fel de bine-făcută. Totul la ea strălucește ca mătasea și sâni îi împung maioul ca și cum ar fi la cursul de yoga pentru sâni și se dau mari în fața tuturor.

Și ăsta e celălalt motiv pentru care mi se învârt atâtea gânduri prin cap. Sau seria de motive. Unu: arată mortal. Doi: e limpede c-a fost ceva între ea și Ben aici la pensiune încă dinainte să ajung eu. Tot bat apropouri, râd și schimbă vorba. Trei: mai e și acum o scânteie între ei. Dacă eu o văd, sigur o simt și ei? Sigur o simt? Ce înseamnă asta?

Ce înseamnă toate lucrurile astea?

Iau cafeaua cu mâinile tremurânde. Mi-am închipuit că întoarcerea aici la pensiune va fi o încheiere apoteotică a lunii noastre de miere, în care toate firele se vor lega în sfârșit, alcătuiind un tot armonios. În schimb, am senzația c-au apărut tot soiul de fire noi, viu colorate, și nimic nu se mai leagă. Mai ales Ben. Am senzația că se destramă sub ochii mei. Îmi evită privirea și, când am vrut să-l cuprind cu brațul, mi-a dat mâna la o parte. Știi că Sarah ne-a observat, pentru că s-a întors, cu tact.

— Îmbătrânim, spune Arthur, care nu și-a terminat tirada. Viața ne spulberă visele. Visele stau în calea vieții. ăsta e cursul lumii. Vrea cineva un whisky? Se luminează brusc. S-a dat liber la băutura, după ora locală.

— Vreau eu unul, răspunde Ben, spre dezamăgirea mea.

Ce-are de gând? E ora 11. Nu vreau să încep să-și bea mințile. Îi arunc o privire care spune „Chiar e o idee bună, dragule?“ și el îmi răspunde cu o căutătură care mă tem că înseamnă „Nu te mai băga și nu mai încerca să-mi controlezi viața“.

Și Sarah își întoarce iar privirea cu mult tact.

O, Doamne, e un chin. Momentul în care alte femei își întorc discret privirea în timp ce tu și soțul schimbați priviri veninoase e cea mai stântenitoare experiență posibilă. Cam la fel de stântenitor ca atunci când îți rupi pantalonii scurți încercând să faci roata.

— Bravo! Vino să-ți alegi un single malt.

Arthur îl pofteste pe Ben în casă și eu rămân cu Sarah pe verandă. Atmosfera e ușor încărcată și nu știu cum să încep. Îmi doresc cu disperare să aflu... ce anume?

— Foarte bună cafeaua, aleg o ieșire politicoasă.

— Mulțumesc, răspunde zâmbind, apoi oftează. Lottie. Vreau să-ți spun doar... Își întinde mâinile în lături. Nu știu dacă știai că eu și Ben...

— Nu știam, spun după o pauză. Dar am aflat acum.

— A fost o aventură trecătoare. Venisem să-l vizitez pe tata și pur și simplu ne-am simțit atrași unul de altul. A durat numai vreo două săptămâni, maximum. Te rog să nu-ți închipui... Face iar o pauză. N-aș vrea să crezi...

— Nu-mi închipuiam nimic! o întrerup zâmbitoare. Nimic!

— Bun. Îmi zâmbește din nou, lăsând să se vadă o dantură perfectă. E minunat că v-ați întors. O mulțime de amintiri frumoase, sper?

— Da, o grămadă.

— A fost o vară grozavă, spune, sorbind din cafea. În anul ăla a fost și Big Bill aici. L-ai cunoscut?

— Da, l-am cunoscut pe Big Bill. Mă relaxez un pic. Și pe Pinky.

— Și pe cei doi Ned? Au fost arestați într-o noapte când eram eu aici, spune zâmbind larg. I-au băgat la închisoare și tata a trebuit să-i scoată de-acolo.

— Am auzit, mă înviorez, începând să savurez conversația. Ai auzit de barca de pescuit care s-a scufundat?

— O, Doamne, da, încuviințează. Mi-a povestit tata. Cu incendiu cu tot, a fost un fel de an al dezastrelor. Până și bietul Ben a făcut gripă. I-a fost foarte rău.

Ce-a zis? Gripă?

— Gripă? repet, cu o voce sugrumată. Ben?

— A fost groaznic. Își ridică picioarele bronzate pe scaun. Chiar m-am îngrijorat. Delira. A trebuit să-l îngrijesc toată noaptea. I-am fredonat cântece de-ale lui Joni Mitchell, râde.

Mintea mi-o ia razna, cuprinsă de panică. *Sarah* l-a îngrijit când avea gripă. *Sarah* i-a cântat.

Și el crede c-am fost eu.

Și atunci „și-a dat seama că mă iubește“. A declarat-o în fața tuturor, în public.

— Așa deci! spun, încercând să par nonșalantă. I-auzi. Bravo ție. Simt un nod în gât. Dar n-are rost să rămânem în trecut, nu? Și, hm... câți oaspeți aveți în momentul de față?

Vreau să schimb vorba cât mai repede, înainte să se întoarcă Ben. Dar Sarah mă ignoră.

— A zis tot felul de nebunii în timp ce delira, își amintește. Voia să zboare. Eu îi ziceam „Ben, ești bolnav! Stai întins!“.

Apoi a zis că sunt îngerul lui păzitor. O tot repeta. Eu eram îngerul lui păzitor.

— Cine e îngerul păzitor? se aude vocea lui Ben. Apare pe verandă, cu un pahar în mână. Tatăl tău vorbește la telefon, apropo. Cine e îngerul păzitor? repetă.

Simt un gol în stomac. Trebuie să opresc această conversație chiar acum.

— Uitați-vă la măslinul ăla! spun cu o voce ascuțită, dar Ben și Sarah mă ignoră.

— Nu-ți amintești, Ben? spune Sarah râzând degajat, dându-și capul pe spate. Când ai avut

gripă și eu te-am îngrijit toată noaptea? Ai zis că sunt îngerul tău păzitor. Sora Sarah. Îl împunge în glumă cu piciorul. Ți amintești de Sora Sarah? Ți amintești cântecele de Joni Mitchell?

Ben pare înmărmurit. Se uită fix la Sarah, apoi la mine, apoi iar la Sarah. Pe chip i se citește confuzia.

— Dar... dar... *tu* m-ai îngrijit, Lottie.

M-am înroșit toată. Nu știu ce să spun. De ce l-am lăsat să creadă că eu l-am îngrijit, *de ce?*

— Lottie? exclamă Sarah surprinsă. Dar ea nici măcar nu era aici! Eu am fost și *eu* trebuie să primesc punctele pentru bună purtare, foarte mulțumesc! Eu n-am închis un ochi și ți-am șters fruntea transpirată până în zori. Nu-mi spune c-ai uitat, adaugă, prefăcându-se că-l dojenește.

— N-am *uitat*, spune Ben, pe un ton pățimaș. Cerule! Normal că n-am uitat! N-am uitat noaptea aia cât am trăit. Dar îmi aminteam greșit. Credeam c-a fost...

Mă privește cu un aer acuzator.

Mi s-a făcut pielea de găină. Trebuie să spun ceva. Amândoi așteaptă.

— Poate am încurcat eu borcanele, spun, cu un nod în gât. Am încurcat cu... altă dată.

— Care altă dată? întrebă Ben. N-am avut decât o dată gripă. Și acum se pare că nu m-ai îngrijit tu, ci Sarah. Ceea ce mi se pare greu de înțeles.

Tonul lui e aspru și intransigent.

— Îmi pare rău, spune Sarah, uitându-se când la el, când la mine, ca și cum a sesizat tensiunea dintre noi. Nu e mare scofală.

— Ba da! își ridică Ben pumnul încleștat. Nu-ți dai seama? *Tu* m-ai salvat. *Tu* ai fost îngerul meu păzitor, Sarah. Asta schimbă...

Se oprește.

Îl privesc indignată. Ce schimbă? Până acum trei minute eu eram îngerul lui păzitor. Nu poți să-ți schimbi îngerul păzitor când îți vine ție.

— Nu începe iar! clatină din cap Sarah, zâmbind. Ți-am zis, face ea către mine, ca și cum ar încerca să mai detensioneze atmosfera. Mi-a spus tot felul de nebunii despre îngeri și chestii de-astea. Mă rog.

Chiar și ea vrea să schimbe subiectul.

— Ei, și cu ce vă ocupați?

Ben se uită urât la mine, apoi ia o gură de whisky.

— Eu am o fabrică de hârtie, începe.

În timp ce îi povestește despre compania lui, sorb din cafeaua caldută, tremurând un pic. Nu-mi vine să cred că minciuna mea nevinovată a ieșit la iveală. Dar nici nu-mi vine să cred cât de violent a reacționat Ben. Pentru Dumnezeu. Cui îi pasă cine pe cine a îngrijit? Sunt așa de tulburată, încât conversația nici nu-mi mai ajunge la ureche și mă trezesc brusc când îl aud pe Ben spunând „să mă mut în străinătate“. Oare se referă la Franța?

— Și eu! Probabil o să navighez o vreme pe Marea Caraibilor, spune Sarah. O să predau să mai câștig un ban. Și mai departe văd eu.

— Asta vreau să fac și eu, încuviințează Ben entuziast. Bărcile sunt pasiunea mea. Dacă există ceva ce mi-aș dori să fac în următorii doi ani, e să petrec mai mult timp navigând.

— Ai navigat vreodată de-a lungul Oceanului Atlantic?

— Vreau, spune Ben și-i sclipesc ochii. Vreau să adun un echipaj. Te bagi?

— Clar! Și-apoi un sezon cu barca în Caraibe?

— Ne-am înțeles!

— Așa rămâne.

Bat palma, râzând.

— Tu navighezi? mă întreabă Sarah politico.

— Nu prea.

Mă uit țintă la Ben fierbând de nervi. Mie nu mi-a zis niciodată că vrea să navigheze în Atlantic. Și cum o să se împace asta cu planul de a cumpăra o fermă în Franța? Și de ce bat palma ca între

amici? Vreau să atac imediat problema, dar nu pot de față cu Sarah.

Brusc îmi doresc să nu ne fi întors aici. Arthur avea dreptate. Nu te întoarce.

— Așadar, vindeți? o întreb pe Sarah.

— Mda, încuviințează. E păcat, dar s-a sfârșit. Hostelul ne-a luat toți clienții. Cumpără terenul. O să construiască mai multe corpuri.

— Ticăloșii! spune Ben furios.

— Poate. Ridică din umeri împăcată. Sinceră să fiu, oricum nu prea a mai mers treaba după incendiu. Nu știu cum a ținut-o tata pe linia de plutire până acum.

— Incendiul a fost *groaznic*, intervin, bucuroasă c-am trecut la un subiect despre care pot spune ceva.

Sper că se va găsi cineva să spună cât de eficient am intervenit, salvând nenumărate vieți, dar Sarah spune doar:

— Mda, o întreagă dramă.

— A fost declanșat de un aragaz defect sau ceva, nu? întreabă Ben.

— O, nu. Sarah clatină din cap și cerceii îi clinchetesc. Așa au crezut inițial. Dar apoi au descoperit că a fost de la niște lumânări. Știți, dintr-un dormitor. Lumânări parfumate. Se uită la ceas. Trebuie să scot tava de la cuptor. Scuzați-mă.

În timp ce ea dispare, Ben ia o gură de whisky, apoi se uită la mine și-i cade fața.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă. Lottie? Te simți bine?

Nu, nu sunt bine. Sunt varză. Adevărul e atât de cumplit, încât de-abia dacă-l pot înfrunța.

— A fost vina mea, șoptesc într-un final, simțind că mi se face rău.

— Cum adică „a fost vina ta“?

Mă privește fără să înțeleagă.

— Eu aveam întotdeauna lumânări parfumate în cameră, îi șoptesc furioasă. Îți amintești? Toate

lumânările mele? Probabil că am uitat să le sting. Nimeni nu mai avea lumânări parfumate. Focul a izbucnit din vina mea!

Sunt atât de șocată și răvășită, încât îmi dau lacrimile. Momentul meu de triumf... s-a ales praful de el. N-am fost marea eroină. Am fost personajul negativ, neatent și imbecil.

Mă aștept ca Ben să mă strângă în brațe sau să scoată o exclamație sau să-mi pună mai multe întrebări sau să facă *ceva*. În schimb, el pare complet impasibil.

— Ei, asta a fost demult, spune într-un final. Nu mai contează.

— Cum adică nu mai contează? Îl privesc uluită. *Ba* contează! Le-am distrus vara tuturor! Am dus pensiunea la faliment! E groaznic!

Mă sufocă sentimentul de vinovăție. Și mai mult – simt că m-am înșelat amarnic în tot acest timp. În toți acești ani m-am agățat de o amintire falsă. Da, acțiunile mele au produs o schimbare în lume – dar o schimbare dezastruoasă. Aș fi putut să ucid pe cineva. O mulțime de oameni ar fi putut muri. Nu sunt cine credeam că sunt. *Nu sunt cine credeam că sunt*.

Brusc mă umflă plânsul. Am senzația că totul s-a destrămat.

— Oare ar trebui să le spun? Ar trebui să mărturisesc totul?

— Pentru Dumnezeu, Lottie, spune Ben exasperat. Evident că nu. Las-o moartă. Au trecut cincisprezece ani. N-a fost nimeni rănit. Nimănu-i nu-i mai pasă.

— Mie îmi pasă, spun șocată.

— Ei bine, n-ar trebui să-ți pese. O ții întruna cu *afurisitul* ăla de incendiu...

— Ba nu!

— Ba da.

Clachez.

— Ei bine, tu o ții întruna cu navigatul! strig jignită. Care-i faza?

Ne privim încruntați, intrigați. E ca și cum ne-am măsura înaintea unei confruntări, fără să știm foarte sigur care sunt regulile. Într-un final, Ben lansează un nou atac.

— Practic, cum pot să mai am încredere în ce-mi spui? întreabă.

— *Poftim?*

Mă trag înapoi șocată.

— Nu m-ai îngrijit tu când am avut gripă, dar m-ai lăsat să cred c-ai fost tu. Mă privește necruțător. De ce să faci așa ceva?

— Eram... confuză, scâncesc. Îmi pare rău, bine?

Expresia lui rămâne neschimbată. Ticălos arogant.

— Ei, atunci, îl atac la rândul meu. Dacă tot ne spunem adevăruri dureroase, pot să te întreb cum îți propui să petreci un sezon în Marea Caraibilor când ne mutăm în Franța?

— *Poate* ne mutăm în Franța, ripostează enervat. Poate nu ne mutăm. Doar discutam ca idee. Dumnezeu!

— Nu „discutam ca idee“! Îl privesc șocată. Făceam planuri! Eu mă pregăteam să-mi organizez viața în funcție de ele!

— Totul e în regulă?

Sarah se întoarce pe verandă și Ben schițează imediat zâmbetul lui fermecător, șmecheresc.

— Absolut! spune, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne relaxam.

— Mai vreți cafea? Sau whisky?

Nu sunt în stare să-i răspund. Tocmai realizez crudul adevăr: îmi organizez viitorul în funcție de tipul așezat în fața mea. Tipul ăsta cu zâmbetul lui fermecător și atitudinea degajată, care brusc mi se pare străin și mă face să mă simt *stingheră*, ca atunci când dormi în camera de oaspeți, în casa altcuiva. Nu numai că nu-l cunosc, dar nici nu-l înțeleg și mă tem că nici nu prea-mi *place*.

Nu-mi place soțul meu.

Îmi răsună în urechi ca un clopot. Un clopot care vestește dezastrul. Am făcut o greșeală uriașă, cât casa, o greșeală îngrozitoare.

Instinctiv mi se face dor de Fliss, dar realizez totodată că nu voi putea niciodată, *niciodată*, să-mi recunosc greșeala în fața ei. Va trebui să rămân măritată cu Ben și să mă prefac că totul e minunat câte zile oi avea. Altfel aș muri de rușine. OK. Deci asta mi-e soarta. Mă simt relativ resemnată. M-am măritat cu bărbatul nepotrivit și pur și simplu trebuie să duc o viață amară de acum încolo. Nu există cale de întoarcere.

— ... E un loc minunat să-ți petreci luna de miere, spune Sarah așezându-se. Vă distrați?

— O, da, spune Ben sarcastic. De minune. Fantastic.

Îmi aruncă o privire dușmănoasă și mă zbârlesc.

— Ce vrea să însemne asta?

— Păi, nu prea ne-am bucurat de „plăcerile“ tradiționale ale unei luni de miere, nu?

— Nu e vina mea!

— Cine m-a refuzat azi-dimineață?

— Așteptam să ajungem în *golf*! Trebuia s-o facem în *golf*!

Văd că Sarah e stânjenită, dar nu mă pot abține. Simt că dau pe-afară de nervi.

— Mereu găsești o scuză, mârâie Ben.

— Nu inventez scuze! exclam furibundă. Ce, crezi că nu *vreau* să... știi tu ce?

— Nu știi ce să mai cred, ripostează. Dar n-am făcut-o și pe tine nu pare să te deranjeze! Trage linie și vezi ce-ți dă!

— Mă deranjează! zbier. Normal că mă deranjează.

— Stați așa, spune Sarah, uitându-se suspicioasă când la unul, când la celălalt. Voi doi n-ați...?

— N-am avut ocazia, spune Ben încordat.

— Oho, exclamă ea uimită. Asta e... ceva neobișnuit în luna de miere.

— A fost o încurcătură cu camera, explic succint, și apoi Ben s-a îmbătat și am fost hăituiți de majordomi și am avut o reacție alergică și, pe scurt...

— A fost un coșmar.

— Un coșmar.

Ne pleoștim amândoi, posomorâți și vlăguiți.

— Ei bine, spune Sarah cu o sclipire în ochi. Noi avem camere goale sus. Paturi. Chiar și prezervative.

— Serios? tresare Ben. Aveți un pat liber sus? Un pat dublu pe care l-am putea folosi? Nici nu știi cât ne-am dorit să auzim asta.

— Avem o grămadă. Doar jumătate din camere sunt ocupate.

— E grozav! Grozav! Ben s-a înveselit subit. Putem s-o facem chiar aici la pensiune! Unde ne-am cunoscut! Haide, doamnă Parr, vino să te posed sălbatic.

— N-o să trag cu urechea, glumește Sarah.

— Poți să vii și tu! spune Ben, apoi îmi zice repede: Am glumit. Am glumit.

Întinde mâinile spre mine, zâmbind la fel de fermecător ca întotdeauna. Dar vraja s-a spulberat. Scânteia s-a stins.

Se lasă o tăcere prelungită. Minte mea e un noian. Ce vreau? Ce vreau?

— Nu știu, zic după o pauză și îl aud pe Ben inspirând adânc.

— Nu știi? Pare la capătul răbdării. Ce mama mă-sii nu știi?

— Păi... trebuie să fac câțiva pași.

Mă ridic brusc de pe scaun și ies înainte să mai spună ceva.

Ocolesc pensiunea și urc dealul golaș din spatele casei. Se vede hotelul nou – o clădire din beton

și sticlă, trântită în locul unde băieții jucau fotbal pe vremuri. Trec grăbită pe lângă ea și urc mai departe panta până când nu se mai vede. Sunt într-o mică depresiune, înconjurată de măslini, unde e o colibă părăsită, pe care mi-o amintesc vag. Și aici e plin de gunoi – doze vechi, pungii de chipsuri și resturi dintr-o pâine grecească. Mă uit lung la ele, simțind un val de repulsie la adresa cui le-o fi lăsat acolo. Mănată de un impuls, dau ocol poienței, adunând gunoiul într-un puseu de energie. Nu există coș de gunoi, dar adun toate resturile și le așez lângă o stâncă mare. Viața mea o fi un dezastru, dar măcar pot să curăț un petic de pământ.

Când am terminat, mă așez pe stâncă și privesc înainte, încercând să țin gândurile la distanță. Sunt prea tulburătoare și înspăimântătoare. Simt soarele în creștet și de departe se aude behăit de capre. Sunetul îmi trezește un zâmbet nostalgic. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

După o vreme, aud un găfâit și întorc capul. O blondă într-o rochie de vară roz urcă dealul. Mă vede pe stâncă, zâmbește și se apropie cu un aer recunoscător.

— Bună, zice. Se poate...

— Sigur.

— E cald, spune, ștergându-și fruntea.

— Foarte.

— Ați venit să vizitați ruinele? Ruinele antice?

— Nu, zic rușinată. Doar pierd vremea. Sunt în luna de miere, adaug ca scuză.

Îmi amintesc vag că lumea pomenea de ruine când am fost prima dată aici. Voiam cu toții să mergem să le vedem, dar până la urmă nici unul nu s-a obosit.

— Și noi suntem în luna de miere, zâmbește. Stăm la Apollina, dar soțul meu m-a târât până aici să vedem ruinele alea. I-am zis că trebuie să mă odihnesc un pic și c-o să-l prind din urmă.

Scoate o sticlă de apă și ia o gură. Așa e el. Anul trecut am fost în Thailanda, asta mai că a pus capac. Până la urmă am făcut grevă. I-am zis: „Nu mai vreau încă un afurisit de templu. Vreau să lenevesc pe plajă“. Pe bune, care-i problema dacă lenevești pe plajă?

— De acord, încuviințez. Noi am fost în Italia și-am văzut biserici peste biserici.

— Biserici! Își dă ochii peste cap. Nu-mi mai spune. Așa am pățit la Veneția. I-am zis: „În Anglia vizitezi vreodată bisericile? Ce-i cu interesul ăsta subit doar pentru că suntem în vacanță?“.

— Exact asta i-am zis și eu lui Richard!

— Și pe soțul meu tot Richard îl cheamă! exclamă femeia. Nu-i așa că e ciudat? Richard și mai cum?

Îmi zâmbește, dar rămân încremenită, în stare de șoc. Ce-am zis? De ce m-am gândit automat la Richard și nu la Ben? Ce se *întâmplă* cu mine?

— De fapt... Îmi trec mâinile peste față, încercând să mă liniștesc. De fapt, pe soțul meu nu-l cheamă Richard.

— Ah. Pare șocată. Îmi cer scuze. Mi s-a părut c-ai zis... Mă privește cu un aer îngrijorat. Te simți bine?

O, Doamne. Nu știu ce se *întâmplă* cu mine. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Un șuvoi de lacrimi. Mi le șterg și încerc să zâmbesc.

— Îmi pare rău. Simt un nod în gât. M-am despărțit recent de prietenul meu. Încă nu mi-am revenit.

— De prietenul tău? Femeia mă privește deconcertată. Credeam c-ai zis că ești în luna de miere?

— Sunt, scâncesc. Sunt în luna de miere!

Și acum plâng de-a binelea: în hohote, din rărunchi, ca un copil.

— Așadar, care din ei e Richard?

— Nu e soțul meu! mă tânguiesc. Richard nu e soțul meu! Nu m-a cerut niciodată! Nu m-a ceruuut!

— Cred că vrei să fii singură, spune femeia stângaci și coboară de pe stâncă.

În timp ce ea dispare grăbită, eu încep să plâng cu suspine, necontrolat, cum n-am mai plâns nici odată.

M-a năpădit dorul. Mi-e dor de Richard. Îmi lipsește așa de tare. Am senzația că, atunci când ne-am despărțit, mi-a smuls o parte din inimă. O vreme adrenalina m-a ținut în mișcare... dar acum realizez cât de afectată sunt. Durerea mi-a cuprins tot corpul și nici gând să treacă.

Mi-e dor de el, mi-e dor de el, mi-e dor de el.

Mi-e dor de umorul lui și de mintea lui limpede. Mi-e dor să-l simt lângă mine în pat. Mi-e dor să-i întâlnesc privirea la o petrecere și să știu că ne gândim la același lucru. Mi-e dor să-i simt mirosul. Miroase cum ar trebui să miroasă un bărbat. Mi-e dor de vocea lui, de săruturile lui, până și de picioarele lui. Mi-e dor de tot.

Și m-am măritat cu altcineva.

Scot încă un hohot disperat. De ce m-am măritat? Ce-o fi fost în capul meu? Știu că Ben e sexy și amuzant și fermecător, dar brusc totul pare lipsit de sens. Totul pare găunos.

Ei, și acum ce mă fac? Îmi îngrop fața în mâini, simțind cum respirația îmi revine treptat la normal. Îmi răsucesc verigheta pe deget. Nu m-am mai simțit așa de îngrozită în viața mea. Am mai făcut greșeli până acum, dar nici una de asemenea proporții. Nici una cu asemenea repercusiuni.

Nu pot face nimic în privința asta, îmi răsună în minte. Sunt legată de mâini și de picioare. Sunt prinsă în capcană. Și e vina mea.

Simt soarele care-mi bate chiar în creștet. Ar trebui să cobor de pe stâncă și să mă mut undeva la umbră. Dar nu mă simt în stare. Mai întâi trebuie să-mi adun gândurile. Trebuie să iau câteva decizii.

Abia după vreo oră mă urnesc. Sar de pe stâncă, mă scutur de praf și mă îndrept grăbită spre

pensiune. Ben nici măcar nu s-a obosit să vină să vadă dacă sunt bine, îmi zic. Dar nu-mi mai pasă.

Îi văd înainte ca ei să mă observe. Ben e așezat lângă Sarah pe verandă, cu mâna în jurul umezilor ei, și se joacă nonșalant cu breteaua ei. E atât de evident ce-au făcut până acum, că-mi vine să țip. În schimb, mă furișez spre pensiune, la fel de tiptil ca o pisică.

Sărutați-vă, îi îndemn în gând. *Sărutați-vă*. Confirmați-mi ceea ce bănuiesc în sinea mea.

Rămân nemișcată, ținându-mi respirația, cu privirea ațintită asupra lor. E ca și cum m-aș vedea pe mine cu Ben când ne-am întâlnit la restaurant, acum câte zile or fi fost. Își retrăiesc aventura din adolescență. Nu se pot abține. Aproape că vezi fluxul de hormoni pe care-i emană. Sarah râde la ce-i spune Ben și el se joacă acum cu părul ei și au acea expresie intensă de atracție reciprocă și...

Houston, racheta a atins solul.

Buzele li s-au unit. Și-a strecurat mâna în maioul ei. Înainte să meargă mai departe, mă îndrept cu pași mari spre verandă, simțindu-mă ca o actriță dintr-o telenovelă care a intrat puțin mai târziu decât trebuia.

— Cum ai *putut*?

Chiar în timp ce zbier aceste cuvinte, realizez că exprimă o revoltă reală. Cum a *putut* să mă aducă aici, în locul unde s-a desfășurat cealaltă aventură din tinerețea lui, cea dinaintea mea și de care nu mi-a pomenit niciodată? Ar fi trebuit să știe că Sarah va fi aici. Ar fi trebuit să știe că vârtoarea hormonilor din adolescență va țâșni din nou. Oare a făcut-o dinadins? E totul un joc pentru el?

Măcar i-am speriat. Tresar și se despart, iar Ben se lovește cu glezna de bancă și înjură.

— Ben, trebuie să vorbim, spun tăios.

— Da.

Se uită furios la mine, ca și cum ar fi vina mea, și mă încrunt la el. Sarah se retrage strategic în casă și eu vin lângă Ben pe terasă.

— Bun. Chestia asta nu merge.

Îi evit privirea, uitându-mă spre mare, încordată la maximum.

— Și acum văd că, oricum, preferi pe altcineva.

— Dă-o naibii de treabă, spune iritat. A fost un sărut...

— Suntem în *luna de miere*.

— Exact! exclamă furios. Și tocmai m-ai refuzat! Ce-ar trebui să facă un bărbat?

— Nu te-am refuzat! ripostez și realizez în aceeași clipă că da, l-am refuzat. OK, dau înapoi. Ei bine, îmi pare rău. Eu pur și simplu...

Pur și simplu nu vreau s-o fac cu tine. Voiam s-o fac cu Richard. Pentru că pe el îl iubesc. Richard, dragul meu Richard. Dar n-o să-l mai văd nicio dată. Și acum iar o să mă bufnească plânsul...

— Mi-e greu să-ți spun, bâigui într-un final, clipind ca să-mi opresc lacrimile. Dar cred că această căsătorie s-a întâmplat prea repede. Cred că ne-am pripit. Cred... Otez, tremurând. Cred c-a fost... o greșeală. Și mă consider vinovată. Tocmai ieșisem dintr-o relație. S-a întâmplat prea rapid. Îmi întind mâinile în lături. E vina mea. Îmi pare rău.

— Nu, spune Ben imediat. E vina mea.

Se lasă tăcerea în timp ce diger ce-a zis. Așadar amândoi credem c-a fost o greșeală. Mă copleșește o dezamăgire profundă. Combinată cu ușurare. „Fliss a avut dreptate“, îmi trece prin minte și mă strâmb. Gândul e prea dureros ca să-i fac față acum.

— Nu vreau să mă mut în Franța, spune Ben dintr-odată. Urăsc afurisita aia de Franța. N-ar fi trebuit să te las să crezi că vorbeam serios.

— Ei, n-ar fi trebuit să fac presiuni, spun, asumându-mi partea de vină. Și n-ar fi trebuit să te oblig să participi la concursul ăla pentru cupluri.

— N-ar fi trebuit să mă îmbăt în prima noapte.

— Ar fi trebuit să fac sex cu tine la pensiune, spun, plină de remușcări. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, dă el din umeri. Paturile alea scârțâie oricum.

— Deci... s-a terminat? Cu greu reușesc să pronunț cuvintele. Îi punem punct aici, de comun acord?

— Am putea să ne înscriem la concursul „Cel mai rapid divorț“, spune Ben pe un ton foarte serios. Am putea stabili un record mondial.

— Să-i spunem lui Georgios să nu mai scoată albumul cu luna de miere, atunci? spun pufnind într-un râs amar.

— Cum rămâne cu seara de karaoke pentru însurăței? Ne mai înscriem?

— Am câștigat „Cine știe câștigă“, îi amintesc. Am putea să ne anunțăm divorțul la gala de premiere.

Îi întâlnesc privirea și brusc ne pufnește un râs nebun, isteric.

Trebuie să râzi. Pentru că, dacă nu râzi, ce-ți rămâne de făcut?

Când ne-am liniștit amândoi un pic, îmi strâng genunchii la piept și mă uit atentă la el.

— Căsătoria asta a fost *vreodată* reală pentru tine?

— Oh, nu știu. Se strâmbă, ca și cum aș fi atins un punct sensibil. Nimic nu mi s-a părut real în ultimii ani. Moartea tatei, compania, faptul că am renunțat la cariera de comic... Cred că trebuie să rezolv problema asta.

Își lovește tâmpla cu pumnul.

— Nici pentru mine n-a fost ceva real, spun sincer. A fost ca o fantezie. Mă simțeam așa de nefericită și ai apărut tu din senin și arătai așa de sexy...

Arată la fel de sexy și acum. E suplu și bronzat. Dar a pierdut ceva în ochii mei. Are ceva artificial, ca și cum ai bea suc de portocale acidulat în loc de suc natural. E portocaliu și acidulat și-ți potolește setea, dar îți lasă un gust amar. Și nu-ți face bine la sănătate.

— Ce facem?

Mi-au pierit și râsul, și furia. Simt o detașare stranie. Mi se pare ireal. Căsătoria mea s-a încheiat încă dinainte să înceapă. *Și nici măcar n-am făcut sex*. Pe bune, cât de absurdă e chestia asta? Cât de crud și ironic s-a jucat Soarta cu noi? Luna noastră de miere a fost așa un dezastru, de parcă Cineva Acolo Sus nu *voia* să rămânem împreună.

— Nu știi. Să rezistăm cât a mai rămas din vacanță? Și mai departe vedem? Ben se uită la telefon. Trebuie să mă întâlnesc cu Iuri Jernakov. Știi că a venit cu iahtul până aici special să mă întâlnească?

— Oho.

Mă uit lung la el, impresionată.

— Știu, se umflă el un pic în pene. Vreau să vând. Mi se pare alegerea logică. Lorcan crede că n-ar trebui să vând, adaugă el, ceea ce e un motiv *în plus* s-o fac.

Pe chip i-a apărut o expresie nemulțumită, pe care o cunosc deja. Deja am auzit destule tirade despre ce maniac e Lorcan și cum se folosește de oameni, ba chiar, o dată, din senin, despre cât de prost joacă ping-pong. Nu țin morțiș să mai aud una, așa că schimb repede vorba.

— Deci vrei să renunți complet la slujbă?

Mie mi se pare o idee proastă – deși cui îi pasă ce cred eu? Nu sunt decât viitoarea fostă soție.

— Sigur că n-o să *renunț*, spune Ben, ușor ofensat. Iuri spune c-o să mă mențină în cadrul companiei, pe post de consilier special. O să începem câteva proiecte noi împreună. O să punem la punct câteva idei. Iuri e un tip grozav. Vrei să-i vezi iahtul?

— Sigur.

Nu strică să profit de statutul de soție cât mai pot.

— Și apoi? Cum rămâne cu tine și drăguța ta?

Înclin din cap în direcția pensiunii și pe față îi apare o expresie spășită.

— Nu știi ce s-a întâmplat. Îmi pare rău. Clatină trist din cap. Eu și Sarah parcă aveam din nou optsprezece ani și ne-au năpădit amintirile...

— E OK, spun îmblânzită. Știu. Așa ni s-a întâmplat și nouă, mai știi?

Nu-mi vine să cred cât rău ne-a făcut simplul fapt că ne-am reîntâlnit iubirile din tinerețe. Oamenii n-ar trebui în veci să reia legătura cu primele lor iubiri, conchid. Ar trebui să existe o carantină oficială. Regula ar trebui să sune în felul următor: te desparți de iubirea din adolescență și asta a fost. Unul din voi trebuie să emigreze.

— Nu-mi pasă ce faci cu ea, spun. Fă-ți de cap. Distrează-te cât vrei.

— Serios? se uită el lung la mine. *Pe bune?* Dar... suntem căsătoriți.

Oi fi eu multe lucruri, dar ipocrită nu sunt.

— Om fi căsătoriți pe hârtie, zic. Om fi semnat niște acte și om fi făcut schimb de verighete. Dar tu nu ți-ai legat cu adevărat viața de mine și nici eu de tine. Nu cu adevărat. Nu *din suflet*. Nici măcar n-am avut o relație adevărată. Nu văd ce drept aș avea să-ți impun ceva.

— Ooh. Pare că nu-i vine a crede. Lottie, ești incredibilă. Ești cea mai generoasă... deschisă la minte... ești *grozavă*.

— Cum spui tu, dau din umeri.

O vreme nu mai zic nimic. Reușesc să păstrez o aparență de calm de față cu Ben, dar în sinea mea sunt la pământ. Vreau să-mi las capul pe umărul cuiva și să jelesc. Tot ce mi-am închipuit e pe dos. Căsnicia mea s-a sfârșit. Eu am provocat incendiul. Am dat-o în bară pe toate planurile...

Stau nemișcată, încordată de nervi. Am senzația că mintea îmi e un nor haotic, în care se

întrezăresc doar câteva raze de lumină. Ca și cum mi-ar da cineva un mic brânci, într-o anume direcție. Faza e că...

Uite care-i treaba. Ben e foarte sexy. Și bun la pat. Și eu sunt extrem de nefericită. Și poate că m-ar ajuta să uit o vreme că douăzeci de studenți nevinovați au fost cât pe-acți să moară din cauza mea.

Ben tace și el, privind absent crângul de măslini și, într-un final, se întoarce spre mine cu o sclipire în ochi.

— Tocmai mi-a venit o idee, zice.

— Și mie, de fapt.

— O partidă? Prima și ultima? În amintirea vremurilor de demult?

— Gând la gând cu bucurie. Dar nu aici, strâmb din nas. Saltelele au fost întotdeauna scârboase.

— La hotel?

— Sună bine, încuviințez, simțind un fior de emoție, o rază mângâietoare în tot dezastrul ăsta.

Chiar merităm. În primul rând, o să închidem bucla; în al doilea rând, o să-mi ia gândul de la inima mea frântă; trei, îmi doresc să fac asta de aproape trei săptămâni și o să *innebunesc* dacă n-o facem.

Dacă ne-am fi tras-o până nu mai știam de noi de cum ne-am văzut, nu s-ar fi întâmplat toate astea. E o morală pe undeva.

— O să-i spun lui Sarah că plecăm, spune Ben, intrând în casă.

De îndată ce-a dispărut, scot telefonul. Chiar în clipa aia, în timp ce vorbea Ben, am avut o senzație stranie, telepatică, legată de Richard. Era ca și cum simțeam că se gândește la mine, undeva în lume. A fost o senzație așa de puternică, încât efectiv mă aștept să-i apară numele pe ecranul telefonului. Îmi tremură degetele pe taste; inima îmi bate mai repede, înaripată de o speranță subită.

Dar, desigur, nu găsesc nimic. Nici un apel, nici un mesaj, nimic, nici măcar după ce am parcurs de două ori lista. Mă comport prosteste. De ce ar fi ceva? Richard e în San Francisco, ocupat cu noua lui viață. Poate că mie mi-e dor de el, dar lui nu.

Mă deprim din nou, așa de tare, încât simt din nou că-mi dau lacrimile. De ce m-oi gândi eu la Richard de fapt? S-a dus. *Dus*. N-o să-mi trimită mesaj. N-o să mă sune. Și în nici un caz n-o să zboare peste mări și țări să-mi declare iubirea lui nestinsă și să-mi spună că vrea să se însoare cu mine de fapt (fantezia mea secretă, stupidă, care nu se va împlini în veci).

Abătută, parcurg din nou celelalte mesaje, observând o grămadă de la Fliss. Doar văzându-i numele și-mi vine să intru în pământ. M-a avertizat în legătură cu această căsătorie. A avut dreptate. Oare de ce are mereu *dreptate*?

Gândul de a-i spune adevărul mă termină. E prea umilitor. Nu pot – cel puțin, nu imediat.

Încep un nou mesaj, simțind o dorință copilărească, sfidătoare, de a-i dovedi că se înșală.

Bună, Fliss. Totul e grozav aici. N-o să ghicești, Ben îi vinde compania lui luri Jernakov și mergem pe iahtul lui!!!

Privesc cuvintele, care par să-și râdă de mine. Fericită, fericită, fericită. Minciuni, minciuni, minciuni. A daug o nouă minciună:

Mă bucur așa tare că m-am măritat cu Ben.

Îmi cade o lacrimă pe telefon, dar o ignor și tastez mai departe.

Suntem așa de fericiți împreună; totul e perfect.

Lacrimile se înmulțesc și le șterg furioasă. Și apoi încep să tastez din nou și de data asta nu mă pot opri:

Închipuie-ți cea mai fericită căsnicie din lume. A mea e și mai și. Ne potrivim așa de bine, suntem așa de entuziaști. În comparație cu Richard, Ben e o minune. Nu m-am gândit absolut deloc la Richard...

Fliss

Nu m-am mai simțit așa de spășită în viața mea. În sfârșit, văd totul limpede. Văd adevărul. Realitatea. M-am înșelat. M-am *înșelat* complet, sută la sută. Cum au putut instinctele mele să dea greș în așa hal? Cum am putut fi așa o *imbecilă*?

Nu mă simt doar spășită: mă simt zdrobită. Terminată. Sunt în aeroportul din Sofia, citesc mesajul de la Lottie și mi se face pielea ca de găină gândindu-mă prin ce-a trecut în ultimele zile din cauza mea. Luna ei de miere a fost iadul pe pământ – dar ea și Ben par mai apropiați ca oricând.

Toată nebunia asta a fost legată de mine și Daniel. Îmi satisfăceam propriile nevoi. Vedeam lumea într-o lumină greșită și Lottie a fost victima nevinovată. Singura consolare e că nu știe ce-am făcut și nu va afla niciodată. Slavă *Domnului!*

Mă întorc la mesajul lui Lottie, ignorând apelul de îmbarcare pentru Ikonos. Eu nu călătoresc spre Ikonos. Nu mă apropii câtuși de puțin de locul unde-și petrece sora mea luna de miere. Am făcut destul rău deja. Eu și Noah o să ne întoarcem frumos la Londra. Toată farsa asta s-a *sfârșit*.

Închipuie-ți cea mai fericită căsnicie din lume. A mea e și mai și. Ne potrivim așa de bine, suntem așa de entuziaști.

În comparație cu Richard, Ben e o minune. Nu m-am gândit absolut deloc la Richard și efectiv nu-mi amintesc ce mi-o fi plăcut la el. Ben are atâtea planuri minunate de viitor!! O să lucreze cu luri Jernakov la proiecte comune!! O să mergem să navigăm pe Marea Caraibilor, apoi o să cumpărăm o fermă în Franța!! Ben și-ar dori ca micuții noștri să devină bilingvi!!

Pe măsură ce citesc, simt o undă de invidie. Ben ăsta pare un fel de Superman. Cum îl vede Lorcan pare foarte nedrept.

Singurul moment neplăcut a fost la pensiune. Se pare că eu am provocat incendiul atunci, demult. A pornit de la lumânările mele parfumate. Așa că am avut un șoc la faza asta. Dar altfel e luna de miere perfectă, de vis. Cât sunt de norocoasă!!!!

Mă uit șocată la telefon. Ea a provocat incendiul? Incendiul care i-a schimbat viața? Îmi scapă o exclamație și Richard își ridică imediat privirea.

— Ce e?

— Nimic, răspund automat.

Nu pot să-i destăinui mesajul personal al lui Lottie. Sau pot?

Ei, dă-o naibii. Trebuie să-i spun cuiva care va înțelege.

— Lottie a declanșat incendiul, îi spun laconic.

Spre satisfacția mea, înțelege imediat, exact cum mă așteptam.

— *Glumești.*

I-a picat fața.

— Știu.

— Dar e grav. Se simte bine?

— Ea zice că da.

Arăt spre telefon, dar el clatină din cap, sigur de el.

— Probabil se dă vitează. Probabil e foarte afectată. Expresia de uimire e înlocuită de un fel

de furie protectoare. Oare individul ăsta, Ben, își dă seama? O să aibă grijă de ea?

— Probabil. Dau din umeri încurcată. Se descurcă bine până acum.

— Pot să văd mesajul?

Șovăi doar o clipă. Am mers prea departe în aventura asta ca să mă sfiesc acum.

Îl citește în tăcere, dar, după umerii lui pleoștiți, îmi dau seama cât de afectat este. Îl văd recitind mesajul iar și iar. Într-un final, își ridică privirea.

— E îndrăgostită de el, spune pe un ton aspru, ca și cum s-ar pedepsi. Nu-i așa? E îndrăgostită de el și eu pur și simplu n-am vrut să accept adevărul. Am fost un mare *dobitoc*.

— Richard...

— Aveam o fantezie stupidă c-o să ajung acolo, o să-i spun ce simt, o s-o dau pe spate și va fugi cu mine... Clatină din cap, ca și cum până și gândul îi face rău. Pe ce *planetă* trăiesc? Trebuie să termin. Acum.

Aproape că nu mă simt în stare să-l văd dându-se bătut, deși și eu fac același lucru.

— Dar cum rămâne cu ideea de a-i spune ce simți? Cum rămâne cu competiția?

Încerc să reaprend scânteia, dar el clatină din cap.

— Cred c-am pierdut competiția acum mult timp, Fliss, spune. Acum cincisprezece ani, mai precis. Nu crezi?

— Poate, spun după o pauză. Poate că ai dreptate.

— E căsătorită cu dragostea vieții ei și e fericită. Mă bucur pentru ea. Acum trebuie să-mi văd și eu de viață.

— Cred că amândoi trebuie să ne vedem de viață, zic încet. Sunt la fel de vinovată ca tine. Te-am încurajat.

Când îi întâlnesc privirea, mă întristez subit realizând că ne luăm rămas-bun. Dacă relația dintre el și Lottie s-a sfârșit, atunci s-a sfârșit și-a noastră. Nu mai putem fi prieteni. Nici cumnați.

Se aude un nou apel pentru pasagerii zborului spre Ikonos.

— E momentul să ne imbarcăm, spune Lorcan, ridicându-și privirea de la ecranul telefonului.

Stă pe un scaun lângă Noah, care răsfoiește binedispus o broșură în bulgărește despre măsurile de securitate.

— Voi ce faceți? Observă expresia abătută a lui Richard. Ce s-a întâmplat?

— Am fost un idiot, asta s-a întâmplat, spune Richard pe un ton vehement. Realizez în sfârșit. *În sfârșit.*

— Și eu, oftez. Exact așa mă simt și eu. Realizez *în sfârșit.*

— Realizăm adevărul.

— Amândoi.

— Așa deci. Lorcan pare să chibzuiască. Așadar... doar eu merg spre Ikonos?

Richard se gândește o clipă, apoi ia în mână geanta proaspăt achiziționată pe care scrie City Heights Hotel.

— Aș putea să vin și eu. Probabil că n-o să mai am ocazia să vizitez Ikonos. Vreau să văd un apus de soare. Lottie îmi spunea mereu că apusul de acolo sunt cele mai frumoase din lume. O să găesc un loc retras de unde să-l văd și apoi mă întorc la San Francisco. Nici nu va ști c-am fost acolo.

— Dar tu și Noah?

Lorcan se întoarce spre mine. Sunt gata să-i spun că nu m-aș mai duce nici moartă în Ikonos acum, când îi zbârnâie telefonul.

— E de la Ben. Stați așa. Începe să citească mesajul și se schimbă la față. Nu-mi vine să cred, mormăie el într-un final.

— Ce e?

Lorcan își ridică tăcut privirea. Pare lovit cu leuca.

— Lorcan, ce e? Simt o undă de îngrijorare. S-a întâmplat ceva cu Lottie?

— N-o să-l înțeleg în veci pe Ben, spune el încet, fără să-mi răspundă. În veci.

— S-a întâmplat ceva cu Lottie? insist. Ce e?

— Nu e vorba de ce s-a întâmplat... Pe chip îi trece o umbră de dezgust. Nu-l apăr, spune, mai mult pentru sine. Asta întrece orice limită.

— Spune-mi!

— OK, oftează. E însurat de două zile și deja își dă întâlnire cu o altă femeie.

— *Poftim?* exclamăm eu și Richard la unison.

— Secretara lui e în vacanță, așa că vrea ca secretara mea să-i rezerve o cameră la un hotel din Anglia pentru un weekend. Pentru el și o tipă pe nume Sarah. Nici măcar nu l-am mai auzit pomenind de ea până acum. Zice... Îmi întinde telefonul. Ei bine, uită-te și tu ce zice.

Înhaț telefonul și mă uit la mesaj. Sunt așa de șocată, încât citesc pe sărite, dar înțeleg ideea în mare.

Ne-am întâlnit după atâția ani... un corp grozav... trebuie s-o cunoști.

— *Ticălosul!*

Strigătul meu de furie răsună în întreg aeroportul. Simt o furie așa de mistuitoare, încât ar putea declanșa o combustie spontană.

— Surioara mea îl iubește pe individul ăsta! Și așa se poartă el cu ea!

— E o mârșăvie, chiar și pentru Ben, spune Lorcan, clătinând din cap.

— I-a dăruit inima ei. I s-a dăruit cu trup și suflet. Tremur de nervi. Cum *îndrăznește?* Unde sunt acum? Mă uit din nou la mesaj. Tot la pensiune?

— Da, dar se pare c-o să plece de-acolo după prânz și-o să se întorcă la hotel.

— Bun. Richard, mă întorc spre el, trebuie s-o salvăm pe Lottie de tipul ăsta odios.

— Stai o clipă! intervine Lorcan. Cum rămâne cu „N-o să mă mai amestec niciodată în viața surorii mele“? Cum rămâne cu „Nu mă lăsa să-mi încalc promisiunea“?

— Asta a fost *înainte*, ripostez. Când *nu* aveam dreptate.

— Nici acum n-ai dreptate!

— Ba am!

— Ba nu. Fliss, nu mai vezi limpede. Ai făcut-o vreo cinci minute și acum o iei razna din nou.

Lorcan pare așa de calm și rațional, încât îmi ies din fire.

— Văd limpede că cel mai bun prieten al tău e un ticălos infidel!

Îl privesc acuzator și clatină din cap.

— Nu-mi veni cu de-astea. Nu e vina *mea*.

— Vrei să citești mesajele astea? întreb izbind cu palma în BlackBerry. Fraiera de soră-mea e îndrăgostită la nebunie de Ben. Visează să-și întemeieze o viață în Franța cu el. Nici nu bănuiește că s-a cuplat cu nu știu ce fată din vremurile de demult, una cu un corp grozav. Sunt pe punctul să izbucnesc în lacrimi. E în *luna de miere*, pentru Dumnezeu. Ce jigodie își înșală nevasta în luna de miere, înainte chiar să-și fi consumat căsătoria?

— Ei, dacă pui problema așa..., reflectează Lorcan.

— Ei bine, eu n-am de gând să accept. O să-mi salvez sora. Richard, te bagi?

— Să mă bag? Clatină hotărât din cap. Nu mă bag în nimic. Lottie își trăiește viața cum vrea. Nu vrea să fie cu mine. A spus-o foarte clar.

— Dar căsnicia ei cu Ben e pe butuci! exclam frustrată. Nu *vezi*?

— Nu știm sigur, spune Richard. Și, oricum, ce vrei să fac, să culeg cioburile? Lottie l-a ales pe Ben și trebuie să mă resemnez. Ia geanta pe umăr. N-ai decât să faci ce vrei, dar eu o iau pe drumul meu. O să gădesc un apus de soare pe care să-l privesc și o să încerc să-mi gădesc pacea.

Îl privesc cu gura căscată. Tocmai *acum* s-a găsit s-o facă pe Dalai Lama?

— Dar tu?

Mă întorc spre Lorcan, care își ridică mâinile și clatină din cap.

— Nu e treaba mea. Sunt aici strict pentru afaceri. Odată ce-a semnat actele pentru restructurare, eu îl las pe Ben să-și vadă de treaba lui.

— Așa deci, dați amândoi bir cu fugiții? întreb uitându-mă încruntată la amândoi. Bine. *Bine*. O să previn dezastrul și fără voi. Îi întind mâna lui Noah. Hai, puiule. Mergem în Ikonos până la urmă.

— OK. Au făcut-o? adaugă el pus pe vorbă în timp ce strânge toate broșurile în bulgară pe care le-a cules.

— Ce să facă?

Pe moment am rămas blocată.

— Lottie și Ben. Au vârat cârnatul în pâinică?

— Ecler, zice Richard.

— Savarină, îl corectează Lorcan.

— Gura, amândoi! mă răstesc furioasă.

Am senzația că pierd controlul în toate privințele. Oare trebuie să-i explic cum se fac copiii puștiiului meu de șapte ani chiar acum, în aeroportul din Sofia?

Și mai important: e o întrebare bună. Oare *au* făcut-o?

— Nu știu, zic într-un final, luându-l pe după umeri. Nu știm, puiule. Nimeni nu știe.

— De fapt, știu eu, zice Lorcan, ridicându-și nasul din telefon. Tocmai am primit un nou mesaj de la Ben. Face o grimasă. Se pare că mai e puțin

până la noaptea nunții. Se întorc la hotel ca să... Se uită la Noah. Ca să zic așa, cârnatul se îndreaptă spre savarină.

— Nuuuuuuu!

Strigătul meu disperat răsună în întreaga clădire și câțiva pasageri din apropiere întorc capetele.

— Dar nu știe că e un vierme ticălos și infidel! Mă uit agitată când la unul, când la celălalt. Trebuie să-i oprim!

— Fliss, calmează-te, spune Lorcan.

— Să-i *oprim*?

Richard pare șocat.

— Le-a sabotat luna de miere, explică Lorcan succint. Nu te-ai întrebat cum de-au avut atâtea ghinioane?

— Dumnezeule, Fliss!

— Trebuie să ne îmbarcăm, spune Noah, trăgându-mă de mânecă, dar toți trei îl ignorăm.

Simt o hotărâre de nestrămutat care-mi curge prin vene ca oțelul topit. Mă simt mai ceva ca un cruciat înainte de cruciadă.

— Ticălosul ăsta n-o să-i frângă inima surorii mele. Formez numărul lui Nico. Richard, dă-mi niște sugestii. Tu ai informații din interior; mă poți ajuta. Care sunt chestiile care-i taie cheful lui Lottie?

— Trebuie să ne îmbarcăm, repetă Noah și toți trei îl ignorăm din nou.

— Nu-ți spun așa ceva! Richard pare scandalizat. Sunt informații personale!

— *E sora mea...*, mă întrerup când îmi răspunde Nico.

— Alo? spune precaut. Fliss?

— Nico! exclam. Slavă Domnului că te-am prins! Trebuie să trecem la un alt nivel. Repet, la un alt nivel.

— Fliss! Nico pare agitat. Nu pot continua cu planul nostru! Angajații se întreabă ce pun la cale. Trezim suspiciuni!

— Trebuie, spun ferm. Se întorc la hotel și o să ajung și eu în curând. Până atunci nu-i lăsa să se vâre în așternut. Plachează-l pe Ben, dacă e nevoie. Orice e nevoie!

— Fliss...

— Mami, trebuie să ne îmbarcăm...

— Fă orice e nevoie, Nico! Orice e nevoie!

Lottie

Nu-mi vine să cred că-i adevărat. Camera noastră de hotel e pustie. Nu se mai vântură nici un angajat pe-acolo. Nici un majordom. Nici urmă de harpă. Mă uit în jur la mobila tăcută, elegantă, și parcă plutește ceva în aer. Ca și cum camerele așteaptă să le umplem cu zgomot, pasiune, gemete și sex delicios.

Ne-am întors la hotel și am urcat direct în cameră. Nici unul n-a scos o vorbă. Încerc să nu mă gândesc la nimic altceva. La căsătoria noastră. La Richard. La Sarah. La rușinea, tristețea sau umilința pe care le simt. Nu mă concentrez decât asupra dorinței pe care o simt zvâcnind în mine de când l-am văzut pe Ben în restaurant. Îl doresc. Și el mă dorește. Merităm partida asta.

În timp ce se apropie de mine, privirea i se întunecă și îmi dau seama că simte ce simt și eu – de unde să începem? Întreaga experiență ne stă dinainte, ca o cutie de bomboane apetisante.

— Ai pus semnul cu „Nu deranjați“? șoptesc în timp ce buzele lui îmi ating gâtul.

— Normal.

— Și ai încuiat ușa?

— Mă iei de prost?

— Deci chiar se întâmplă.

Îmi las mâinile să alunece de-a lungul spatelui lui și mai jos, cuprinzându-i în mâini fesele ferme și, o clipă, mi-aș dori să fie și ale mele așa.

— Mmmm.

— Mmmm.

Se desprinde din brațele mele și își scoate cămașa. Măiculiță, chiar îl doresc. Știu că e o pramatie; știu că mâine o să-și facă de cap cu Sarah sau chiar cu altcineva. Dar deocamdată – binecuvântat fie deocamdată – e al meu și doar al meu.

Îmi desface încet nasturii de la cămașă. Slavă Domnului că port un sutien scump, de fițe. Richard nu observa niciodată ce lenjerie port, doar mi-o smulgea grăbit. Apoi i-am spus că mă deranja și a trecut în extrema cealaltă, murmurând de fiecare dată „Ce sutien super“ sau „Ce chiloței sexy“. Dragul de Richard.

Nu. Încetează, Lottie. Nu te mai gândi la Richard. E strict interzis.

Ben și-a strecurat limba în urechea mea și face lucruri delicioase, iar eu gem de nerăbdare, întinzându-mi mâna spre cureaua lui; desfăcându-i probabil blugilor. Credeam că-mi doresc să se petreacă totul pe îndelete, să fie ceva interminabil și fabulos; o experiență de neuitat. Dar acum, că se întâmplă, realizez că nu mai vreau s-o lungim. Îl vreau acum. Acum. *Acum*. Scurt și fabulos sună minunat.

Ben găfâie, ca și mine, și simt că tânjește la fel de mult ca și mine și niciodată n-am mai dorit pe cineva cu atâta patimă...

— Doamnă? Ceva de băut?

Ce mama naibii?

Sărim amândoi cinci metri în sus de parc-am fi o pereche de dansatori irlandezi.

Eu sunt pe jumătate dezbrăcată. Ben la fel. Și Georgios stă la un metru distanță, ținând în mână o tavă de argint cu o sticlă de vin și câteva pahare.

— Ce? Ben pare aproape incapabil să articuleze cuvintele. Ce e?

— Un pahar de vin? Sau apă cu gheață? întrebă Georgios agitat. Din partea conducerii?

— Futu-i mama ei de conducere! *Futu-i conducerea mă-sii!* explodează Ben. Am pus semnul cu „Nu deranjați“. Nu știi să *citești*? Nu vezi ce *facem*? Ai auzit vreodată de o chestie numită *intimitate*?

Georgios a amuțit. Face un pas înainte și ne întinde, speriat, tava de argint.

— Bine! exclamă Ben, părând la capătul răbdării. N-ai decât să stai! Stai și uită-te!

— *Poftim?* întreb, holbându-mă la el.

— N-are de gând să ne lase singuri. Ei bine, atunci n-are decât să se uite. Ne consumăm căsătoria, îi spune, peste umăr, lui Georgios. Ar trebui să fie plăcut.

Întinde mâna să-mi desfacă sutienul și îmi acopăr sânii cu mâinile.

— Ben!

— Ignoră-l pe majordom, spune Ben furios. Închipuie-ți că e un stâlp.

Vorbește serios? Are de gând să facem sex în fața majordomului? Nu e ilegală chestia asta?

Ben începe să-mi sărute decolteul și eu îi arunc o privire lui Georgios. Și-a pus o mână la ochi, dar ține în continuare tava întinsă.

— Șampanie? întrebă el, pe un ton tulburat. Ați prefera șampanie?

— De ce nu pleci pur și simplu? întreb furioasă. Lasă-ne în pace!

— Nu pot! Pare disperat. Vă rog, doamnă. Opriți-vă doar să beți ceva.

— Ce-ți pasă ție? Îi desprind capul lui Ben de pe sânul meu și mă uit țintă la Georgios. Ai încercat să ne împiedici să... știi tu... toată luna de miere.

— Doamnă! Aud o altă voce și mă întorc uluită. Vă rog! Un mesaj urgent!

Nu mai rezist. E Hermes. Stă tot la un metru distanță, întinzând un petic de hârtie. I-l iau din mână și văd cuvintele „*Mesaj urgent*“.

— Ce mesaj urgent? mă răstesc la el. Nu te cred.

— Vino încoace, Lottie, mârâie Ben, care clar și-a ieșit din pepeni. Ignoră-i! Gata, o facem. Ne punem pe treabă.

Îmi smulge sutienul și scot un țipăt.

— Ben! Încetează!

— Doamnă! strigă Georgios pătimaș. Vă salvez eu!

Lasă din mână tava și îl înhață pe Ben, strângându-l ca într-o menghină, în timp ce Hermes ne stropește pe amândoi cu apă rece.

— Nu suntem *câini*, ce dracu'! zbiară Ben. Dă-mi drumul!

— N-am vrut să zic „Încetează, *încetează!*“, spun, la fel de furioasă. Am vrut să zic „Încetează, nu-mi scoate sutienul în fața majordomilor!“.

Gâfâim amândoi, dar nu de plăcere. Suntem uzi amândoi, dar tot nu de plăcere. Georgios îi dă drumul lui Ben, care își masează ceafa.

— De ce încercați să ne opriți? întreb uitându-mă încruntată la Georgios. Ce se întâmplă?

— Ai dreptate, reacționează imediat Ben. Nu pot fi o coincidență toate poticnelile astea. E *mâna* cuiva la mijloc?

Icnesc șocată.

— Vă pune cineva să faceți lucrurile astea?

Mă gândesc imediat la Melissa. E genul care ar încerca tot felul de mârșavii.

— Ați încercat deliberat să ne distrugeți noaptea nunții în tot acest timp? întreb.

— Doamnă. Domnule.

Georgios se uită incurcat la Hermes. Amândoi arată ca niște școlari prinși cu mâța-n sac.

— Răspundeți-ne! spune Ben.

— Răspundeți-ne! repet furioasă.

— Domnule Parr, ne întrerupe vocea familiară a lui Nico.

A intrat așa de încet în cameră, că nici măcar nu l-am observat și mă privește perfect impasibil, deși sunt la bustul gol. Îi întinde un plic lui Ben.

— Un mesaj de la un anume domn Jernakov.

— Jernakov? se întoarce Ben. Ce mesaj?

Desface plicul și așteptăm cu toții cu respirația tăiată, ca și cum acest mesaj ne va oferi răspunsul la toate.

— OK, trebuie să plec. Ben începe să se uite în jur. Unde-mi sunt cămășile? îl întreabă pe Hermes. Unde le-ai pus?

— Vă aduc imediat o cămașă, domnule. Ce culoare?

Hermes pare ușurat că are ceva de făcut.

— *Pleci?* Mă uit șocată la Ben. Nu poți să pleci!

— Jernakov vrea să ne vedem imediat pe iah-tul lui.

— Dar tocmai făceam o chestie aici! exclam frustrată. Nu poți să mă lași baltă și să pleci!

Ben mă ignoră și se îndreaptă spre dulapul de haine, însoțit de Hermes. Mă uit lung după el, tremurând de nervi. Cum poate să plece? Făceam *sex*. Sau, cel puțin, eram pe cale să facem. Nu-i cu nimic mai bun decât majordomii ăștia care ne întrerup tot timpul.

Că tot veni vorba, unde-a dispărut Nico?

Îl zăresc în holul apartamentului și, ținându-mi cămașa la piept, nu foarte eficient, dau fuga după el. Vreau să-i zic vreo două, dar, spre surprinderea mea, stă într-un colț, șușotind la telefon.

— S-au oprit, îți garantez. I-am despărțit.

Mă încordez toată. Oare e vorba de mine și Ben? Cu cine vorbește? *Cu cine naiba vorbește?* Rotițele mi se învârt într-o veselie. Vorbește cu persoana care a orchestrat toată chestia. Persoana

care încearcă să ne distrugă. Sunt *sigură* că e Melissa.

Am studiat artele marțiale la școală și uneori îmi folosesc. Mă furișez tiptil în spatele lui Nico până când sunt gata să acționez.

— Sunt lângă ei și te asigur că nu va avea loc nici un fel de contact... oof! exclamă Nico când îi iau, scurt, telefonul din mână.

Îl duc la ureche fără să scot o vorbă și ascult atent.

— Aproape am ajuns, Nico. Te descurci de minune. Nu-i lăsa singuri împreună, orice s-ar întâmpla, spune o voce repezită, autoritară, foarte cunoscută.

O clipă am impresia că am halucinații. Mi-a picat fața. Mi se învârte capul. Nu se poate. *Nu se poate.*

Nico încearcă să-mi înhațe telefonul din mână, dar mă întorc, fentându-l.

— Fliss? întreb, simțind un val de furie incandescentă. *Fliss?*

Fliss

Futu-i

Vai, futu-i.

Mă ia cu cald și apoi cu frig. La asta nu m-am așteptat. Nu mi-am închipuit că o să mă prindă în flagrant tocmai acum. Am ajuns pe insulă. Suntem așa de aproape. *Suntem așa de aproape.*

Suntem în fața aeroportului din Ikonos, cu mormanul de bagaje. Lorcan e în stația de taxi, negociind prețul până la Amba, și eu îi fac semn să fie cu ochii pe Noah.

— Bună, Lottie, bâigui, cu un firicel de voce.

Înghit în sec de câteva ori, încercând să mă liniștesc. Ce să-i spun? Ce pot să-i spun?

— A fost mâna ta, spune ea cu o voce biciuitoare. Ai încercat să ne împiedici pe mine și Ben s-o facem, nu-i așa? A fost mâna ta și cu majoromii, cu paturile de o persoană și cu uleiul de arahide. Cine altcineva știa de uleiul de arahide în afară de tine?

— Eu... eu... Îmi trec mâinile peste față. Ascultă-mă. Eu... eu doar...

— De ce ai face una ca asta? De ce ar face cineva una ca asta? E luna mea de miere! În strigătul ei se împletesc disperarea și furia. *Luna mea de miere!* Și tu ai *distrus-o!*

— Lottie. Ascultă-mă. Simt un nod în gât. Am crezut... Am făcut-o pentru binele tău. Nu-ți dai seama...

— Ai făcut-o pentru binele meu? strigă. *Pentru binele meu?*

OK. Va fi greu să-i explic în treizeci de secunde, cât am la dispoziție până începe iar să țipe.

— Știi că probabil nu mă vei ierta în veci, încep repezit. Dar voiai să rămâi însărcinată în luna de miere și m-am temut așa de tare că ar fi o greșeală, iar eu știu cum e de partea cealaltă, după divorț, e absolut cumplit, și n-am vrut să treci și tu prin așa ceva...

— Eram cât pe-aci să mă bucur de cea mai toridă partidă de sex din viața mea! zbiară. Cea mai toridă partidă de sex din viața mea!

OK, n-a auzit o vorbă din ce i-am zis, nu-i așa?

— Îmi pare rău, spun înfundat, ferindu-mă din calea unui tip cu o valiză uriașă, legată cu rafie.

— Trebuie să te amesteci tu mereu, Fliss! Doar pentru că-ți închipui că știi tu mai bine. Așa ai fost mereu, de când te știu, mereu îți bagi nasul, îmi spui ce să fac, îmi dai ordine...

Mă simt deodată jignită de cuvintele ei. Doar n-am făcut-o pentru binele meu.

— Uite ce e, Lottie. Îmi pare rău că-ți dau eu vestea, spun cât de calm pot, dar, dacă tot veni vorba, Ben n-are de gând să-ți fie fidel. Te înșală cu o anume Sarah, mi-a zis Lorcan.

O clipă se lasă o tăcere șocată. Însă, dacă mă așteptam să capituleze la vestea asta, m-am înșelat.

— Și ce? ripostează. Și ce dacă, în mă-sa? Șovăie. Poate avem o căsătorie deschisă? *La asta* nu te-ai gândit, este?

Sunt așa de uluită, că rămân cu gura căscată. Are dreptate. *La asta* nu m-am gândit. O căsătorie deschisă? Ptiu, drace. Nu mi-aș închipuit în veci că Lottie e genul.

— Și, oricum, ce știe Lorcan? începe ea o nouă tiradă. Lorcan e un maniac care s-a băgat pe fir și vrea să-i fure compania lui Ben.

— Lottie... Sunt încă atât de intrigată de această perspectivă asupra lui Lorcan, încât nu știu ce să zic. Ești sigură?

— Ben mi-a zis. De-asta își vinde compania, pentru că Lorcan i-a zis să n-o facă. Așa că hai să nu luăm de bun tot ce zice *Lorcan*, OK?

Scuipă cuvântul „Lorcan“ ca și cum ar fi ceva abject.

Se lasă din nou tăcerea. Simt atât de multe emoții contradictorii, încât sunt aproape paralizată. Sunt în continuare șocată de modul cum îl prezintă Lottie pe Lorcan, dar emoția cea mai puternică e remușcarea. Mă năpădește valuri-valuri. Are dreptate, nu știam nimic despre situație. Am presupus prea multe.

Poate că n-o cunosc deloc pe surioara mea.

— Îmi pare rău, spun într-un final, cu o voce moale și spășită. Îmi pare foarte rău. M-am gândit doar că s-ar putea să nu-l fi uitat încă pe Richard. Și că s-ar putea să descoperi că Ben nu e bărbatul potrivit. M-am gândit că s-ar putea să regreti subit că te-ai măritat cu el. Și m-am gândit că, dacă lucrurile ar fi mers prea departe și ai fi rămas însărcinată, atunci ar fi un dezastru de proporții. Dar m-am înșelat. Evident. Te rog din suflet să mă ierți. Lottie? La capătul firului nu se mai aude nimic. Lottie?

Lottie

O urăsc. De ce are întotdeauna dreptate? *De ce are întotdeauna dreptate?*

Mi-au dat lacrimile. Îmi vine să-mi vărs tot amarul. Îmi vine să-i spun că Ben *nu* e bărbatul potrivit pentru mine și că *nu* l-am uitat pe Richard, și că nu m-am mai simțit în viața mea așa de nefericită.

Dar nu pot s-o iert încă. Nu pot s-o las să scape așa ușor. E cea mai autoritară și tiranică soră din lume și merită să fie pedepsită.

— Lasă-mă în pace! spun eu, cu un nod în gât. Lasă-mă în pace câte zile oi trăi!

Închid. O clipă mai târziu, sună din nou, așa că închid telefonul cu totul și i-l întind lui Nico.

— Poftim, spun tăios. Și poți de-acum să nu-i mai răspunzi la telefon surorii mele. Poți să nu-ți mai bagi nasul în viața mea. Poți să ne lași dracului în pace.

— Doamnă Parr, începe Nico mieros. În numele hotelului, aș vrea să-mi cer scuze pentru ușoarele inconveniente cu care v-ați confruntat, din nefericire, în timpul lunii de miere. Drept compensație, vă ofer un weekend pentru două persoane într-unul dintre apartamentele noastre de lux.

— Atâta ai de spus? în întreb, uitându-mă uluită la el. După tot ce s-a întâmplat?

— Un weekend de lux pentru două persoane cu toate mesele incluse, plus o sesiune de scufundări, spune Nico, ca și cum nu m-ar fi auzit. În plus, vă reamintesc că, dat fiind că ați câștigat concursul nostru „Cine știe câștigă“ pentru cupluri, dumneavoastră și soțul dumneavoastră sunteți invitați la ceremonia de premiere care are loc astă-seară, unde vi se va înmâna trofeul „Fericitul cuplu al săptămânii“. Face o plecăciune. Felicitări!

— Trofeul „Fericitul cuplu al săptămânii“? aproape că zbier la el. Glumești? Și *nu* te mai uita la sânii mei! adaug, realizând brusc că mi-a alunecat cămașa.

Îmi ridic sutienul și mi-l pun, în timp ce Nico se retrage discret. În mintea mea e un vârtej. O sumedenie de gânduri și emoții mi se învoldurează în cap și am senzația că unele dintre ele ar putea produce pagube. *Căsătoria mea cu Ben e un eșec. N-a avut răbdare nici să ducă până la capăt consumarea căsătoriei. Fliss e o VACĂ, mereu își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Și încă mi-e dor de Richard. Mi-e foarte dor de Richard. Eu am provocat incendiul. Eu am fost vinovata. Eu l-am provocat.*

Mi se strânge inima și îmi scapă un suspin involuntar. Aproape că e lucrul cel mai rău din toate: eu am declanșat incendiul. Cincisprezece ani la rând amintirea aceea mi-a oferit alinare când lucrurile mergeau prost: măcar atunci am salvat situația. Dar acum știu că n-a fost așa. Eu am distrus totul.

— Bună.

Ben intră în cameră, complet îmbrăcat, foarte elegant, arătând ca și cum ar fi făcut și un duș.

— Bună, spun abătută.

N-are rost să-i destăinui ce gândesc. N-ar înțelege.

— Ca să știi, diseară trebuie să mergem la o ceremonie de premiere și să primim trofeul. Suntem „Fericitul cuplu al săptămânii“.

— Eu mă duc pe iahtul lui Jernakov, spune Ben ignorându-mă. Trimit o barcă să mă ia, adaugă plin de el.

— Vin și eu, spun, cu o hotărâre subită. Așteaptă-mă.

N-am de gând să ratez experiența vizitării iahtului de fițe al unui oligarh. O să-l însoțesc pe Ben, o să gădesc barul și o să-mi înec necazurile, unul câte unul, într-o cascadă de mojito.

— Mai vii?

— Sunt soția ta, spun ferm. Și vreau să văd iahtul.

— OK, spune fără tragere de inimă. Bănuiesc că poți să vii și tu. Dar, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine.

— N-aveam de gând să vin în *sutien*, ripostez irascibilă.

Ne certăm ca și cum am fi căsătoriți de-o veșnicie, dar nici măcar n-am apucat să facem sex. Minunat.

Fliss

O căsătorie deschisă?

M-a pălit așa de tare, că m-am așezat pe valiză, în mijlocul trotuarului fierbinte, plin de praf, ignorând pasagerii care vin rânduri-rânduri și care trebuie să mă ocolească.

— Ești gata? întreabă Lorcan, care se apropie cu pași mari, însoțit de Richard și Noah, mijindu-și ochii în bătaia soarelui. Am găsit un taxi OK. Trebuie s-o luăm din loc.

Sunt prea șocată ca să-i răspund.

— Fliss?

— Au o căsătorie deschisă, zic. Vă vine să credeți?

Lorcan ridică din sprânceană și scoate un fluierat.

— Lui Ben o să-i placă.

— *O căsătorie deschisă?* Richard a făcut ochii cât cepele. *Lottie?*

— Asta ziceam și eu!

— Nu-mi vine să cred.

— E adevărat. Tocmai mi-a zis-o cu gura ei.

Richard rămâne tăcut câteva momente, inspirând adânc.

— Asta îmi confirmă că n-o cunosc cu adevărat, spune el într-un final. Am fost un dobitoc. E momentul să-i pun punct. Îi întinde mâna lui

Noah. Pa, puștiule. Mi-a făcut plăcere să călătorim împreună.

— Nu pleca, unchiu' Richard!

Noah se agață de picioarele lui și, o clipă, mi-aș dori să pot face și eu la fel. O să-mi lipsească.

— Mult noroc. Îl îmbrățișez. Dacă ajung vreodată prin San Francisco, o să-ți fac o vizită.

— Să nu-i suflă o vorbă despre asta lui Lottie, spune, cu o înverșunare subită. Nu trebuie să afle absolut nimic.

— Nici măcar „Te iubesc, Lottie,/ Mai mult ca pe un zlot“? întreb, străduindu-mă să nu râd.

— Mai taci, spune, trăgând un șut în valiza mea.

— Nu-ți face griji, îi strâng brațul. Nu-i spun nimic.

— Baftă!

Lorcan dă mâna cu el.

— Mi-a părut bine de cunoștință.

Richard se îndreaptă spre stația de taxiuri și eu îmi înăbuș un suspin. Dacă ar ști Lottie. Dar n-am ce face. Singura mea prioritate acum e să-mi cer scuze în genunchi. Sunt gata să mă umilesc și să-mi pun cenușă în cap

— Păi, să mergem, spune Lorcan, uitându-se la telefon. Ben nu-mi răspunde la mesaje. Știi cumva unde sunt?

— Habar n-am. Se pregăteau să facă sex când i-am întrerupt eu.

Mă crispez amintindu-mi ce-am făcut. Treptat, norul de nebunie se spulberă. Realizez ce oribil m-am comportat. Și ce dacă fac sex? Și ce dacă rămâne însărcinată în luna de miere? E *viața lor*.

— Crezi că mă va ierta vreodată? întreb în timp ce ne urcăm în taxi.

Sper că Lorcan îmi va da vreun răspuns încurajator, gen „Sigur c-o să te ierte, dragostea de soră e prea puternică ca s-o distrugă un mărunțiș ca ăsta“. În schimb el strâmbă din nas și ridică din umeri.

— E genul care iartă ușor?

— Nu.

— Păi, ridică din umeri din nou, puțin probabil.

Mi se strânge inima. Sunt cea mai nechibzuită soră mai mare care a existat vreodată. Lottie n-o să mă ierte în veci. Și e numai vina mea.

Îi formez numărul și intră direct mesageria.

— Lottie, spun, pentru a nu știu câta oară. Îmi pare nespus de rău. Trebuie să-ți explic. Trebuie să ne vedem. Vin la hotel. Te sun când ajung, bine?

Pun telefonul la loc și încep să bat darabana de nervi. Am intrat pe drumul principal, dar nu mergem prea repede, dacă te gândești cum se circulă în Grecia. Mă aplec spre șofer.

— Se poate să mergem mai repede? Trebuie s-o văd pe sora mea, rapid. Se poate să mergem mai repede un pic?

Am uitat cât de departe e Hotelul Amba de aeroport. Am impresia c-au trecut câteva ore bune (probabil, n-au fost nici două) până când ajungem, coborâm din taxi, trântim portierele și urcăm în fugă treptele de marmură.

— Hai să-i lăsăm bagajele unui valet, spun, gâfâind. Putem să le luăm mai târziu.

— Bine.

Lorcan cheamă un valet cu un cărucior și așază valizele noastre pe el.

— Hai să mergem.

E aproape la fel de grăbit ca mine. A devenit din ce în ce mai nerăbdător și iritat în mașină, tot uitându-se la ceas și încercând să ia legătura cu Ben.

Acum, când ajungem în holul familiar de marmură, se întoarce întrebător spre mine.

— Pe unde-or fi?

— Nu știu! ripostez. De unde să știu? În camera lor?

Prin uşile din sticlă din capătul holului se vede marea, de un albastru îmbietor, şi Noah a zărit-o şi el.

— Marea! Marea! Mă trage de mână. Haide! Marea!

— Ştiu, puiule! îl trag înapoi. Într-o clipită.

— Putem să luăm un *smoothie*? adaugă, văzând un chelner cu o tavă pe care sunt mai multe băuturi rozalii.

— Mai târziu, promit. O să ne luăm suc şi-o să mergem la restaurant, şi-o să poţi să înoţi în mare. Dar mai întâi trebuie s-o găsim pe mătuşica Lottie. Uită-te după ea.

— Ben, spune Lorcan tăios la telefon. Am ajuns. Unde eşti? Închide şi se întoarce spre mine. Unde e camera lor?

— La etaj. Parcă-mi amintesc...

Îl conduc grăbită de-a lungul holului de marmură, evitând un grup de bărbaţi bronzăţi în costume deschise la culoare, când aud o voce răsunătoare:

— Fliss? Felicity?

Mă întorc şi dau cu ochii de o siluetă plinuţă, cunoscută, care străbate grăbită holul în pantofi de lac. La naiba.

— Nico! zic, încercând să adopt un aer nonşant. Salutare. Şi-ţi mulţumesc pentru tot.

— Mulţumesc pentru tot? Pare în pragul apoplexiei. Eşti conştientă de răul pe care l-am produs încercând să-ţi duc la îndeplinire planul? În viaţa mea n-am văzut așa o nebunie. În viaţa mea n-am văzut asemenea uneltiri.

— Da, înghit în sec. Hm... îmi pare rău. Îţi sunt recunoscătoare.

— Sora ta şi-a ieşit din fire de furie.

— Ştiu, mă strâmb. Nico, îmi pare foarte rău. Dar o să-mi dovedesc recunoştinţa printr-un articol despre tine în revistă. Un articol foarte lung. Foarte măgulitor. Pe două pagini. O să-l scriu chiar

eu, promit. Numai vorbe de laudă. Doar cu un *lucrușor* dacă ne-ai mai putea ajuta...

— Să vă ajut? exclamă indignat. *Să vă ajut?* Trebuie să mă pregătesc pentru ceremonia de premiere! Sunt deja în întârziere. Fliss, trebuie să plec. Te rog, nu mai provoca alte probleme în hotelul meu.

Se îndepărtează foarte țepos și Lorcan ridică din sprânceană.

— Ți-ai făcut un prieten.

— O să-i treacă. O să-l împlânez cu o prezentare omagială. Mă uit disperată în jur, încercând să-mi amintesc. OK, cred că Apartamentul Scoică e la ultimul etaj. Și lifturile sunt pe-aici. Vino!

În timp ce urcăm cu liftul, Lorcan încearcă din nou să-l sune pe Ben.

— Știa că vin, mormăie furios. Ar fi trebuit să fie gata să semneze. Nu mă ajută deloc.

— O să ajungem într-o clipă! ripostez iritată. Nu te mai stresa.

Cum ajungem la ultimul etaj, țâșnesc din lift, târându-l pe Noah de mână, fără să mă opresc să mă mai uit la ce scrie pe uși. Mă îndrept spre ușa din capătul coridorului și bat cât de tare pot.

— Lottie! Eu sunt! Observ o sonerie și apăs, ca să fiu sigură că mă aude. Ieși! Te rog! Vreau să-mi cer iertare! Îmi pare foarte rău! ÎMI PARE FOARTE RĂU!

Bubui din nou în ușă și Noah, încântat, îmi ține isonul.

— Ieși! strigă bătând în ușă. Ieși! Ieși!

Brusc ușa se deschide și dau nas în nas cu un bărbat străin înfășurat într-un prosop.

— Da? spune irascibil.

Mă uit lung la el, deconcertată. Nu seamănă deloc cu Ben din poza pe care-am văzut-o. Deloc.

— Hm... Ben? întreb oricum.

— Nu, spune scurt.

Îmi gonesc o mie de gânduri prin minte. E într-o căsătorie deschisă. Oare asta înseamnă... Dumnezeu mare. Oare au o partidă *în trei*?

— Ești cu... Ben și Lottie? întreb precaută.

— Nu, sunt cu nevastă-mea, spune el, privindu-mă încrunțat. Tu cine ești?

— *Ăsta* e Apartamentul Scoică?

— Nu, e Apartamentul Perlă.

Arată spre un semn discret aflat în dreptul ușii, pe care nici nu l-am observat.

— Ah. Așa deci. Scuze, spun, dându-mă înapoi.

— Credeam că știi locul ăsta, spune Lorcan.

— Îl știam. Îl știu. Eram sigură...

Mă opresc, observând ceva printr-o fereastră aflată în apropiere. E o fereastră îngustă, cu vedere spre mare, și acolo zăresc un debarcader împodobit cu ghirlande de flori. În mijlocul debarcaderului e o pereche care pare foarte cunoscută...

— O, Doamne, ei sunt! Se cunună din nou! Hai repede!

Îl înhaț din nou pe Noah și o luăm toți trei la fugă pe coridor. Liftul se mișcă infernal de încet, dar, chiar și-așa, în curând suntem afară, fugind peste peluze, coborând alei, spre mare. Debarcaderul e chiar în fața noastră, împodobit cu flori și baloane, și în mijloc sunt chiar ei, proaspeții însurăței, ținându-se de mână.

— Mergem să înotăm! strigă Noah fericit.

— Nu încă, răspund gâfâind. Trebuie doar să...

Mă opresc, chiorându-mă din nou la perechea de pe podium. Stau cu spatele la noi, dar sunt sigură că e Lottie. *Cred* că e Lottie. Atâta doar că...

Stai așa. Mă frec la ochi, uitându-mă mai atent. Ar trebui să-mi verific lentilele de contact.

— Ei sunt? întreabă Lorcan.

— Nu știu, recunosc. Dacă s-ar întoarce măcar...

— Aia nu e mătușica Lottie, spune Noah disprețuitor. E o altă tanti.

— Nu prea seamănă cu Ben, confirmă Lorcan, chiorându-se la tip. E prea înalt.

În momentul acela fata întoarce capul și realizez că nu seamănă deloc cu Lottie.

— O, *Doamne*. Mă trântesc pe un șezlong aflat în apropiere. Nu sunt ei. Nu mai pot să fug de colo-colo. Nu putem să bem ceva? Mă întorc spre Lorcan. Probabil deja ai depășit termenul. Las-o pe mâine-dimineată. Hai să bem ceva. Lorcan? Ce s-a întâmplat?

Clipesc surprinsă. Pare încremenit. Se uită fix la ceva peste umărul meu și mă întorc să văd la ce se uită. E o plajă obișnuită de hotel, cu șezlonguri, cu valuri care se sparg pe țărm, cu oameni care înoată în mare și, dincolo de ei, câteva vase și, încă și mai departe, un iaht uriaș, ancorat în larg. La asta se uită, realizez.

— Țsta e iahtul lui Jernakov, spune el calm. Ce caută aici?

— Ah! exclam când îmi pică fisa. Desigur. *Acolo* sunt. Am uitat.

— Ai *uitat*?

Are un ton așa de aspru, că simt o împunsătură de furie.

— Lottie mi-a spus mai devreme, dar am uitat complet. Ben vrea să vândă compania. Are o întâlnire cu Iuri Jernakov pe iahtul lui.

— *Ce face?* Lorcan a pălit. Nu se poate. Ne-am înțeles, n-o să vândă. Nu încă. Și nu lui Jernakov.

— Poate s-a răzgândit.

— Nu poate să se răzgândească. Lorcan parcă și-a ieșit din fire. Altfel ce caut aici cu un contract de refinanțare în geantă? Altfel de ce-am străbătut jumătate de Europă pe urmele lui? Am făcut planuri pentru companie. Planuri incitante. Săptămâni întregi am pus la punct fiecare detaliu. Și acum se întâlnește cu Jernakov? Se întoarce brusc spre mine. Ești sigură?

— Uite.

Parcurg lista de sms-uri până ce găsesc mesajul și i-l arăt lui Lorcan, care rămâne încremenit când îl citește.

— Se întâlnește cu Jernakov, singur. Fără nici un consilier. O să-l *fraierească* în ultimul hal. *Imbecil* ce e.

Ceva din reacția lui mă irită. Îmi tot spune să mă liniștesc în privința lui Lottie și acum o ia razna din cauza unei companii care nici măcar nu-i a lui?

— Mă rog, spun cu o nonșalanță studiată. E compania lui. Sunt banii lui. Treaba lui.

— Nu înțelegi, spune Lorcan furios. E un adevărat dezastru, în mă-sa.

— Nu crezi că exagerezi un picuț?

— Nu, nu cred că exagerez! E important!

— Acum cine nu mai vede lucrurile limpede? ripostez.

— Asta e *cu totul* altceva...

— Nu e! După părerea mea, ești mult prea implicat în soarta acestei companii, Ben îți poartă pică pentru asta și e o situație tensionată, care nu se poate sfârși cu bine!

Gata. Am zis-o.

— Nu-mi poartă pică! Lorcan pare de-a dreptul șocat. Ben are *nevoie* de mine. Da, avem neînțelegeri...

— Nici nu bănuiești! Mă simt atât de frustrată, încât îi scutur telefonul în față. Lorcan, nici nu bănuiești! Știu mai multe despre relația ta cu Ben decât știi tu! Mi-a spus Lottie!

— Ce ți-a spus Lottie?

Tonul lui e, brusc, foarte calm și chipul, lipsit de expresie. Mă uit țintă la el, tulburată de ce urmează să-i spun. Dar trebuie să-i spun. Trebuie să aflu adevărul.

— Ben te detestă, spun într-un final. Crede că ești maniac, vrei neapărat să controlezi totul. Crede că ți-ai găsit un loc călduț. Crede că încerci să te

bagi pe fir și să-i furi compania. O dată i-ai confiscat telefonul în public?

— *Poftim?*

Lorcan se uită lung la mine.

— Așa zice.

O clipă i se încrețește fruntea – apoi încrunțarea dispare.

— O, Doamne, faza aia. S-a întâmplat după moartea tatălui lui. Ben a venit la Staffordshire și unul dintre muncitori ținea un discurs. Ben a răspuns la telefon în mijlocul discursului. Se strâmbă. A fost extrem de nepoliticos. A trebuit să-i smulg telefonul din mână și să dreg busuiocul. Dumnezeuule. Ar trebui să-mi fie *recunoscător*.

— Ei bine, e încă supărat pentru asta.

Se lasă tăcerea. Lorcan tremură de emoție și în ochi i-a apărut o expresie distantă.

— Un loc călduț? exclamă el într-un final, privindu-mă acuzator. *Un loc călduț?* Știi câte am făcut pentru el? Pentru tatăl lui? Pentru companie? Mi-am pus cariera în stand-by. Am refuzat oferte de la firme mari din Londra.

— Sunt sigură că așa ai făcut-o...

— Am creat Papermaker, am restructurat partea financiară, m-am dedicat complet companiei...

Nu mai rezist să-l ascult.

— De ce? îl întrerup foarte direct. De ce-ai făcut-o?

— *Poftim?*

Mă privește cu gura căscată, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— De ce-ai făcut-o? repet. *De ce* te-ai dus în Staffordshire de fapt? *De ce* te-ai apropiat așa de tare de tatăl lui Ben? *De ce* ai refuzat slujbe la firme din Londra ca să faci asta? *De ce* te-ai implicat emoțional într-o companie care nu-ți aparține?

Lorcan pare că bâjbâie după un răspuns.

— A... a trebuit să intervin, începe. A trebuit să preiau controlul...

— Ba nu.

— Ba da! Întreaga companie era într-un haos total...

— N-a *trebuit!* Inspir adânc, căutându-mi cuvintele. N-a trebuit să faci nici unul din lucrurile astea. Tu ai *ales* să le faci. Erai într-un hal fără de hal după sfârșitul unei relații. Erai trist. Erai furios. Mi-e greu să-i spun asta, dar o s-o spun. Încercăi să faci exact același lucru ca Lottie. Și ca mine. Să-ți vindeci inima frântă. Și ai ales să salvezi compania lui Ben în locul lui. Dar n-a fost alegerea corectă. Îi întâlnesc privirea și adaug blând. A fost Alegerea ta Nefericită.

Lorcan respiră poticnit. Și-a încleștat pumnii ca și cum se pregătește de o confruntare. Îi văd durerea pe chip și îmi pare rău că am provocat-o. Dar, în același timp, nu-mi pare rău.

— Ne vedem mai târziu, spune brusc și pleacă înainte să mai spun ceva.

Habar n-am dacă o să mai vorbească vreodată cu mine. Cu toate astea îmi pare bine că i-am zis ce i-am zis.

Mă uit afectuos la Noah, care a așteptat răbdător să terminăm de vorbit.

— *Acum* pot să mă duc să înot? întreabă. *Acum* pot?

Mă gândesc la slipul lui, care a rămas în valiza din hol. Mă gândesc ce obositor ar fi să mă duc să-l iau. Mă gândesc că nu mai avem decât o oră sau două de soare.

— Să înoți în chiloți? întreb, ridicând din sprânceană. Iar?

— În chiloți! strigă fericit. În chiloți! Iu-huu!

— Fliss!

Îmi ridic privirea și-l văd pe Nico străbătând plaja, cu cămașa albă scrobită ca întotdeauna și cu pantofii lui de lac strălucind pe nisip.

— Unde e sora ta? Trebuie să-i prezint aranjamentele pentru ceremonia de premiere. Ea și soțul ei sunt „Fericitul cuplu al săptămânii“.

— Ei bine, multă baftă. E acolo, spun, arătând spre iaht.

— O poți contacta? Nico pare stresat. Poți s-o suni? Ar fi trebuit să avem o repetiție pentru ceremonie, totul a fost dat peste cap...

— Pot să mă duc să înot? se roagă Noah, care și-a smuls deja toate hainele de pe el și le-a aruncat pe nisip. Pot să înot, mami?

Când mă uit la fețișoara lui, mi se topește inima. Și brusc știu ce contează cu adevărat în viață. Nu e vorba de ceremonii de premiere. Nu e vorba de noaptea nunții. Nu e vorba de a-mi salva sora. Și sigur nu e vorba de Daniel. Ce contează cu adevărat e înaintea mea.

Lenjeria de pe mine e simplă și neagră. Cu puțină îngăduință ar putea trece drept un costum de baie.

— Scuză-mă, îi spun veselă lui Nico și mă dezbrac în chiloți și sutien. Nu mai pot sta. Mă duc să înot cu fiul meu.

După ce m-am bălăcit vreo jumătate de oră cu Noah în apa azurie a Mării Egee, viața e minunată. Soarele după-amiezii târzii îmi arde umerii, simt gust de apă sărată și mă doare burta de cât am răs.

— Sunt un rechin! Noah vine spre mine prin apa de la mal. Mami, sunt un rechin care stropește!

Mă stropește cu foc și nici eu nu mă las mai prejos, apoi ne rostogolim amândoi pe nisipul fin de la fund.

O să fie bine, îmi spun brusc, cuprinzându-i în brațe trupușorul subțire. Amândoi o să fim bine. Daniel n-are decât să se mute în Los Angeles dacă vrea. E un loc potrivit pentru el, de fapt. Acolo sunt la căutare oamenii de plastic.

Îi zâmbesc larg lui Noah, care înoată lângă mine.

— Nu-i așa că e plăcut?

— Unde e mătușica Lottie? mă întreabă el. Ai zis c-o s-o vedem.

— E ocupată, zic, pe un ton liniștitor. Dar sunt sigură c-o s-o vedem.

De fiecare dată când mă uit la iaht, profilându-se masiv pe fundalul golfului, mă întreb nelămurit ce s-o întâmpla acolo. Faza ciudată e că, pe când eram în Anglia, problemele lui Lottie mi se păreau foarte aproape, importante și urgente. Iar acum, că sunt aici, mi se par undeva departe.

Nu e viața mea. *Nu* e viața mea.

Brusc mi se pare că-mi aud numele. Mă întorc instinctiv și îl văd pe Lorcan pe țărm, arătând stingher în costumul lui la patru ace.

— Trebuie să-ți spun ceva! îmi strigă înfundat.

— Nu te aud! îi răspund fără să mă mișc.

Nu mai am de gând să fug de colo-colo. Chiar dacă vrea să-mi spună că Lottie are gemeni cu Ben, care s-a aflat că ar fi un lider nazist, pot să mă pun la curent și mai târziu.

— Fliss! mă strigă din nou.

Îi fac un semn cu mâna care vrea să însemne „Sunt ocupată cu Noah; vorbim mai târziu“, dar nu sunt sigură că înțelege.

— Fliss!

— *Înot!*

Un soi de emoție pare să i se ivească pe chip. Cu o mișcare bruscă, își trânteste servieta pe nisip și intră hotărât în apă, fără să-și scoată pantalonii și pantofii. Pășește grăbit prin apă până ce ajunge la noi, apoi se oprește. Apa îi ajunge până la coapse. Am amuțit de uimire. Noah, care a tot exclamat pe măsură ce se apropia Lorcan, izbucnește în hohote de râs.

— N-ai auzit de slip până acum, nu-i așa? spun, încercând să nu râd.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Mă privește încruntat, ca și cum e numai vina mea.

— Spune-mi.

Se lasă o tăcere prelungită, tulburată doar de zgomotul valurilor, de murmurul conversațiilor de pe plajă și de țipătul unui pescăruș. Privirea lui e și mai intensă ca de obicei și își tot trece mâna prin păr, ca și cum ar vrea să-și pună gândurile în ordine. Inspiră adânc o dată și încă o dată, dar nu spune nimic.

O barcă de cauciuc plină de copii se apropie de noi, apoi se îndepărtează. Și Lorcan *tot* nu spune nimic. Cred că va trebui s-o fac eu în locul lui.

— Lasă-mă să ghicesc, spun blând. Într-o ordine aleatorie: Realizezi că am avut dreptate. Ți-e greu. Ai vrea să vorbim despre asta la un moment dat. Te întrebă ce cauți aici, ținându-te după Ben, când el trădează toate lucrurile pe care le consideri tu importante. Îți vezi deodată viața într-o altă lumină și te gândești că trebuie să schimbi ceva. Fac o pauză. Și îți pare rău că nu ți-ai adus slipul.

Se lasă încă o tăcere prelungită. Îi zvâcnește un mușchi în colțul gurii și simt o teamă subită. Oare am mers prea departe?

— Ești pe-aproape, spune într-un final. Dar ți-au scăpat câteva lucruri. Face un pas prin apă, stârnind vălvurele. Nimeni n-a înțeles lucrurile cum le înțelegeți tu. Nimeni nu m-a *provocat* cum o faci tu. Ai avut dreptate în legătură cu Ben. Ai avut dreptate în legătură cu poza mea de pe site. M-am uitat din nou la ea și știi ce-am văzut? Face o pauză. „Cine naiba ești? Ce te uiți la mine? N-am timp de prostii“.

Zâmbesc involuntar.

— Și ai dreptate, Dupree Sanders nu e compania mea, continuă el, cu maxilarul încordat. Poate mi-aș dori să fie, dar nu e. Dacă Ben chiar vrea să vândă, n-are decât. Jernakov o să închidă fabrica în maximum șase luni, dar asta e. Nimic nu e veșnic.

— N-o să-ți fie necaz dacă se întâmplă? insist, fără să vreau. Ai investit atâta în companie.

— Poate, încuviințează, cu un aer grav. Pentru o vreme. Dar până și necazul trece în cele din urmă. Amândoi trebuie să credem asta. Nu-i așa?

Îmi întâlnește privirea și simt un val de compătimire pentru el. Implicarea emoțională e jocul cel mai periculos dintre toate.

— Te-ai înșelat într-o privință, însă, adaugă Lorcan, înviorat subit. Te-ai înșelat amarnic. Mă *bucur* că nu mi-am adus slipul.

Și, zicând asta, își scoate haina și o aruncă spre țärm. Cade în apă și Noah plonjează entuziasmat spre ea.

— Uite! exclamă el ridicând-o. Am prins-o!

Râde încântat când Lorcan își scoate un pantof, apoi pe celălalt, și-i aruncă tot înspre țärm.

— S-au *scufundat*! Pantofii tăi s-au scufundat!

— Noah, poți să te scufunzi să scoți pantofii lui Lorcan, spun, râzând, și să-i pui pe plajă? Cred că are de gând să înoate în chiloți.

— În chiloți! zbiară Noah. În chiloți!

— În chiloți, îi zâmbește larg Lorcan. Cum altfel?

Lottie

Privind spre țărnm, văd siluetele minuscule ale oamenilor care înoată în mare. Soarele la apus aruncă umbre lungi pe plajă. Copiii țipă, îndrăgostiții se îmbrățișează și familiile se joacă împreună. Și brusc mi-aș dori din toată inima să fiu asemenea lor. Oameni pur și simplu în vacanță, fără o viață complicată, fără soți bizari și egocentrice, fără decizii dezastruoase pe care trebuie să le dreagă.

Am detestat iahtul din clipa în care am urcat la bord. Iahturile sunt *oribile*. Totul e îmbrăcat în piele albă și mi-e teamă să nu las vreo urmă, iar Iuri Jernakov mi-a aruncat o singură privire, ca și cum ar fi zis „Nu, n-ai șanse să devii a cincea mea nevastă“. Am fost exilată pe dată în compania a două rusoaice siliconate. Sunt atât de pline de silicon, încât îmi amintesc de figurinele cu animale făcute din baloane și singura lor tentativă de a face conversație a fost să mă întrebe: „Tu ce marcă exclusivistă de oglindă de buzunar folosești?“.

A mea e de la Body Shop, așa că n-am ajuns prea departe.

Sorb din mojito și aștept să mi se înece necazurile. Dar, în loc să dispară, îmi dau târcoale, din ce în ce mai aproape. Totul e un dezastru.

Totul e oribil. Realizez că-mi vine să plâng. Dar nu pot să plâng. Sunt pe un iaht de fițe. Trebuie să strălucesc și să-mi adâncesc cumva decolteul.

Mă aplec peste balustrada punții pe care stau și mă întreb cât o fi până jos. Oare aș putea să sar?

Nu. S-ar putea să mă accidentez.

Dumnezeu știe pe unde o fi Ben. De când am ajuns e insuportabil, se tot dă mare și se umflă în pene și i-a spus lui Iuri Jernakov de vreo cinspe ori că are de gând să-și ia și el un iaht.

Îmi strecor mâna în buzunar. Un gând îmi tot stă pe creier, ca un om foarte răbdător care nu vrea să se dea bătut. Același gând, foarte simplu. Îmi stăruie în minte de câteva ore bune. *Aș putea să-l sun pe Richard. Aș putea să-l sun pe Richard.* L-am tot ignorat, dar acum nu-mi mai amintesc toate motivele pentru care n-ar fi o idee bună. Mi se pare o idee incitantă. O idee fericită. Aș putea pur și simplu să-l sun. Chiar acum.

Știi că Fliss mi-ar spune să n-o fac, dar nu e viața ei, nu-i așa?

Nu prea știu ce vreau să-i spun. De fapt, cred că nu vreau să-i spun nimic. Vreau doar să refac legătura cu el. Ca atunci când întinzi mâna și strângi mâna altcuiva. Exact așa: vreau să-l iau de mână de la distanță prin eter. Și, dacă își va retrage mâna, atunci o să știu cum stau lucrurile.

Le văd pe cele două rusoaice urcând pe punte și mă ascund repede după colț, să nu mă repereze. Îmi scot telefonul, mă uit o clipă la el, apoi apăs hotărâtă pe tastatură. Când sună, inima începe să-mi gonească și mă ia cu amețală.

— Bună ziua, ați sunat la Richard Finch.

A intrat mesageria. Simt un gol în stomac și închid. Nu pot să-i las un mesaj. Un mesaj nu e deloc o strângere de mână. E ca un bilet. Și nu știu ce să-i scriu în biletul ăla. Nu prea.

Încerc să-mi imaginez ce face acum. N-am idee cum arată viața lui în San Francisco. Poate se

trezește? Face un duș? Nici măcar nu știu cum arată apartamentul lui. E departe de mine acum. Brusc simt lacrimi în ochi și mă uit abătută la telefon. Oare aș putea să încerc din nou? Ar însemna că-l hărțuiesc?

— Lottie! Aici erai!

A apărut Ben, însoțit de Iuri. Îmi bag telefonul în buzunar și mă întorc spre ei. Ben s-a îmbujorat la față de la băutură și mi se strânge inima când îl văd. Are un aer surescitat, ca un copilaș care a stat treaz până târziu.

— Ne pregătim să bem niște șampanie în cinstea încheierii afacerii, spune agitat. Iuri are o sticlă de Krug foarte veche. Vrei să bei un pahar cu noi?

Arthur

Tinerii! Mereu grăbiți, neliniștiți, doritori să aibă toate răspunsurile *acum*. Mă obosesc, biete făpturi mereu chinuite.

Nu vă întoarceți, le spun mereu. *Nu vă întoarceți*.

Tinerețea e tot unde-ați lăsat-o și acolo ar trebui să rămână. Orice merita să luați cu voi în călătoria voastră prin viață ați luat deja.

De douăzeci de ani le tot spun asta, dar oare mă ascultă? Pe naiba. Uite încă unul chiar acum. Gâfâie și-și trage sufletul, tocmai ajuns în vârf. Trecut de treizeci și cinci de ani, așa zice. Destul de arătos, cum stă profilat pe cerul albastru. Aduce un pic cu un politician. Oare asta voiam să zic? Poate cu o vedetă de film.

Nu-mi amintesc figura lui din vremurile de demult. Nu că asta ar însemna ceva. În ultimul timp de-abia dacă-mi mai recunosc propriul chip când mă uit în oglindă. Îl observ măsurând cu privirea împrejurimile, uitându-se la mine cum stau pe scaun sub măslinul meu preferat.

— Tu ești Arthur? mă întreabă brusc.

— M-ai prins.

Îl studiez cu un ochi format. Pare un tip cu bani. Poartă un tricou polo din alea scumpe, de firmă. Probabil c-ar avea de unde să dea câteva whisky-uri duble.

— Poate vrei să bem un pahar, spun, pe un ton amabil.

Întotdeauna e mai bine să aduci vorba de băutura de la început.

— Nu vreau să beau, zice. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Nu-mi pot reține un căscat. Așa de previzibil! Vrea să știe ce s-a întâmplat. Încă un bancher care trece prin criza vârstei mijlocii și se întoarce la locurile tinereții. La locul crimei. Las-o așa, îmi vine să-i spun. Fă stânga-mprejur. Întoarce-te la viața ta de adult, plină de probleme, n-o să găsești răspunsul aici.

Dar nu m-ar crede. Niciodată nu mă cred.

— Dragul meu, îi spun blând. Te-ai maturizat. Asta s-a întâmplat.

— Nu, răspunde grăbit, ștergându-și fruntea transpirată. Nu înțelegi. Sunt aici cu un scop. Ascultă-mă.

Înaintează câțiva pași, o siluetă impunătoare în razele de soare ce se revarsă din spatele lui, cu o expresie hotărâtă pe chipul frumos.

— Sunt aici cu un scop, repetă. Nu voiam să mă implic – dar nu mă pot abține. Trebuie. Vreau să știu *ce s-a întâmplat exact în noaptea incendiului.*

Lottie

Când îmi țin seminarul pe tema „Cum să-ți folosești slujba în scopul dezvoltării personale“ în fața angajaților de la Blay Pharmaceuticals, unul din subiectele abordate este: *Din orice poți învăța câte ceva*. Iau o situație care apare frecvent la locul de muncă, facem un brainstorming și apoi o listă cu titlul „Ce ai învățat din asta“.

După ce-am petrecut două ore pe iahtul lui Iuri Jernakov, lista mea ar suna în felul următor:

- N-o să-mi injectez niciodată buzele.
- De fapt, nu m-aș supăra dacă aș avea un iaht.
- Krug este băutura zeilor.
- Iuri Jernakov e putred de bogat.
- Lui Ben îi ieșise limba de-un cot. Și ce-a fost cu toate glumele alea penibile lingușitoare?
- Orice și-ar închipui Ben, Iuri nu e interesat de „proiecte comune“. Singurul lucru despre care a vrut să vorbească a fost casa.
- După părerea mea, Iuri o să închidă fabrica de hârtie. Ben nu pare să realizeze.
- Cred că Ben s-ar putea să fie cam bătut în cap.
- N-ar fi trebuit pentru nimic în lume s-o luăm pe plajă la întoarcere.

Asta a fost marea noastră greșală. Ar fi trebuit să-l rugăm pe Iuri să ne lase mai sus pe coastă. Pentru că, de cum am coborât pe plajă, ne-a atacat Nico.

— Domnule Parr, doamnă Parr! Ați ajuns la țanc pentru ceremonia de premiere!

— Poftim?

Ben i-a aruncat o privire nu prea politicoasă.

— Știi tu, i-am dat un cot. „Fericitul cuplu al săptămânii.“

N-aveam cale de scăpare. Acum ne învârtim printre vreo douăzeci alți oaspeți, bând cocktailuri și ascultând o formație care cântă *Some Enchanted Evening*. Toată lumea vorbește despre faptul că iahtul lui Iuri Jernakov e ancorat în golf. L-am auzit pe Ben spunând de cel puțin cinci ori că am fost acolo mai devreme și-am băut Krug. De fiecare dată îmi vine să intru în pământ de rușine. Și cât de curând va trebui să urcăm pe podium și să primim trofeul „Fericitul cuplu al săptămânii“. Ceea ce e absurd.

— Crezi că ne-am putea sustrage? îi șoptesc lui Ben într-un moment de liniște. Hai să recunoaștem, nu suntem tocmai „Fericitul cuplu al săptămânii“.

Ben mă privește ca și cum n-ar înțelege.

— De ce nu?

De ce *nu*? Vorbește serios?

— Pentru că deja vorbim despre divorț! mă răstesc la el înfundat.

— Dar încă suntem fericiți, spune, ridicând din umeri.

Fericiți? Cum o putea să fie fericit? Mă uit furioasă la el și deodată îmi vine să-l pocnesc. N-a luat niciodată în serios căsătoria noastră. Niciodată. A fost doar o diversiune. O nebunie trecătoare. Ca atunci când mi s-a pus mie pata pe tricotaje scandinave și mi-am cumpărat o mașină de tricotat.

Dar o căsătorie nu e o mașină de tricotat! Aproape că-mi vine să-i strig în față chestia asta. Totul e o farsă. Vreau să plec.

— Ah, doamnă Parr. Nico apare din nou, ca un vultur, ca și cum ar bănuși că eram cât pe-aci să fug. Suntem aproape gata să înmănăm trofeul.

— Minunat.

Sarcasmul meu e atât de evident, încât tresare.

— Doamnă, îmi cer scuze încă o dată pentru neplăcerile pe care le-ați suferit în decursul acestei vacanțe. După cum spuneam, vă oferim, drept compensație, un weekend special pentru două persoane într-unul din apartamentele noastre de lux, cu toate mesele incluse, plus o sesiune de scufundări.

— Nu prea cred că e o compensație potrivită, spun, privindu-l furioasă. Ne-ai distrus luna de miere. Ne-ai distrus căsătoria.

Nico își lasă privirea în pământ.

— Doamnă, îmi pare nespus de rău. Dar, trebuie să vă spun, n-a fost ideea mea, n-am făcut-o din proprie inițiativă. A fost o mare greșeală din partea mea, pe care o voi regreta veșnic, dar ideea inițială i-a aparținut...

— Știu, îl întrerup. Surorii mele.

Nico dă din cap. Pare atât de abătut, încât simt o undă de compătimire. Știu cum e Fliss. Când își pune ceva în cap, nimeni n-o poate refuza.

— Uite ce e, Nico, spun într-un final, e în regulă. Nu te învinovățesc pe tine. Știu cum e soră-mea. Știu că a tras sforile din Londra, ca un păpușar.

— Era foarte hotărâtă, spune, plecându-și din nou capul.

— Te iert. Îi întind mâna. Pe ea n-o iert, adaug repede. Dar pe tine te iert.

— Doamnă, nu merit atâta bunătate. Îmi sărută mâna. Vă doresc numai fericire.

În timp ce se îndepărtează, mă întreb ce-o face Fliss acum. În mesajul pe care mi l-a lăsat, zicea că vine la hotel. Poate o să sosească mâine. Ei, poate că n-o să vreau s-o văd.

Mai iau câteva guri din cocktail și conversez cu o femeie în albastru despre ce tratament de relaxare e cel mai bun, încercând totodată s-o evit pe Melissa. Tot încercă să afle cu ce ne ocupăm *mai exact* eu și Ben și mă tot întreabă dacă nu e cam periculos să umblu cu un pistol în poșetă. Și brusc formația se oprește din cântat și Nico a

urcat pe scenă. Bate de câteva ori în microfon și zâmbește larg mulțimii care s-a adunat.

— Bine ați venit! spune. Suntem onorați să vă vedem aici, la gala noastră. Întocmai cum Afrodita este zeița dragostei, Amba este casa dragostei. Și în seara aceasta sărbătorim un cuplu foarte special. Ei sunt aici în luna de miere și au câștigat premiul nostru pentru „Fericitul cuplul al săptămânii“: Ben și Lottie Parr.

În jurul nostru se aud aplauze și Ben îmi dă un cot.

— Haide.

— Vin! spun îmbufnată.

Îmi croiesc drum de-a lungul plajei până la podium și urc, clipind când îmi bate în ochi lumina unui reflector.

— Felicitări, scumpă doamnă! exclamă Nico întinzându-mi un trofeu mare de argint în formă de inimă. Vă ofer amândurora coroanele...

Coroane?

Înainte să zic ceva, Nico ne pune pe cap câte o coroană de plastic argintată. Îmi leagă repede o eșarfă de satin peste umăr, apoi se retrage.

— Perechea câștigătoare!

Publicul aplaudă din nou și eu schițez un zâmbet forțat sub lumina reflectoarelor. Chestia asta e oribilă. Un trofeu, o coroană și o eșarfă? Mă simt ca o regină a frumuseții, mai puțin partea cu frumusețea.

— Și acum îi rugăm pe fericiții câștigători să ne spună câteva cuvinte!

Nico îi întinde microfonul lui Ben, care mi-l întinde prompt mie.

— Bună seara tuturor! Vocea mea se aude foarte tare și mă strâmb. Vă mulțumesc foarte mult pentru această... onoare. Ei bine, evident suntem un cuplu foarte fericit. Suntem nespuse de fericiți.

— Foarte fericiți, adaugă Ben la microfon.

— În culmea fericirii.

— A fost luna de miere perfectă.

— Când Ben m-a cerut în căsătorie, nici nu bănuiam că voi fi atât... atât de fericită. Nespuse de *fericită*.

Brusc, din senin, simt cum îmi alunecă o lacrimă pe obraz. Nu mă pot abține. Când îmi amintesc momentul din restaurant, în care am acceptat extaziată cererea în căsătorie a lui Ben, mi se pare că mă gândesc la altcineva. La o nebună care a pierdut orice simț al realității. Ce-o fi fost în capul meu? Când m-am măritat cu Ben a fost ca și cum aș fi băut patru vodci duble. Preț de-o clipă doar mi-au amorțit durerea și m-am simțit grozav. Dar acum a venit mahmureala de după și nu e deloc plăcută.

Zâmbesc și mai larg și mă aplec spre microfon.

— Suntem atât de fericiți, repet cu emfază. Totul a mers așa de lin și n-a existat nici măcar un moment tensionat între noi. Nu-i așa, dragule?

Simt încă două lacrimi pe obraz. Sper c-o să treacă drept lacrimi de fericire.

— Cât de minunat ne-am simțit, adaug, ștergându-mi lacrimile. A fost superb, idilic. A fost absolut perfect și n-am putea fi mai fericiți...

Mă opresc brusc, observând trei siluete care-și croiesc drum pe plajă, venind dinspre mare. Sunt înfășurați cu toții în prosoape, dar chiar și-așa...

Să fie....?

Nu. Imposibil.

Lângă mine, Ben se uită în aceeași direcție și-a rămas cu gura căscată.

— Lorcan? Îmi smulge microfonul din mână și strigă tare. Lorcan! Ce pizda mă-sii? De cât timp ești aici?

— Mătușică Lottie! strigă silueta mai mică, zărindu-mă brusc. Mătușică Lottie, ai coroană!

Dar eu mă uit consternată la a treia persoană.

— *Fliss?*

Fliss

Am încremenit. Mă uit fix la ea, fără să pot scoate o vorbă. Nu așa aveam de gând să-i dau de veste lui Lottie că sunt aici, în Ikonos.

— *Fliss?* repetă, de data asta pe un ton tăios, care mă face să tresar.

Ce să-i zic? Ce pot să-i zic? De unde să încep?

— Fliss!

Nico se mișcă mai repede decât mine și-i ia microfonul din mână lui Ben.

— Și iat-o și pe sora fericitului cuplu! spune, adresându-se publicului. V-o prezentăm pe Felicity Graveney, redactor-șef la *Pincher Travel Review*. Se află aici pentru a scrie o evaluare specială de cinci stele a hotelului! Zâmbește larg. Și, după cum vedeți, a savurat plăcerile pe care la oferă Marea Egee.

Cei din public râd politicoș. Trebuie să recunosc, ce-i al lui i-al lui. Nu scapă nici o ocazie să se promoveze.

— Acum, haideți să invităm toată familia pe scenă! Ne poștește pe mine, Lorcan și Noah să urcăm pe podium. O poză de familie pentru albumul nostru special din luna de miere. Strângeți-vă laolaltă!

— Ce *naiba* cauți aici?

Când se întoarce spre mine, Lottie mă privește furibundă.

— Îmi pare rău, spun moale. Îmi pare nespus de rău. Am crezut... Am vrut...

Mi s-a uscat gura. Nu-mi găsesc cuvintele. E ca și cum mi-au simțit vinovăția și-au șters putina.

— Bună, mătușică Lottie! o salută Noah entuziast. Am venit să-ți facem o vizită în vacanță!

— Văd că l-ai vârât și pe Noah în povestea asta, exclamă Lottie. Bravo!

— Toată lumea, zâmbiți! strigă fotograficul. Uitați-vă la mine!

Trebuie să mă adun. Trebuie să-mi cer scuze. Cumva.

— OK, ascultă-mă, încep repede, chiar când se declanșează blițul, aproape orbindu-mă. Îmi pare foarte, foarte rău. N-am vrut să-ți distrug luna de miere. Am vrut doar... nu știu. Să te ocrotesc. Dar îmi dau seama că trebuie să încetez. Ești om în toată firea, ai viața ta, am făcut o greșală imensă și sper doar că mă vei putea ierta. Și sunteți o pereche minunată. Mă întorc spre Ben. Bună, Ben, încântată de cunoștință. Sunt Fliss, cumnata ta. Îi întind mâna stingherită. Bănuiesc c-o să ne tot întâlnim când petrecem Crăciunul în familie sau chestii de-astea...

— Uitați-vă încoace! strigă fotograficul și ne întoarcem cu toții, foarte ascultători.

— Așadar tu ai pus la cale *totul*? Inclusiv ce s-a întâmplat la Heathrow?

Lottie întoarce capul și-mi vede expresia spăsită.

— Cum ai *putut*? Și uleiul de arahide! M-a durut ca naiba!

— Știu, știu, suspin, gata să izbucnesc în plâns. Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare nespus de rău. Voiam doar să te ocrotesc.

— Mereu încerci să mă ocrotești! Nu ești *mama*!

— Știu că nu sunt, spun cu voce tremurătoare. Știu.

Ne privim în ochi și, deodată, parcă ne unește ceva, dincolo de cuvinte, amintiri pe care doar

surorile le împărtășesc. Amintirea mamei. Viața noastră. Motivele pentru care am ajuns cine suntem azi. Apoi în ochii ei se stinge ceva și momentul a trecut. Expresia ei redevine distantă și intransigentă.

— Zâmbiți larg... ne spune fotograficul dând din mâini. Uitați-vă înapoi!

— Lottie, mă vei ierta vreodată?

Îi așteaptă răspunsul cu răsuflarea tăiată.

Se lasă o tăcere prelungită, chinuitoare. Nu știu în ce parte va înclina balanța. Privirea ei e absentă și știu că nu trebuie s-o grăbesc.

— Zâmbiți! Zâmbiți larg, frumos! ne tot îndeamnă fotograficul.

Dar eu nu pot să zâmbesc și nici ea. Realizez că mi-am încordat pumnii. Și degetele de la picioare.

Într-un final Lottie își întoarce privirea spre mine. Expresia îi e disprețuitoare, dar parcă ura i-a mai pierit. Îmi alunecă prosopul și profit de ocazie să-l înfășor mai strâns în jurul meu.

— Așa deci, zice aruncându-mi o privire. Chiar ai înotat în *lenjerie*?

Îmi vine să chiui în sinea mea. Îmi vine s-o iau în brațe. În limbajul nostru secret asta înseamnă că m-a iertat. Știu că încă n-am scăpat definitiv – dar măcar există speranță.

— Costumele de baie sunt complet depășite, răspund pe un ton la fel de degajat. Nu știi?

— Îmi plac chiloții tăi, spune cu o indiferență studiată.

— Mersi.

— Chiloți! strigă Noah. Chiloți! Hei, mătușică Lottie, vreau să te întreb ceva, adaugă vorbăreț. Ai vârât cârnatul în savarină?

— Poftim? tresare. Vrea să spună...

Se uită șocată la mine.

— Ai vârât cârnatul în savarină până la urmă?

— Noah! Nu e... nu e treaba ta! De ce n-aș fi făcut-o? Oricum, de ce mă întrebi?

Pare așa de fâstăcită, încât mă uit atent la ea. După cum se poartă, mai c-aș crede... *mai c-aș crede că...*

— Lotts? întreb, făcând ochii mari.

— Mai taci! spune furioasă.

O, Doamne. S-a dat de gol.

— N-ați făcut-o?

Rotițele mi se învârt într-o veselie. N-au făcut-o încă. De ce? Oare de ce?

— Nu mai vorbi despre asta! Pare gata să izbucnească în lacrimi. Nu-ți mai băga nasul în căsnicia mea! Nu-ți mai băga nasul în luna mea de miere! Nu-ți mai băga nasul în nimic!

— Lottie? Mă uit și mai atent la ea. Are lacrimi în ochi și îi tremură buzele. Te simți bine?

— Sigur că mă simt bine! explodează din senin. De ce nu m-aș simți bine? Am cea mai fericită căsnicie din lume! Sunt cea mai norocoasă fată din lume și sunt complet, absolut, incredibil de...

Se oprește și se freacă la ochi ca și cum nu i-ar veni să creadă ce vede.

Mă chiorăsc dincolo de ea, încercând să disting ceva, și brusc văd la ce se uită. E o siluetă. Un bărbat. Străbate plaja înspre noi, cu un mers inconfundabil, greoi, hotărât. Lottie a pălit așa de tare, că mi-e să nu leșine – și nici n-ar fi de mirare. Mă uit uluită la silueta bine cunoscută, trecând în revistă posibilitățile. S-a jurat c-o să stea deoparte. Atunci, ce naiba caută aici?

Lottie

Cred c-o să am un atac de cord. Sau un atac de panică. Sau un altfel de atac. Sângele îmi coboară din cap în picioare și apoi mi se urcă din nou la cap, ca și cum și-ar fi uitat cursul normal. Nu pot să respir. Nu pot... să fac *nimic*.

E Richard. Aici.

Nu e la milioane de kilometri depărtare, ducând o viață nouă, în care a uitat de existența mea. E aici, în Ikonos. Și străbate plaja, venind spre mine. Clipesc de mai multe ori, înfiorată; nu pot să scot o vorbă. N-are nici o logică. E în San Francisco. Ar trebui să fie în San Francisco.

Acum își croiește drum prin public. Tremur tot mai tare pe măsură ce se apropie. Ultima dată l-am văzut în restaurantul ăla, când i-am refuzat cererea în căsătorie pe care nu mi-o făcuse. Pare să se fi întâmplat acum o mie de ani. De unde o fi știut unde sunt?

Mă uit atent la Fliss, dar pare la fel de șocată ca mine.

Și acum e în fața scenei și se uită la mine cu ochii lui negri pe care-i iubesc și cred c-o să clachez. Reușisem să mă stăpânesc cât de cât, dar acum s-a găsit să apară el...

— Lottie, spune și vocea lui sună la fel de profundă și de mângâietoare ca întotdeauna. Știi că te-ai ... m-m – pare că i-e greu să pronunțe cuvântul,

măritat. Știu că te-ai măritat. Și îți doresc tot binele din lume.

Face o pauză, gâfâind. În jurul lui, toată lumea a amuțit. Toți ne privesc fascinați.

— Felicitări!

Îi aruncă o privire rapidă lui Ben, apoi privește în altă parte, ca și cum Ben ar fi vreo făptură hidoasă la care nu se poate uita.

— Mulțumesc, mormăi într-un final.

— Ei, nu te rețin prea mult. Dar am vrut doar să-ți spun ceva. N-ai provocat tu incendiul.

— Poftim?

Mă uit lung la el, fără să pricep ce-mi spune.

— N-ai provocat tu incendiul, repetă. O altă fată a fost de vină.

— Dar ce... cum... Simt un nod în gât. De unde ai...

— Fliss mi-a spus că te gândeai că tu l-ai provocat. Știam că ești probabil terminată și nu-mi venea să cred. Așa că m-am dus acolo să aflu adevărul.

— Ai fost la pensiune? întreb uimită.

— Am vorbit cu prietenul tău, Arthur, încuviințează Richard. L-am pus să scoată rapoartele de la poliție. M-a lăsat să le deschid și să le parcurg pe toate. Și se vedea clar. Focul n-a pornit din camera ta. A pornit de undeva de deasupra bucătăriei.

Pentru o clipă e așa o învolburare de gânduri în mintea mea, că nu pot să spun nimic. Nu se aude nici musca. Nu se aude decât steagul care flutură în adierea brizei.

— Ai fost la pensiune? repet într-un final, cu voce poticnită. Ai făcut toate astea? Pentru *mine*?

— Desigur, spune Richard, ca și cum ar fi evident.

— Deși m-am măritat cu altcineva?

— Desigur, repetă.

— De ce?

Richard îmi aruncă o privire uimită, ca și cum ar spune „Chiar trebuie să întrebi?”.

— Pentru că te iubesc, spune calm. Scuze, îi spune lui Ben.

Fliss

Dintre toate momentele pe care le-am trăit vreodată, pe ăsta nu-l voi uita în veci. Îmi țin respirația. S-a lăsat o liniște perfectă. Lottie se uită fix la Richard, fascinată, cu ochii mari. Eșarfa pe care scrie „Fericitul cuplu al săptămânii“ strălucește în lumina reflectoarelor și coroana i-a alunecat de pe creștet.

— Păi... păi... Cuvintele par să-i fi rămas în gât. Păi, și eu te mai iubesc! Își smulge coroana de pe cap. Te iubesc!

Richard tresare șocat.

— Dar...?

Arată spre Ben.

— A fost o greșeală! spune aproape în hohote. Totul a fost o greșeală! Și m-am gândit la tine tot timpul, dar tu plecaseși la San Francisco, dar acum ești aici... Se întoarce brusc spre mine, cu fața udă de lacrimi. Fliss? Tu l-ai adus pe Richard?

— Hm... oarecum, spun precaută.

— Atunci și pe tine te iubesc. Mă îmbrățișează. Fliss, te iubesc.

— Oh, Lotts.

Îmi dau și mie lacrimile acum.

— Te iubesc. Vreau doar să ai o viață cât mai fericită.

— Știu.

Mă strânge în brațe, apoi se întoarce și sare de pe scenă, drept în brațele lui Richard, care o îmbrățișează strâns de tot.

— Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna! spune ea, cu capul în umărul lui. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna! N-am putut îndura gândul! N-am putut *îndura*.

— Nici eu. Se uită precaut la Ben. Singurul necaz e că ești căsătorită.

— Știu, spune abătută. Știu. Dar nu vreau să fiu.

Mi s-a aprins becul. Acum e momentul să acționez! Sar de pe scenă și o bat pe Lottie pe umăr.

— Lotts! Spune-mi ceva. E important.

Când se întoarce, îi pun mâinile pe umeri.

— Ați – mă uit la Noah – ați vârat cârnatul în ecler? Ați făcut-o? Spune-mi adevărul! E important!

Lottie

Ce rost are să mai mint?

— Nu! spun aproape sfidător. N-am făcut-o! Suntem niște escroci. Nu suntem un cuplu fericit; de fapt, nici măcar nu suntem un cuplu! Poftim.

Mă întorc spre Melissa, care a urmărit totul cu jind alături de ceilalți.

— Poftim coroana. Ia și eșarfa.

Mi-o smulg și înhaț trofeul din mâna lui Ben.

— Ia tot! Am mințit de la bun început.

I le pun pe toate în brațe și ea se uită lung la mine, cu ochii mijiți.

— Păi, și faza cu prima întâlnire la morgă?

— A fost o minciună, încuviințez.

— Partida de sex pe biroul procurorului general?

— O minciună sfruntată.

— Știam eu! Se întoarce triumfătoare spre soțul ei. Nu ți-am zis?

Își pune coroana pe cap și ridică trofeul.

— Asta ne aparține nouă, cred. Noi suntem Fericitul cuplu al săptămânii, vă mulțumim tuturor...

— Pentru Dumnezeu, Melissa, se răstește Matt la ea. Nu, dă-o dracului de treabă, nu suntem.

Între timp, Richard mă privește încordat.

— Așadar, chiar n-ați...?

— Nici măcar o dată.

— Daaaaaa! Gestul lui victorios exprimă o bucurie nemărginită. Te-am făcut. Am câștigat! Daaaaa!

Arată mai agresiv decât a arătat vreodată.
Doamne, îl ador.

— Ai străbătut jumătate de lume de dragul meu.

Mă cuibăresc din nou cu capul pe umărul lui.

— Desigur.

— Și apoi ai venit până aici.

— Desigur.

Nu știu de ce m-am gândit vreodată că Richard n-ar fi romantic. Nu știu de ce ne-am despărțit de fapt. Mi-am lipit urechea de pieptul lui și aud ritmul cunoscut, liniștitor, al inimii lui. Aici vreau să rămân pentru totdeauna. M-am desprins de restul lumii, deși aud înfundat vocile celorlalți.

— Poți să obții anularea căsătoriei, repetă Fliss. Înțelegi, Lottie? E minunat! Poți să obții o *anulare*.

— Se spune „să vâri cârnatul în savarină“, repetă Lorcan. În *savarină*.

Fliss

Ei bine, a avut dreptate cu apusurile. N-am mai văzut așa un spectacol în viața mea. Soarele alunecă încet, tivind cerul cu lumină, și, în vreme ce coboară, împrăștie raze trandafirii și portocalii, într-o văpaie atât de violentă, încât îmi amintește de unul din super-eroii lui Noah. „*Apus*“ sună prea pasiv; sugerează ceva mărunț. Țsta e mai curând un fel de „*a-bum!*“. „*A-las'-că-vezi-tu!*“

Mă uit la chipul lui Noah, îmbujorat de lumină, și îmi spun din nou „O să-i fie bine“. Pentru prima dată de nici nu știu când, nu mai simt neliniște, stres sau furie. O să-i fie bine. O să se descurce. Și eu o să mă descurc. Totul e în regulă.

A fost o experiență stranie. Eliberatoare și stânjenitoare, jenantă și plină de bucurie, stranie și minunată, toate la un loc. Nico ne-a mânat vioi spre o masă din restaurantul de pe plajă și toți cinci am stat și-am mâncat aperitive care îți duc papilele gustative la extaz și miel înăbușit care te face să plângi de bucurie.

Mâncarea de-aici chiar e delicioasă. Trebuie neapărat să accentuez chestia asta în articol.

S-au pus multe întrebări. S-au spus multe povești. Și lumea se săruta întruna.

Eu și Lottie suntem... bine. Cred. Au mai rămas câteva puncte nevralgice între noi, dar am avut

totodată un fel de revelație. Suntem pe cale să înțelegem, încet-încet, ce rol jucăm una pentru cealaltă, ceea ce vom lămurii, poate, mai târziu. (Sau n-o să ne oboșim și-o să ne vedem de viață, cel mai probabil.)

Lorcan a fost geniul ascuns. A tot schimbat subiectul când conversația risca să devină stânjenitoare, a comandat un vin minunat și a întreținut un fel de joc în care ne tot împungeam cu genunchii pe sub masă, lucru care mi-a plăcut. Îmi place. Nu numai că mă atrage fizic, chiar îmi place.

Cât despre Ben, a dispărut. Ceea ce e de înțeles. Odată ce a devenit limpede că fusese respins în public de proaspăta sa soție pentru un alt bărbat, a șters-o. Nu-l pot învinovăți. Bănuiesc că și-a găsit consolarea într-un bar pe undeva.

Richard și Lottie au plecat să se plimbe pe plajă și Noah culege pietre pe țârm, așa că suntem doar eu și Lorcan, așezați pe un zid jos, cu picioarele goale în nisip. Mirosul de mâncare dinspre restaurant se împletește cu mirosul sărat de mare și cu parfumul discret al after-shave-ului lui, care îmi trezește tot soiul de amintiri.

Nu numai că-mi place, dar mă și atrage. La nebunie.

— Ah, stai așa. Ți-am luat ceva, spune brusc.

— Mi-ai *luat* ceva? mă uit lung la el.

— Nu e mare lucru. L-am pus deoparte... Așteaptă un pic.

Se îndreaptă spre restaurant și îl urmăresc intrigată. După câteva momente revine cu un ghiveci în mână. Un ghiveci în care e un măslin micuț, mai exact.

— Pentru curticica ta, spune el și îl privesc uluită.

— L-ai cumpărat pentru mine?

Sunt așa de mișcată, că-mi dau lacrimile. Nu-mi amintesc cât a trecut de când mi-a mai făcut cineva un cadou.

— Ai nevoie de ceva, spune el grav. Ai nevoie... de un nou început.

Nici eu nu m-aș fi exprimat mai bine. Am nevoie de un nou început. Când îmi ridic din nou capul, ochii lui mă privesc cu atâta căldură, încât simt un tremur lăuntric.

— Eu nu ți-am luat nimic.

— Deja mi-ai dăruit ceva. Puterea să văd limpede lucrurile. Face o pauză. M-am gândit să-ți dăruiesc și eu pacea. Mângâie frunzele măslinului. Ce-a fost a fost.

Ce-a fost a fost. Cuvintele îmi răsună în minte, în buclă. Și brusc mă ridic în picioare. Trebuie să fac ceva, chiar acum. Îmi desfac stick-ul de memorie de pe lăntișorul de la gât și mă uit la el. Toată durerea și furia mea la adresa lui Daniel par concentrate în bucățica asta de metal. Mi se pare toxic. Mă otrăvește. Trebuie să scap de el.

Mă îndrept grăbită spre țărm și îl ating pe Noah pe umăr. Când își ridică privirea, îi zâmbesc.

— Bună, puiule, ți-am adus ceva să arunci în apă.

Îi întind stick-ul de memorie.

— Mami! Se uită la mine cu ochii mari. Asta e o chestie pentru computer!

— Știu, încuviințez. Dar e o chestie pentru computer de care nu mai am nevoie. Arunc-o în mare, Noah. Cât de departe poți.

Îl privesc cum țintește și-l aruncă. Sare de trei ori și dispăre, înghițit de apele Mării Egee. S-a dus, s-a dus, chiar s-a dus.

Mă întorc încet pe plajă lângă Lorcan, savurând senzația pe care mi-o dă mersul cu picioarele goale pe nisip.

— Așa deci.

Îmi întinde mâna și degetele noastre se împletesc.

— Așa deci.

Sunt pe punctul să-i sugerez o plimbare pe plajă, când din în spate vine vocea lui Ben.

— Lorcan. Aici erai. În *sfârșit*, la naiba.

Nici nu trebuie să mă uit la el ca să-mi dau seama că e băut și simt o undă de compasiune pentru el. Sigur nu-i e ușor.

— Bună, Ben, spune Lorcan, ridicându-se în picioare. Ești bine?

— M-am întâlnit cu Jernakov azi. Pe iahtul lui.

Ben se uită la noi întrebător, ca și cum ar aștepta o reacție din partea noastră.

— M-am întâlnit cu el pe iahtul lui, repetă. Am băut niște Krug, am stat la povești, știți voi...

— Minunat. Lorcan încuviințează politicos. Deci te-ai hotărât să vinzi până la urmă.

— Poate. Da, spune, pe un ton agresiv. De ce nu?

— Păcat că nu te-ai gândit să mă anunți înainte să petrec câteva săptămâni bune punând la punct contractele de refinanțare și restructurare. Nu prea mai folosesc la nimic, nu-i așa?

— Nu. Adică... da. Ben pare confuz. Faza e că... Nu mai pare chiar așa sigur de el. Eu și Iuri am făcut o înțelegere. Un gentleman's agreement. Dar acum... Își șterge fața. Deja mi-a trimis un mail pe care nu-l înțeleg...

Îi întinde BlackBerry-ul lui Lorcan, care-l ignoră, uitându-se lung la el, cu o expresie greu de descifrat.

— Chiar vrei să vinzi, spune încet. Compania pe care tatăl tău a construit-o ani de-a rândul. Pur și simplu renunți la ea.

— Nu-i așa, spune Ben, privindu-l încruntat. Iuri spune că nu se va schimba nimic în ceea ce privește compania.

— *Nu se va schimba nimic?* Lorcan izbucnește în râs. Și tu l-ai crezut?

— E interesat să dezvolte noi proiecte, spune Ben furios. Consideră că e o întreprindere mică minunată!

— Crezi că Iuri Jernakov e interesat să creeze o nouă gamă de hârtie de lux pentru consumatorul de clasă mijlocie? Lorcan clatină din cap. Dacă într-adevăr crezi asta, ești și mai naiv decât credeam. Vrea casa, Ben. Nimic altceva. Sper c-ai obținut un preț bun.

— Ei, nu sunt sigur de fapt... Nu sunt sigur ce... Ben își șterge din nou transpirația de pe față, clar depășit de situație. Trebuie să te uiți.

Îi întinde din nou BlackBerry-ul, dar Lorcan ridică mâinile.

— Nu trebuie să fac nimic în momentul de față, spune calm. Programul meu s-a încheiat.

— Dar nu știi la ce m-am angajat.

Orice urmă de bravadă dispare din atitudinea lui.

— Aruncă un ochi, Lorcan, OK? Rezolvă tu problema.

Se lasă o tăcere prelungită și, o clipă doar, mă întreb dacă Lorcan va capitula. Dar în cele din urmă clatină din cap.

— Ben, am rezolvat destule probleme în locul tău, spune el, pe un ton obosit și puțin trist. Trebuie să mă opresc.

— Poftim?

— Îmi dau demisia.

— Poftim? Ben pare șocat la culme. Dar... Nu poți face asta!

— Consideră că ți-am dat preavizul. Lucrez de prea mult timp în cadrul companiei. Tatăl tău s-a dus și... ei bine, e vremea să merg și eu mai departe.

— Dar... dar nu se poate! Ești foarte pasionat de soarta companiei! A făcut ochii mari, cuprins de panică. Ești mai pasionat decât mine! O iubești!

— Da. Și asta e problema.

În voce i s-a strecurat o notă de tristețe și îi strâng mâna.

— O să te ajut până mi se încheie preavizul, apoi am plecat. Și va fi mai bine așa.

— Dar ce-o să mă *fac*?

Ben pare sincer speriat.

— O să iei taurul de coarne. Lorcan face un pas spre el. Ben, ai două opțiuni. Poți să-i vinzi compania lui Iuri dacă vrei. Ia banii și fă-ți de

cap. Dar știi ce-ai mai putea să faci? Ia frâiele în mâini. Preia controlul. E compania ta. E moștenirea ta. Fă o încercare.

Ben pare lovit cu leuca.

— Poți, adaugă Lorcan. Dar va fi o provocare pe cinste. Trebuie să-ți *dorești* cu adevărat.

— Am făcut un gentleman's agreement cu Iuri. Se uită agitat în jur. O, Doamne, nu știu. Ce mă fac?

— Iuri Jernakov nu e un gentleman, spune Lorcan sardonice. Așadar, eu nu m-aș îngrijora în privința asta. Oftează, apoi își trece mâna prin păr, cu o expresie greu de descifrat. Uite ce e, Ben. Am contractele de restructurare în geantă și o să-ți le prezint mâine. O să-ți explic ce opțiuni ai, din perspectiva mea. Face o pauză. Dar n-o să-ți spun ce să faci. Vinde, nu vinde. E decizia ta. *A ta.*

Ben deschide gura de câteva ori, dar pare amuțit. Apoi, într-un final, face stânga-mprejur și se îndepărtează băgând telefonul în buzunar.

— Bravo. Îi strâng mâna lui Lorcan când ne așezăm la loc pe zid. Ai făcut un lucru curajos.

Lorcan nu spune nimic, doar își lasă capul într-o parte.

— Oare va încerca? întreb timid.

— Poate, oftează Lorcan. Acum sau niciodată.

— Și ce vei face tu când pleci?

— Nu știu, ridică din umeri. Poate c-o să accept slujba care mi s-a oferit în Londra.

— În Londra? spun, luminându-mă involuntar.

— Sau în Paris, mă tachinează. Vorbesc franceza fluent.

— Parisul e nașpa, zic. Toată lumea știe.

— În Quebec, atunci.

— Foarte nostim, zic, trăgându-i una.

— Sunt avocat.

A renunțat la tonul glumeț; pare cufundat în gânduri.

— Asta era pregătirea mea. Asta era cariera mea. Și poate am fost deturnat de la drumul meu

o vreme. Poate că am luat decizia greșită. Se uită la mine și eu încuviințez. Dar acum e momentul să revin pe drumul meu.

— Să ambalezi motorul.

— Toate pânzele sus, răspunde.

— Tu vezi viața ca o călătorie pe mare? întreb, prefăcându-mă uimită. E o călătorie cu mașina, toată lumea știe.

— E o călătorie pe mare.

— Ba e o călătorie cu mașina, *clar*.

Rămânem nemișcați o vreme, privind cum amurgul trece de la tonuri de portocaliu și roz la violet și indigo, cu pete de roșu aprins. Chiar e un spectacol superb.

În curând Lottie și Richard se ivesc cu un pas zglobiu pe plajă și se cocoată lângă noi pe zid. Le stă bine împreună, îmi zic iar în sinea mea. Pur și simplu se potrivesc.

— Așadar, am rămas șomer, îi spune Lorcan lui Lottie pe un ton degajat, și e doar vina surorii tale.

— Nu e vina mea! exclam eu imediat. Cum adică e vina mea?

— Dacă nu mi-ai fi schimbat complet perspectiva asupra vieții, n-aș fi demisionat în veci. Colțurile gurii îi zvâcnesc. Ai multe pe conștiință.

— Ți-am făcut un serviciu, ripostez.

— Chiar și-așa e vina ta, spune, făcându-mi cu ochiul.

— Ei bine... Reflectez un pic. Nu. Nu sunt de acord. De fapt, e vina lui Lottie. Dacă nu s-ar fi măritat pe nepusă masă, nu te-aș fi cunoscut și n-am fi discutat niciodată problema.

— Ah, încuviințează Lorcan. Corect. Așadar – se întoarce spre Lottie – e vina ta.

— Nu e vina mea! E vina lui Ben! Căsătoria aia imbecilă a fost ideea lui. Dacă nu m-ar fi cerut, n-aș fi venit niciodată aici și tu n-ai fi întâlnit-o pe Fliss.

— Deci Ben e personajul negativ al poveștii? întrebă Lorcan, ridicând din sprânceană.

— Da, spunem eu și Lottie la unison.

— Da, confirmă Richard ferm.

Cerul e deja de un vioriu intens, presărat cu umbre albastre. Soarele e un ciob de lumină portocalie la orizont. Mi-l imaginez alunecând într-un alt colț de lume, într-un alt petic de cer; strălucind deasupra altor Lottie și Fliss, cu bucuriile și necazurile lor.

— Stați așa, tresar, realizând un lucru. Personajul negativ nu e Ben, ci Richard. Dacă ar fi cerut-o pur și simplu pe Lottie de soție de la bun început, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

— Oh, spune Richard, frecându-și nasul. Ah.

O clipă se lasă o tăcere stranie și mă întreb neliniștită dacă Richard va îngenunchea pe nisip, dar momentul trece și nimeni nu spune nimic. Cu toate astea, plutește ceva în aer acum; e destul de stânjenitor; n-ar fi trebuit să pomenesc de asta...

— Ei bine, pot să fac eu ceva în privința asta, spune Lottie, cu o sclipire ciudată în ochi. Așteptați aici. Trebuie să iau ceva din geantă.

O privim cu toții intrigați cum dă fuga în restaurant, se îndreaptă spre masa noastră și începe să scocească prin poșetă. Ce Dumnezeu pune la cale?

Și deodată tresar. O, Doamne. Știu. Îmi vine să-mi strâng brațele la piept de fericire, de emoție, de nerăbdare. Ar putea fi ceva incredibil, ar putea fi minunat...

Nu cumva s-o dai în bară, Richard.

Și acum se întoarce spre noi, cu bărbia împinsă înainte, dar tremurând, și știu exact ce-are de gând să facă și sunt *atât* de fericită că sunt de față.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Lottie se apropie încet, hotărât, de Richard. Îngenunchează în fața lui și îi întinde un inel.

E un inel chiar frumos, observ ușurată. Destul de masculin.

— Richard, spune oftând de emoție. Richard...

Lottie

Am lacrimi în ochi. Nu-mi vine să cred. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început.

— Richard, spun pentru a treia oară. Deși în momentul de față sunt măritată cu altcineva... vrei să te căsătorești cu mine?

Se lasă o tăcere încordată. Ultima fâșie de lumină dispăre în mare și deasupra noastră, pe cerul de un albastru închis, încep să apară stele minuscule.

— Desigur. Desigur. *Desigur.*

Richard mă îmbrățișează strâns de tot.

— Vrei?

— Desigur! Asta îmi doresc. Să fiu căsătorit. Cu tine. Atât și nimic mai mult. Am fost un imbecil. Își trage una. Am fost un dobitoc. Am fost un...

— E în regulă, spun blând. Știu. Așadar... răspunsul e „da“?

— Normal că e „da“! O, Doamne. Clatină din cap. Normal că e „da“. Nu te las să-mi mai scapi.

Mă ține atât de strâns de mână, încât mă tem c-ar putea să-mi rupă vreun os.

— Felicitări!

Fliiss mă îmbrățișează în timp ce Lorcan strânge energic mâna lui Richard.

— Te-ai logodit! De-adevăratalea de data asta! Ne trebuie șampanie!

— Și o anulare, intervine Lorcan sec.

Sunt logodită! Cu Richard! Mă simt amețită de bucurie și uimită de mine însămi. Eu l-am cerut? *Eu* l-am cerut? De ce n-oi fi făcut-o eu înainte? N-a fost greu!

— Bravo! spune Lorcan, sărutându-mă pe obraz. Felicitări!

— Sunt atât de fericită! Fliss și-a strâns brațele în jurul corpului. *Atât* de fericită! Exact asta speram. Clatină din cap ca și cum nu i-ar veni a crede. După tot ce s-a întâmplat.

Se întinde și-mi strânge mâna.

— După tot ce s-a întâmplat, spun, strângându-i și eu mâna.

Un chelner trece pe lângă noi și Fliss îl cheamă.

— Șampanie, vă rugăm! Sărbătorim o logodnă!

Și acum, când începem în sfârșit să ne tragem sufletul, se lasă tăcerea. Toată lumea se uită la inelul din palma mea. Richard încă nu l-a luat. Oare ar trebui să i-l pun pe deget? Sau doar să i-l întind? Sau... ce? Oare ce trebuie să *faci* cu inelele de logodnă pentru bărbați?

— Iubito, în legătură cu inelul, spune Richard într-un final.

Îmi dau seama că încercă să-și transforme expresia suspicioasă într-una de entuziasm, dar nu prea-i iese.

— Frumos inel, observă Lorcan.

— E superb, spune Fliss încurajator.

— Absolut, spune Richard prompt. Foarte... strălucitor. Foarte elegant. Atâta doar că...

— Nu trebuie să-l *porți*, spun repede. Nu trebuie *purtat*. Poți să-l ții pe noptieră sau unde vrei... poate să-l ții într-un sertar... sau într-un seif...

Ușurarea de pe chipul lui e așa de evidentă, încât mă pufnește râsul. În timp ce mă strânge din nou în brațe, îmi strecor inelul în buzunar. O să ne facem c-am uitat de el.

Știam eu că inelul n-a fost o idee bună.

Mulțumiri

Tuturor celor care m-au ajutat, vă mulțumesc.

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au mai apărut:

Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*

Cathy Kelly – *Cineva ca tine*

Allison Pearson – *Cred că te iubesc*

Katie Fforde – *Cu dragostea la control*

Candace Bushnell – *Clubul de pe 5th Avenue*

Anne Fortier – *Julieta*

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*

Sheila O’Flanagan – *Nunta lui Isobel*

Dorothy Koomson – *Fetele de înghețată*

Candace Bushnell – *În jungla orașului*

Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau
Marmont*

Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*

Helen Fielding – *Celebritate pentru o cauză nobilă*

Leonie Fox – *Clubul privat*

Candace Bushnell – *Vara în New York*

Alexandra Ares – *Viața mea pe net*

Sophie Kinsella – *Am numărul tău*

Sophie Kinsella – *Noaptea nunții*

în pregătire:

Lauren Weisberger – *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Filat

Coperta: Radu Răileanu

Tehnoredactor: Daniel Scurtu

Bun de tipar: august 2013. Apărut: 2013

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266

700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.

str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București

Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA